

Бърнард Корнуел
Кралят на зимата

На Джуди с любов

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

- Аел – сакски вожд
Агрикола – Военачалник от Гуент, служи на крал Тюдрик
Айлийн – любовница на Артър, майка на неговите синове, близнаците Амхар и Лохолт
Амхар – незаконен син на Артър
Анна – сестра на Артър, омъжена за крал Будик от Брослианд
Артър – незаконен син на Югър и покровител на Мордред
Балис – древен друид от Думнония
Бан – крал на Беноик, баща на Ланселот и Галахад
Бедуйн – епископ на Думнония, главен съветник на Великия крал
Блийдиг – главатар от Беноик
Борс – герой от Беноик
Брочваел – крал на Поуис от по-късни времена
Кадуолън – крал на Гуинед
Кадуи – крал, зависим от Думнония, който защитава границата с Кърнау
Каледин – отдавна починал друид, написал свитъка, открит от Мерлин
Каван – заместник военачалник в отряда на Дерфел
Сей – приятел на Артър от детинство, сега един от неговите воини
Сийнуин – принцеса от Поуис, сестра на Кунеглас, дъщеря на Горфидид
Селуин – свещеник, който изследва ръкописи в Инис Трийбс
Сердик – сакски крал
Кълхуч – братовчед на Артър, един от неговите воини
Кунеглас – престолонаследник на Поуис, син на Горфидид
Дафид, син на Груфуд – книжовникът, който превежда историята на Дерфел
Дерфел Кадарн – разказвачът, сакс по рождение, повереник на Мерлин и един от воините на Артър
Диурнач – ирландец, крал на Лейн, страна, наричана преди това Хенис Уирън
Друидан – джудже, командващ охраната на Мерлин
Илейн – кралица на Беноик, майка на Ланселот
Галахад – принц на Беноик, полубрат на Ланселот

Гърийнт – принц, зависим от Думнония, Лорд на Камъните
Горфидид – крал на Поуис, баща на Кунеглас и Сийнуин
Грифид, син на Анан – заместник военачалник във войската на

Оуейн

Гудован – писар на Мерлин
Гуендалин – бивша съпруга на Мерлин
Гуинивиър – принцеса на Хенис Уирън
Гундлеус – крал на Силурия
Гулидин – дърводелец в Инис Уидрин
Хелед – принцеса на Елмет, която се омъжва за Кунеглас от Поуис
Хигуид – слуга на Артър
Хюел – управител на Мерлин
Игрейн – кралица на Поуис, омъжена за Брочваел, покровителка на

Дерфел в Динюрак

Игрейн от Гуинед – Майка на Артър (а също и на Моргана, Анна и

Моргос)

Иорует – друид в Поуис
Иса – един от копиеносците на Дерфел
Ледуис – любовница на Гундлеус
Ланселот – престолонаследник на Беноик, син на Бан
Ланвал – един от воините на Артър, командващ охраната на

Гуинивиър

Лиодиган – крал на Хенис Уирън, прогонен от страната си, баща на

Гуинивиър

Лайгесак – първият командващ охраната на Мордред, по-късно служи на Гундлеус

Лиуарч – втори командващ охраната на Мордред
Лохолт – извънбрачен син на Артър, близък на Амхар
Люнет – приятелка на Дерфел, по-късно компаньонка на

Гуинивиър

Луелин – бирник, служител на Думнония
Маелгуин – монах в Динюрак
Марк – крал на Кърнау, баща на Тристан
Мелуас – крал на белгите, зависим от Думнония
Мерлин – Господар на Авалон, друид
Мюриг – престолонаследник на Гуент, син на Тюдрик
Мордред – малолетен крал на Думнония
Морфанс – „Грозния“, един от воините на Артър
Моргана – сестра на Артър, една от жриците на Мерлин

Моргос – сестра на Артър, омъжена за крал Лот от Лотиан
Набур – християнин, магистрат в Дурновария, законен настойник
на Мордред
Нимю – любовница на Мерлин, жрица
Норуена – снаха на Утър, майка на Мордред
Енгас Мак Ейрем – ирландски крал на Демечия, крал на Черните
щитове
Оуейн – най-силният боец на Утър, думнонски военачалник
Пелинор – луд крал, пленник в Инис Уидрин
Рала – съпруга на Гулидин, дойка на Мордред
Сеграмор – нумидийският командващ във войските на Артър
Сенсъм – християнски свещеник и епископ, абат в Динюрак
Сарлина – дете, оцеляло след клането в Дартмуър
Себил – сакска робиня на Моргана
Танабурс – друид на Силурия
Тюдрик – крал на Гуент
Тристан – престолонаследник на Кърнау
Тъдуол – послушник в Динюрак
Утър – крал на Думнония, Велик крал на Британия, Пендрагон
Валърин – командващ във войските на Поуис, сгоден някога за
Гуинивийр

ГЕОГРАФСКИ УКАЗАТЕЛ

Обозначените със звездичка имена са исторически засвидетелствани

Абона* – Ейвънмаут, Ейвън

Акве Сулис* – Бат, Ейвън

Браногениум* – Римска крепост. Лийнтуордин, Херефорд и Уорчестър

Буриум* – Столнина на Тюдрик. Уск, Гуент

Каер Кадарн – Кралският хълм на Думнония. Саут Кадбъри Хил, Съмърсет

Каер Долфоруин* – Кралският хълм на Поуис. Близко до Нютаун, Поуис

Каер Лъд* – Лъдлоу, Шропшир

Каер Маес – Уайт Шийт Хил, Миър, Уилтшир

Каер Сус* – Столицата на Горфидид. Каерсус, Поуис

Калева* – Гранична крепост. Силчестър, Хемпшир

Коелс хил* – Коулс хил, Херефорд и Уорчестър

Кориниум* – Сайрънсестър, Глоусестършир

Кунецио* – Майрденхол, Уилтшир

Динюрак – Манастир в Поуис

Дурновария* – Дорчестър, Дорсет

Дурокобровис* – Дънстейбъл, Бедфордшир

Глевум* – Глоусестър

Иска* – Ексетър, Девън

Островът на мъртвите* – Портланд Бил, Дорсет

Линдинис* – Римски град, Илчестър, Съмърсет

Долината Лъг* – Мортимърс Крос, Херефорд и Уорчестър

Магнис* – Римска крепост. Кенчестър, Херефорд и Уорчестър

Мей Дун* – Мейдън Касъл, Дорчестър, Дорсет

Рате* – Лийстър

Камъните* – Стоунхендж

Вента* – Уинчестър, Хемпшир

Инис Мон* – Енгълсий

Инис Трийбс – столицата на Беноик. Връх Сен Мишел, Франция

Инис Уеър* – Лънди Айлънд

Инис Уидринџ – Гластонбъри, Съмърсет

ЧАСТ ПЪРВА ДЕТЕ ПРЕЗ ЗИМАТА

Тези неща станаха много отдавна в страната, наречена Британия. Епископ Сенсъм (когото Господ трябва да благославя преди всички други светци, живи и умрели) казва, че тези спомени заедно с всички други безчестия и мръсотии, сътворени от грешното човечество, трябва да се хвърлят в някоя бездънна яма, защото това са разказите за последните дни преди настъпването на непрогледния мрак, закрил светлината на нашия Господ Иисус Христос. Това са разказите за страната, която наричаме Лоегир, т.е. Изгубените земи, страната, която някога беше наша, а сега враговете ни я наричат Англия. Това са разказите за Артър, Военачалника Неповторимия крал и Божи враг и (дано Христос ми прости) най-добрия човек, когото съм познавал. Как съм плакал за Артър.

Днес е студено. Черни облаци се стелят над заскрежените хълмове. До довечера ще завали сняг, но Сенсъм със сигурност ще ни лиши от благодатта на огъня. Светецът казва, че плътта трябва да се умъртвява. Аз съм вече стар, но Сенсъм (дано Бог го дари с още много години) е още по-стар, така че не мога да използвам възрастта си като предлог, за да си поискам дърва от заключения сайвант. Сенсъм просто ще каже, че страданията ни са дар пред олтара на Бога, който е страдал много повече от нас. Така че ние шестимата монаси ще треперим в полудрямка, а утре кладенецът ще бъде замръзнал и брат Маелгуин ще трябва да се спусне по веригата и да разбие леда с камък, за да можем да пием вода.

Всъщност най-голямото ни нещастие през зимата не е студът, а по-скоро това, че, докато пътеките са покрити с лед, Игрейн не може да посещава манастира. Игрейн е нашата кралица, съпругата на крал Брочвалел. Тя е тъмнокоса и слаба, много млада и толкова жизнена, че появата ѝ сгрява както слънчевият лъч стопля зимния ден. Игрейн идва тук да моли Господ да я дари със син. Всъщност тя прекарва повече време в разговори с мен, отколкото в молитви към Света Богородица или към нейния благословен син. Кралицата разговаря с мен, защото обича да слуша историите за Артър. През лятото аз ѝ разказах всичко, което можах да си спомня. Когато не можех повече нищо да добавя към вече казаното, тя ми донесе куп пергаменти, мастило в един съд, направен от рог, и връзка гъши пера, за да пиша с тях. Артър носеше гъши пера на своя шлем. Моите гъши пера не са нито толкова големи, нито толкова бели, и

все пак вчера, когато повдигнах няколко от тях към зимното небе, за миг (славен и греховен миг) ми се стори, че виждам неговото лице под тях. За този единствен миг драконът и мечката оголиха отново зъбите си и всяха ужас в сърцата на варварите из цяла Британия. Но точно тогава кихнах и видях, че стискам само шепа пера, оцапани с курешки и почти непригодни за писане. И мастилото не беше по-добро – просто сажди, смесени със смола от ябълково дърво. Пергаментите обаче са по-качествени. Те са направени от агнешка кожа. Останали са още от времето на римляните. Някога са били покрити с ръкопис, но никой от нас не можа да го разчете. Слугините на Игрейн изчегъртаха написаното до бяло. Според Сенсъм би било по-добре от тези агнешки кожи да се направят обувки. Но изчегъртването е изтънило кожата, така че сега тя е твърде слаба за съшиване на обувки, пък и Сенсъм не смее да засегне Игрейн, за да не загуби приятелството на крал Брочваел. Този манастир е само на половин ден път от вражките войски, разположени отвъд Черния поток. Привлечени от нашия склад (колкото и малък да е той), те лесно биха могли да преодолеят хълмовете и да навлязат в долината Динюрак, ако Брочваел не беше заповядал на воините си да ни защитават. Въпреки това, мисля, че дори приятелството на Брочваел не би могло да склонни Сенсъм да приеме идеята брат Дерфел да напише разказ за Артър, Божият Враг. Затова Игрейн и аз излъгахме благословения светец, че аз ще превеждам Евангелието на нашия Господ Исус Христос на сакски. Благословеният светец не говори езика на нашите врагове, нито пък може да чете на сакски, така че ще можем да го лъжем, докато ръкописът бъде завършен.

И наистина ще ни се наложи да го лъжем, защото наскоро след като бях започнал да пиша, светият Сенсъм влезе в стаята. Застана до прозореца, загледа се в мрачното небе и потри ръце.

– Обичам студа – каза той, знаеки, че аз мразя да ми е студено.

– Най-силно го усещам с отрязаната си ръка – отговорих аз учтиво. Лявата ми ръка е осакатена и докато пиша, придържам пергаментата със закръгленото чуканче на китката.

– Всяка болка е благословено напомняне за Страданията на нашия скъп Господ – каза епископът (точно каквото си мислех, че ще каже). След това се надвеси над масата, за да види какво пиша. – Какво казват тези думи, Дерфел? – попита той.

– Пиша историята на Христовото рождество – излъгах аз.

Сенсъм се вгледа в ръкописа и заби пръст с мръсен нокът в собственото си име. Той може да разпознава някои букви и неговото име

върху пергаментата трябва да се е открило като гарван върху сняг. Сенсъм се изкикоти като злонравно дете и нави кичур от побелялата ми коса на пръстите си.

– Аз не съм присъствал на раждането на нашия Господ, Дерфел, а пък тук стои моето име. Да не пишеш някаква ерес, ти, крастава жабо?

– Господарю – смирено отвърнах аз, докато той притискаше глава ми над пергаментата, – започнах Евангелието като отбелязах, че пиша тези добри слова само благодарение на милостта на Нашия Господ Иисус Христос и с разрешението на Неговия най-свят светец Сенсъм – и тук посочих името му в ръкописа.

Той дръпна косата ми (част от нея остана в ръцете му) и отстъпи встрани.

– Ти си изчадие на сакска курва – каза светецът, – а на сакс никога не може да се вярва. Внимавай, саксе, да не ме засегнеш.

– Милостиви господарю, – започнах аз, но той излезе без да ме изслуша. На времето Сенсъм стоеше на колене пред мен и целуваше мечата ми, но сега той е светец, а аз – най-нещастният от всички грешници. При това възнещ грешник. Светлината зад манастирските стени е сива и заплашителна. Много скоро ще падне първият сняг.

Сняг имаше и в онези дни, в които ме връща началото на моя разказ за Артър. Това беше преди един цял живот – последната година от управлението на Великия крал Утър. Тази година според летоброенето на римляните е 1233-та след основаването на техния град. Но ние в Британия обикновено броим годините си след Черната година, през която римляните изклаха друидите на Инис Мон. Според това пресмятане историята на Артър започва през 420 година. Но според Сенсъм (дано Бог го благослови) нашата епоха трябва да се датира според рождението на Христос, а Той се е родил 480 зими преди да започнат всички тези неща. Както и да броите годините, това беше много отдавна, едно време, в една страна, наречена Британия и аз бях там.

Всичко започна с едно раждане.

В една студена нощ, докато кралството лежеше неподвижно и бяло под светлината на изтъняващата луна.

А в залата Норуена пишеше.

И пишеше.

Беше среднощ. Небето беше ясно, сухо и осеяно със звезди. Замръзналата земя беше твърда като желязо, а потоците бяха сковани от лед. Луната хвърляше мрачна светлина над западните земи, а те отразяваха студеното ѝ сияние. Нейните нащърбени очертания бяха лоша поличба.

От три дни не беше ваялял сняг, но и не се беше топил, така че целият свят беше бял. Чернееха се само някои дървета, от които вятърът беше изчистил снега. В тази ясна нощ обаче нямаше никакъв вятър, дори парата от дъха ни стоеше неподвижна. Земята като че ли беше мъртва, изоставена от Бога на Слънцето Беленос да се носи в безкрайното студено пространство между световите. А беше наистина студено; ужасен, мъртвешки студ. Ледени висулки се спускаха от стрехите на големия замък в Каер Кадарн и от сводестия портал, където през деня свитата на Великия крал се беше борила с дълбокия сняг, за да пренесе нашата принцеса до това височайше кралско място. Каер Кадарн беше изграден около кралския камък – тук се приемаха акламациите и по твърдото мнение на Великия крал това беше единственото място, където би могъл да се роди неговият наследник.

Норуена отново изпищя.

Никога не бях виждал как се ражда дете, нито пък ще видя, ако Бог е решил така. Виждал съм как ражда кобила и съм гледал как телетата идват на този свят. Чувал съм нежното скимтене на раждаща кучка и съм усещал напъните на котка, очакваща своите малки, но никога не съм виждал кръвта и слюзта, които придружават писъците на жената. А как пишеше Норуена, въпреки че се опитваше да се сдържа, поне така твърдяха жените след това. Понякога писъкът внезапно спираше и оставяше тишината да виси над цялата укрепена височина. Тогава Великият крал повдигаше голямата си глава от кожите, на които седеше облегнат, и се вслушваше, така внимателно, както воинът, потънал в гъсталак, се опитва да разбере има ли наблизо сакси. Само че кралят се вслушваше с надеждата, че внезапната тишина беше означавала момента на раждането, дарило кралството с нов наследник. Той слушаше, а в смълчания мраз се чуваше тежкото дишане на снаха му. Веднъж, само веднъж се чу някакво покъртително стенание и Великият крал се обърна като че ли да каже нещо, но тогава писъците започнаха отново и той отпусна глава върху тежките кожи и потъна в тях така че само очите му проблясваха в сянката, която хвърляха качулката и високата му яка.

– Не трябва да стоите навън, Велики господарю – каза епископ Бедуйн.

Утър само махна с ръка, сякаш за да каже, че Бедуйн може да влезе вътре, където горяха огньовете, но Великия крал Утър, Пендрагонът на Британия, няма да мръдне от мястото си. Той искаше да остане на високия отбранителен вал, откъдето погледът му се простираше над ледената земя и зорко бдеше над пространството, обитавано от демони. Но

Бедуйн беше прав – Великият крал не трябваше да стои на пост срещу демоните в такава студена нощ. Утър беше стар и болен, а сигурността на кралството зависеше от подутото му тяло и от неговия бавен и тъжен разсъдък. Само шест месеца преди това той беше пълен с енергия, но пристигна вестта за смъртта на неговия наследник. Мордред – най-любимият син на Утър и единственият останал жив от законните му синове – бил посечен от сакска брадва под хълма на Белия кон. Тази смърт беше лишила кралството от наследник, а кралство без наследник е прокълнато. Но тази нощ, ако Боговете бяха благосклонни, вдовицата на Мордред щеше да роди наследник на Утър. Ако, разбира се, детето не се окажеше момиче и тогава цялата болка щеше да е изстрадана напразно и кралството щеше да е обречено.

Голямата глава на Утър се повдигна от кожата, по които дъхът му беше оставил ледена кора.

– Всичко ли е направено, Бедуйн – попита Утър.

– Всичко, Велики господарю, всичко – каза епископ Бедуйн.

Той беше най-довереният съветник на краля, изповядваше християнството, както и принцеса Норуена. Тя беше възмутена, когато я накараха да напусне топлата римска вила край Линдинис. Беше крещяла на своя тъст, че ще отиде в Каер Кадарн само ако той ѝ обещае, че ще държи настрана вещиците, които се молят на старите Богове. Тя настояваше детето да се роди като християнин, а Утър така отчаяно искаше наследник, че се беше съгласил с всичките ѝ условия. И сега свещениците на Бедуйн казваха молитвите си в стаята до голямата зала, която преди това бяха напръскали със светена вода. Над леглото на Норуена бяха окачили кръст, а друг кръст бяха поставили така, че да остане под тялото на родилката.

– Молим се на блажената Дева Мария – обясни Бедуйн, – която без да опетнява свещеното си тяло с каквото и да било плътско сношение стана майка на Христос и...

– Достатъчно – изръмжа Утър.

Кралят не беше християнин и не понасяше опитите да бъде покръстен, но все пак допускаше, че християнският Бог вероятно притежава толкова сила, колкото и повечето от останалите Богове. Събитията от тази нощ поставяха на тежко изпитание неговата религиозна търпимост.

Точно затова и аз бях там. Тогава бях дете. Вече се бях издължил, но все още бях голобrado момче. Клечях премръзнал до стола на краля, поставен на крепостния вал на Каер Кадарн. Тази нощ трябваше да бъда вестоносец в случай на нужда. Бях дошъл от Инис Уидрин, замъка на

Мерлин, който се издигаше на северния хоризонт. Задачата ми беше, ако ми заповядат, да доведе Моргана и нейните помощнички, които чакаха в калната колиба на един свинар под западния склон на Каер Кадарн. Норуена можеше и да иска Христовата майка за акушерка, но Утър беше готов да използва и помощта на старите Богове, ако този поновият се провали.

А християнският Бог наистина се провали. Норуена пищеше все по-рядко, но затова пък все по-отчаяно стенеше, докато накрая съпругата на епископ Бедуйн излезе от залата и треперейки, коленичи край стола на Великия крал. Бебето не искало да излезе и тя се страхуваше, че майката умира. При последните думи Утър махна с ръка – какво го интересуваше майката, само детето имаше значение и то ако е момче.

– Велики господарю – започна Елин притеснено, но Утър вече не я слушаше. Той ме тупна по главата и рече:

– Върви, момче.

Измъкнах се от сянката му, скочих от укрепението и се затичах между сградите, които спираха лунната светлина, хвърляйки черни сенки върху белия сняг. Профучах край стражите на западната порта и се спуснах по стръмния и заледен западен път. Хлъзгах се и падах, скъсах си наметалото на някакъв пън, паднах лошо в покрит с лед бодлив храст, но не усещах нищо, освен тежкото бреме, стоварено на младите ми рамене – сега от мен зависеше съдбата на цялото кралство.

– Лейди Моргана! – закрепях аз като наближих колибата. – Лейди Моргана!

Тя изглежда ме очакваше, защото вратата веднага се отвори и златната маска на лицето ѝ блесна на лунната светлина.

– Върви – изкряска ми тя. – Върви!

Обърнах се и поех обратно нагоре по хълма, заобиколен от рояк храненичета на Мерлин, които се запрепъваха в снега след мен. Те носеха кухненски съдове и докато тичаха ги удряха един в друг. Но когато пътят стана прекалено стръмен и опасен, децата се принудиха да хвърлят гърнетата напред и да лазят след тях. Моргана вървеше по-бавно, придружена от робинята си Себил, която носеше необходимите муски и билки.

– Запали огньовете, Дерфел! – викна ми Моргана.

– Огньовете! – изкрещях аз, когато стигнах до западната порта, останал без дъх. – Огньовете по валовете! Огън!

Епископ Бедуйн възропта срещу пристигането на Моргана, но Великият крал се обърна с такава ярост към съветника си, че епископът

бързо отстъпи пред по-старата вяра. Той веднага заповяда на своите свещеници и монаси да напуснат импровизирания си параклис и да занесат главни по всички краища на укрепението, да съберат дърва, да изкубнат плетовите на колибите, струпани край северната крепостна стена и да накладат огньовете. Клоните запукаха и скоро огромни пламъци лумнаха в нощта, а пушекът увисна във въздуха като балдахин. Това трябваше да обърка злите духове и така да ги задържи надалеч от това място, където една принцеса и нейното дете умираха. Ние малките търчахме по насипа и вдигахме ужасен шум със съдовете, които трябваше да всее допълнително смут сред злите сили.

– Викайте – заповядах аз на децата от Инис Уидрин. Към нас се присъединяваха и други деца и гълчавата ставаше все по-оглушителна. Стражите удряха копия в щитовете. Свещениците добавяха нови дърва към десетките клади. А ние крещяхме шумни предизвикателства срещу демоните, които се плъзгаха в нощта и проклинаха усилията на Норуена.

Моргана, Себил, Нимю и едно момиченце влязоха в залата. Норуена изпищя, но никой не разбра дали това беше протест срещу идването на жените на Мерлин или вик на болка, предизвикан от упоритото дете, което разкъсваше тялото ѝ на две. Последваха нови крясъци, когато Моргана изгони прислужничките християнки. Тя захвърли двата кръста в снега и метна в огъня шепа див пелин – женската билка. По-късно Нимю ми каза, че сложили железни късчета във влажното легло, за да прогонят злите духове, които вече се били настанили там, а около мятащата се глава на родилката поставили седем орлови камъчета, които да привлекат добрите духове. Себил, слугинята на Моргана, сложила едно брезово клонче над вратата, а друго размахала над извиващото се тяло на изстрадалата принцеса. Нимю клекнала и се изпикала на прага, за да държи настрана злите феи. Част от урината тя събрала в шепа и я отнесе към леглото на Норуена. Там я разпръснала по сламата, за да издигне преграда пред демоните, ако те успеят да проникнат в залата и се опитат да откраднат душата на детето в момента на раждането. Моргана, чиято златна маска отразявала огнените пламъци, принудила Норуена да разтвори ръце и поставила между гърдите ѝ амулет от скъп кехлибар. Малкото момиче, което беше едно от храненичетата на Мерлин, стояло и в ужас чакало при краката на родилката.

По насипите накладоха още огньовете и пушекът от тях закри звездите. В подножието на Каер Кадарн завиха събудените от шума диви животни. Вдигнал очи за молитва към избледняващата луна, Великият

крал Утър се надяваше, че не е повикал Моргана твърде късно. Моргана беше дъщеря на Утър – едно от четирите незаконни деца, които Игрейн от Гуинед роди на Великия крал. Без съмнение Утър би предпочел Мерлин да е на мястото на Моргана. Но Мерлин го нямаше от месеци, беше заминал незнайно къде (понякога ни се струваше, че никога няма да се върне). Моргана беше научила всичко, което знаеше, от Мерлин, и трябваше да заеме неговото място в тази студена нощ, в която ние блъскахме съдове и крещяхме до пресипване, за да прогоним злите сили далеч от Каер Кадарн. Дори Утър се присъедини към нашите усилия като удряше с жезъла си по ръба на укреплението, но всъщност не ни помагаше особено. Бедуйн се молеше на колене, а жена му, изгонена от родилното помещение, плачеше и призоваваше християнския Бог да прости на вещиците езичници.

Само че магиите на вещиците подействаха – детето се роди живо.

Писькът на Норуена при раждането беше по-ужасен от всичко, което бяхме чули досега. Беше писък на измъчвано животно, беше вопъл, който разплака нощта. По-късно Нимю ми каза, че Моргана предизвикала тази болка като пхнала ръката си в тялото на родилката и насила измъкнала бебето на този свят. Когато то се появило, цялото покрито с кръв, Моргана извикала на момичето да го вземе в ръце, докато Нимю завърже и прекъсне със зъби пъпната връв. Беше много важно първият човек, който държи бебето да бъде девствено момиче. Девойчето затова и чакаше край леглото на родилката, но уплашено от видяното, то отказа да се приближи до пропитата с кръв слама, върху която Норуена тежко дишаше и където лежеше новороденото, изцапано с кръв и сякаш мъртво.

– Вдигни го! – кресна Моргана, но разплаканото момиче избяга, така че Нимю трябваше да грабне бебето от леглото и да изчисти устата му, за да може да поеме първата си глътка въздух.

Лошите знамения продължаваха – най-напред нащърбената луна, оградена с ореол, след това девицата избяга от бебето. Най-после чухме силния плач на новороденото. Видях как Утър затвори очи, молейки се на Боговете да са го дарили с момче. Епископ Бедуйн се приближи колебливо и попита:

– Аз да вървя ли?

– Тръгвай! – изръмжа Утър и епископът се запрепъва надолу по дървената стълба. След това повдигнал полите на расото си, той хукна към залата. Влезе, остана вътре няколко секунди и хукна обратно към вала, размахвайки ръце.

– Добра новина, Велики господарю, добра новина! – викаше Бедуйн, докато несръчно се катереше по стълбата. – По-добра не може и да бъде!

– Момче – промълви Утър.

– Момче! – потвърди Бедуйн – Чудесно момче!

Бях клекар близо до Великия крал и видях сълзи в очите му, когато той погледна с благодарност към небето.

– Наследник – каза Утър така сякаш дори не беше посял да се надеява, че Боговете ще чуят молитвите му. Той избърса с ръка сълзите си и се обърна към епископа – Кралството е спасено, Бедуйн.

– Слава Богу, Велики господарю, спасено е – съгласи се Бедуйн.

– Момче – каза Утър и изведнъж огромното му тяло се замъчи в ужасен пристъп на кашлица, който го остави без дъх. Когато отново можеше да диша, Утър пак повтори:

– Момче.

След малко дойде и Моргана. Тя се изкачи по стълбата и просна набитото си тяло пред Великия крал. Златната ѝ маска блестеше, покрила ужасното ѝ лице. Утър докосна рамото ѝ с жезъла си.

– Стани, Моргана – каза той и затърси из дрехата си златна брошка, за да я възнагради.

Но Моргана не пожела да вземе наградата.

– Момчето – каза тя и гласът ѝ прозвуча злокобно – е сакато. То е с поукан глезен.

Бедуйн се прекръсти. Това беше най-лошата прокоба през тази студена нощ.

– Много ли е зле? – попита Утър.

– Само глезенът – каза Моргана с грубия си глас. – Кракът е добре оформен, Велики господарю, но принцът няма да може да тича.

Потънал в коженото си наметало, Утър тихо се измя:

– Кралете не тичат, Моргана – каза той – те вървят, управляват, яздат и възнаграждат онези, които честно им служат. Взemi златото.

Той отново ѝ подаде златната брошка. Тя беше направена от тежко парче злато и изобразяваше дракон – знакът на Утър.

Но Моргана и този път не я прие.

– Освен това, Велики господарю, момчето ще бъде единственото дете на Норуена. Ние изгорихме плацентата и тя не издаде нито звук.

След раждане плацентата винаги се хвърля в огъня, за да се предскаже колко други деца ще има родилката.

– Слушах много внимателно – каза Моргана, – но не чух нито едно

пукване.

– Така са пожелали Боговете – каза Утър с яд. – Синът ми е мъртъв – продължи той мрачно – така че кой друг би могъл да даде на Норуена момче достойно да бъде крал?

Моргана не отговори веднага, но накрая каза:

– Ти, Велики господарю?

При тази мисъл Утър се изкиска, след това кикотът премина в смях, но смехът беше задушен от нов тежък пристъп на кашлица. Болката в белите дробове накара краля да се превие на две. Най-сетне кашлицата премина и той с хриптене пое въздух, клатейки глава:

– Единственото задължение на Норуена беше да роди момче и тя го изпълни. Нашето задължение е да защитаваме това дете.

– С цялата сила на Думнония – добави пламенно Бедуин.

– Новородените умират лесно – припомни Моргана с мрачния си глас.

– Не и това новородено – каза Утър решително, – не и това. Той ще дойде при теб, Моргана, в Инис Уидрин и ти ще използваш всичките си умения, за да го запазиш жив. Ето, вземи брошката.

Моргана най-накрая взе златния дракон. Сакатото бебе все още плачеше, а майка му още стенеше, но по отбранителните насипи около Каер Кадарн децата с гърнетата и мъжете около огньовете ликуваха – кралят имаше отново наследник. Беше роден престолонаследникът на Думнония, а раждането на престолонаследник означаваше голямо угощение и щедри дарове. Окървавената слама от леглото на родилката беше изнесена и хвърлена върху една от кладите. Пламъците я погълнаха с пукот и се издигнаха към небето. Беше се родило дете и трябваше да бъде кръстено. Но за името нямаше колебания. Никакви. Утър стана от стола и се изправи огромен и мрачен върху крепостната стена на Каер Кадарн, за да произнесе името на своя внук, името на своя наследник, престолонаследника на Думнония. Той щеше да носи името на баща си.

Бебето, родено в тази зимна нощ, беше кръстено Мордред.

Норуена и детето дойдоха при нас в Инис Уидрин. Докара ги една волска кола, която мина през източния мост и спря в подножието на стръмния хълм. Гледах, застанал на ветровития връх, как слугите пренесоха болната майка и недъгавото дете от покритата с кожи кола върху платнена носилка, която понесоха нагоре към укреплението. Денят беше студен – смразяващ, снежнобял студ, който разкъсваше дробовете, напукваше кожата и караше Норуена да стене в носилката до повитото бебе.

Така Мордред, престолонаследникът на Думнония, влезе в царството на Мерлин.

Инис Уидрин, независимо от името си, което означава Стъкления остров, всъщност не е истински остров, а издадено навътре в морето възвишение, заобиколено отвсякъде с мочурища, рекички и блата, оградени с върби и покрити с острица и гъста тръстика. Това място беше богато на птици, риба, глина, а покрай пустеещите земи, заливани от морето при прилив се издигаха хълмове, от които лесно се добиваше варовик. Тази мокра пустош можеше да се прекосява само по едни дълги и тесни дървени понтони. Тук понякога странници намираха смъртта си, застигнати от високата приливна вълна, защото при силен западен вятър тя идваше изненадващо бързо. На запад, където нивото на сушата ставаше по-високо, имаше ябълкови градини и житни поля, а на север сред хълмовете, издигащи се край блатата, пасяха крави и овце. Изобщо това беше една благодатна земя, в центъра на която се извисяваше Инис Уидрин.

Всички тези земи бяха на господаря Мерлин. Наричаха се Авалон и бяха принадлежали на бащата на Мерлин и на бащата на неговия баща и всеки крепостен и всеки роб, който се виждаше от върха на стръмния хълм, работеше за Мерлин. Благата, които даваше тази земя, прорязана от потоците, набъбващи с прилива, както и плодородието на речните долини навътре в сушата осигуряваха на Мерлин богатството и свободата, толкова необходими на всеки друид. В миналото Британия е принадлежала на друидите, но римляните най-напред избили друидите, след това преобразили древната религия така, че дори сега – две поколения след края на римското управление, жреците ѝ са не повече от шепа стари мъже. Сега християните са заели мястото на друидите. Новата религия притиска старата вяра, както приливът притиска Авалон, разбивайки се в неговите брегове, обрасли с тръстика и обитавани от демони.

Авалонският остров, Инис Уидрин, обхваща няколко скупчени хълма, покрити с трева. Те всички са пусти с изключение на най-стръмния и най-високия, когото наричахме просто Хълма. Замъкът на Мерлин беше построен на върха на Хълма. Под замъка бяха пръснати разни помалки сгради. Те бяха защитени от дървено укрепление, издигнато на върха на тревистите склонове, по които още в Старите времена преди идването на римляните били оформени тераси. Следвайки древните тераси, към върха се извиваше тясна пътека. По нея се изкачваха поклонниците, дошли тук да търсят изцеление или да чуят предсказание. Сложните извивки на стръмната пътека имаха за цел да объркат злите

духове, които иначе можеха да сринат крепостта на Мерлин. Другите пътеки, прорязали склоновете на Хълма, бяха прави. Една се спускаше на изток, където земен насип свързваше Инис Уидрин с твърдата суша, а друга вървеше на запад към морето, но най-напред минаваше през едно селище, стгушено в подножието на Хълма, където живееха рибари, ловци, плетачи на кошници и пастири. Тези пътеки осигуряваха ежедневната връзка на Хълма с околния свят и Моргана постоянно се молеше и правеше заклинания, за да държи настрана от тях злите духове.

Моргана обръщаше специално внимание на западната пътека, защото тя не само водеше към селището, но и към местното християнско светилище. По времето на римляните прадядото на Мерлин довел християните на острова и оттогава нищо не било в състояние да ги помръдне от там. Ние децата от Хълма бяхме насърчавани да замеряме монасите с камъни и да хвърляме животински изпражнения по тяхната дървена ограда. Присмивахме се и на поклонниците, които се промъкваха през обраслата с храсти порта, за да окажат почит на едно бодливо дръвче, което растеше до внушителната каменна църква, построена от римляните. Една година Мерлин курдиса подобно трънливо дръвче на върха на Хълма и ние всички му се кланяхме и пеехме и танцувахме около него. Християните от селото казаха, че техният Бог ще ни накаже, но нищо не стана. Накрая изгорихме тръна и смесихме пепелта му с помия, но християнският Бог отново си замълча. Християните твърдяха, че техният трън бил вълшебен и че бил донесен в Инис Уидрин от някакъв чужденец, който бил видял християнския Бог, прикован към дърво. Да ми прости Бог, но в онези отдавна отминали дни аз се присмивах на такива приказки. Тогава изобщо не разбирах какво общо има трънливото дръвче със смъртта на Бога. Сега разбирам, но все пак трябва да ви кажа, че свещеният бодлив храст, ако той още расте в Инис Уидрин, не е дръвчето, израсло от тоягата на Йосиф Ариматейски. Знам това, защото в една тъмна зимна нощ, когато трябваше да донеса на Мерлин шише с чиста вода от свещеното изворче в подножието на южния склон на Хълма, видях монасите да изкопават един млад бодлив храст, за да заменят току що умрялото дръвче, което почитаха зад своята дървена ограда. Свещеното дръвче все линееше, но не знам дали от това, че хвърляхме кравешка тор по него или защото поклонниците го затрупваха с панделки, които връзваха за здраве. Независимо от това монасите от манастира на Свещеното бодливо дръвче забогатяха и надебеляха от щедрите подаръци на поклонниците.

Монасите от Инис Уидрин бяха много доволни от идването на

Норуена в нашата крепост, защото сега имаха повод да идват по стръмната пътека и да носят молитвите си в самото сърце на Мерлиновата крепост. Независимо от неуспеха на Дева Мария като акушерка, принцеса Норуена си остана непоколебима и непреклонна християнка. Тя заповяда монасите да бъдат приемани всяка сутрин. Не знам дали Мерлин би им разрешил да влизат в неговите покои. Нимю със сигурност бе проклела Моргана за даденото разрешение, но в онези дни Мерлин го нямаше в Инис Уидрин. Не бяхме виждали своя господар повече от година, но животът си вървеше и без него, следвайки странния си забързан ритъм.

А този ритъм наистина беше странен. Мерлин беше най-странният от всички обитатели на Инис Уидрин. Но около себе си, за свое удоволствие, той беше събрал цял куп недъгави, сакати, изкривени и полуненормални същества. Домоначалник и командващ на охраната беше едно джудже – Друидан. Той беше не по-висок от петгодишно дете, но пък се гневеше като воин в разцвета на силите си, освен това всеки ден си слагаше наколенници, нагръдник, шлем, наметало и носеше оръжия. Той негодуваше срещу съдбата, отредила му този ръст и си отмъщаваше на единствените същества, които бяха по-малки от него – на сираците, които Мерлин така безгрижно събираше около себе си. Почти нямаше момиче, което Друидан да не е преследвал като луд, макар че когато се опита да замъкне Нимю в леглото си, здравата си изпати. Тогава Мерлин започна да го налага по главата – скъса му ушите, разцепи му устните и му посини очите за радост на всички деца и на стражите по укрепленията. Войниците, които Друидан командваше, до един бяха кой куц, кой сляп, кой луд, а някои и трите заедно, но никой не можеше да се мери по лудост с Друидан.

Моята приятелка Нимю, с която заедно израснахме, беше ирландка. Ирландците също са брити, но те никога не са били управлявани от римляните. Поради тази причина те се смятаха за по-добри от британците на континента и затова ги нападаха, ограбваха, поробваха и колонизираха земите им. Ако саксите не бяха толкова ужасни врагове, сигурно щяхме да говорим за ирландците като за най-лошите същества, създадени от Боговете (макар че от време на време сключвахме съюзи с тях срещу някое друго британско племе). Нимю била отвлечена при едно нападение на Утър срещу ирландските селища в Демечия – отвъд залива срещу устието на река Севърн. Тогава били пленени шестнайсет души и всичките били изпратени в Думнония като роби. Но когато корабите прекосявали Севърнското море излязла буря и корабът с пленниците бил

понесен от западния вятър срещу острова Инис Уеър, където се разбил и потънал. Единствено Нимю се спасила. Казват, че когато излизала от морето, дори не била мокра. Мерлин твърдеше, че това може да се случи само на човек, покровителстван от Манауидан, Богът на морето (самата Нимю обаче смяташе, че е била спасена от най-могъщата Богиня – Дона). Мерлин искаше да нарича любимката на Манауидан Вивиан – име, посветено на Бога на морето, но Нимю не отговаряше на това име и така запази своето. Нимю почти винаги постигаше това, което иска. Сред ненормалното обкръжение на Мерлин тя се отличаваше с непрекъсващото си любопитство и самоувереност и когато стана на тринайсет или на четиринайсет и Мерлин ѝ заповяда да споделя леглото му, тя се премести при него като че ли винаги е знаела, че съдбата ѝ е отредила да стане негова любовница и по този начин да заеме мястото на най-влиятелната личност след самия Мерлин в целия Инис Уидрин.

Моргана трябваше да отстъпи пред Нимю, макар че това не стана без борба. От всички странни същества в дома на Мерлин Моргана беше най-гротескното. Тя беше вдовица и в живота ѝ бяха отминали тридесет лета, когато Норуена и Мордред станаха нейни повереници. Тя беше достойна за оказаната ѝ чест, защото беше от благороден произход. Тя беше най-голямото от четирите незаконни деца (три момичета и едно момче) на Великия крал Утър, родени от Игрейн от Гуинед. Моргана беше сестра на Артър. При такъв произход и с такъв брат би трябвало да се очаква, че амбициозни мъже биха съборили стените и на Отвъдния свят, за да спечелят ръката на вдовицата, но уви. Като млада булка Моргана преживяла тежък пожар, който убил мъжа ѝ, а нея обезобразил жестоко. Пламъците изгорили лявото ѝ ухо, ослепили лявото ѝ око, опърлили до кожа косата от лявата ѝ страна, осакатили левия ѝ крак и извили лявата ѝ ръка. Нимю ми каза, че цялата лява част на тялото на Моргана, когато не е покрита с дрехи, изглежда сбръчкана, разръфана и безформена, тук вдлъбнато, там развлечено и отвсякъде отвратително. Също като загнила ябълка, каза Нимю, само че още по-грозно. Моргана би превърнала съня на всеки в кошмар, но за Мерлин тя беше дама, достойна за неговия височайши дом и той я беше обучил да бъде негов оракул. Мерлин беше заповядал на един от златарите на Великия крал да изработи маска, с която Моргана да покрива главата си като с шлем. Златната маска имаше отвор за единственото око на Моргана и цепка пред изкривената ѝ уста. Беше изработена от тънък златен лист, инкрустиран със спирали и дракони, а отпред беше изобразен Сернунос – Рогатият Бог, покровител на Мерлин. Златоликата Моргана, облечена винаги

в черно и с ръкавица върху обгорялата лява ръка, можеше да лекува с докосване и да предвижда бъдещето и славата ѝ се носеше надалеч. Но тя беше и най-злонравната жена, която някога съм виждал.

Себил беше робиня и компаньонка на Моргана. Себил имаше златисти коси и беше много красива. Пленена при едно нападение срещу сакси, тя била изнасилвана от войниците през целия сезон. Когато дошла в Инис Уидрин, издавала само неразбираеми звуци, но Моргана излекувала разсъдъка ѝ. Въпреки това Себил не можа да се оправи съвсем. Не беше напълно побъркана, но беше много глупава, направо отнесена. Тя лягаше с всеки мъж. Не защото искаше, а защото се страхуваше да откаже. Моргана опита какво ли не, но нищо не можеше да спре Себил. И тя раждаше всяка година русокоси дечица. Малцина от тях оцеляха, а които пък не умряха Мерлин продаде в робство на мъже, които търсеха златокоси деца. Себил забавляваше Мерлин, въпреки че в нейната лудост нямаше нищо божествено.

Аз харесвах Себил, защото и аз като нея бях сакс. Тя ми говореше на майчиния език, така че когато пораснах говорех и езика на саксите, и езика на бритите. И аз като Себил трябваше да бъда роб. Но когато бях малък, по-дребен дори от джуджето Друидан, селището, където била поборбена майка ми, било нападнато от воители на Силурия – кралството на север от Думнония, отвъд устието на Севърн. Начело на силурските войски бил лично крал Гундлеус. Майка ми (която си мисля, че приличаше на Себил) беше изнасилена, а мен ме отнесоха при ямата на смъртта. Там силурският друид Танабурс принесе в жертва на великия Бог Бел десетина пленници в знак на благодарност за голямата плячка, събрана при това нападение. Мили Боже, как се е връзала в паметта ми онази нощ. Пожарите, писъците, пияните, които изнасилваха жените, дивите танци. После Танабурс ме хвърли в черната яма върху стърчащия заострен кол. Но аз оживях, невредим, и излязох от тъмната дупка така спокойно, както Нимю е излязла от разбушваното море. Когато Мерлин ме намери, реши, че съм дете на Бел. Нарече ме Дерфел, даде ми дом и ме остави да раста свободен.

Хълма беше пълен с такива деца, грабнати от ръцете на Боговете. Мерлин смяташе, че в нас има нещо особено и когато пораснем, бихме могли да бъдем новото поколение друиди и жрици, което би могло да му помогне да възстанови старата религия на Британия, заличена от римляните. Мерлин обаче така и не намери време да ни обучи, затова когато пораснахме, повечето от нас станаха земеделци, рибари, съпруги. По времето, когато аз живеях на Хълма, само Нимю изглеждаше

белязана от Боговете и се учеше да стане тяхна жрица. Единственото, което аз исках, беше да стана воин.

Тази амбиция запали в мен Пелинор. От всички създания в дома на Мерлин Пелинор беше на най-голяма почит. Той бил крал, но саксите взели земята и очите му, а Боговете – разсъдъка. Трябвало да го изпратят на Острова на Смъртта, където отиваха опасно лудите, но Мерлин заповядал да го задържат на Хълма, затворен в една клетка подобна на тези, в които Друидан гледеше прасетата си. Пелинор живееше гол, бялата му коса се спускаше до коленете, а на лицето му вместо очи чернееха две празни дупки, които винаги сълзяха. Той непрекъснато произнасяше несвързани тиради и разясняваше на света своите неволи, а Мерлин слушаше лудостите му и извличаше от тях божествените послания. Всички се страхувахме от Пелинор. Той беше напълно невменяем и безумието му не знаеше граници. Веднъж беше сготвил едно от децата на Себил на своя огън. Мен обаче, колкото и да е странно, Пелинор ме харесваше, макар и да не знам защо. Често се промъквах между решетките на клетката му, той ме прегръщаше и ми разправяше за сражения и опасни ловни приключения. Разказваше като нормален човек, никога не ме е наранявал, нито пък Нимю. Но все пак (както Мерлин винаги казваше) ние двамата с Нимю бяхме любимите деца на Бел.

Бел може и да ни е обичал, но Гуендалин ни мразеше. Тя беше съпруга на Мерлин, вече стара и беззъба. Гуендалин можеше много добре да си служи с билките и магиите, но Мерлин я беше изгонил, когато някаква болест обезобрази лицето ѝ. Това станало много преди аз да дойда на Хълма. Онези дни всеки нарича Лошото време. Тогава Мерлин се върнал от едно пътуване на север луд и плачещ. По-късно върнал разсъдъка си, но не и Гуендалин в дома си. Все пак той ѝ беше разрешил да живее в една колиба близо до дървената ограда. Там Гуендалин прекарваше дните си като правеше магии срещу мъжа си и крещеше обиди по всички ни. А най-много мразеше Друидан. Понякога тя го подгонваше с нагорещен ръжен, а той бягаше и се препъваше покрай колибите. Ние децата викахме за нея, жадни да видим кръвта на джуджето, но той винаги се измъкваше.

Ето такова беше странното място, където пристигна Норуена с престолонаследника Мордред. Може да съм го описал малко като място на ужасите, но всъщност това беше едно добро убежище. Ние бяхме привилегированите деца на лорд Мерлин, живеехме свободни, работехме малко, смеяхме се. Инис Уидрин, Стъкленият остров, беше щастливо място за нас.

Норуена пристигна през зимата, когато мочурищата на Авалон бяха покрити с бляскав лед. В Инис Уидрин имаше един дърводелец на име Гулидин. Жена му имаше момче на възраст колкото Мордред. Гулидин ни направи шейни и ние огласяхахме небето с щастливи викове, докато се спускахме по снежните склонове на Хълма. Рала, съпругата на Гулидин, беше избрана за дойка на Мордред и принцът, независимо от недъга си, растеше здрав и силен благодарение на нейното мляко. Дори здравето на Норуена се подобри, когато ужасният студ поомекна и бодливият гъстлак край свещения извор в подножието на Хълма бе покрит с пухкав сняг. Принцесата беше все още много слаба, но Моргана и Гуендалин и даваха билки, монасите се молеха и последиците от раждането, като че ли започнаха да отшумяват. Всяка седмица Великият крал получаваше новини за здравето на своя внук и всяка добра новина беше възнаграждавана – вестносецът се връщаше с някое златно украшение или с рог, пълен със сол, или шише със скъпо вино, което Друидан обикновено си присвояваше.

Ние чакахме Мерлин да се върне, но той не си идваше и Хълма изглеждаше пуст без него. Животът обаче си течеше по старому. Складовете трябваше да се пълнят, а плъховете трябваше да се избиват. Три пъти на ден трябваше да се носят нагоре дърва за огрев и вода за пиене. Гудован, писарят на Мерлин, отмяташе по списък платените суми от арендаторите, а Хюел, управителят на Мерлин, обикаляше с коня си именията, за да се увери, че никое семейство не мами господаря в негово отсъствие. И Гудован, и Хюел бяха трезви, упорити и работливи мъже. Според Нимю това доказваше, че Мерлин проявява своите странности само там, където не става въпрос за неговите приходи. Гудован ме научи да чета и пиша. Аз не исках, защото смятах, че тази работа не е за мъже-воини, но Нимю настоя. „Ние не можем да разчитаме на бащите си – каза ми тя – ти трябва да си пробиваш пътя сам със собствените си умения“

– Аз искам да стана войник.

– Ще станеш – обеща ми тя, – но само ако се научиш да четеш и да пишеш.

Нейното влияние над мен беше толкова силно, че аз й повярвах и усвоих писарските умения много преди да разбера, че войникът няма никаква нужда от тях.

Гудован ме научи на буквите, а Хюел, управителят, ме научи да се бия. Упражнявах се с тояга, каквато носи всеки селянин. Такава тояга може да троши глави, но може и да се върти като меч и да се хвърля като копие. Преди да загуби крака си, отрязан от сакска брадва, Хюел е

бил прочут воин във войската на Утър. Той ме накара да се упражнявам с тоягата докато ръцете ми станаха достатъчно силни да въртят тежък меч със същата бързина, с която въртяха и пръта. Хюел казваше, че повечето воини разчитат на грубата сила и на пиенето вместо на уелото боравене с оръжието. Разправяше ми, че ще заставам срещу мъже, които залитат пияни от медовина и бира, а единственият им талант е да нанасят страхотни удари, способни да повалят бик. Но един трезвен мъж, който познава деветте удара с меч, винаги може да победи такова животно.

– Аз бях пиян – призна той, – когато Окта Саксът отсече крака ми. А сега по-бързо, момко, по-бързо! Мечът ти трябва да ги заслепява! По-бързо!

Той беше добър учител. И това го разбраха най-напред синовете на монасите в Инис Уидрин, които живееха в подножието на Хълма. Те негдуваха срещу нас привилегированите деца, защото ние мързелувахме, когато те работеха, ние си тичахме на воля, а те се трудеха. Затова те ни гонеха и се опитваха да ни бият. Един ден аз взех тоягата си, отидох в селището и пребих до кръв трима от християните. Винаги съм бил твърде висок за възрастта си, а Боговете ми бяха дали силата на бик. На тях посветих и своята първа победа, въпреки че Хюел ме наказва за нея с камшика. „Привилегированите – каза той – никога не трябва да се възползват от онези, които стоят по-ниско.“ Въпреки това аз мисля, че Хюел беше доволен от случилото се, защото на следващия ден ме взе на лов. Тогава за първи път убих глиган с мъжко копие. Бях само на дванайсет лета. Бяхме сред потъналите в мъгла храсталаци край река Кам. Хюел намаза лицето ми с кръвта на глигана и завърза бивните му на врата ми като огърлица. След това той отнесе трупа на животното в Храма на Митра. Там Хюел даде угощение на всички ветерани, които почитаха този Бог на войниците. На мен не ми беше разрешено да присъствам на пира, но Хюел ми обеща, че един ден, когато брадата ми порасне и убия първия си сакс в битка, той ще ме посвети в тайните на Митра.

Три години по-късно аз все още мечтаех да убивам сакси. Може да изглежда странно, че един млад сакс като мен, с типичната за саксите руса коса, може да бъде така ревностно верен на бритите. Но аз от малък живеях сред брити, приятелите ми бяха брити, говорех техния език, слушах техните приказки, враждувах с техните врагове, мечтаех като тях. Пък и в цвета на косата ми нямаше нищо необикновено. След римляните в Британия живееха какви ли не хора. Пелинор веднъж ми

разказа за двама братя, които били черни като въглини. Тогава си помислих, че думите му са просто плод на неговата лудост, но после срещнах нумидиеца Сеграмор, който беше командващ във войската на Артър, и разбрах, че Пелинор не е бълнувал.

След като Мордред и майка му пристигнаха в Инис Уидрин, Хълма се препълни с народ, защото Норуена доведе не само своите прислужнички, но и един боен отряд, който трябваше да защитава живота на престолонаследника. Във всяка колиба спяхме по четири-пет човека. Въпреки това стаите във вътрешността на замъка стояха празни. Там можеха да влизат само Нимю и Моргана. Това бяха личните покои на Мерлин и той беше разрешил само на Нимю да спи там. Норуена и нейната свита обитаваше залата, която се намираще пред стаите на Мерлин. Това огромно помещение беше вечно опушено от двата огъня, които горяха денонощно. Залата се крепеше от двадесет дъбови греди, а стените ѝ представляваха плет, измазан с глина. Покривът беше сламен. Пръстеният ѝ под беше покрит с тръстикови стебла. Те понякога се подпалваха и предизвикваха паника, която затихваше с потушаването на пламъците. Покоите на Мерлин бяха отделени от голямата зала с вътрешна преградна стена, направена както външните стени, но в средата беше оставено място за една малка дървена врата. Ние знаехме, че Мерлин спи, работи и мечтае в онези стаи, свързани с дървената кула, издигната на най-високата точка на Хълма. Какво ставаше в тази кула знаеха само Мерлин, Моргана и Нимю, но никой от тримата не говореше за това. Кулата на Мерлин се виждаше отдалеч. Хората от околността се кълняха, че тя е пълна до горе със скъпоценности, взети от погребалните могили на древните.

Командващ охраната на Мордред беше един християнин на име Лайгесак. Той беше висок, слаб и алчен човек, който беше голям майстор в стрелбата с лък. Можеше да разцепи клонче от петдесет крачки, когато беше трезвен, но това рядко му се случваше. Лайгесак ме учеше да стрелям, но бързо се изморяваше от моята компания и предпочиташе да играе хазарт със своите подчинени. Въпреки това именно от него разбрах истината за смъртта на принц Мордред, а от там и причината поради която Великия крал Утър беше проклетел Артър.

– Артър не беше виновен – каза Лайгесак, хвърляйки камъче върху таблата за игра. (Всички войници имаха такива табли, някои бяха изработени от кост и бяха много красиви.)

– Шестица! – каза той, а аз чаках да чуя историята за Артър.

– Двойно – каза Мену, един от стражите в охраната на принца, и

хвърли своето камъче. То изтрака по таблата и спря на едно. Но на Мену му трябваше двойка, за да победи. Той събра своите камъчета от дъската и изпсува.

Лайгесак изпрати Мену да си донесе кесията, за да си плати залозите и след това ми разказа как Угър повикал Артър от Арморика заедно да разбият голямата сакска войска, нахлула навътре в Думнония. Артър довел воините си, но не и прочутите си коне, тъй като бил повикан спешно и нямал време да намери достатъчно кораби, с които да превози и хората, и конете.

– Всъщност на него не му и трябваха коне – каза Лайгесак с възхищение. – Той сгаци сакските копелета в Долината на белия кон. Тогава Мордред реши, че знае повече от Артър. Искаше цялата слава за себе си, нали разбираш?

Лайгесак избърса с ръкав сополивия си нос. След това се огледа и като се увери, че никой не ни слуша, тихо продължи:

– Мордред вече беше съвсем пиян, а половината от хората му бееха голи и се кълнях, че могат да победят войска десет пъти по-голяма от нашата. Трябваше да изчакаме Артър, но принцът ни заповяда да нападнем.

– Ти беше ли там? – попитах аз, отворил широко очи.

– Да – кимна той с глава. – С Мордред. А как се биха саксите, мили Боже. Обградиха ни и ние – петдесет брители – започнахме много бързо да намаляваме или да изтрезняваме. Аз стрелях непрекъснато с лъка, копиеносците направиха стена от щитове, но саксите ни сечаха с мечове и брадви. Тъпаните им не преставаха да бият, магьосниците им виеха, а аз си мислех, че е дошъл последният ми час. Свърших стрелите, грабнах копие. Бяхме останали не повече от двадесет души и всички на края на силите си. Знамето с дракона беше пленено, кръвта на Мордред изтичаше, а ние бяхме опрели гръб в гръб и очаквахме смъртта. И тогава се появиха хората на Артър.

Лайгесак замълча и поклати мрачно глава.

– Менестрелите ви разправят, че в онзи ден земята била подгизнала от кръвта на саксите, пролята от Мордред. Но не беше Мордред, момче, а Артър. Той убиваше и убиваше. Той върна знамето, уби магьосниците им, изгори бойните им тъпани и преследва оцелелите до здрач, а пълководеца им уби при Едуис Хенгстоун на лунна светлина. Затова сега саксите са такива примерни съседи, момче. Не защото Мордред ги би, а защото си мислят, че Артър се е върнал в Британия.

– Но той не е тук – мрачно казах аз.

– Великият крал не му разрешава да се върне. Великият крал го обвинява... – Лайгесак отново се огледа – Великият крал смята, че Артър е искал Мордред да умре, за да заеме неговото място и сам да стане крал. Но това не е вярно. Артър не е такъв човек.

– А какъв? – попитах аз.

Лайгесак сви рамене сякаш да ми покаже, че отговорът не е лесен, но тогава видя, че Мену се връща и заповяда:

– Нито дума повече, момче, нито дума.

Всички бяхме слушали подобни истории, но Лайгесак беше първият човек, когото чувах да твърди, че е участвал в Битката при Белия кон. По-късно аз реших, че той изобщо не е бил там, а е спретнал тази история, за да си спечели възхищението на едно момче. И все пак разказът му беше доста правдоподобен. Мордред наистина е бил глупав пияница. Артър побеждава, но въпреки това Утър го праща отново отвъд морето. И Мордред, и Артър са синове на Утър, но Мордред е любимият наследник, а Артър е копеле. Изпращането на Артър в изгнание обаче не успя да помрачи вратата на всеки думнонец, че този незаконен син бе най-светлата надежда на кралството – младият воин, който щеше да ни спаси от саксите и да върне Загубените земи на Лоегир.

Втората половина на зимата беше по-мека. Виждахме вълците да обикалят отвъд насипа пред Инис Уидрин, но нито един не се приближи до Хълма (въпреки че някои от по-малките деца правеха вълчи магии и ги криеха под колибата на Друидан с надеждата, че някой голям звяр ще прескочи дървената ограда и ще отнесе джуджето в бърлогата си за вечеря. Магиите не подействаха.) Зимата си отиваше и ние всички започнахме да се подготвяме за големия пролетен празник Белтейн с неговите огромни огньове и среднощни пирове. Но се случи нещо друго, което развълнува обитателите на Хълма.

Пристигна Гундлеус от Силурия.

Най-напред дойде епископ Бедуйн. Той беше най-довереният съветник на Утър и появата му предвещаваше голямо събитие. Прислужниците на Норуена напуснаха замъка. Върху тръстиковите стебла на пода постлаха тъкани килими – сигурен знак, че се очаква важен гост. Всички мислехме, че ще дойде самият Утър, но на знамето, което се появи в подножието на Хълма една седмица преди Белтейн, беше изобразена лисицата на Гундлеус, а не драконът на Утър. Беше слънчева утрин. Мъжете слязоха от конете и вятърът грабна наметалата им и заръфа знамето, върху което съзрях омразната лисича маска. Това ме накара да изкрещя и да направя знака против зло.

– Какво има? – попита Нимю. Тя стоеше до мен на източната стражева платформа.

– Това е знамето на Гундлеус – казах аз.

Видях изненадата в очите на Нимю – Гундлеус беше крал на Силурия и съюзник на Горфидид, краля на Поуис, който беше заклет враг на Думнония.

– Сигурен ли си? – попита Нимю.

– Той взе майка ми – отвърнах аз, – а неговият друид ме хвърли в ямата на смъртта.

Плюх през оградата към десетината мъже, които вече се изкачваха нагоре по Хълма. Те бяха слезли от конете си, защото склонът беше много стръмен за коне. Сред иващите силурци беше и Танабурс – друидът на Гундлеус и моят зъл дух. Той беше висок старец със сплетена на плитки брада и с дълга бяла коса, която беше обръснал на темето, така както се бръснаха всички друиди и християнските свещеници. На средата на пътя той захвърли наметалото си и започна защитен танц в случай, че Мерлин беше оставил духове да пазят портата. Като видя старецът да подскача несръчно на един крак по стръмния склон, Нимю плю срещу вятъра и хукна към покоите на Мерлин. Затичах се след нея, но тя каза, че няма нужда от мен, защото аз не мога да разбера опасността.

– Каква опасност? – попитах аз, но Нимю изчезна. Нямахме никаква опасност или поне така изглеждаше. Бедуйн беше заповядал портата при насипа да бъде широко отворена и сега се опитваше да организира посрещането като намали хаоса, обзел обитателите на върха на Хълма. Този ден Моргана я нямаше, беше отишла в храма на мечтите сред възвишенията на изток, но всички други бързаха да зърнат посетителите. Друидан и Лайгесак подреждаха охраната, голият Пелинор виеше срещу облаците, Гуендалин проклинаше с беззъбата си уста епископ Бедуйн, а десетина деца се бутаха, за да видят по-добре гостите. Посрещането трябваше да бъде тържествено, но Люнет (сираче, ирландка, една година по-малка от Нимю) пусна прасетата на Друидан, така че Танабурс, който пръв мина през портата на дървената ограда, бе посрещнат с яростно квичене.

Изплашените прасенца обаче не можеха да внушат страх на един друид, за това беше необходимо много повече. Танабурс беше облечен с мръсна сива роба, извезана със зайци и полумесеци. Той застана на портата и вдигна ръце над бръснатата си глава. Друидът носеше жезъл, увенчан с полумесец. Той го завъртя три пъти от изток на запад и след това започна да вие срещу кулата на Мерлин. Едно прасенце се шмугна

покрай краката му, забоксува в калта при портата и хукна надолу по склона. Танабурс зави отново без да помръдне – проверяваше дали на Хълма са скрити невидими врагове.

Старецът млъкна и се ослуша. Няколко секунди се чуваше само плющенето на знамето и тежкото дишане на мъжете, изкачили стръмната пътека след своя маг. Гудован, писарят на Мерлин, беше застанал до мен, увил ръцете си с петносани от мастило платнени ленти, за да се предпази от студа.

– Кой е този? – попита той. Точно тогава остър писък отговори на предизвикателството на Танабурс и Гудован целия потръпна. Писъкът дойде от вътрешността на замъка и аз знаех, че това беше Нимю.

Танабурс изглеждаше ядосан. Той залая като лисица, пипна си слабините, направи знака на злото и заподскача на един крак към замъка. След пет крачки спря и отново предизвикателно зави. Този път нямаше отговор, така че той стъпи и на двата си крака и повика господаря си.

– Влизай, кралю господарю, влизай. Няма опасност.

– Крал ли? – попита ме Гудован.

Казах му кои бяха гостите и попитах защо ли един враг като Гундлеус е дошъл в Инис Уидрин. Гудован се почеса, ухапан от някоя въшка под ризата, сви рамене и рече:

– Политика, момче, политика.

– Каква политика?

Гудован въздъхна сякаш въпросът ми беше доказателство за неизлечима тъпотия, но той винаги така правеше, когато го питаха нещо. След това ми обясни.

– Норуена е млада и може отново да се омъжи. Мордред е невръстна бебе и има нужда от закрила. А кой може да осигури по-надеждна закрила от един крал? Още по-добре би било, ако този крал е враг, защото бракът с принцесата и попечителството над престолонаследника ще го превърнат в приятел на Думнония. Съвсем просто е, нали момче? Ако беше помислил малко, щеше и сам да се досетиш и нямаше да ми губиш времето с глупави въпроси.

Той ме цапна леко по ухото за наказание и добави:

– Но той ще трябва да се откаже от Ледуис за известно време.

– Ледуис? – попитах аз.

– Любовницата на Гундлеус, глупчо. Да не мислиш, че има крал, който спи сам в леглото си? Но за Гундлеус се говори, че е толкова влюбен в Ледуис, че дори се е оженил за нея. Разправят, че я отвел на Могилата на Лиу и накарал своя друид да ги венчае. Само че аз не вярвам

кралят на Силурия да е такъв глупак. Ледуис не е от благороден произход. Ти не трябваше ли днес да проверяваш по списъка плащанията на рентите, както ти нареди Хюел?

Предпочетох да не отговарям на този въпрос и се загледах в Гундлеус и неговите телохранители, които внимателно стъпваха по разкаляната пътека към сградата. Силурският крал беше висок, добре сложен мъж на около тридесет години. Трябва да е бил съвсем млад, когато неговите воители заловиха майка ми, а мен хвърлиха в ямата на смъртта. От онази черна и кървава нощ бяха изминали десетина години, но той беше все така красив, с дълга черна коса, а по двуострата му брада нямаше нито един бял косъм. Той носеше наметало от лисичи кожи, кожени ботуши до коленете, червеникавокафява туника, а мечът му беше скрит в червена ножница. Мъжете от охраната му бяха облечени с подобни дрехи. Те всички бяха доста едри и се извисяваха над недъгавите копиеносци на Друидан. Силурците бяха въоръжени с мечове, но не носеха нито едно копие или щит, а това беше доказателство, че са дошли с мир.

Когато Танабурс мина покрай мен, аз неволно се свих. Бил съм толкова малък, когато ме е хвърлил в ямата. Невъзможно беше старецът да познае в мен момчето, измамил смъртта. Освен това след като тогава не успя да ме убие, сега нямаше защо да се страхувам от него. Въпреки това аз се свих пред друида на Силурия. Той имаше сини очи, дълъг нос и отпусната лигава уста. Танабурс беше закачил малки кости по краищата на дългата си провиснала коса и те тракаха при всяко негово движение. Епископ Бедуйн тръгна в крак с Гундлеус, за да го поздрави с добре дошъл и да го увери каква чест беше за Хълма това кралско посещение. Двама от хората на Гундлеус носеха тежък сандък, в който вероятно бяха подаръците за Норуена.

Гостите забиха знамето с лисицата в земята пред вратата и влязоха в замъка. Хората на Лайгесак застанаха отпред и не пускаха никого вътре. Но аз бях израсъл на Хълма и знаех как да се промъкна. Изтичах покрай южната стена, покатерих се по купа с трупите, отместих една от кожените завеси, прехвърлих се през прозореца и се спуснах на пода. След това се скрих зад плетените кошове, в които държахме празничните дрехи. Една от робините на Норуена ме видя, а може би и някои от хората на Гундлеус, но никой не ми обърна внимание.

Норуена седеше на дървен стол в средата на залата. Вдовстващата принцеса не беше красавица: лицето ѝ беше сипаничево и кръгло като месечина с малки свински очички и тънки, недоволно свити устни. Но всичко това нямаше никакво значение. Великите мъже не се женеха за

принцеси заради тяхната красота, а за властта, която жените им носеха чрез своите зестри. Все пак Норуена се беше подготвила много грижливо за това посещение. Беше облечена в бледо синя рокля от фин вълнен плат, която покриваше пода около нея. Тъмната ѝ коса беше сплетена на плитки, които прислужничките бяха увили около главата ѝ и украсили с цветчета. Принцесата носеше тежка златна огърлица, три златни гривни на китката си, а на гърдите ѝ висеше обикновен дървен кръст. Тя явно беше нервна, тъй като свободната ѝ ръка не спираше да си играе с кръста. С другата си ръка принцесата придържаше престолонаследника на Думнония, принц Мордред, увит във фино ленено сукно и покрит с наметало в чуден златист цвят, което беше непромокаемо, защото беше напоено с восък.

Крал Гундлеус хвърли бегъл поглед на Норуена и се изпружи на стола срещу нея с вид на човек, за който всичко това беше ужасно скучно. Танабурс ситнеше от колона до колона, плюеше и мърмореше заклинания. Когато мина покрай моето скривалище, аз се сниших още повече и клечах, докато престанах да усещам миризмата му. Пламъците пукаха в двете огнища, пушекът се стелеше под почернелия таван. Нямаше и следа от Нимю.

На посетителите беше поднесено вино с пушена риба и овесени питки. След това епископ Бедуйн взе думата и обясни на Норуена, че кралят на Силурия Гундлеус е дошъл в Думнония, за да предложи приятелството си на Великия крал, и тъй като минавал покрай Инис Уидрин, решил да прояви вежливост и да посети принц Мордред и неговата майка. Кралят бил донесъл някои подаръци на принца, каза Бедуйн, при което Гундлеус нехайно махна с ръка на носачите да излязат напред. Двамата войници отнесоха сандъка пред краката на Норуена. Принцесата не бе отронила нито дума до този момент. Тя продължи да мълчи и след като подаръците бяха извадени на килима пред нея. Сред тях имаше една хубава вълча кожа, две кожи от видра, една от бобър и една еленова кожа. Имаше и украшения – малка златна огърлица, няколко брошки, рог за пиене, покрит със сребърен обков, едно римско шише, направено от светлозелено стъкло с изящно оформен чучур и дръжка, наподобяваща венец. Празният сандък беше изнесен и в залата настана неловка тишина, тъй като никой не знаеше какво точно да каже. Гундлеус сочеше подаръците небрежно, епископ Бедуйн излъчваше доволство, Танабурс храчеше по някаква колона, продължавайки защитните си обреди, а Норуена гледаше в недоумение кралските подаръци, които в интерес на истината не бяха много щедри. От еленовата кожа можеше да се направи

чифт ръкавици, кожата от видра бяха добри, но Норуена сигурно имаше и по-добри в плетените си кошове, а златната огърлица, която принцесата носеше на врата си, беше поне четири пъти по-тежка от тази, която лежеше в краката ѝ. Брошките на Гундлеус бяха твърде леки, а рогът беше нащърбен. Само зеленото римско шише беше наистина ценно.

Накрая Бедуин прекъсна неловкото мълчание:

– Даровете са прекрасни! Скъпи и прекрасни. Много щедро, кралю господарю.

Норуена кимна покорно в знак на съгласие. Детето започна да плаче и Рала, дойката, го отнесе в сянката зад колоните, даде му да суче и то млъкна.

– Престолонаследникът добре ли е? – проговори Гундлеус за първи път откакто беше влязъл в залата.

– Слава на Бога и на неговите светци, да – отвърна Норуена.

– А левият му крак оправя ли се – нетактично попита Гундлеус.

– Неговият крак няма да му попречи да язди, да върти меч или да седи на трона – отговори Норуена твърдо.

– Разбира се, разбира се – каза Гундлеус и хвърли поглед към гладното бебе. Усмихна се, протегна дългите си ръце и се огледа наоколо. Не беше казал и дума за женитба, нямаше и да каже в това обкръжение. Ако той искаше да се ожени за Норуена, щеше да попита Утър за това, не Норуена. Това посещение просто му даваше възможност да види булката. Той хвърли на принцесата разсеян поглед и отново се зазяпа по ъглите на залата, скрити в сянка.

– Значи това е бърлогата на лорд Мерлин, а? – каза Гундлеус. – Къде е той?

Никой не отговори. Танабурс драскаше в земята под ръба на килима и аз предположих, че заравя там някоя магия. По-късно, след като гостите си отидоха, потърсих това място и намерих малка кост, оформена като глиган, която хвърлих в огъня. Издигнаха се сини пламъци, които яростно пръщяха. Нимю каза, че точно така и трябвало да направя.

– Лорд Мерлин вероятно е в Ирландия – отговори най-сетне епископ Бедуин. – А може и да е в северната пустош – добави той.

– А може и да е мъртъв – предположи Гундлеус.

– Моля се да не е – каза Бедуин разпалено.

– Така ли? – обърна се Гундлеус и впери поглед в застаряващото лице на Бедуин – Вие одобрявате ли Мерлин, епископ Бедуин?

– Той е приятел, кралю господарю – каза Бедуин.

Епископът беше достоен човек, който винаги се стремеше да

поддържа мир между различните религии.

– Лорд Мерлин е друид, епископе, който мрази християните – Гундлеус се опитваше да предизвика Бедуйн.

– Сега в Британия има много християни – каза Бедуйн – и малко друиди. Аз мисля, че ние, привържениците на истинската вяра няма от какво да се страхуваме.

– Чу ли това, Танабурс? – обърна се Гундлеус към своя друид. – Епископът не се страхува от теб!

Танабурс не отговори. Проучвайки залата, той беше стигнал до вратата, водеща към покоите на Мерлин. Пред нея имаше преграда от духове. Преградата беше много проста – само два черепа, поставени от двете страни на вратата. Но въпреки това само друид би се осмелил да мине през невидимата бариера, а дори и друид би се спрял пред преграда, поставена от Мерлин.

– Тук ли ще останете тази нощ? – попита Бедуйн госта, опитвайки се да отклони разговора от темата за Мерлин.

– Не – каза грубо Гундлеус и се изправи.

Помислих, че си тръгва, но вместо това той погледна покрай Норуена към малката черна врата с черепите, пред която Танабурс трепереше като хрътка, подушила невидим глиган.

– Какво има зад тази врата? – попита кралят.

– Покоите на лорд Мерлин, кралю господарю – каза Бедуйн.

– Мястото пълно с тайни, а? – попита Гундлеус с алчен блясък в очите.

– Спални помещения, нищо повече – каза Бедуйн. Танабурс вдигна с трепереща ръка жезъла с полумесеца и го насочи към преградата на духовете. Гундлеус наблюдаваше изпълненията на своя друид, след това изпи виното си и хвърли рога на пода.

– Може пък и да спя тук в края на краищата – каза кралят, – но първо трябва да проверя спалните помещения.

Той махна на Танабурс да върви напред, но друидът беше неспокоен. Мерлин беше най-великият друид в Британия. От него се страхуваха дори отвъд Ирландско море. Едва ли някой би се осмелил с лека ръка да се бърка в живота му. Само че от месеци никой не беше виждал великия човек, дори се говореше, че силата на Мерлин отслабва и доказателство за това е смъртта на принц Мордред. Освен всичко друго Танабурс (подобно на господаря си) изглежда бе пленен от идеята да притежава тайните, скрити зад вратата, тайни, които можеха да го направят толкова могъщ и начетен, колкото самия Мерлин.

– Отвори вратата! – заповяда му Гундлеус.

С трепереща ръка друидът протегна жезъла към един от черепите, поколеба се, но докосна пожълтялата кост. Нищо не се случи. Танабурс плю върху черепа, след това го катурна и дръпна жезъла назад сякаш току що бе сръчкал спяща змия. Отново нищо не се случи и той посегна със свободната си ръка към дървената дръжка на вратата.

Но застина ужасен.

Сред опушената тъмнина на залата беше прокълтял смразяващ писък – писък на измъчвано момиче. При този ужасяващ звук друидът отстъпи назад. Норуена изкрещя от страх и се прекръсти. Бебето Мордред се разплака неутешимо, въпреки че Рала опита какво ли не, за да го успокои. Гундлеус също замръзна в първия момент, но когато звукът заглъхна, той се засмя.

– Войнът не се плаши от писъците на едно момиче.

Той тръгна към вратата без да обръща внимание на епископ Бедуйн, който се опитваше с разперени ръце да го спре без да го докосва.

Откъм черната врата се чу трясък. Беше толкова силен и внезапен, че всички подскочихме. Първо си помислих, че вратата е паднала, но после видях, че от дървените ѝ греди стърчи върхът на копие. Сребристото острие блестеше върху стария почернял дъб и аз се опитах да си представя каква нечовешка сила е била необходима, за да се забие тази стомана в дебелия греда.

Внезапната поява на копието спря дори Гундлеус, но войниците му го гледаха и за него нямаше връщане назад. Той направи знака против зло, плю върху острието, приближи се до вратата, повдигна резето и я отвори.

Но веднага отстъпи крачка назад, а лицето му се изкриви от ужас. Виждах очите му, разширени от страх. Той отстъпи още една крачка и тогава чух острия писък на Нимю, която бе тръгнала срещу Гундлеус. Танабурс нервно въртеше жезъла си в различни посоки, Бедуйн се молеше, бебето плачеше, а Норуена се извъртя в стола си с измъчен вид.

Нимю прекрачи прага на черната врата и влезе в залата. При вида на моята стара приятелка дори аз потръпнах. Тя беше гола, а слабото ѝ бяло тяло беше цялото в кръв. Кръвта се стичаше от косите ѝ на тънки струйки, обливаше малките ѝ гърди и продължаваше надолу по бедрата ѝ. Главата на Нимю беше увенчана с мъртвешка маска, направена от лицевата кожа на човек, принесен в жертва. Маската стоеше като озъбен шлем, който се крепеше на мястото си с помощта на кожата от ръцете на мъртвеца, увити около врата на Нимю. Мъртвешкото лице сякаш

живееше свой собствен живот, тъй като потрепваше при всяка крачка на Нимю. Останалата част от жълтата съсухрена кожа от трупа и краката се влачеше зад Нимю, докато тя улюлювайки се, пристъпваше към силурския крал. На кървавото ѝ лице се виждаше само бялото на обърнатите ѝ очи и то святкаше докато тя редеше проклятие след проклятие с език, пред който бледнееха и най-грубите войнишки ругатни. През това време в ръцете ѝ се извиваха две змии. Тъмните им тела проблясваха, а главите им се стрелкаха срещу краля на Силурия.

Гундлеус отстъпваше и правеше знака против зло. След това той си спомни, че е мъж, крал и воин и хвана дръжката на своя меч. Нимю тръсна глава, мъртвешката маска падна от косата ѝ, която беше навита на висок кок. Тогава всички видяхме, че това всъщност не беше коса, а прилеп, който внезапно разпери своите черни, сбръчкани криле и озъби червена паст срещу Гундлеус.

Норуена изпищя и се спусна да грабне бебето си, а ние всички с ужас гледахме съществуването, привързано към косата на Нимю. То подскачаше и удряше с криле, опитваше се да полети, зъбеше се и се бореше. Змиите се извиваха и изведнъж залата се опразни. Норуена първа избяга, след това Танабурс, след това всеки (дори и кралят) хукна към утринната светлина, проникваща през източната порта.

Нимю стоеше неподвижно, докато хората бягаха. След това извъртя очи и примигна. Отиде до огнището и нехайно хвърли двете змии в пламъците, където те засъскаха и се замятаха, докато смъртта ги укроти. Нимю пусна прилепа и той отлетя към тавана. След това тя развърза мъртвешките ръце от врата си и нави кожата на вързоп. Изящното римско шише сред подаръците на Гундлеус привлече вниманието на Нимю. Тя го взе, впери поглед в него за няколко секунди. След това се изви и захвърли скъпата вещ срещу една от дъбовите колони, където светлозеленото стъкло се разби на хиляди парчета.

– Дерфел? – гласът ѝ изплющя в настъпилата тишина. – Знам, че си тук.

– Нимю? – казах аз нервно и се изправих иззад плетения сандък. Бях ужасен. Змиите все още пръщяха в огъня, а прилепът се блъскаше в покривните греди.

Нимю ми се усмихна.

– Трябва ми вода, Дерфел – каза тя.

– Вода? – попитах аз глупаво.

– Да измия пилешката кръв – обясни Нимю.

– Пилешка?

– Вода – каза тя пак. – Там до вратата има една стомна. Донеси я.

– Там вътре ли? – попитах аз удивен, защото тя махна с ръка към стаите на Мерлин, сякаш трябваше да занесе водата именно там.

– Защо не? – попита тя.

След това Нимю мина покрай вратата, в която все още стърчеше голямото ловно копие. Аз вдигнах тежката стомна и я последвах. Тя стоеше пред един лист кована мед, който отразяваше голото ѝ тяло. Нимю не се притесняваше от мен, може би защото като деца бяхме тичали голи, но аз се чувствах неудобно, съзнавайки че и двамата вече не бяхме деца.

– Тук ли? – попитах аз.

Тя кимна. Оставих стомната и тръгнах към вратата.

– Остани – каза тя, – моля те, остани. И затвори вратата.

Трябваше да извадя копието, за да затворя. Нимю не беше в настроение да отговаря на въпроси, затова не попитах как е успяла да пробие дебелията гредя с острието. Мълчаливо освободих оръжието от дървото, докато Нимю отмиваше кръвта от бялата си кожа. След това тя се загърна в едно черно наметало.

– Ела тук – каза тя след като свърши.

Приближих покорно до едно легло – дървена платформа, отрупана с кожи и вълнени одеяла – където тя очевидно спеше нощем. Над леглото имаше балдахин от някакъв тъмен стар плат. Седнах в тъмнината, прегърнах Нимю и я залюлях в ръцете си. Усещах ребрата ѝ през меката вълнена тъкан на наметалото. Тя плачеше. Не знаех защо, така че просто я държах непохватно и зяпах из стаята на Мерлин.

Беше странно място. Имаше купища дървени сандъци и плетени кошове, струпани така че образуваха ъгълчета и коридори, из които дебнеха дузина кльощави котета. На места куповете бяха съборени, сякаш някой беше търсил нещо в по-долните кутии и не си беше направил труда да подреди отново купа. Имаше прах навсякъде. Тръстиките стебла по пода изглеждат не бяха сменяни от години. Тук там те бяха покрити с килими и одеяла, които гниеха. Миризмата в стаята беше много остра – миришеше едновременно на прах, на гнило, на котешка урина, на влага и мухъл и всичко това смесено с изтънчените аромати на билките, висящи от гредите. До вратата имаше маса, отрупана с навити, смачкани пергаменти. Над масата върху прашна полица бяха наредени животински черепи (когато очите ми свикнаха с полумрака на стаята забелязах, че сред тях имаше и два човешки черепа). В една голяма глинена делва стърчаха, оплетени в паяжина, копия, а около съда бяха подпрени стари

щитове. На една от стените висеше меч. Димящ мангал стоеше върху купчина сива пепел до огледалото, над което (колкото и странно да беше) висеше един християнски кръст с извитата фигура на техния мъртъв Бог, прикован към дървото. На кръста беше окачен имел, за да неутрализира присъщото му зло. На една от покривните греди висяха сплетени еленови рога, снопчета сушен имел, а до тях се поклашаха спящи прилепи, чиито испражнения бяха оформили купчинки на пода. Прилепи в къщата, това се смяташе за най-лошата поличба, но аз предположих, че хора с такава сила като Мерлин и Нимю нямаше защо да се притесняват от такива заплахи. На една друга маса бяха натрупани купички, хаванчета, чукала, метална везна, шишета и запечатани с восък съдини, в които (както разбрах по-късно) имаше роса, събрана от гробовете на убити хора, прах от счукани черепа, запарки от белладона, мандрагора и татул. А в една странна каменна делва близо до масата бяха струпани орлови камъчета, самодивски хлебчета, елфови стрелички, змийски камъни, а сред тях стърчаха пера, раковини и шишарки. Никога не бях виждал толкова претрупана стая, толкова мръсна и едновременно с това толкова очарователна. Чудех се дали съседната стая – Кулата на Мерлин – беше също така ужасяващо прекрасна.

Нимю беше спряла да плаче и сега лежеше неподвижно в ръцете ми. Тя изглежда беше почувствала удивлението и отвращението, което стаята беше породила у мен.

– Той нищо не изхвърля – каза тя уморено – нищо.

Не отговорих, оставих ръцете ми да я утешават. Тя лежеше изтощено, но когато ръката ми погали малките ѝ гърди през наметалото, Нимю се дръпна ядосано и каза:

– Ако искаш това, върви при Себил.

Тя се загърна плътно в наметалото, слезе от леглото и отиде до масата със сечивата на Мерлин.

Аз смутено заекнах, исках да се извиня.

– Няма значение – прекъсна ме Нимю.

Чувахме гласовете на хората отвън, както и на тези, които бяха в залата отвъд вратата, но никой не ни обезпокои. Нимю търсеше нещо по масата сред купичките, гърнетата и черпаците и накрая го откри – един нож, направен от черен камък, но острието по ръбовете беше бяло като кост. Нимю се върна при леглото, коленичи до него и впери поглед право в лицето ми. Наметалото ѝ се беше отворило, можех да видя голото ѝ тяло в сянката на меката тъкан, но Нимю така втръчено ме гледаше в очите, че единственото, което можех да направя беше да отвърна на

този поглед.

Тя мълча дълго, а на мен ми се струваше, че чувам ударите на сърцето си в тишината. Нимю сякаш обмисляше съдбоносно решение, едно от онези решения, които могат да преобърнат живота ти. Затова чаках и не мърдах, изпълнен със страх. Разрошената черна коса на Нимю се спускаше около остроото ѝ лице. Нимю не беше хубава, но лицето ѝ излъчваше жизненост и одухотвореност и нямаше нужда от изваяна красота. Челото ѝ беше голямо, очите ѝ тъмни и диви, носът – остър, устата ѝ беше широка, а брадичката тясна. Тя беше най-умната жена, която някога съм виждал. Но дори в онези дни, когато Нимю още беше повече дете, отколкото жена, нейната мъдрост я изпълваше с тъга. Тя знаеше толкова много. Тя се беше родила със знания или може би Боговете ѝ бяха дарили знанието, когато я бяха спасили от морето. Като малка тя често вършеше глупости и бели, но сега, лишена от напътствията на Мерлин и в същото време поела неговите отговорности върху слабите си рамене, тя се променяше. И аз се променях, разбира се, но в моята промяна нямаше нищо необикновено – кльощавото момче се превръщаше във висок млад мъж. А Нимю излизаше от детството, за да поеме тежестта на една власт. Тази власт беше родена от мечтата на Нимю, мечта, която и Мерлин споделяше, но за разлика от Мерлин Нимю никога не би се съгласила на компромиси със своята мечта. Тя искаше всичко или нищо. Тя по-скоро би оставила цялата земя да потъне в студа и пустотата на Безбожието, отколкото да отстъпи и педя пред онези, които биха изкривили представата ѝ за съвършената Британия, почитаща своите собствени британски Богове. Знаех, че тогава, коленичила пред мен, Нимю преценяваше дали аз бях достоен да стана част от нейната пламенна мечта.

Тя взе решение и се приближи до мен.

– Дай ми лявата си ръка – каза тя.

Протегнах към нея лявата си ръка. Тя я взе в своята лява ръка. Дланите ни бяха обърнати нагоре. Нимю изрече някакво заклинание, в което чух имената на Камулос, Бога на войната, на Мауидан фаб Лир, Бога на морето, спасил Нимю, на Агрона, богинята на клането и на Златната Аранрод, Богинята на зората. Повечето от имената и думите обаче бяха непознати и изречени с хипнотизиращ глас, който ме отпусна и приспа, беше ми все едно какво казва или прави Нимю, но изведнъж тя заби ножа в дланта ми и аз изкрещях. За секунда прорезът остана тънък като острието, след това избви кръвта.

Нимю заби ножа по същия начин и в своята лява длан. После допря раната си до моята и сграбчи треперещите ми пръсти. Тя пусна ножа,

вдигна един от краищата на наметалото си и го уви около кървящите ни ръце.

– Дерфел – каза тя меко, – докато твоята и моята ръка са белязани, ние с теб сме едно. Съгласен ли си?

Гледах в очите ѝ и чувствах, че това не беше нещо незначително, не беше детска игра, а клетва, с която щях да бъда обвързан през целия си живот, а може би и след това. Обзе ме ужас пред неизвестното бъдеще, но след секунда кимнах с глава и успех някак си да кажа:

– Съгласен съм.

– Докато носиш този белег, Дерфел – продължи Нимю, – твоят живот принадлежи на мен и докато аз нося белега, моят живот принадлежи на теб. Разбираш ли?

– Да – казах аз. Ръката ми пулсираше. Усещах я гореща и подута. А ръката на Нимю беше мъничка и студена в кървавата прегръдка на пръстите ми.

– Някой ден, Дерфел – каза Нимю, – ще те повикам и ако не дойдеш, по този белег Боговете ще разпознаят неверния приятел, предателя и врага.

– Да – казах аз.

Тя ме погледа няколко минути в мълчание, после пропълзя върху купчината от кожи и одеяла и се сви в ръцете ми. Беше неудобно да лежим един до друг, тъй като левите ни ръце все още бяха овързани, но някак си успяхме да се нагласим. Отвън долитаха гласове, прахът се стелеше из тъмната стая, прилепите спяха, котенцата ловуваха. Беше студено и Нимю издърпа една кожа върху нас. След това тя заспа, отпуснала слабичкото си тяло върху дясната ми ръка. Аз стоях буден, изпълнен със страх и смут пред общото ни бъдеще, очертано с кървавия нож.

Нимю спа до следобяд.

– Гундлеус си е отишъл – каза тя сънливо. Чудех се откъде ли можеше да знае това. Нимю се измъкна от прегръдката ми и от струпаните кожи и отви края на наметалото, което още стоеше намотано около ръцете ни. Кръвта се беше съсирила и когато разделихме дланите си коричката се скъса и отново ме опари остра болка. Нимю отиде до делвата със снопа копия, взе шепа паяжини и ги наложи върху кървящата ми рана.

– Скоро ще заздравее – каза тя безгрижно. Нейната порязана ръка беше увита с някакъв парцал и вече държеше комат хляб със сирене.

– Ти не си ли гладен? – попита тя.

– Аз винаги съм гладен.

Ние си поделихме храната. Хлябът беше твърд и сух. Сиренето беше гризано от мишки. Поне Нимю смяташе така.

– Може и прилепи да са били – каза тя. – Прилепите ядат ли сирене?

– Не знам – казах аз и след това колебливо попитах – Онова опитомен прилеп ли беше?

Имах предвид съществото, което Нимю си беше завързала в косата. И преди бях виждал такива неща, разбира се, но Мерлин никога не би говорил за тях, нито пък неговите ученици, но аз се надявах, че след странната церемония с нашите кървави ръце Нимю щеше да ми се довери.

И се оказах прав, защото Нимю поклати глава и каза:

– Това е стар номер за сплашване на глупаци. Мерлин ме научи. Слагаш примки на краката на прилепа, както се слагат на соколите, и след това привързваш примките към косата си.

Тя прокара ръка през черната си коса и се засмя.

– И Танабурс се изплаши. Представяш ли си? И това ми било друид.

За мен нямаше нищо забавно в това. Аз исках да вярвам в нейните магии, а не да виждам зад тях евтини номера.

– А змиите? – попитах аз.

– Той ги държи в една кошница. Аз трябва да ги храня – потръпна тя. След това забеляза разочарованието, изписано на лицето ми. – Какво има?

– Няма ли поне една магия във всичко това? – попитах аз.

Тя се намръщи и дълго време остана смълчана. Помислих, че изобщо няма да ми отговори, но накрая започна да ми обяснява. И докато я слушах, знаех, че чувам онова, на което я беше научил Мерлин. Магията, каза ми тя, става тогава, когато животът на Боговете и животът на хората се докоснат, но тези моменти не зависят от хората.

– Аз не мога да щракна с пръсти и да изпълня стаята с мъгла. – каза тя – Но съм виждала друг да го прави. Не мога да съживя мъртвите, а Мерлин разправя, че и такова нещо е виждал. Аз не мога да заповядам на някоя светкавица да убие Гундлеус, макар че бих искала да мога, но на това са способни само Боговете. Имало е време, Дерфел, когато и ние сме можели да правим такива неща, тогава сме живеели с Боговете и те са били доволни от нас. Тогава за нас е било възможно да използваме тяхната сила и да запазим Британия такава, каквато са я искали

Боговете. Ние сме следвали волята на Боговете, но тази воля е била и наша, разбираш ли – Нимю сплете пръстите си да покаже какво има пред вид и се намръщи, защото притисна дланите си и раната на лявата ѝ ръка я заболя. – Но след това дошли римляните и единството било разрушено.

– Но защо? – прекъснах я аз нетърпеливо. Това го бях чувал и преди. Мерлин все ни повтаряше, че римляните разкъсали връзката между Британия и нейните Богове, но никога не ни обясняваше как е могло да се случи това след като Боговете са били толкова могъщи. – Защо не сме победили римляните? – попитах аз Нимю.

– Защото Боговете не са искали това. Някои Богове са зли, Дерфел. Пък и те нямат никакви задължения към нас, само ние имаме към тях. Може би нашият погром е бил забавен за тях. Или нашите предци са нарушили договора с тях и Боговете са ги наказали като са изпратили римляните. Това никой не знае, но всички знаем, че римляните вече ги няма тук и Мерлин казва, че имаме възможност, само възможност, да възстановим Британия. – Нимю говореше тихо, но с плам. – Ние трябва да изградим отново старата Британия, истинската Британия, земята на Боговете и хората. И ако успеем да го направим, Дерфел, ако успеем, отново ще притежаваме силата на Боговете.

Исках да ѝ вярвам. О, как исках да вярвам, че ние хората, заплашени от болести и безсилни пред смъртта, можехме да се надяваме на нещо по-хубаво благодарение на добрата воля на някакви свръхестествени същества с незначителна сила.

– Да, но ти използваш просто евтини номера, нали? – попитах аз без да крия разочарованието си.

– О, Дерфел – каза Нимю и сви рамене. – Помисли само. Не всички хора могат да почувстват присъствието на Боговете. Затова тези, които могат, имат специален дълг. Ако аз покажа слабост, ако само за момент проявя неверие, тогава ще лиша от всякаква надежда хората, които искат да вярват. Това, което използвам аз, не може да се нарече евтин номер, то е... тя замълча, търсейки подходяща дума – инсигния. Точно както короната на Утър, неговите огърлици, знамето му и кралският камък на Каер Кадарн. Тези неща ни казват, че Утър е Великият крал и ние се отнасяме към него по подобаващ начин. Когато Мерлин върви сред хората, той също трябва да носи своите инсигнии. Те показват, че Мерлин се докосва до Боговете и това кара хората да се страхуват от него.

Нимю посочи към вратата, разцепена от копието.

– Когато минах през тази врата без дрехи, хванала двете змии и с прилепа скрит под кожата на мъртвеца, аз се възправях пред един крал, неговия друид и кралската охрана. Едно момиче, Дерфел, срещу крал, друид и воители. Кой победи?

– Ти.

– Значи номерът свърши работа. Само че това стана не защото аз притежавам някаква особена сила, а защото Боговете имат такава сила. Но аз трябва да вярвам в тази сила, за да мога да я задействам. А за да вярваш в нея, Дерфел, трябва да й посветиш целия си живот. – Гласът на Нимю беше изпълнен с пламенна страст. – Всяка минута от деня и нощта душата ти трябва да бъде отворена за Боговете, тогава те ще дойдат при теб. Разбира се, не винаги, когато поискаш, но пък ако никога не ги викаш, те никога няма да се отзоват. А когато отговорят на твоя зов, о Дерфел, тогава е толкова прекрасно и толкова страшно, сякаш имаш криле и летиш към славни висини.

Нимю говореше и очите ѝ блестяха. Никога не беше говорила с мен за тези неща. Доскоро тя беше само едно дете, но сега след като беше споделила леглото на Мерлин и усвоила неговото учение и сила, тя много се беше променила, а аз не исках да приема това. Чувствах ревност и гняв и нищо не разбирах. Нимю се отдалечаваше от мен, а аз не можех да направя нищо, за да я върна.

– Моята душа е отворена за Боговете – казах аз сърдито. – Аз вярвам в тях. Аз търся тяхната помощ.

Нимю докосна лицето ми с превързаната си ръка.

– Ти ще станеш воин, Дерфел, и то славен воин. Ти си добър човек, ти си честен, силен, в теб няма никаква лудост. Нито следа, никакво безумие, нито зрънце. Мислиш ли, че аз искам да вървя по стъпките на Мерлин?

– Да – казах аз с болка – Сигурен съм, че искаш! – страдах, защото бих искал Нимю да се посвети на мен, а не на Мерлин и неговите мечти.

Тя пое дълбоко въздух и впери поглед в сянката под покривните греди, където летяха два гълъба, вмъкнали се през дупката за пушека.

– Понякога си мисля – каза тя, – че бих искала да се омъжа, да имам деца, да ги гледам как растат, докато аз остарявам и накрая да умра. Но от всички тези неща, Дерфел – погледна ме отново Нимю, – ще ми се случи само последното. Не мога да понасям дори мисълта за това, което ще ми се случи. Не мога да понасям мисълта, че трябва да изтърпя Трите болки на мъдростта, но трябва да ги изтърпя. Трябва!

– Трите болки ли? – попитах аз, тъй като никога не бях чувал за

тях.

– „Болката на тялото“ – обясни ми Нимю, – „Болката на гордостта“ – тук Нимю се пипна между краката, – и „Болката на разума“, каквато е всяка лудост. – Лицето ѝ се сви от ужас и тя замълча за миг. – Мерлин е изстрадал и трите болки и затова е толкова мъдър. Моргана понесе най-тежката Болка на тялото, която някой може да си представи, но никога не е изпитвала другите две болки, затова тя никога няма истински да принадлежи на Боговете. Аз не съм изстрадала нито една от Трите болки, но това ще стане. Трябва да стане! – каза тя пламенно. – Трябва, защото съм избрана.

– А защо аз не съм избран? – попитах аз.

Нимю тръсна глава.

– Ти не разбираш, Дерфел. Мен никой не ме е избирал, аз сама се избрах. Ти сам трябва да направиш своя избор. Всеки от нас тук на Хълма може да направи този избор. Нали затова Мерлин събира самотни деца, защото смята, че тези сирачета могат да носят в себе си особена сила, но малцина от тях действително притежават такава сила.

– А ти притежаваш, така ли? – казах аз.

– Аз виждам Боговете навсякъде – каза простишко Нимю. – И те виждат мен.

– Аз пък никога не съм виждал нито един Бог – казах аз упорито.

Тя ми се усмихна.

– Ще видиш – каза тя, – защото трябва да си представяш Британия като увита с тънки нишки от мъгла. Съвсем тънки, само тук-там, и те потрепват и изтъняват. Тези нишки са Боговете. Ако ние ги открием и успеем да им угодим и да им върнем тази страна, нишките ще станат по-здрави. Те ще набъбнат и ще се слепят, ще се превърнат в огромна чудесна мъгла. Тя ще покрие цялата страна и ще ни закриля от всичко, което е отвъд границите ни. Именно затова ние живеем тук, на Хълма. Мерлин знае, че Боговете обичат това място. Тук свещената мъгла е най-плътна, но нашата задача е да я разстелем навсякъде.

– Това ли прави Мерлин сега?

Нимю се усмихна.

– Точно сега, Дерфел, Мерлин спи. И на мен ми се спи. Ти нямаш ли си работа?

– Да броя платените ренти – казах аз. Долните складове се пълнеха с пушена риба, пушени змиорки, гърнета със сол, върбови кошници, сукно, оловни слитъци, кошове с въглища, дори някои скъпоценни къчета кехлибар и нефрит – това бяха зимните ренти, събирани по време

на празника Белтейн. Хюел трябваше да ги изчисли и запише, след това да отдели частта на Мерлин и да приготви дела на Великия крал.

– Тогава върви и брой – каза Нимю, сякаш нищо особено не се беше случило между нас. Все пак тя се приближи и ме целуна приятелски. – Върви – каза тя и излезе от стаята на Мерлин. В залата я посрещнаха навъсените и любопитни погледи на прислужничките на Норуена, които се бяха върнали отново в замъка.

Настъпи равноденствие. Християните почетоха смъртта на своя Бог, а ние запалихме големите огънове за празника Белтейн. Нашите пламъци ревяха срещу тъмнината, за да донесат нов живот на възраждащия се свят. Първите сакски воители се бяха появили далече на изток, но до Инис Уидрин все още не бяха стигали. Нямаше вест и от Гундлеус от Силурия. Писарят Гудован предполагаше, че брачното споразумение се е провалило и скоро отново ще трябва да водим война със северните кралства.

Мерлин не се върна, нито получихме никакви новини от него.

На престолонаследника Мордред му поникнаха зъби. Най-напред се появи долен зъб и това беше предзнаменование за дълъг живот. С новите си зъби Мордред разраняваше до кръв гърдите на Рала, но тя продължаваше да го кърми, така че нейният собствен пълничък син сучеше и кръвта на майка си заедно с млякото ѝ. С нарастването на деня Нимю ставаше все по-весела. Белезите на ръцете ни заздравяха и от розовите рани остана само бяла черта. Нимю никога не говореше за това.

Великият крал прекара една седмица в Каер Кадарн и престолонаследникът беше закаран там, за да го види дядо му. Явно Утър беше останал доволен от видяното и тъй като всички пролетни знамения бяха благоприятни, три седмици след Белтейн беше оповестено, че бъдещето на кралството и съдбата на Норуена и на Мордред ще бъдат решени от Великия съвет, който не беше свикван повече от шестдесет години.

Беше пролет, дърветата се раззелениха, земята се събуждаше за нов живот и сърцата ни бяха пълни с толкова големи надежди.

* * *

Великият съвет бе свикан в Глевум – стар римски град на брега на река Севърн, до северната граница на Думнония с Гуент. Утър пристигна там с кола, теглена от четири вола, всеки от тях обкичен с клончета от цъфнали дървета и покрит със зелено платно. Пищната процесия, преминаваща през кралството сред цветовете на ранното лято, доставяше удоволствие на Великия крал. Той знаеше, че за последен път се

радва на красотата на Британия, защото скоро щеше да поеме към Пещерата на Круачан и оттам по моста от мечове, който води към Отвъдния свят. Колата се движеше между живи плетове, побелели от цвят, горите бяха осеяни със синчец, а червените макове грееха сред полетата с жито, ръж и ечемик. Сред поляните, почти готови за сенокос, се криеха шумни дърдавци. Великият крал пътуваше бавно и често спираше в селата и край вилите, за да хвърли поглед на стопанствата и домовете на своите поданици, да дава съвети на хора, които по-добре от него знаеха как да пресушат мочурище или да скопят шопар. Той се изкъпа в горещите извори при Акве Сулис и се почувства толкова добре след това, че извървя цяла миля преди да го настанят отново в колата върху меките кожи. Великият крал пътуваше придружен от своите менестрели, съветници, кралския лекар, множество прислужници и една дружина воители начело с Оуейн, най-добрият боец в думнонската армия. Всички бяха закичени с цветя, а войните носеха щитовете си обърнати наопаки, с което показваха, че вървят в мир (но Утър беше не само много стар, той беше и твърде предпазлив. Затова по копията на войниците му нямаше цветя, а остриета им блестяха от всекидневното лъскане).

И аз отидох в Глевум. Нямах работа там, но Утър беше повикал Моргана да присъства на Великия съвет. Жени никога не бяха добре дошли на съветите, независимо велики или обикновени, но Утър вярваше, че единствено Моргана може да говори от името на Мерлин. Кралят беше отчаян от отсъствието на Мерлин и затова повика Моргана. Освен всичко друго тя беше и дъщеря на Утър, а той обичаше да казва, че под златната маска на Моргана има повече разум, отколкото в главите на половината кралски съветници взети заедно. При това Моргана носеше отговорността за здравето на Норуена, а именно бъдещето на Норуена щеше да се решава на този съвет (въпреки че самата Норуена нито беше призована да присъства, нито беше потърсено нейното мнение). Принцесата остана в Инис Уидрин, където за нея щеше да се грижи Гуендалин, жената на Мерлин. Моргана не искаше да води никого в Глевум освен Себил, но в последния момент Нимю спокойно обяви, че и тя ще пътува, а аз трябваше да я придружа.

Моргана, разбира се, вдигна голям шум с протестите си, но Нимю я вбеси със спокойствието, с което посрещна възмущението на по-възрастната жена.

– Така ми е наредено – каза Нимю на Моргана.

– Кой ти е наредил – изпищя остро Моргана. Нимю само се усмихна. Моргана беше два пъти по-едра от Нимю и два пъти по-възрастна,

но след като Мерлин повика Нимю в леглото си властта в Инис Уидрин премина в ръцете на младата жена. Пред тази власт Моргана беше безпомощна. Все пак тя се опита поне мен да лиши от възможността да отида в Глевум. Според нея Нимю можеше да вземе Люнет, другото ирландско момиче сред сирачетата на Мерлин. Момче като мен, каза Моргана, не било компания за млада жена. Отново единственият отговор на Нимю беше усмивката. Тогава Моргана заплаши, че щяла да каже на Мерлин за привързаността на Нимю към мен и с Нимю щяло да бъде свършено. Тази заплаха само разсмя Нимю и тя обърна гръб на Моргана.

Аз не се интересувах от спора, важното беше да отида в Глевум, да видя турнира и да чуя менестрелите, да гледам танците и най-вече да бъда заедно с Нимю.

Накрая тръгнахме и четиримата към Глевум. Моргана вървеше напред с тояга от трънка в ръка, златната ѝ маска блестеше на слънцето. Тя пристъпваше тежко с кучия си крак и цялото ѝ същество изразяваше нейното неодобрение от присъствието на Нимю. На две крачки след господарката си ситнеше Себил, сакската робиня, превита под товар от одеяла, сушени билки и гърнета. Нимю и аз вървахме отзад, боси, гологлави и с празни ръце. Нимю беше с бяла рокля, привързана в кръста с кожен каиш за роби, а отгоре бе наметнала дълга черна пелерина. Дългата ѝ черна коса бе събрана на висок кок. Нимю не носеше никакви бижута, нямаше дори костена игла, с която да затваря пелерината отпред. Моргана обаче беше сложила на врата си тежка златна огърлица, а сивокафявото си наметало беше закопчала на гърдите с две златни брошки – едната с формата на трирог елен, а другата беше драконът, който Утър ѝ беше дал в Каер Кадарн.

Пътувахме три дни. Вървахме бавно, защото Моргана не можеше по-бързо, но на мен много ми хареса. Слънцето грееше над нас, а по римския път беше толкова лесно да се ходи. Привечер спирахме в най-близката голяма къща. Посрещаха ни като уважавани гости и спяхме в пълния със слама хамбар. Рядко се срещаха други пътници и всички ни правеха път, защото бляскавата златна маска на Моргана беше символ на високото положение на тази жена в кралството. Преди да тръгнем ни бяха предупредили, че по широките пътища разбойници без господар и хора без земя обират търговци, но нас никой не ни нападна. Минахме покрай десетина разлагачи се вече тела, побити на колове край пътя, явно войниците на Утър бяха прочистили горите и хълмовете, за да осигурят безопасно пътуване на членовете на Великия съвет. Крепостните и

робите, които срещаме коленичеха пред Моргана, търговците ѝ правеха път. Само един пътник се осмели да не прояви уважение към нас – брадясал християнски свещеник, следван от дрипави рошави жени. Християните танцуваха по пътя и славеха своя прикован Бог, но когато свещеникът видя златната маска, покриваща лицето на Моргана и брошките с трирогия елен и крилатия дракон, той се нахвърли срещу нея като дяволско изчадие. Свещеникът вероятно си мислеше, че такава обезобразена и саката жена ще стане лесна жертва на неговите подигравки. Но един странстващ проповедник, придружен от съпругата си и своите свещени развратници не можеше да се мери с дъщерята на Игрейн, ученичката на Мерлин и сестрата на Артър. Моргана го удари само веднъж по ухото с тежката си тояга, но ударът го запрати в крайпътния ров, обрасъл с гъста коприва. След това тя продължи по пътя без дори да хвърли поглед назад. Жените на свещеника изпищяха и ѝ сториха път. Едни се молеха, други кълняха, но стената от неприязън не можеше да спре Нимю – тя мина през нея като дух.

Аз не носех никакво оръжие, само една тояга и нож. На тръгване поисках да взема със себе си и меч, и копие както пътуват мъжете, но Хюел ми се присмя като каза, че детето не става мъж с искане, а с може-не. Вместо оръжие той ми даде една бронзова огърлица, на която бе изобразен рогатият Бог на Мерлин, за да ме пази. Никои няма да посмее, каза ми той, да си навлече гнева на Мерлин. Въпреки това без истинско оръжие аз се чувствах безполезен.

– Ще ми кажеш ли защо поиска да тръгна с теб? – попитах аз Нимю.

– Защото си моят клетвен приятел, мъниче, – отговори Нимю. (Вече бях по-висок от нея, така че обръщението беше израз на обичта ѝ към мен.) – И защото ти и аз сме избранници на Бел. Щом Той е избрал нас, ние трябва да се избираме един друг.

– Добре, тогава ще попитам защо ние двамата отиваме в Глевум.

– Защото Мерлин иска да бъдем там, разбира се.

– Той ще бъде ли там? – бързо попитах аз. Мерлин беше отсъствал толкова дълго, а Инис Уидрин без него беше като небе без слънце.

– Не – каза тя спокойно. Не можах да разбера как тогава Нимю беше толкова сигурна какво точно иска Мерлин, след като той все още беше някъде далече, а Великият съвет беше свикан много след като Мерлин беше заминал.

– И какво ще правим като стигнем в Глевум?

– Ще разберем като стигнем. – каза тя с тайнствен глас и замълча.

Град Глевум ми се видя странен и прекрасен (но преди това трябваше да свикна със силната воня на човешките изпражнения, които събираха нощем, за да ги използват за тор). Познавах римските постройки от малкото вили в именията на Мерлин. Сега за първи път влизах в истински римски град и гледах ококорен като новородено пиле. Улиците бяха покрити с плътна каменна настилка и въпреки че с годините плочите бяха хлътнали неравномерно, хората на Тюдрик бяха направили всичко по силите си, за да заличат следите оставени от времето. Те бяха изчистили плевелите край камъните и бяха смели пръстта, така че сега деветте улици на града приличаха на каменни речни корита (през сухия сезон). Беше трудно да се върви по тях и конете, които се опитваха да се справят с коварните камъни, стъпваха много смешно.

Сградите също бяха много странни. Ние правехме нашите замъци и къщи от дърво, слама, глинени кирпичи и сплетени пръти. Римските постройки обаче бяха долепени една до друга и направени целите от камък и странни тесни тухли, само дето с годините някои от сградите се бяха срутили. На тяхно място стърчеха руини – нащърбени дупки в дългите редици от ниски къщи, които бяха покрити със странни керемиди от печена глина. Градът бе ограден с крепостна стена. Той пазеше един от бродовете на река Севърн, намираще се на границата на две кралства и беше недалеч от още едно кралство. Затова Глевум беше известен търговски център. Тук имаше грънчари, които работеха в къщите си; златари, свели глави над масите си. Телета мучеха в двора на кланицата зад пазара, където хората от околността на Глевум продаваха масло, орехи, кожа, пушена риба, мед, боядисано сукно и необработена вълна. Но на мен най-силно впечатление ми направи войниците на крал Тюдрик. Те бяха римляни (така ми каза Нимю) или поне брити, възприели обичаите на римляните. Всички носеха брадите си късо подстригани и бяха облечени еднакво с тесни вълнени панталони и кожени туники, а на краката си имаха здрави кожени обувки. По туниките на по-старшите воители бяха пришити бронзови плочки, които при движение се удържаха една в друга и дрънкаха като хлопатари. Всички мъже носеха лъснати до блясък нагръдници и дълги червеникавокафяви наметала, а на главите си имаха кожени шлемове, които бяха съшити така, че на върха се образуваше твърд защитен гребен. Някои шлемове бяха украсени с боядисани пера. Войниците имаха къси широки мечове, дълги копия с лъскави дръжки и щитове, направени от дърво и кожа, върху които беше изобразен бик – знака на Тюдрик. Всички щитове бяха с еднакви размери, копията – еднакво дълги, а войниците маршируваха в крак – необикновена

гледка, която в началото ме разсмя, но по-късно свикнах с нея.

В центъра на града, там, където се срещаша четирите улици, тръгващи от четирите градски порти, имаше широк открит площад. На този площад се издигаше огромна великолепна сграда. Дори Нимю зяпна като я видя. Никой не можеше да построи вече такова нещо – толкова високо, толкова бяло и с такива остри ъгли. Покривът се подпираше върху високи колони. Цялата фасада над колоните, чак до върха на покрива, беше покрита с бял камък. Върху него бяха изсечени фантастични картини, в които прекрасни мъже тъпчеха с копитата на конете си свои врагове. Каменните воители носеха каменни копия и каменни шлемове над които стърчаха каменни полумесеци. На някои места картините се бяха изронили, на други се бяха напукали от студовете, но за мен си оставаха чудо. Обаче Нимю, след като ги погледа с отворена уста, плю срещу тях, за да прогони злото.

– Не ти ли харесва? – попитах я аз възмутено.

– Римляните се опитаха да бъдат богове – каза тя, – затова Боговете ги унижиха. Съветът не трябва да се събира тук.

И все пак Великият съвет беше свикан именно в Глевум и Нимю не можеше да промени това. В този град, зад римските отбранителни валове, направени от пръст и дърво, щеше да се решава съдбата на Думнония.

Когато ние пристигнахме в Глевум, Великият крал вече беше дошъл. На негово разположение беше една друга висока сграда, която се намираще срещу залата с високата колонада, отатък площада. Утър посрещна с пълно безразличие появата на Нимю в Глевум. Вероятно си мислеше, че тя е просто една от свитата на Моргана, затова изглежда ни настани и всички заедно в една стая. Стаята беше точно до кухните, носеха се пушеци и миризми и непрекъснато сновяха роби. Воините на Великия крал изглеждаха невзрачни край лъскавите мъже на Тюдрик. Нашите воители имаха дълги коси и бради, наметалата им бяха с кръпки и в различни цветове, мечовете бяха големи и тежки, дървената част на копията беше грубо обработена, щитовете им бяха кръгли, украсени със символа на Утър – крилатия дракон, който обаче изглеждаше твърде зле край грижливо изрисуваните бикове на Тюдрик.

Първите два дни бяха празнични. Най-добрите бойци от двете кралства мериха сили в показни двубои. Но когато на арената излезе Оуейн, най-добрият войн на Утър, крал Тюдрик се принуди да изправи срещу него двама от своите най-силни мъже. Прочутият герой на Думнония имаше славата на непобедим, така и изглеждаше с дългия си меч, по

който проблясваше лятното слънце. Той беше огромен мъж, ръцете му бяха татуирани, по рошавата му брада висяха воински пръстени, направени от оръжията на победени врагове, косматите му гърди не бяха защитени с нищо. Схватката трябваше да бъде само демонстрация на бойни умения, но това по нищо не личеше, когато воините на Тюдрик един след друг се редуваха да нападат Оуейн. Тримата мъже се биеха сякаш се мразеха до смърт, а ударите, които си разменяха бяха толкова силни, че сигурно чак в далечната Поуис са чували техния звън. Само след минути потта по телата им се смеси с кръв, затъпените ръбове на техните мечове се нащърбиха и тримата вече куцаха, но Оуейн все още надделяваше над другите. Независимо от размерите си той беше бърз с меча, а ударите му бяха смазващи. Тълпата от хора, дошли и от двете страни на границата, ревяха като диви зверове – бяха жадни за смърт. Тези страсти заставиха Тюдрик да хвърли жезъла си на арената, за да спре борбата.

– Ние сме приятели, забравихте ли? – каза той на тримата мъже и Утър, който седеше едно стъпало по-високо (както се полага на Великия крал), кимна в знак на съгласие.

Утър изглеждаше затлъстял и болен; тялото му бе подпухнало; лицето му беше пожълтяло и отпуснато; дишането тежко. Той беше донесен на носилка до арената и седеше на трона си увит в тежко наметало, което скриваше неговия колан, украсен със скъпоценности, и дори блестящата огърлица на врата му. Крал Тюдрик беше облечен като римлянин. Всъщност дядото на Тюдрик е бил истински римлянин и вероятно затова кралят на Гуент носеше такова странно за Британия име. Тюдрик беше късо подстриган и гладко обръснат, облечен в бяла тога, сложно нагънатата на едното рамо. Той беше висок, слаб, с изискани движения. Беше млад, но изглеждаше много по-възрастен, защото лицето му излъчваше тъга и мъдрост. Неговата кралица, Енид, имаше странна прическа – косата ѝ беше сплетена, а плитката беше навита на висока спирала над главата ѝ. За да крепи тази несигурна кула, Енид беше принудена да се движи със скованата непохватност на новородено жребче. Беше наплескана с бяла помада, от която лицето ѝ се беше превърнало в застинала маска на отегчение. Нейният син Мюриг, десетгодишният престолонаследник на Гуент, седеше в краката на майка си и получаваше шамар от баща си всеки път, когато си бъркаше в носа.

След турнира дойде ред на арфистките и менестрелите. Синир, менестрелът на Гуент, пях за голямата победа на Утър над саксите при Каер Идърн. По-късно си дадох сметка, че това беше станало по заповед на

Тюдрик и беше израз на уважение към Великия крал. И наистина изпълнението достави удоволствие на Утър. Докато Синир редеше стих след стих, Великият крал се усмихваше и поклащаше глава всеки път, когато певецът възславяше някой воин. Победата беше обявена със звънки акорди. След това стиховете насочиха вниманието ни към Оуейн и разказаха как той избил хиляди сакси. Тук Синир се обърна към изморения воин, а един от бойците на Тюдрик, които преди час се бяха опитали да победят големия мъж, се изправи и вдигна дясната ръка на Оуейн. Тълпата зарева, после избухна в смях, когато Синир с женски глас започна да описва как саксите молели за милост. Той тичаше наоколо със ситни изплашени стъпки, клякаше сякаш се криеше и тълпата ревеше от удоволствие. Аз също. Съвсем ясно си представяхме омразните сакси, тръпнещи от ужас, можехме дори да подушим миризмата на изтичащата им кръв и да чуем гарваните, които идваха да пируват с тяхната плът. Тогава Синир се изправи в пълен ръст, остави наметалото си да се смъкне на земята. Голото му тяло беше боядисано със синя боя. Той запя в прослава на Боговете, които бяха станали свидетели на победата на Великия крал Утър, Пендрагонът на Британия, над кралете, военачалниците и най-добрите бойци на врага. Накрая Синир, все още гол, се просна пред трона на Утър.

Утър бръкна под мъхнатото си наметало, извади една огърлица от жълто злато и я хвърли към Синир. Великият крал беше толкова слаб, че не успя да прехвърли дървения подиум, на който седеше заедно с Тюдрик. Огърлицата падна на ръба на подиума и Нимю пребледня, защото това беше зла поличба. Но крал Тюдрик спокойно вдигна огърлицата и я подаде на побелелия менестрел, след като го повдигна със собствените си ръце.

Песните свършиха. Слънцето вече се спускаше зад хълмовете на запад, където започваха земите на Силурия. Тогава дойдоха момичетата, които носеха цветя за кралиците. Но на подиума имаше само една кралица, Енид, така че онези, които трябваше да дадат цветя на дамата на Утър, не знаеха какво да правят. Утър се размърда и посочи към Моргана, за която имаше специална пейка точно до подиума. Девоичетата отидоха там и струпаха цветята пред Моргана.

– Прилича на прасе-сукалче, украсено с магданоз – изсъска Нимю в ухото ми.

Нощта преди Великия съвет имаше християнска служба в голямата зала на високата сграда в центъра на града. Тюдрик беше ревностен християнин и имаше много последователи, които се струпаха в залата,

осветена от факлите по стените. Навън валеше и претъпканото помещение вонеше на пот и влажна вълна, а също и на пушек. Жените стояха в лявата част на залата, а мъжете в дясната. Нимю спокойно пренебрегна това разделение и се покачи на някакъв пиедестал, който се издигаше зад гологлавите мъже. Имаше и други такива пиедестали, но върху повечето от тях имаше статуи, а нашият беше празен. Отгоре имаше достатъчно място и за двама ни, така че седнахме там, за да гледаме християнските ритуали. Но преди това аз се зазяпах удивен из залата. Тя беше по-висока, по-широка и по-дълга от всяка друга зала за угощения, която някога бях виждал. Беше толкова просторна, че вътре живееха врабчета, за които римската зала сигурно е изглеждала като цяла гора. Птичий рай се намиреше под извития покрив, а към него се издигаха широки тухлени колони. Някога те са били покрити с гладка бяла замазка, върху която е имало картини. На места още личаха части от картините – виждах червените контури на бягаш елен, някакво морско същество с рога и двустра опашка и две жени, които държаха чаша с две дръжки.

Утръ не беше в залата, но неговите воини християни присъстваха, както и епископ Бедуйн, съветникът на Великия крал. Бедуйн участваше в церемониите, които ние с Нимю наблюдавахме като непослушни деца, сврели се да подслушват по-големите. В залата беше и крал Тюдрик, а с него и някои от зависимите крале и принцове, които на следвия ден щяха да присъстват на Великия съвет. Тези важни особи бяха седнали отпред, но светлината на факлите не беше насочена към техните столове, а към християнските свещеници, събрали се около своята маса. За първи път виждах тези същества по време на техните ритуали.

– Какво точно представлява един епископ? – попитах аз Нимю.

– Нещо като друид – каза тя (наистина подобно на друидите всички християнски свещеници бръснаха до кожа косата на темето си), – само дете не са минали през никакво обучение и нищо не знаят – добави Нимю с насмешка.

– Тези всички ли са епископи? – попитах аз, защото там около масата се суетяха един куп бръснати мъже, идваха и си отиваха, навеждаха се и се изправяха.

– Не. Някои са само свещеници. Те знаят дори по-малко от епископите – засмя се Нимю.

– Няма ли жени свещенички? – попитах аз.

– Според тяхната религия – каза тя презрително – жените трябва да се подчиняват на мъжете. Нимю плюю срещу злото и някои от по-близкостоящите воини се обърнаха възмутени. Тя се направи, че не ги

вижда. Беше седнала, загърната с черното наметало, обхванала с ръце коленете си, които бе свила плътно до гърдите. Моргана ни беше забранила да присъстваме на християнските церемонии, но Нимю вече не се подчиняваше на заповедите на Моргана. Светлината на пламтящите факли не стигаше до слабото ѝ лице, но очите светеха.

Странните свещеници напяваха и мърмореха на гръцки език, който никой от нас не разбираше. Те продължаваха да се кланят и да коленичат. В отговор на това цялата тълпа се покланяше и после се мъчеше да се изправи. А всеки път когато се гмурваха надолу, отдясно се чуваше нестройното дрънчене на стотината мечове, допрели покрития с камъни под. Свещениците подобно на друидите се молеха с широко разперени ръце. Те носеха странни роби, които приличаха на тогата на Тюдрик, а върху тях бяха облекли къси украсени пелерини. Те пееха и тълпата им отговаряше. Някои от жените, застанали зад крехката белолика кралица Енид, започнаха да пищят и да треперят в екстаз. Свещениците обаче не им обърнаха никакво внимание и продължиха да пеят и монотонно да напяват. На масата, на която се кланяха, имаше обикновен кръст. Нимю направи знака срещу злото, когато го видя, и тихо изрече защитно заклинание. Скоро и на двамата ни стана скучно. Вече исках да се измъкна и да видя дали ни бяха осигурени добри места на голямото угощение, което Утър щеше да даде след церемонията. И тогава в залата зазвуча езикът на британците – говореше един млад свещеник.

Този млад свещеник беше Сенсъм. В онази нощ аз за първи път видях светеца. Тогава той беше много млад, много по-млад от епископите, но от него се очакваше много, той беше надеждата за християнското бъдеще. Епископите съзнателно го бяха удостоили с честта да изнесе тази проповед, защото това щеше да тласне напред неговата кариера.

Сенсъм винаги е бил слаб и нисък, с остра, гладко обръсната брадичка и polegато чело, над което косата беше обръсната. След тонзурата косата му, черна и твърда, стърчеше като жив плет, който на върха беше подрязан по-ниско отколкото отстрани и затова точно над ушите му имаше по един черен рошав кичур.

– Той прилича на Люхтигерн – прошепна Нимю и аз високо се засмях, защото Люхтигерн е Господарят на мишките от детските приказки – същество, което непрекъснато се хвали и перчи, но когато котаракът се появи винаги бяга. Но този Миши господар с тонзура определено знаеше как да проповядва. Никога преди това не бях слушал Благословеното евангелие на Нашия Господ Исус Христос и понякога изтръпвам като си помисля колко зле се държах по време на тази първа проповед, но

никога няма да забравя силата, с която беше произнесена. Сенсъм се възкачи на една друга маса, за да може да вижда и да бъде виждан. Когато се разгорещеше, той забравяше къде е и на няколко пъти стъпваше на ръба на масата, но свещениците около него го задържаха. Аз всеки път се надявах, че ще падне, но той всеки път успяваше да възстанови равновесието си.

Проповедта започна съвсем традиционно. Сенсъм благодари на Бога за присъствието на великите крале и могъщите принцове, дошли да чуят евангелието и направи някои приятни комплименти на крал Тюдрик. Но след това се впусна в дълга реч, в която разясни становището на християните за положението в Британия. По-късно си дадох сметка, че това беше по-скоро политическа реч, отколкото проповед.

– Бог обича Британския остров – каза Сенсъм. – Това е особена земя, отделена от другите земи и обгърната от синьото море, което я пази от епидемии, ереси и врагове. Британия – продължи той – е благословена и с велики владетели и могъщи воители. Въпреки това в последно време чужди воители заграбват земите на острова, а нивите, оборите и селата са под заплахата на чужда сеч и огън. Езичниците сакси отнемат земята на нашите предци и я опустошават. Ужасните сакси оскверняват гробовете на бащите ни, изнасилват жените ни и избиват децата ни. Такива неща не могат да се случат – твърдеше Сенсъм, – ако Господ не ги е пожелал, а защо Бог би обърнал гръб на любимите си деца?

Защото – каза Сенсъм – тези деца са отказали да чуят Неговото свещено послание. Децата на Британия все още се кланят на дървото и камъка. Така наречените свещени горички все още растат и светилищата в тях все още пазят човешки черепи и попиват кръв от жертвоприношения. Такива неща може и да няма в градовете – каза Сенсъм, – но по селата гъмжи от езичници. В Британия може да са останали малко друиди, но във всяка долина и във всяко стопанство има мъже и жени, които действат като друиди. Те принасят живи същества в жертва на камъни и използват заклинания и амулети, за да мамат простите хора. Дори християните – скара се Сенсъм на своето паство – водят своите болни при вещиците езичници и разказват сънищата си на ясновидки езичници. Докато това зло съществува и се насърчава, Бог ще праща на Британия насилия, убийства и сакси.

Тук Сенсъм замълча да си поеме дъх. Аз докоснах огърлицата си, защото знаех, че този Миши господар с неговите надуты речы бе враг на моя учител Мерлин и на моята приятелка Нимю.

– Ние всички сме грешници – извика Сенсъм внезапно, при което

залитна към ръба на масата и разпери ръце – и ние всички трябва да се покаем. Кралете на Британия трябва да обичат Христос и Неговата благословена майка. Само когато целият британски народ стане единен в Христа, само тогава Господ ще позволи на Британия да стане единна.

Тълпата отговаряше на проповедта като изразяваше съгласие, някои се молеха на глас на своя Бог за милост, други искаха смъртта на друидите и на техните последователи. Беше ужасно.

– Ела – прошепна Нимю, – чух достатъчно.

Смъкнахме се от пиедестала и си пробихме път през тълпата, изпълнила предверието на залата. За мой срам, докато вървах след Нимю по стълбите надолу към ветровития площад, аз придържах наметалото си плътно под голобрадото си лице, за да скрива огърлицата на врата ми. Площадът беше осветен отвсякъде с пламтящи факли. Ръмеше ситен дъжд и мократа каменна настилка блестеше. По всички краища на площада стояха на пост войници на Тюдрик. Нимю ме заведе в самия център на откритото пространство, спря се там и изведнъж започна да се смее. Най-напред беше само кикот, после смях, който се превърна в свиреп присмех и накрая премина в предизвикателен вой, който отекна над Глевум и литна към небесата, за да завърши в безумен писък, див като предсмъртния вик на обречен звяр. Докато пишеше, Нимю се обърна на север и направи пълен кръг, заставайки с лице към всички посоки на света. Нито един войник не се помръдна. Някои от християните в предверието на голямата сграда погледнаха гневно към нас, но не се намесиха. Дори християните разбираха, когато някой беше докоснат от Боговете и никой не посмя да се приближи до Нимю.

Накрая Нимю остана без дъх и се строполи на камъните безмълвна – свита дребна фигура, покрита с черна пелерина, безформена купчина, трепереща в краката ми.

– Ох, мъниче, – каза тя уморено, – о, мой малък приятелю.

– Какво има? – попитах аз. Признавам, че мислех повече за миризмата на печено свинско, която се носеше от залата за угощение на Утър, отколкото за краткотрайния транс, изтощил Нимю.

Тя протегна белязаната си лява ръка и аз я изправих на крака.

– Имаме една възможност – каза Нимю тихо и боязливо – само една възможност и ако не се възползваме от нея, Боговете ще ни изоставят на зверовете. И онези глупаци там вътре, Мишият господар и неговите последователи, ще провалят тази възможност, ако не ги победим. А те са толкова много, ние толкова малко.

Тя гледаше в очите ми и отчаяно плачеше. Аз не знаех какво да

кажа. Нямах никакви умения за общуване с Отвъдния свят, въпреки че бях едно от сирачетата на Мерлин и дете на Бел.

– Бел ще ни помогне, нали? – попитах аз безпомощно. – Той ни обича, нали?

– Обича ни! – дръпна тя ръката си от мен. – Обича ни! – повтори презрително – Задачата на Боговете не е да ни обичат. Ти обичаш ли прасетата на Друидан? Защо, в името на Бел, един Бог трябва да ни обича? Любов! Какво знаеш ти за любовта, Дерфел?

– Знам, че обичам теб – казах аз. И сега се изчервявам като си помисля за отчаяния стремеж на едно момче да спечели любовта на някоя жена. Бях впрегнал всеки нерв на тялото си и цялата си смелост, за да изрека това, а когато го казах, потънах в земята от срам и ми се искаше никога да не бях продумвал.

Нимю ми се усмихна.

– Знам – каза тя, – знам. Ела сега. Да идем на угощението.

Сега, в последните дни от живота ми, които прекарвам над пергамента с перо в ръка в този манастир сред хълмовете на Поуис, понякога затварям очи и виждам Нимю. Не каквато стана впоследствие, а каквато беше тогава – така изпълнена с плам, жизнена и уверена. Знам, че съм спечелил любовта на Христос, а чрез Неговата благословия съм спечелил целия свят, но какво загубих, какво загубихме всички ние – не ми се мисли. Загубихме всичко.

Пирът беше чудесен.

Великият съвет започна на следващия ден сутринта, след като християните присъстваха на още една от своите церемонии. А те имаха ужасно много служби. Струваше ми се, че всеки час изисква ново преклонение пред кръста. Забавянето поне даде възможност на принцовете и воините да се възстановят след пиенето, хвалбите и кавгите от предната нощ. Великият съвет щеше да се проведе в голямата зала, която отново беше осветена с факли. Навън лятното слънце грееше, но залата имаше твърде малко прозорци, освен това бяха тесни и на високо и по-лесно пропускаха пушека навън, отколкото светлината навътре (но всъщност и за отдушници не ставаха).

Утър, Великият крал, седеше върху една платформа, издигната над подиума, предназначен за кралете, престолонаследниците и принцовете. Тюдрик от Гуент седеше на подиума пред платформата на Утър, а от двете страни на краля домакин имаше десетина други трона, заети този ден от зависими крале или принцове, които плащаха данък на Утър или

на Тюдрик. Там беше принц Кадуи от Иска, крал Мелуас от Белге и принц Гърийнт, Господарят на Камъните. Далечното кралство Кърнау, което се намираше в западните краища на Британия, беше представено от своя престолонаследник – принц Тристан. Той седеше, загърнат с вълча кожа, в края на подиума, а до него имаше два празни трона.

Всъщност тронове бяха обикновени столове, донесени от залата за угощения и маскирани като тронове с помощта на самари. На ръба на подиума пред всеки от тронове, беше изправен по един щит със знака на съответното кралство. Имало е време, когато са били нареждани по тридесет и три щита пред подиума, но в дните, за които разказвам, племената в Британия враждуваха помежду си и някои от кралствата вече не съществуваха, заличени от саксите. Една от целите на този Велик съвет беше останалите британски кралства да сключат мир, мир, който вече бе поставен под въпрос, защото Поуис и Силурия не бяха изпратили представители. Техните празни тронове бяха безмълвно свидетелство за това, че двете кралства не се бяха отказали от враждбеното си отношение към Гуент и Думнония.

Срещу кралете и принцовете имаше едно празно място, оставено за произнасяне на речи, а наоколо седяха съветниците и висшите магистрати на присъстващите владетели. Съветите на Гуент и Думнония бяха големи, но на някои кралства се състояха само от шепа хора. Съветниците и магистратите седяха на пода (едва сега забелязах, че подът е покрит с хиляди разноцветни камъчета, подредени в огромна картина, която се виждаше между телата на насядалите). Всички съветници си бяха донесли одеяла, за да седят на тях, защото знаеха, че Великият съвет може да продължи до късно през нощта. Зад съветниците стояха (само като наблюдатели) въоръжени воители. Някои бяха дошли с любимите си ловни кучета, които държах на каишка до краката си. Аз стоях сред тези воители. Бронзовата огърлица с изображението на Кернуос, която носех, беше достатъчна, за да ми осигури достъп до залата.

На Съвета присъстваха две жени, само две и въпреки това присъствието им породило сподавен протест, но и той заглъхна щом очите на Утър гневно проблеснаха.

Моргана беше точно срещу Утър. Съветниците бяха седнали подалече от нея, така че тя седеше сама. Скоро Нимю влезе спокойно в залата, проправи си път между насядалите мъже и зае мястото до Моргана. Нимю излъчваше такава спокойна самоувереност, че никой дори не направи опит да я спре. След като седна тя вдигна очи и погледна Великия крал Утър право в лицето сякаш го предизвикваше да я изгони, но

кралят не ѝ обърна внимание. Моргана също се направи, че не забелязва младата си съперница, която седна много тихо и много изправено. Нимю беше облечена с бялата си ленена рокля с кожения робски ремък на кръста и сред покритите с тежки наметала посивели мъже изглеждаше слаба и уязвима.

Великият съвет като всеки съвет започна с молитва. Ако Мерлин беше тук, той щеше да се обърне към Боговете, но вместо това епископ Конрад от Гуент се помоли на християнския Бог. Видях Сенсъм сред съветниците на Тюдрик и забелязах с каква дива омраза погледна двете жени, защото те не сведоха глави по време на молитвата. Сенсъм знаеше, че тези жени заместват Мерлин.

След молитвата трябваше да се отправи предизвикателството и тази чест бе дадена на Оуейн, най-добрият боец на Думнония, който победи двамата най-добри воители на Тюдрик два дни преди това. Мерлин винаги наричаше Оуейн звяр и той наистина изглеждаше като звяр, когато се изправи пред Великия крал с извадения си меч и с наметалото от вълча кожа, което се спускаше върху широките му рамене и издутите мускули на ръцете му.

– Има ли тук някой, който да оспорва правото на Утър над Великия трон? – изръмжа той.

Никой не се обади. Оуейн сякаш разочарован, че никой не прие предизвикателството му, прибра меча си в ножницата и седна с нежелание сред другите съветници (много по-добре щеше да се чувства, ако стоеше сред своите воители).

След това бяха съобщени новините от Британия. От името на Великия крал говори епископ Бедуин. Той оповести, че засега сакската заплаха на изток от Думнония била отстранена, но на твърде висока цена. Принц Мордред, престолонаследник на Думнония и воин, чиято слава се носела по всички краища на земята, бил убит в часа на победата. Лицето на Утър остана безизразно докато слушаше този често повтарян разказ за смъртта на сина си. Името на Артър не беше споменато, макар че именно Артър беше успял да грабне победата въпреки грешките в тактиката на Мордред и всички в залата го знаеха. Бедуин съобщи, че победените сакси били дошли от земите, принадлежали на племето катувелан. Те не били изгласкани напълно от тези древни британски територии, но се съгласили да плащат годишен данък на Великия крал – злато, жито и волове.

– Да се молим Богу – добави Бедуин – този мир да продължи.

– Да се молим Богу – прекъсна го Тюдрик – саксите да бъдат

прогонени от тези земи!

Неговите думи накараха воините отзад да ударят с дръжките на копията си по пода с такава сила, че на места мозайката бе избита. Кучетата завиха.

– На север от Думнония – продължи спокойно Бедуйн след като шумът утихна – цари мир благодарение на мъдрия договор за приятелство, който свързваше Великия крал и благородния крал Тюдрик. На запад – Бедуйн се обърна към красивия принц Тристан и се усмихна – също цари мир. Кралство Кърнау живее само в собствените си граници. Разбрахме, че крал Марк има нова съпруга. Дано и тя подобно на своите видни предшественички да ангажира изцяло вниманието на своя господар.

Това предизвика сподавен смях.

– Коя поред му е тази жена? – попита Утър изведнъж – Четвъртата или петата?

– Мисля, че дори моят баща им е загубил сметката, Велики господарю – каза Тристан и залата избухна в смях. Мозайката отново пострада, едно от камъчетата се търкулна и се спря в крака ми.

Бедуйн беше заменен от Агрикола. Не само името му беше римско, но и той самият беше известен със своята вярност към римските обичаи. Агрикола беше офицер на Тюдрик и макар че вече беше стар, воинските му умения все още всяваха страх. Късоподстриганата му коса беше сива като острие на меч, но възрастта не бе успяла да прегърби високата му фигура. Гладко обръснатото му лице беше покрито с белези. Той носеше римска униформа, но много по-внушителна от дрехите на неговите воини. Неговата туника беше алено червена, нагръдникът и броните на краката му бяха сребърни, а сребърният шлем, който Агрикола държеше под мишница, беше увенчан с ален гребен, направен от боядисана конска грива. Агрикола също съобщи за разгромени сакси на изток от кралството на неговия господар, но новините от Загубените земи на Лоегир бяха тревожни. Агрикола беше чул, че от сакските земи отвъд Германско море прииждали нови лодки, а новите лодки означаваха и нови воини, които след време щяха да тръгнат на запад срещу земите на британите. Освен това Агрикола ни предупреди, че сред саксите се утвърждавал нов вожд на име Аел. За първи път чувах името на Аел, тогава само Боговете знаеха, как щеше да ни преследва това име с годините.

– Саксите – продължи Агрикола – може временно да са утихнали, но това не донесе мир на Гуент. От юг ни нападаха войските на Поуис, а от запад – войските на Силурия. Монарсите на тези две британски

кралства бяха поканени да присъстват на Великия съвет. Но, уви – тук Агрикола посочи двата празни стола на кралския подиум – нито Горфидид от Поуис, нито Гундлеус от Силурия дойдоха.

Тюдрик не можа да скрие разочарованието си, защото очевидно той се беше надявал, че Гуент и Думнония щяха да успеят да сключат мир със своите северни съседи. Мислех си, че може би със същата надежда и Утър беше поканил Гундлеус да посети Норуена през пролетта, но празните тронове като че ли говореха единствено за неосъществени надежди.

– Ако не сключим мир – предупреди Агрикола сурово – кралят на Гуент ще бъде принуден да обяви война на Горфидид от Поуис и на неговия съюзник Гундлеус от Силурия.

Утър кимна в знак на съгласие.

Агрикола съобщи и новините, дошли от земите северно от Поуис. Кралство Хенис Уирън вече не съществуваше. Крал Лиодиган бил изгонен от земите си от ирландския нашественик Диурнач, който дал ново име на новозавоюваните територии – Лейн. Лишеният от кралството си Лиодиган намерил убежище при крал Горфидид от Поуис, след като Кадуолън от Гуинед отказал да го приюти. Тази вест разсмя хората в залата, защото крал Лиодиган беше известен със своята глупост.

– Чувам – продължи Агрикола след като смехът стихна, – че в Демечия са дошли още ирландци и нападат непрекъснато западните граници на Поуис и Силурия.

– За Силурия ще говоря аз и никой друг – прекъсна го силен глас откъм вратата.

Настъпи голямо раздвижване, тъй като всеки се опитваше да се обърне към вратата. Беше дошъл Гундлеус.

Кралят на Силурия влезе в залата като герой. В поведението му нямаше нито колебание, нито извинение, въпреки че воините му многократно бяха нападали земята на Тюдрик и бяха прекосявали Севърнско море, за да безпокоят страната на Утър с постоянните си нападения. Той изглеждаше толкова самоуверен, че аз трябваше да напомня на самия себе си как този наперен герой избяга от Нимю в замъка на Мерлин. Зад Гундлеус си влачеше краката друидът Танабурс, отпуснал лигавите си устни и аз отново си спомних ямата на смъртта. Веднъж Мерлин ми каза, че щом като Танабурс не беше успял да ме убие, неговата душа ми принадлежи, но въпреки това аз изтръпнах от страх, когато видях старецът да влиза в залата с подрънкващите кости в сплетената на стегнати тънки плитки коса. След Танабурс се появи свитата на Гундлеус –

дългите им мечове лежах в кании обшити с червено сукно. Те бяха сплели косите и мустаците си, но бяха оставили свободно дългите си бради. Те застанаха до другите воители, но се наредиха така, че формираха плътна фаланга от горди мъже, дошли на Великия съвет на своите врагове. А Танабурс, облечен в мръсната си сива роба с бродираните по нея полумесеци и зайци си намери място сред съветниците. Надушвайки кръв, Оуейн се беше изправил да прегради пътя на Гундлеус, но Гундлеус му подаде меча си с дръжката напред, с което показваше, че идва с мир и след това се просна по очи пред трона на Утър.

– Стани, Гундлеус, сине на Мейлир, кралю на Силурия – заповяда Утър и вдигна ръка за поздрав.

Гундлеус се качи на подиума, целуна ръката на Великия крал и едва тогава откачи ремъка и свали от гърба си щита с изобразената на него лисича глава – герба на Гундлеус. Той постави щита си до другите и зае отредения му трон. След това огледа залата ведро, сякаш беше много доволен, че бе тук, кимна на някои познати с израз на изненада към едни и с усмивка към други. Всички мъже, които Гундлеус поздрави, бяха негови врагове, а той се беше отпуснал на стола си като че ли седеше пред собственото си огнище. Даже увеси дългия си крак на облегалото на трона. Той повдигна вежда, когато видя двете жени, а на мен ми се стори, че се смръщи, когато разпозна Нимю, но бодрият му поглед се възвърна веднага щом вдигна очи към тълпата. Тюдрик сърдечно го покани да съобщи на Великия съвет новините за своето кралство, но Гундлеус само се усмихна и каза, че в Силурия всичко е наред.

Няма да ви отегчавам с подробностите от работата на Съвета. Над Глевум се струпаха облаци докато в залата се решаваха спорове и се уреждаха бракове. Гундлеус не призна нападенията си срещу съседните кралства, но се съгласи да даде на Тюдрик и на Великия крал добитък, овце и злато. По подобен начин бяха обезщетени и много други по-дребни оплаквания. Страните спориха продължително, но един по един всички въпроси бяха решени. Най-много работа свърши Тюдрик, но винаги поглеждаше с едно око към Великия крал, за да улови и най-малкия жест, с който Утър би показал своето решение. Всъщност Утър помръдваше само в такива случаи или когато някой роб му донасяше вода, хляб или лекарство, изпратено от Моргана за успокояване на кашлицата (тя го правеше от копито на жребче, киснало в медовина). Утър напусна подиума само веднъж, когато отиде да пикае на задната стена на залата. През това време Тюдрик, винаги търпелив и внимателен, обсъждаше граничния спор на двама земевладелци от своето кралство. Утър плю

върху урината си, за да премахне злото в нея и след това накуцвайки се върна на подиума. Тюдрик вече бе отсъдил спора и решението му беше записано на пергамент. Тримата писари, които записваха кралските решения, седяха на една маса зад подиума.

Утър пестеше силите си за най-важната работа през този ден, с която Съветът се зае на смрачаване. Слугите на Тюдрик донесоха десетина запалени факли. Заваля силен дъжд и през дупките по покрива започна да прониква вода – капеше по пода и се стичаше на струйки по грубите тухлени стени. Изведнъж в залата стана толкова студено, че няколко слуги донесоха мангал – желязна кошница, широка повече от метър, пълна с дърва – сложиха го при краката на Великия крал и запалиха дървата. Те махнаха кралските щитове и преместиха трона на Тюдрик настрани, така че да не пречат на топлината да достига до Утър. Пушекът се понесе из въздуха, завъртя се високо в сенките и потърси пътя си навън, където шуртеше дъждът.

Най-после Утър се изправи да говори пред Великия съвет. Не можеше да се крепи здраво на краката си, затова се облегна на едно голямо копие за лов на глигани.

– Думнония – каза той – има нов наследник и трябва да благодаря на Боговете за тази милост. Но престолонаследникът е слаб. Той е само едно бебе и при това с куц крак.

Залата зашумя, когато самият Утър потвърди слуховете за това лошо знамение, но веднага утихна, щом Великият крал вдигна ръка. Димът се уви около него и той изглеждаше така сякаш душата му вече бе приела ефирното тяло, с което щеше да се запъти към Отвъдния свят. На врата и на китките му проблясваше злато. Златна беше и короната на Великия крал, която блестеше върху разпиляната му бяла коса.

– Аз съм стар – каза Утър – и не ми остава много да живея. Залата отказа да приеме това, но той спря протестите като махна безсилно с ръка. – Нямам претенциите моето кралство да стои над което и да е друго в тази земя, но твърдя, че ако Думнония бъде превзета от саксите, цяла Британия ще падне. Ако Думнония падне, губим връзката си с Арморика и с нашите братя отвъд морето, Ако Думнония падне, значи саксите са разединили Британия, а една разединена страна не може да оцелее.

Утър замълча и аз за миг си помислих, че умората няма да му позволи да продължи. Но той вдигна огромната си глава и отново заговори:

– Саксите не трябва да стигат до Севърнско море! – извика Утър. Той беше подчинил на тази цел всичките си амбиции. Докато британите ограждаха саксите от всички страни съществуваше възможността някой

ден да изтласкат нашествениците отново в Германско море. Но ако саксите се доберяха до западното ни крайбрежие, тогава те щяха да разделят Думнония от Гуент, да разделят британите на юг от британите на север.

– Мъжете на Гуент – продължи Утър – са нашите най-велики войни – и тук той кимна с уважение към Агрикола, – но не е тайна, че Гуент разчита на хляба на Думнония. Трябва да пазим Думнония, иначе с Британия е свършено. Аз имам внук и клаството е негово! Когато умра, Мордред ще управлява Думнония. Това е моето решение!

При тези думи Утър удари копие в подиума и за миг в очите му блесна старата желязна воля на Пендрагона. Думнония щеше да остане под властта на неговия род, независимо от решенията на Великия съвет, защото волята на Утър беше такава и всички в залата вече знаеха това. Сега оставаше единствено да се реши кой ще защитава недъгавото дете, докато порасне достатъчно, за да поеме сам управлението.

Хората започнаха да изказват различни мнения по този въпрос, макар всеки да знаеше, че той беше предварително решен. Иначе защо Гундлеус щеше да седи така спокойно и самоуверено на трона си? Въпреки това бяха предложени и други кандидати за ръката на Норуена. Принц Гърийнт, Господар на Камъните, който държеше земите на Думнония, граничещи със саксите, предложи съпруг на принцесата да стане Мюриг, син на Тюдрик и престолонаследник на Гуент. Всеки в залата обаче знаеше, че това предложение беше само израз на уважение към Тюдрик и никога не би могло да бъде прието, защото Мюриг беше едно сополиво дете, което нямаше никакъв шанс да защити Думнония от саксите. Изпълнил дълга си, Гърийнт седна да слуша следващото предложение. Един от съветниците на Тюдрик издигна кандидатурата на принц Кунеглас, най-големия син на Горфидид и съответно престолонаследник на Поуис. Един брак с престолонаследника на врага, твърдеше съветникът, щеше да донесе мир между Поуис и Думнония – двете най-силни британски кралства. Епископ Бедуйн решително отхвърли това предложение, защото той знаеше, че Великият крал никога не би се съгласил да даде кралството си под опеката на сина на най-големия враг на Тюдрик.

Сред кандидатите беше и Тристан, принцът на Кърнау, но той сам отхвърли тази възможност, защото много добре знаеше, че никой в Думнония не би се доверил на баща му крал Марк. Предложен беше и принцът на Стронгор, но тази страна, която се намираще на изток от Гуент, вече бе наполовина превзета от саксите. Следователно принцът не беше в състояние да защитава собствената си земя, та какво остава да брани

още едно кралство. Някой попита и за достойни кандидати от кралските фамилии в Арморика, но никой не беше сигурен, че принцовете отвъд морето щяха да изоставят новата си земя Бретан, за да дойдат да защитават Думнония.

Гундлеус. Той изглежда беше единственият подходящ кандидат.

Но в този момент Агрикола произнесе името, което почти всеки в залата искаше да чуе и едновременно с това се страхуваше да чуе. Старият воин стана, римската броня светна. Той изправи рамене и погледна Утър Пендрагона право в сълзящите му очи.

– Артър, – каза Агрикола. – Аз предлагам Артър.

Артър. Името отекна в залата, но ехото бе заглушено от внезапен тропот – воините на Думнония, които бяха следвали Артър в битки и познаваха неговата сила и достойнства, приветстваха шумно името му. Но бунтът им бе кратък.

Утър Пендрагонът, Великият крал на Британия, издигна копието си и удари с него само веднъж. В залата мигновено настъпи тишина. Единствено Агрикола се осмели да се противопостави на Великия крал.

– Аз предлагам Артър да се ожени за Норуена – каза той почтително. Дори аз, колкото и млад да бях тогава, разбирах, че Агрикола говори от името на своя господар, крал Тюдрик. Бях объркан. Аз мислех, че Тюдрик стоеше зад кандидатурата на Гундлеус. Ако можеше да се разруши съюзът между Гундлеус и Горфидид, т.е. между Силурия и Поуис и да се изгради една коалиция между Думнония, Гуент и Силурия, тогава новите съюзници щяха да държат земята по цялото крайбрежие на Севърнско море и съюзът им щеше успешно да се противопостави както на Поуис, така и на саксите. Трябваше да се досетя, че Тюдрик като предлагаше Артър, очакваше отказ, който трябваше да се компенсира с някаква услуга.

– Артър син на Неб? – каза Утър. – Той не е от моя род.

Всички в залата бяха потресени. Никой не можеше да спори срещу такъв аргумент. Агрикола прие поражението си, поклонил се и седна. Неб означаваше „никой“. По този начин Утър се отричаше от бащинството си над Артър и заявяваше, че Артър няма кралска кръв и следователно не можеше да се омъжи за Норуена. Един епископ от Белге се застъпи за Артър като подчерта, че кралете винаги са били избирани от аристокрацията. Обичаите от миналото, протестираше епископът, трябва да се спазват, и сега, и в бъдеще. Утър стопи този изблик на смелост само с един свиреп поглед. През прозорците влетя дъжд и капките изсъскаха в огъня.

Епископ Бедуйн се изправи отново. До този момент всички разговори за бъдещето на Норуена бяха сякаш напразно губене на време, но всъщност те разкриха всички възможности и сега всеки здравомислещ в залата можеше да разбере причината за решението, което Бедуйн щеше да обяви.

– Гундлеус от Силурия – каза тихо Бедуйн – не е женен. Залата зашумя, тъй като хората си спомниха за слуховете, че Гундлеус се оженил за своята любовница от нисш произход Ледуис. Бедуйн безгрижно пренебрегна вълнението на присъстващите и продължи. – Преди няколко седмици Гундлеус посети Великия крал и сключи с него мир. Сега Утър с удоволствие ще даде ръката на Норуена на силурския крал, който ще стане защитник, защитник – повтори Бедуйн – на кралството на Мордред. Гундлеус вече засвидетелства сериозните си намерения като плати за оказаната му чест с подобаващо количество злато. Сигурно има хора – призна Бедуйн, – които изпитват недоверие към Гундлеус, защото довчера той беше наш враг. Но силурският крал е готов да докаже промяната в своето отношение като изостави претенциите си към кралство Гуент. Освен това той обеща публично да се покръсти в река Севърн край стените на Глевум още утре сутринта.

– Алилуя! – извикаха всички християни в залата. Но аз наблюдавах друида Танабурс и се чудех, защо злият стар глупак изобщо не трепна, след като господарят му на всеослушание се отказваше от старата религия.

Чудех се също защо тези големи мъже толкова бързо приеха за свой приятел доскорощния си враг. Разбира се, те бяха отчаяни. Едно кралство щеше да премине в ръцете на едно недъгаво дете, а Гундлеус, независимо от миналото си на предател, беше славен воин. Ако той останеше верен на обещанието си, в Думнония и Гуент щеше да има мир. Разбира се, Утър не беше глупав и бе направил всичко възможно да защити внука си в случай, че Гундлеус измени на думата си. Утър обяви, че Думнония ще бъде управлявана от съвет, докато Мордред възмъжее. Гундлеус щеше да стои начело на съвета. Негови съветници щяха да бъдат шестима мъже, сред които най-важен беше епископ Бедуйн. В този съвет трябваше да участват двама души, изпратени от верния съюзник на Утър, Тюдрик от Гуент. Именно този съвет щеше да управлява Думнония. Гундлеус не беше доволен от това решение. Той не беше платил две кошници злато, за да седи в един съвет с шестима старци, но знаеше, че с протести нищо не би могъл да промени. Гундлеус спокойно прие всички закони, свързани с неговия брак с Норуена и с кралството

на заварения му син.

А тези закони не се изчерпваха само със съвета. Мордред трябваше да има трима покровители, положили клетва да защитават живота на момчето до смърт. Ако някой стореше зло на Мордред, положилите клетва покровители трябваше да отмъстят за това или да пожертват собствения си живот. Гундлеус изслуша едикта без да мръдне, но столът изведнъж му стана неудобен, когато чу имената на тримата покровители – Тюдрик, краля на Гуен; Оуейн, най-добрия боец на Думнония и Мерлин, лорд на Авалон.

Мерлин. Мъжете очакваха да чуят това име, както бяха чакали да чуат името на Артър. Утър обикновено не вземаше важни решения без да се допита до Мерлин, и въпреки това Мерлин не присъстваше. От месеци никой не беше виждал Мерлин в Думнония. Мерлин можеше и да е мъртъв.

Тогава Утър за първи път погледна Моргана. Когато Великият крал отрече бащинството си над Артър, Моргана вероятно се е сгърчила от болка, защото така той се беше отрекъл и като нейн баща, но тя присъстваше на Великия съвет не като незаконна дъщеря на Утър, а като доверена гадателка на Мерлин. След като Тюдрик и Оуейн положиха смъртните си клетви, Утър впери поглед в еднооката саката жена. Християните в залата се прекръстиха (това беше техният знак за предпазване от злото).

– Е? – подкани я Утър.

Моргана беше неспокойна. От нея се искаше да потвърди, че Мерлин – нейният другар в тайнствата – приема високата отговорност, която му налага клетвата. Тя седеше сред съветниците не като съветник, а като жрица и като жрица трябваше да отговори. Но тя не можа, затова отговорът ѝ прозвуча фалшиво.

– За моя господар Мерлин ще бъде чест да приеме клетвата, Велики господарю – каза тя.

Нимю изпищя. Звукът беше толкова внезапен и остър, че всички мъже в залата трепнаха и стиснаха копията си. Ловните кучетата настърхнаха. Писькът заглъхна и тишината обгърна смълчаната зала. Пушекът, осветен от огъня, се виеше на кълба под тъмния покрив, където дъждът барабанеше по керемидите и тогава, след ехото на страшния писък, някъде далече в бурната нощ прокънтя гръмотевица.

Гръмотевица! Християните отново се прекръстиха, но дори и сред тях никой не се съмняваше, че това бе гласът на Таранис, Богът на Гръмотевиците – доказателство, че Боговете бяха дошли да присъстват на

Великия съвет и при това Те бяха дошли, повикани от една девойка, която независимо от студа, накарал воините да се загърнат в наметалата си, беше облечена само с тънка бяла рокля.

Всички стояха неподвижно, никой не продума, никой не помръдна. Никой не посягаше към роговете с медовина, никой не безпокоеше въшките под дрехите си. Вече нямаше крале, нямаше воини. Нямаше епископи, нито свещеници с тонзури, нямаше мъдри старци. Имаше само смълчана изплашена тълпа, втренчена в една млада жена, която се изправи и разпусна дългата си черна коса. Моргана не вдигаше поглед от земята, Танабурс седеше с отворена уста, а епископ Бедуйн мърдаше устни в безмълвни молитви. Нимю отиде до мястото, където се бяха изказвали мъжете досега. Тя разпери ръце и много бавно се завъртя от изток на запад, така че всеки да види лицето ѝ. А то беше ужасно. От очите се виждаше само бялото, езикът висеше извън разкривената уста. Нимю продължи да се върти все по-бързо и по-бързо. Цялата тълпа потръпна, кълна се в това. Нимю вече се тресеше и продължаваше да се върти все по-близо до огъня. Още една крачка и пламъците щяха да я погълнат, но точно тогава тя подскочи във въздуха, изпищя и се строполи на пода. След това на четири крака като зверче се залута напред назад между щитовете, разместени, за да достига топлината от огъня до краката на Великия крал. Накрая Нимю спря пред щита на Гундлеус, изправи се на колене като готова за нападение змия и плюю.

Плюнката се залепи върху лисицата.

Гундлеус скочи от трона си, но Тюдрик го спря. Танабурс също се изправи с мъка на крака, но Нимю се обърна срещу него (от очите ѝ все още се виждаше само бялото) и изпищя. Насочи пръст към стария друид докато ехото от нейния писък се блъскаше от стена в стена из огромната римска зала. Силата на Нимю застави Танабурс отново да седне на земята.

Тогава Нимю потръпна, очите ѝ се извъртяха и ние отново видяхме кафявите ѝ зеници. Тя премигна срещу претъпканата зала сякаш изненадана, че се намира на такова място. След това без да погледне назад към Великия крал, тя мълчаливо се върна на мястото си. Мълчанието беше знак, че дотогава Нимю е била в ръцете на Боговете и че ако заговореше, тя щеше да говори от името на Боговете.

– Жив ли е Мерлин? – попита Тюдрик с уважение.

– Разбира се, че е жив – гласът на Нимю беше пълен с презрение, при това тя не си направи труда да се обърне към краля с неговата титла. Нимю говореше от името на Боговете и нямаше защо да

демонстрира уважение към простосмъртните.

– Къде е той?

– Няма го – каза Нимю и се обърна да погледне загърнатия в тога крал.

– Къде е отишъл? – попита Тюдрик.

– Да търси Познанието за Британия – каза Нимю. Всички слушаха напрегнато, защото това беше една дългоочаквана истинска новина, а не слух. Виждах как Сенсъм, Господарят на мишките, се гърчи, обзет от отчаяното желание да протестира срещу тази езическа намеса в работата на Великия съвет, но един прост свещеник не можеше да прекъсва крал Тюдрик.

– Какво е това Познание за Британия? – попита Великия крал Утър.

Нимю се завъртя отново, но този път само веднъж. Искаше да събере мислите си, за да отговори на този въпрос и отговорът дойде, изречен с напевен, хипнотизиращ глас:

– Познанието за Британия това са знанията на нашите предци, даровете на нашите Богове, притежанието на Тринадесетте съкровища, което ще ни възвърне силата да отвоюваме земите си. – Нимю замълча и когато отново проговори чухме нормалния ѝ глас. – Мерлин се стреми да свърже отново в едно цяло тази страна – Британия. – Тук Нимю се завъртя на пета и впери поглед право в пълните с възмущение очички на Сенсъм – Британска земя с британски Богове. – Тя отново се обърна към Великия крал. – И ако лорд Мерлин не успее, Утър от Думнония, тогава ние всички ще умрем.

Залата забуча. Сенсъм и християните започнаха шумно да протестират, но Тюдрик, християнският крал, махна с ръка, за да въдвори тишина.

– Тези думи на Мерлин ли са? – попита той Нимю.

Нимю сви рамене сякаш въпросът беше съвсем неуместен.

– Не са мои думи – каза тя презрително.

Утър изобщо не се съмняваше, че тази девойка, почти дете, не говори от свое име, а от името на своя господар. Той приведе огромното си туловище към Нимю и смръщи вежди:

– Питай Мерлин дали приема клетвата? Питай го! Ще защити ли моя внук?

Нимю дълго мълча. Мисля, че тя първа беше предусетила истината за съдбата на Британия, дори преди Мерлин и със сигурност преди Артур (ако Артур изобщо някога я разбра), но някакъв инстинкт не ѝ позволи да каже тази истина пред упорития, умиращ старец.

– Кралю господарю – каза тя накрая с уморен глас, който внушава-ше, че Нимю изпълнява дълга си, макар да смята, че това е само губене на време, – в този момент Мерлин обещава в името на душата си, че приема смъртната клетва да защитава вашия внук.

– Само при едно условие – внезапно се намеси Моргана. Тя стана с мъка и се изправи до Нимю като безформено тъмно петно до стройната бяла фигура на девойката. Светлината от огъня проблесна по златния шлем. – Само при едно условие – извика Моргана още веднъж, след това се сети, че трябва да се люлее напред назад над пушека на мангала, сякаш обсебена от Боговете. – Само при едно условие, казва Мерлин, заедно с мен клетва да положи и Артър. Артър и неговите хора трябва да бъдат защитници на твоя внук. Така каза Мерлин!

Тя изрече тези слова с цялото величие на признат оракул. Не знам дали някой друг забележа, но на мен ми направи впечатление, че след думите ѝ не удари гръмотевица.

Гундлеус скочи да протестира срещу казаното от Моргана. Не стигаше един съвет от шестима души и трима покровители, които щяха да ограничават властта му, ами сега новото му кралство трябваше да издържа една войска, която можеше да се превърне във враг на Гундлеус.

– Не! – викна той отново, но Тюдрик не му обърна внимание. Кралят на Гуент слезе от подиума, застана до Моргана и се обърна с лице към Великия крал. Така за повечето от нас стана ясно, че дори и да беше говорила от името на Мерлин, Моргана все пак беше казала онова, което Тюдрик беше поискал. Крал Тюдрик от Гуент може би беше добър християнин, но със сигурност беше по-добър политик и знаеше точно кога да използва за целите си подкрепата на старите Богове.

– Артър син на Неб и неговите воители – каза Тюдрик на Великия крал – ще бъдат по-сигурна гаранция за живота на твоя внук отколкото каквато и да е моя клетва, макар че се заклетех най-тържествено и Бог ми е свидетел.

Принц Гърийнт, който беше племенник на Утър и по своята мощ като военачалник беше втори в Думнония, след Оуейн, можеше да протестира срещу определянето на Артър като защитник на Мордред. Но Господарят на Камъните беше честен човек с ограничени амбиции, който се съмняваше в способността си да ръководи цялата войска на Думнония и затова застана до Тюдрик и подкрепи думите му. Оуейн, който беше не само най-добрият боец на Великия крал, но и командир на кралската гвардия, не изглеждаше много доволен от появата на съперник, но накрая и той застана до Тюдрик и изръмжа в знак на съгласие с

предложението.

Утър все още се колебаеше. Три беше щастливо число, трима покровители под смъртна клетва бяха достатъчни, ако станеха четирима, това можеше да предизвика недоволството на Боговете. Но Утър дължеше една услуга на гуентския крал за това, че беше отхвърлил предложението на Тюдрик Артър да стане съпруг на Норуена и сега Великият крал трябваше да си върне дълга.

– Артър ще положи клетва – съгласи се той и само Боговете знаеха колко тежко му беше да определи за защитник на своя внук човека, който Утър вярваше, че е виновен за смъртта на любимия му син. Но Утър се съгласи и залата се изпълни с радостни възгласи и тропот. Само хората на Гундлеус мълчаха.

Така завърши Великият съвет и Артър, син на никой, беше избран да бъде един от четиримата положили клетва покровители на малкия Мордред.

* * *

Норуена и Гундлеус се ожениха две седмици след Великия съвет. Церемонията бе извършена в едно християнско светилище в пристанищния град Абона на северното ни крайбрежие, което гледаше към Силурия отвъд Севърнско море. Сватбата едва ли е била особено радостно събитие, защото Норуена се върна в Инис Уидрин още същата вечер. Никой от обитателите на Хълма не присъства на церемонията. Принцесата беше придружена от монасите от Инис Уидрин и техните съпруги. Тя се върна при нас като кралица на Силурия, но си остана с предишната охрана и с предишната прислуга, нито човек повече. Гундлеус отплавал за собственото си кралство, защото си имал проблеми с Юи Лиатайн, вожда на ирландците с Черните щитове. Те бяха колонизирали старото британско кралство Дайфед и му бяха дали ново име – Демечия.

Присъствието на една кралица сред нас с нищо не промени живота ни. Ние, обитателите на Хълма, може да сме изглеждали мързеливи в сравнение с хората от подножието на хълма, но и ние си имахме задължения. Косяхме тревата и я разстилахме да съхне, стрижахме овцете и оставяхме вълната да кисне в едни смрадливи езерца. Всички жени в Инис Уидрин носеха хурки и вретена, с които предяха новата вълна. Единствено кралицата, Моргана и Нимю не участваха в тази безкрайна работа. Друидан скопяваше прасета, Пелинор командваше въображаеми войски, а Хюел, управителят, се подготвяше за преброяване на летните плащания. Мерлин не се върна в Авалон, нито ни изпрати някаква вест.

Утър си почиваше в двореца в Дурновария, а Мордред, неговият наследник, растеше под грижите на Моргана и Гуендалин.

Артър остана в Арморика. Казаха ни, че щял да дойде в Думнония след като си изпълни дълга при крал Бан. Кралството на Бан се казваше Беноик. То граничеше със страната Брослианд, където управляваше крал Будик, женен за сестрата на Артър – Анна. Кралствата в Бретания бяха загадка за нас, защото никой от Инис Уидрин не беше прекосявал морето и не беше посещавал онези места, където се бяха събрали толкова много брити, изгласкани от родните си земи от саксите и намерили убежище в Арморика. Ние знаехме наистина, че Артър беше военачалник при Бан и че беше опустошил земите на запад от Беноик, за да държи франките на разстояние. Тези неща научавахме от разказите на разни пътешественици, които слушахме през дългите зимни вечери. Те възхваляваха смелостта и бойните умения на Артър и описваха чудното кралство Беноик, което изпълваше със завист сърцата ни. Крал Бан беше женен за кралица на име Илейн. В тяхната страна правосъдието беше бързо и честно, там дори най-бедният крепостен получаваше през зимата храна от кралските складове. Звучеше твърде хубаво, за да е истина, но след време отидох лично в кралството на Бан и открих, че то беше такова, каквото го описваха разказите. Столицата на Бан беше изградена на един крайбрежен остров и се наричаше Инис Трийбс. Тя беше известна със своите поети. Кралят беше влюбен в този град и щедро пръскаше пари за него, но затова пък се говореше, че Инис Трийбс бил по-красив от самия Рим. Разправяха, че там имало извори, които Бан наредил да бъдат каптирани, а водите им да бъдат отведени по целия град така че всяко домакинство да има близо до вратата си чиста вода. Теглилките на търговците били проверявани за точност. Дворецът на краля бил отворен денонощно за всеки, който търсел справедливост. Бан заповядал различните религии да съжителстват в мир, иначе храмовете и църквите им щели да бъдат съборени и превърнати в прах. Инис Трийбс беше остров на мира, но само докато войниците на Бан успяваха да държат врага далеч от неговите крепостни стени. Точно затова крал Бан не искаше Артър да напусне Арморика. А вероятно и Артър не бе пожелал да дойде в Думнония докато Утър беше още жив.

Онова лято беше истинска благодат за Думнония. Събрахме сеното на огромни купи, които издигнахме върху дебели основи от орлова папрат. Тя щеше да предпазва сеното от влагата и щеше да държи плъховете по-надалеч. Ръжта и ечемикът узряха по полята, които се простираха по цялата земя между мочурищата на Авалон и Каер

Кадарн. На изток бяха овощните градини, където дърветата бяха отрупани с ябълки. А реките и езерата ни бяха пълни със змиорки и шуки. Нямаше епидемии, нямаше вълци и почти нямаше сакси. Понякога на югоизток виждахме стълб пушек далеч на хоризонта и предполагаме, че на нашия бряг бяха акостирали сакси пирати и бяха опожарили някое село. След третия такъв случай принц Гърийнт поведе войните си, за да отмъсти за щетите, нанесени на Думнония, и нападенията на саксите спряха. Вождът им дори си плати навреме данъка, макар, без съмнение, голяма част от предоставените средства да бяха ограбени от нашите собствени гранични села. Всъщност това беше последният данък, който щяхме да получим от саксите за много години напред. Независимо от редките нападения на саксите, онова лято като цяло беше мирно и хората говореха, че Артър щеше да умре от скука, ако беше довел славните си конници в Думнония. Дори Поуис кротуваше. Крал Горфидид беше загубил Силурия като съюзник, но вместо да се обърне срещу Гундлеус, той пренебрегна неговото предателство и съсредоточи вниманието си срещу саксите, които заплашваха северните му територии. Кралство Гуинед, на север от Поуис, беше влошило отношенията си със страшните ирландски войни на Диурнач от Лейн. Но в Думнония, най-благословеното от всички британски кралства, цареше мир и благоденствие.

И в това топло идилично лято аз убих първия си враг и така станах мъж.

Мирът никога не е вечен, а нашият мир бе разрушен по най-жесток начин. Утър, Великият крал и Пендрагон на Британия, умря. Знаехме, че беше болен, знаехме, че скоро щеше да умре, дори знаехме, че самият той беше направил всичко възможно, за да се подготви за собствената си смърт и все пак всички бяхме някак убедени, че това никога няма да се случи. Той беше крал от толкова дълго време, под неговото управление Думнония се беше превърнала в могъщо и богато кралство. Струваше ни се, че всичко това ще продължи вечно. Но точно преди жътвата Пендрагонът умря. Нимю твърдеше, че по пладне, точно в мига, когато Великият крал издъхнал, тя чула писък на див заек, а Моргана, сломена от загубата на баща си, се затворила в колибата си и заплакала като дете.

Тялото на Утър беше изгорено както повелява древният обичай. Бедуйн беше предложил Великият крал да бъде погребан по християнски, но останалите членове на съвета отказаха да дадат съгласието си за подобно светотатство. Така подпухналото тяло на Утър беше положено върху една клада, издигната на върха на Каер Маес, и беше предадено

на пламъците. Мечът на Великия крал беше разтопен от ковача Иструт, а горещата стомана бе излята в едно езеро, така че Богът на ковачите от отвъдния свят да може да изкове наново меч за преродената душа на Утър. Горещият метал изсъска при допира с водата и над езерото се понесе гъст облак пара. Гадателите се наведоха над водата, за да могат по изкривените форми на втвърдяващия се метал да предскажат бъдещето на кралството. Знаменията бяха добри, но въпреки това епископ Бедуин изпрати най-бързите вестonosци на юг в Арморика, за да извикат Артър, а на север бяха изпратени по-бавните, за да кажат на Гундлеус, че кралството на неговия заварен син вече имаше нужда от своя законен покровител.

Три нощи горя смъртната клада на Утър. Едва тогава спряха да подклаждат огъня. Точно на четвъртия ден се изви страшна буря, дошла от Западното море, която бързо изгаси и последните пламъци. Огромни облаци захриха небето, над земята на мъртвия крал се кръстосаха светкавици, а над полята с натежали класове се сипеше пороен дъжд. Ние в Инис Уидрин клечахме в колибите си, слушахме как барабани дъждът и как трещят гръмотевиците, гледахме водата, която се сипеше от сламенните стрехи. По време на тази буря вестonosецът на епископ Бедуин донесе голямото кралско знаме с дракона, за да го предаде на Мордред. Човекът трябваше да крещи като луд, докато го чуе някой зад укрепленията, но накрая Хюел и аз отворихме портата. Когато бурята отмина и вятърът стихна, забихме знамето пред замъка на Мерлин. То показваше, че Мордред вече беше кралят на Думнония. Бебето нямаше да бъде Велик крал, разбира се, защото тази чест принадлежеше на онзи владетел, когото другите крале доброволно поставяха над себе си. Мордред не беше и Пендрагон на Британия, защото тази титла се даваше само на Великия крал, утвърдил се като пръв сред другите крале със силата на оръжието си. Всъщност Мордред не беше и истински крал на Думнония все още и нямаше да стане докато не бъде занесен в Каер Кадарн и не бъде провъзгласен за крал с меч и воински възгласи при кралския камък. Но Мордред притежаваше знамето, така че червеният дракон сега се вееше пред замъка на Мерлин.

Знамето представляваше парче бял вълнен плат широко колкото дръжката на едно воинско копие. Върбови клончета, зашити за ръбовете на тъканта, държеха знамето изпънато. То беше прикрепено към дълга дръжка от бряст, на върха на която имаше златна фигура на дракон. Драконът на самия плат беше избродиран с червена вълнена нишка. Дъждът беше размил боята и платът под дракона беше станал розов.

Няколко дни след като беше донесено знамето, пристигна Кралската гвардия. Начело на стоте воители от Гвардията стоеше Оуейн, най-добрият боец, чиято задача беше да защитава Мордред, краля на Думнония. Оуейн предаде предложението на епископ Бедуин Норуена и Мордред да се преместят на юг, в Дурновария. Норуена ревностно прегърна тази идея, защото тя искаше синът ѝ да расте сред християни, а не на Хълма, заобиколен от езичници. Но приготовленията за заминаването още не бяха започнали, когато от север пристигнаха лоши новини. Горфидид от Поуис научил за смъртта на Великия крал и изпратил копиеносците си срещу Гуент. Хората му бяха навлезли дълбоко навътре в земята на Тюдрик, опожаряваха, грабеха и заробваха. Агрикола, римският командващ на войските на Тюдрик, се сражаваше срещу нахлулия враг, но подлите сакси, без съмнение съюзили се с Горфидид, бяха нападнали Гуент и от изток. Така внезапно нашият най-стар съюзник трябваше да воюва на живот и смърт. Така Оуейн, вместо да тръгне с Норуена и бебето към Дурновария, поведе войните си на север, за да помогне на Тюдрик. Лайгесак отново пое командването на охраната на Мордред и настоя бебето да остане в Инис Уидрин, защото наземният насип, който водеше към Хълма, можел по-лесно да се защитава, отколкото Каер Кадарн или Дурновария. Така Норуена въпреки нежеланието си остана на Хълма.

Чудехме се, затаили дъх, на чия страна щеше да застане Гундлеус от Силурия и отговорът дойде много бързо. Той щеше да се сражава срещу стария си съюзник Горфидид. Гундлеус изпрати вест на Норуена, че неговите войски щели да прекосят планината и да нападнат хората на Горфидид в тил. Веднага щом войската на Поуис бъдела разгромена, Гундлеус щял да дойде, за да защитава своята съпруга и нейния син.

Чакахме новини и денонощно наблюдавахме далечните хълмове, следяхме хоризонта за всеки знак за нещастие или приближаване на врагове. Въпреки страховете породени от войната, онези дни бяха щастливи за нас. Слънцето излекува пострадалата от бурята земя и изсуши житата, а Норуена, макар и затворена сред езичниците на Хълма, изглеждаше по-самоуверена откакто синът ѝ беше станал крал. Мордред си остана едно мрачно и упорито червенокосо дете, но в онези светли дни той изглеждаше щастлив, когато играеше с майка си или с Рала (неговата дойка) и нейния син. Съпругът на Рала, дърводелецът Гулидин, беше направил на Мордред дървени животинчета – патета, таралежчета, крави и елени. Кралят много обичаше да играе с тях, макар да беше толкова малък, че едва ли знаеше точно с какво си играе. Норуена беше

доволна, когато синът ѝ беше щастлив. Често я гледах, когато тя гдете-личкаше Мордред, за да го накара да се смее, или го люлееше, щом се нарани, винаги беше толкова нежна с него. Наричаше го „мой малък кралю“, „многообичното ми момче“, „слънчице“, а Мордред се смееше и сгръвяше нещастното ѝ сърце. Той лазеше гол под слънчевите лъчи и всички виждахме как левият му крак беше свит и растеше навътре, приличаше на стиснат юмрук. Иначе момчето растеше силно благодарение на кърмата на Рала и любовта на майка си. Той беше кръстен в каменната църква край Свещеното Бодливо дръвче.

Пристигнаха вести за сраженията и бяха добри. Принц Гъринт беше разбил един отряд от сакси на източната граница на Думнония, а на север Тюдрик беше разгромил друга войска на русите нашественици. Агрикола начело на останалата част от армията на Гуент в съюз с Оуейн от Думнония беше изтласкал воините на Горфидид обратно в Поуис. След това Гундлеус изпрати новината, че Горфидид от Поуис искал да сключи мир. Силурският вестоносец хвърли два пленени поуиски мечове в краката на Норуена като свидетелство за победата на нейния съпруг. Нещо повече, съобщи пратеникът, Гундлеус от Силурия беше тръгнал към Инис Уидрин, за да вземе жена си и нейния скъп син. Според Гундлеус било време Мордред да бъде провъзгласен за крал при кралския камък в Каер Кадарн. За Норуена нямаше по-добра новина от тази. Тя беше толкова доволна, че подари на вестоносца една тежка златна гривна, а след това го прати на юг да предаде думите на нейния съпруг и на Бедуин и другите членове на съвета.

– Кажете на Бедуин – заповяда тя на пратеника, – че ще провъзгласим Мордред за крал преди жътвата. Дано Бог ти помогне да стигнеш по-бързо!

Вестоносецът отпраща с коня си на юг, а Норуена започна да се подготвя за церемонията в Каер Кадарн. Тя заповяда на монасите на Свещеното Бодливо дръвче да бъдат готови да я придружат, а на Моргана и Нимю решително забрани да присъстват на тържественото събитие, защото от този ден нататък, заяви тя, Думнония щяла да бъде християнско кралство и вещиците езичници щели да бъдат държани далеч от трона на нейния син. Норуена беше станала по-смела след победата на Гундлеус и се опитваше да упражнява власт, каквато Утър никога не би ѝ разрешил.

Ние очаквахме, че Моргана или Нимю ще протестират срещу изключването им от церемонията по провъзгласяването на краля, но те и двете приеха забраната с учудващо спокойствие. Моргана само сви

черните си рамене. По здрач тя отнесе един меден съд в покоите на Мерлин и двете с Нимю се уединиха там. Норуена, която беше поканила игумена на Свещеното Бодливо дръвче и съпругата му на обяд в замъка, подигравателно отбеляза, че вещиците щели да забъркат някоя злокобна отвара и всички в залата се разсмяха. Християните се радваха на победата си.

Аз обаче не бях толкова сигурен в тяхната победа. Нимю и Моргана не се харесваха помежду си, но сега се бяха затворили заедно и аз подозирах, че това помирение можеше да бъде резултат само на стремежа им да решат някакъв изключително важен въпрос. Норуена обаче нямаше никакви съмнения. Смъртта на Утър и победите на нейния съпруг ѝ бяха донесли благословена свобода. Тя скоро щеше да напусне Хълма и да заеме полагащото ѝ се място като майка на краля в един християнски двор, където нейният син щеше да следва примера на Христос. Това беше най-щастливата нощ на Норуена – властта беше в нейни ръце – една християнка властваше в сърцето на езическата крепост на Мерлин.

Но Моргана и Нимю се появиха отново.

Пълна тишина посрещна двете жени, които тръгнаха към стола на Норуена и коленичиха, както ги задължаваше нейният ранг. Игуменът (един дребен и злобен човечец, който преди да се покръсти щавеше кожи и още вонеше на животински изпражнения) ги попита какво искат. Жена му се защити от злото като се прекръсти, но освен това и плю за по-сигурно.

Моргана отговори на монаха иззад златната си маска. С необичайна почителност в гласа тя заяви, че пратеникът на Гундлеус беше излъгал. Моргана каза, че заедно с Нимю бяха видели истината, отразена в огледалната повърхност на водата в медния съд. На север не е имало нито победа, нито разгром, каза Моргана и предупреди, че врагът бе толкова близо до Инис Уидрин, че всички трябваше да сме готови да напуснем Хълма веднага щом се развидели и да потърсим по-безопасно място по на юг във вътрешността на Думнония. Моргана говореше много сериозно и много тежко и когато свърши отново се поклони на кралицата и неохотно се опита да целуне края на синята рокля на Норуена.

Норуена дръпна полите на роклята си. Тя мълчаливо беше изслушала мрачното предсказание, но сега започна да плаче. След неочакваните сълзи Норуена извөнж бе обзета от силен гняв.

– Ти си просто една саката вещица! – запищя тя срещу Моргана. – Ти искаш онова копеле, брат ти, да стане крал. Това няма да го бъде! Чуваш ли? Няма да го бъде! Моят син е кралят!

– Благородна госпожо... – започна Нимю, но веднага бе прекъснатата.

– А ти си едно нищо! – обърна се Норуена свирепо към Нимю. – Едно истерично и зло изчадие на дявола. Ти прокле детето ми! Знам, че си ти! Той се роди недъгав, защото ти беше там, когато раждах. О, Боже! Детето ми!

Тя крещеше и плачеше, удряше с юмрук по масата и засипваше Нимю и Моргана със своята омраза.

– А сега си вървете! И двете! Хайде!

В настъпилата тишина Нимю и Моргана излязоха навън в нощта.

На сутринта изглеждаше, че Норуена е била права. Над хълмовете на север нямаше никакви знаци за бедствие. Всъщност това беше най-красивият ден през онова слънчево лято. Земята беше натежала от узрялото зърно, горещината бе загърнала хълмовете с лека мараня, а небето бе почти безоблачно. Сред бодливите храсталаци в подножието на Хълма грееха цветовете на метличината и на алените макове. Над зелените склонове по топлите въздушни течения се носеха бели пеперуди. Сляпа за красотата на деня, Норуена мърмореше сутрешните си молитви заедно с дошлите при нея монаси. След това тя обяви решението си да напусне Хълма и да дочака пристигането на съпруга си в стаите за поклонници в манастира на Свещеното Бодливо дръвче.

– Твърде дълго живях сред злото – каза тя надменно. Тогава се чу вик от източната стена.

– Конници! – викаше стражът. – Конници!

Норуена изтича до оградата, където вече се трупаха хора, за да видят въоръжените ездаци, които преминаваха по насипа, свързващ римския път със зелените хълмове на Инис Уидрин. Лайгесак, началникът на охраната на Мордред, изглежда знаеше кой идва, защото заповяда на хората си да пропуснат ездачите зад крепостния вал. Конниците минаха през портите на насипа и тръгнаха към нас. Над главите им се вееше знаме с изобразена на него червена лисица. А под знамето яздеше самият Гундлеус. Норуена се засмя, щастлива да види съпруга си, който се връщаше като победител от войната, а острието на неговото копие блестеше както щеше да блести изгряващата звезда на едно ново християнско кралство.

– Видя ли? – обърна се тя към Моргана. – Видя ли? Твоята тендже-ра лъже. Има победа!

Суматохата изплаши Мордред и той започна да плаче. Норуена грубо нареди на Рала да се заеме с него и заповяда на слугите си да ѝ

донесат най-красивата пелерина и да сложат на главата ѝ златна диадема. Така облечена като кралица тя зачака своя крал пред вратата на замъка на Мерлин.

Лайгесак отвори портите на наземния насип, който ограждаше самия връх на хълма. Нестройната дружина на Друидан се подреди в някаква крива линия, докато нещастният луд Пелинор крещеше в клетката си, опитвайки се да разбере какво става. Нимю хукна към покоите на Мерлин, а аз отидох да доведа Хюел, управителя на Мерлин, защото знаех, че той би искал да приветства краля.

Двадесетте силурски воители слязоха от конете си в подножието на Хълма. Те идваха от бойното поле и следователно носеха пълното си снаряжение – копия, щитове и мечове. Еднокракият Хюел, подпрял се на своя огромен меч, се намръщи като видя друида Танабурс в групата на силурците.

– Мислех, че Гундлеус се е отказал от старата вяра – каза управителят.

– А пък аз мислех, че се е отказал от Ледуис! – каза писарят Гудован, изкиска се и посочи с брадичка конниците, които бяха стигнали до тясната стръмна пътека. – Видя ли? – попита Гудован.

И наистина сред мъжете с кожени ризници имаше и една жена. Тя беше облечена като мъж, но беше оставила дългата си черна коса разпусната на гърба. Тя имаше меч, но не и щит.

– Нашата малка кралица няма никакви шансове пред тази рожба на Сатаната. – продължи да хихика Гудован.

– Кой е Сатаната? – попитах аз и Гудован ме тупна по главата за дето му губя времето с глупави въпроси.

Хюел продължаваше да се мръщи и да стиска дръжката на меча си, докато силурските воители изкачваха последните крачки по стръмната пътека към портата. Там нашите недъгави стражи се бяха прегрупирали в две раздърпани редици. И тогава някакъв инстинкт, жив като спомените на стария воин, накара Хюел да изреве:

– Лайгесак! Затвори портата! Затвори я! Веднага!

Вместо това Лайгесак измъкна меча си. След това се обърна и сложи ръка на ухото си, сякаш не беше чул добре.

– Затвори портата! – изрева отново Хюел.

Един от хората на Лайгесак тръгна да изпълни заповедта, но Лайгесак го спря и погледна към Норуена, за да чуе нейните заповеди.

Норуена се обърна към Хюел и рязко изрази недоволството си от неговата заповед.

– Идва съпругът ми – каза тя, – а не някакъв враг. – След това погледна Лайгесак и нареди – Остави портата отворена.

Лайгесак се поклони.

Хюел изруга, непохватно слезе от укрепленията и се заклати на патерицата си към колибата на Моргана. А аз останах да зяпам към огряната от слънцето порта и да се чудя какво ли щеше да стане. Хюел беше надушил някаква беда, но така и не открих как.

Гундлеус стигна до отворената порта. Изплю се на прага, след това се усмихна на Норуена, която го чакаше десетина крачки по-нататък. Тя вдигна пълничките си ръце да поздрави своя господар, потен и задъхан след като бе изкачил стръмния склон в пълното си бойно снаряжение. Той имаше кожен нагръдник, наколенници, беше обут с ботуши, носеше железен шлем, увенчан с лисича опашка, а на раменете му висеше дебело червено наметало. От лявата му страна висеше щит, украсен с лисича глава, на хълбока му висеше меч, а в дясната си ръка носеше тежко бойно копие. Лайгесак коленичи и подаде меча си с дръжката напред. Гундлеус протегна ръка, облечена в кожена ръкавица, и докосна оръжието.

Хюел бе влязъл в колибата на Моргана, но сега оттам тичешком излезе Себил, стиснала Мордред в ръце. Себил? Защо не Рала? Това ме учуди. Норуена също трябва да е била озадачена, когато робинята застана до нея с малкия Мордред, увит в богато украсен златист плат. Но кралицата нямаше време за въпроси, защото Гундлеус вече крачеше към нея.

– Предлагам ти своя меч, моя скъпа кралице! – каза той с ясен глас и Норуена щастливо се усмихна (тя изглежда още не беше забелязала нито Танабурс, нито Ледуис, които вече бяха минали заедно с другите силурски воини през отворената порта).

Гундлеус заби копието си в пръстта и извади меча, но вместо да го подаде с дръжката напред, той насочи острия му връх срещу лицето на Норуена. Без да знае какво точно да направи, кралицата внимателно докосна блестящото острие.

– Радвам се, че се върнахте, скъпи господарю мой – каза тя почти телно и коленичи, както повеляваше обичаят.

– Целуни меча, който ще защитава кралството на твоя син – заповяда Гундлеус и Норуена несръчно се наведе, за да докосне с тънките си устни стоманата.

Тя целуна меча, както ѝ бе заповядано, и точно когато устните ѝ докосваха сивата стомана, Гундлеус заби острието в лицето ѝ. Той убиваше жена си и се смееше. Смееше се когато плъзна меча над брадичката

й, право в гърлото и продължи да се смее докато натискаше все по-надолу и по-надолу, преодолявайки съпротивата на извиващото се тяло на Норуена, която се даваше в собствената си кръв. Кралицата нема време да извика, нямаше и глас, за да вика – острието бе преминало през гърлото и беше стигнало до сърцето. Гундлеус сумтеше и пхтеше докато натискаше меча. Беше пуснал тежкия си боен щит, за да може да държи меча и с двете си ръце и сега продължаваше да натиска и върти стоманата в дълбокия прорез. Имаше кръв навсякъде – по меча, по тревата, по синята пелерина на умиращата кралица и стана още повече, когато Гундлеус с рязко движение измъкна дългото острие. Тялото на Норуена, лишено от опората на меча, падна настрани, потрепери и застина неподвижно.

Себил изпусна бебето и побягна с писъци. Мордред силно заплака, но мечът на Гундлеус го накара да млъкне. Силурският крал прободете живия вързоп само веднъж, а златистият плат за секунди стана ален. Толкова много кръв в такова малко дете.

Всичко стана толкова бързо. Гудован, до мен, гледаше и не вярваше на очите си, а Ледуис, която беше висока и красива, с дълга коса, тъмни очи и остро жестоко лице, се смееше, доволна от победата на своя любим. Танабурс беше затворил едното си око, вдигнал едната си ръка към небето и подскачаше на един крак – всичко това беше знак, че той беше в священо общение с Боговете и определяше съдбата на Хълма. Воините на Гундлеус се пръснаха с насочени копия да превърнат тази орисия в реалност. Лайгесак се присъедини към тях и започна да избива собствените си хора. Малцина думнонци се опитаха да се сражават, но те се бяха подготвили да окажат почести на Гундлеус, а не да се бият с воините му. Така силурските копиеносци бързо се справиха с охраната на Мордред и още по-бързо с нещастните войници на Друидан. За първи път в живота си виждах как умират хора, прободени с копие, за първи път чувах ужасните писъци, с които човек се разделя с душата си, изпратена от копието в Отвъдния свят.

Няколко секунди стоях безпомощен, обзет от паника. Норуена и Мордред бяха мъртви, Хълмът беше огласен от писъци и врагът тичаше към замъка и към Кулата на Мерлин. До Кулата на Мерлин видях Моргана и Хюел. Хюел закуцука напред с меч в ръка, а Моргана побягна към морето. След нея бягаше цяла тълпа от жени, деца и роби – ужасена маса от хора, които Гундлеус изглежда нямаше нищо против да остави да избягат. Заедно с тях бяха Рала, Себил и онези недъгави войници от отряда на Друидан, които бяха успели да се спасят от мрачните

силурски копиеносци. Пелинор подскачаше гол нагоре надолу в клетката си, опиянен от настъпилия около него ужас.

Аз скочих от укрепленията и хукнах към замъка. Това не беше проява на смелост, просто бях влюбен в Нимю и исках да се уверя, че тя беше в безопасност преди да побягна. Хората на Лайгесак бяха мъртви, а хората на Гундлеус започваха да тършуват из къщите. Шмугнах се през вратата и се затичах към покоите на Мерлин. Но преди да стигна до малката черна врата, едно копие ме спъна и аз се строполих на пода. Някой сграбчи яката ми с малка, но изненадващо силна ръка, и ме завлече до моето старо скривалище зад кошовете с празнични дрехи.

– Не можеш да й помогнеш, глупако – чух в ухото си гласа на Друидан. – А сега мълчи!

Бях замъкнат в това убежище секунди преди Гундлеус и Танабурс да влязат в залата. Можех само да гледам как кралят, друидът и трима мъже с шлемове отиват до вратата на Мерлин. Знаех какво щеше да се случи, но не можех да ги спра, защото Друидан здраво ме държеше, сложил ръка на устата ми да не викам. Съмнявах се, че Друидан беше дошъл в замъка да спасява Нимю, вероятно беше дошъл да вземе каквото злато намери преди да избяга с останалите. Той все пак спаси живота ми. Но на Нимю не можа да помогне.

Танабурс срита черепите пред вратата и я отвори. Гундлеус влезе, а след него и копиеносците.

Чух Нимю да пищи. Не знам дали тогава тя използва някакви номера, за да защити стаята на Мерлин или беше изгубила всяка надежда. Но знам, че гордостта и дългът я заставиха да остане и да защитава тайните на своя господар и сега си плащаше за тази гордост. Чух как Гундлеус се смее, след това не се чуваше почти нищо освен шума от съборените кошове, кутии и кошници, претърсвани от силурците. Нимю стенеше, Гундлеус крещеше победоносно и тогава изведнъж тя запищя отново и в гласа ѝ имаше ужасна болка.

– Това ще те отучи да плюеш върху щита ми, момиче – каза Гундлеус. Нимю хлипаше безпомощно.

– Е, сега вече я изнасилиха – каза Друидан в ухото ми със злобна наслада. В залата дотичаха още от войниците на Гундлеус и влязоха в стаите на Мерлин. Друидан беше пробил дупка в кирпичената стена с копието си и ми заповяда да се измъкна оттам и да го последвам надолу по склона, но аз не исках да си тръгвам, Нимю беше жива и сигурно имаше нужда от помощ.

– Скоро ще дойдат да тършуват и в тези кошове – предупреди ме

джджето, но аз упорито отказвах да тръгна с него. – Ти си по-глупав, отколкото си мислех, момче – каза Друидан, промъкна се през дупката и се шмугна в сянката на една близка колиба и долепения до нея курник.

Аз бях спасен от Лайгесак. Не защото ме видя, а защото каза на силурците, че в кошовете, зад които се криех няма нищо друго освен празнични дрехи.

– Цялото съкровище е вътре – каза той на новите си съюзници, а аз се сниших и не смеех да мръдна, докато войниците плякосваха стаите на Мерлин. Само Боговете знаят какво са намерили там – одрани кожи от мъртъвци, стари кости, нови амулети и стари муски – много ценно съкровище, няма що. И само Боговете знаят какво беше изстрадала Нимю, защото тя никога не отвори дума за това и без туй всичко беше ясно. Тя бе преминала през онова, през което всички пленени жени минаваха в ръцете на войниците. А когато мъжете си отидоха, те я оставиха кървяща и почти загубила разсъдъка си.

Оставиха я да умре, защото след като претършуваха стаите и намериха само мухлясали боклуци и малко злато, те взеха пламтяща главня от огъня в залата и я хвърлиха сред счупените кошове. От вратата започна да излиза пушек. Друга главня бе хвърлена сред кошовете, където се криех аз. Едва тогава хората на Гундлеус напуснаха замъка. Някои носеха злато, малцина бяха намерили разни сребърни дрънкулки, но повечето си тръгваха с празни ръце. Когато и последният човек излезе, покрих устата си с края на дрехата си и хукнах през дима към вратата на Мерлин. Намерих Нимю и отчаян извиках:

– Хайде! Да се махаме!

Димът ставаше все по-гъст, пламъците диво подскачаха от кош на кош, котките неистово се деряха, а прилепите пляскаха с криле, побъркани от страх.

Нимю не мръдна. Тя лежеше по корем, гола, притиснала ръце към лицето си, краката ѝ бяха целите в кръв. Тя плачеше.

Изтичах към вратата, която водеше към Кулата на Мерлин, мислех че може да намеря изход там и да избягаме, но когато надникнах вътре, видях, че нямаше други врати. Тази стая изобщо не беше съкровищница. Тя беше почти празна – гол пръстен под, дървени стени и никакъв покрив. Стените бяха много високи, изградени като фуния, отворена към небето. По едната стена имаше стълба, която водеше към дървена платформа, закрепена на две греди някъде по средата на височината. Димът почти я беше скрил от погледа ми. Тази кула беше мястото, където Мерлин мечтаеше и долавяше шепота на Боговете. Погледнах още

веднъж към висящата платформа, в стаята нахлу нов пушек и се изви към отвора на кулата. Изтичах обратно при Нимю, грабнах черното й наметало от разхвърляното легло, увих я в дебелия вълнен плат като болно животно и хванах четирите краища на наметалото, тя беше толкова лека. Започнах да си пробивам път през залата към предната врата. Огънят поглъщаше с ненаситните си пламъци сухото дърво и бучеше все по-силно. Очите ми течеха, дробовете ме боляха от вдишвания дим, а той се стелеше още по-гъст пред главния вход на замъка. Вече влачех Нимю след себе си и чувствах как главата й подскача по неравностите на пръстенния под. Тръгнах към пробитата от Друидан дупка в стената. Сърцето ми щеше да се пръсне от страх, когато подадох глава навън, но не видях врагове. Заритах стената, за да разширя отвора. Извих навън сплетените пръти и изроних кирпича полепнал по тях. След това се промъкнах през дупката и издърпах Нимю след себе си. Тя тихо изохка, когато рязко дръпнах тялото й през неравните ръбове на отвора, но изглежда чистият въздух я посъживи, защото най-накрая започна да ми помага. Нимю свали ръце от лицето си и аз едва тогава разбрах защо последният й писък беше толкова ужасен. Гундлеус беше извадил едното й око. Зиналата дупка на лицето й беше пълна с кръв и Нимю отново сложи ръката си там. Наметалото й се беше закачило на върбовите клони, които стърчаха по ръба на пробития в стената отвор. Дръпнах пелерината и загърнах голите й рамене, сграбчих свободната й ръка и хукнахме към най-близката колиба.

Един от хората на Гундлеус ни видя, а след това и самият Гундлеус позна Нимю и заповяда вещицата да бъде заловена жива и да бъде хвърлена обратно в пламъците. Подгониха ни отвсякъде, сякаш цяла ловна дружина преследваше ранен глиган и само го чакаше да падне изтощен. Сигурно щяха да ни хванат и двамата, ако бягащите преди нас не бяха пробили дървеното укрепление от южната страна на Хълма. Стигнахме тичешком до отвора и там видях Хюел, добрият Хюел, да лежи мъртъв, вратът му беше отрязан на половина, до него беше патерицата му, а той още стискаше мечта си в ръка. Издърпах мечта и повлякох Нимю. Стигнахме до стръмната част на южния склон и се запрепвахме надолу, краката ни трудно намираха опора по хлъзгавата трева. И двамата крещяхме. Нимю беше полусляпа и обезумяла от болка, а аз се бях побъркал от ужас. Успях някак си да не изпусна мечта при това стремглаво спускане и да изправа Нимю на крака, когато стигнахме в подножието на Хълма. Минахме покрай свещения кладенец, покрай овощната градина на християните, покрай една елшова горичка и накрая стигнахме до

рибарската колиба край блатата, където Хюел държеше своята лодка. Хвърлих Нимю в малката тръстикова лодка, срязах въжето с новия си меч и отбутнах лодката от дървения пристан. Едва тогава забелязах, че нямам прът, с който да направлявам неповратливия плавателен съд през сложния лабиринт от канали и езера, през който трябваше да минем. Използвах меча вместо прът, но той все пак беше направен за друго. Тогава на обраслия с тръстика бряг се появиха първите преследвачи. Те не можеха да ни последват, никой не беше луд да нагази в мекото тресавище, затова един от тях хвърли копието си срещу нас.

Копието изсъска покрай мен. В първия момент се сковах, вперил поглед в тежкото оръжие, което летеше към нас, а стоманеното му острие проблясваше. Но то ни отмина и се заби в тръстиките до лодката. Сграбчих трептящата ясенова дръжка – вече имаше с какво да карам лодката. Сред мочурищата бяхме в безопасност. Някои от хората на Гундлеус намериха дървени понтони, които вървяха успоредно с нас, но аз завих и се отдалечих от тях. Други от преследвачите скочиха в нечий лодки от върбови клони и ги забутаха с копията си. Но върбовите лодки не можеха да се мерят по бързина с тръстиковите, така че те скоро изостанаха. Лайгесак стреля с лъка си, но ние вече бяхме извън обсега на оръжието му и стрелата безшумно потъна в тъмната вода зад нас. На върха на зеления Хълм пламъците гладно подскачаха от колиба на колиба, пушекът се сливаше със стълба дим от замъка и от кулата и се издигаше високо в синьото лятно небе.

– Две болки – проговори Нимю за първи път откакто я бях измъкнал от огъня.

– Какво? – обърнах се аз към нея. Тя се беше сгушила в лодката, слабичкото ѝ телце, увито в черното наметало, и още държеше ръката си върху кървавата рана на лицето.

– Изстрадах две от Болките на Мъдростта, Дерфел. Болката на тялото и Болката на гордостта. Сега ми остава само лудостта и ще стана мъдра като Мерлин.

Нимю се опита да се усмихне, но гласът ѝ беше толкова истерично безумен. Помислих си, че тя може би беше вече в плен на лудостта.

– Мордред е мъртъв – казах аз – Норуена и Хюел също. Хълма гори.

Целият ни свят изглеждаше унищожен, а Нимю сякаш не се интересуваше от тази катастрофа. Вместо това тя изглеждаше опиянена от факта, че беше изтърпяла две от трите изпитания на мъдростта.

Карах лодката покрай редица от върбови капани за риби, след това

завих към черното Езеро на Лиса, което се намираше в южния край на мочурищата. Трябваше да стигнем до Ърмидс Хол – едно село от дървени колиби, изградено около къщата на Ърмид – вожд на местното племе. Знаех, че Ърмид не беше там, защото бе тръгнал на север заедно с Оуейн, но неговите хора щяха да ни помогнат. Освен това бях сигурен, че с лодката щяхме да стигнем до Ърмидс Хол по-бързо и от най-бързите ездачи на Гундлеус, защото те трябваше да заобиколят дългото езеро и неговите обрасли с тръстика, мочурливи брегове. На кон първо трябваше да се стигне почти до големия римски път Фос, който минаваше на изток от Хълма, едва тогава можеше да се завие покрай източния край на езерото и да се стигне до Ърмидс Хол. А дотогава ние отдавна щяхме да сме тръгнали на юг. Далеч пред нас по гладката повърхност на езерото се виждаха и други лодки и аз предположих, че рибарите от Инис Уидрин превозват в тях бегълците от Хълма.

Обясних на Нимю своя план да стигнем до Ърмидс Хол и след това да продължим на юг докато падне нощта или докато срещнем приятели.

– Добре – каза тя глухо. Тъкмо се чудех дали изобщо беше разбрала какво й казах и тя добави – Добре, Дерфел. Сега знам защо Боговете ме накараха да ти се доверя.

– Ти ми вярваш – казах аз с горчивина и забих дръжката на копието в калното дъно на езерото, за да отласна лодката напред, – защото съм влюбен в теб и това ти дава власт над мен.

– Добре – повтори тя и млъкна. Лодката ни се плъзна под сянката на дърветата към пристана на Ърмид. Видях и другите бегълци от Хълма. Моргана беше там, заедно със Себил. Рала плачеше над своето бебе, което лежеше спокойно в ръцете ѝ. До нея беше мъжът ѝ Гулидин. Люнет, ирландското момиче, също беше там. Тя с плач се втурна да помогне на Нимю. Казах на Моргана за смъртта на Хюел. Тя пък беше видяла как силурците съсичат Гуендалин, жената на Мерлин. Гудован беше жив, но никой не знаеше какво се беше случило с горкия Пелинор и с Друидан. Никой от охраната на Норуена не беше оцелял, а от недъгавите войници на Друидан се бяха спасили само шепа хора. До Ърмидс Хол бяха стигнали и три от слугините на кралицата, както и десетина от хранениците на Мерлин.

– Трябва скоро да тръгваме – казах аз на Моргана. – Те преследват Нимю. (Нимю беше превързана и облечена от слугите на Ърмид.)

– Те не преследват Нимю, глупако – озъби ми се Моргана, – а Мордред.

– Мордред е мъртъв! – възразих аз. Моргана само се обърна и

грабна бебето от ръцете на Рала. Дръпна грубия кафяв плат от тялото на детето и аз видях извития крак.

– Нима мислиш, тъпанар такъв, че аз ще позволя нашият крал да бъде убит?

Погледнах с отворена уста към Рала и Гулидин, не можех да разбера как се бяха съгласили да участват в тази измама, довела до смъртта на собствения им син. Гулидин отговори на моя неизречен въпрос.

– Той е крал – каза той простичко, сочейки към Мордред, – а нашето момче беше само един дърводелски син.

– И скоро – каза гневно Моргана – Гундлеус ще разбере, че бебето, което е убил, не е сакато и тогава ще изпрати всичките си хора да ни търсят. Тръгваме на юг.

В Ърмидс Хол не беше безопасно. Ърмид и неговите воители бяха отишли на война и в селото имаше само шепа слуги и деца.

Тръгнахме малко преди пладне и потъгнахме в зелените гори на юг от земите на Ърмид. Един от неговите ловци ни поведе из тесни пътеки и тайни пътища. Бяхме тридесет души, повечето жени и деца. Само шестима мъже бяха способни да носят оръжие и от тях единствено Гулидин беше убивал човек в битка. Малцината оцелели от хората на Друидан бяха карикатури на воители и от тях нямаше да има никаква полза. Аз никога не се бях сражавал истински, но вървях като ариергард, затыкнал голия меч на Хюел в колана си и стиснал тежкото силурско копие в дясната ръка.

Ние вървяхме бавно под дъбове и лески. От Ърмидс Хол до Каер Кадарн беше не повече от четири часа ход. Но на нас щеше да ни отнеме повече време, защото трябваше да се крием и да избираме заобиколни пътища, а децата щяха още повече да ни забавят. Моргана не каза дали ще се опита да стигне до Каер Кадарн, аз обаче предположих, че именно кралското светилище беше нейната цел, защото там беше най-вероятно да намерим думнонски воители. Но без съмнение и Гундлеус беше направил същата сметка. Той бе не по-малко отчаян от нас. Моргана, която много добре познаваше злото в този свят, предполагаше, че силурският княз беше планирал тази война веднага след Великия съвет и само беше изчакал смъртта на Утър, за да предприеме атаката си в съюз с Горфидид. Той беше изиграл всички ни. Ние бяхме приели Гундлеус като приятел и никой не пазеше границите си с него. А сега целта на Гундлеус беше тронът на Думнония. Но според Моргана, за да седне на този трон, той имаше нужда от по-голяма войска, а не само двадесетина конници. Следователно неговите копиеносци сигурно вече бързаха да

догонят своя крал по дългия римски път, който тръгваше от северното крайбрежие на Думнония. Силурците бяха малко в нашата страна, но Гундлеус не можеше да бъде сигурен в победата си, докато не видеше Мордред мъртъв. Той трябваше да ни намери, иначе цялото му дръзко начинание щеше да се провали.

Голямата гора заглушаваше стъпките ни. Понякога гълъб плясваше с криле сред високите клони, друг път кълвач потропваше по ствола на някое дърво наблизко. Веднъж чухме голям шум и тропот отвъд близкия храсталак. Всички замряхме, страхувахме се, че може да са силурски конници, но беше само един глиган с големи бивни, който изскочи на полянката пред нас, погледна ни и си тръгна. Мордред плачеше и не искаше да суче от гърдта на Рала. Някои от малките деца също плачеха от страх и умора, но когато Моргана ги заплаши, че ще ги превърне в смрадливи крастави жаби, те веднага млъкнаха.

Нимю куцукаше пред мен. Знаех, че изпитваше болка, но тя не се оплакваше. Понякога мълчаливо плачеше, а Люнет с нищо не можеше да я успокои. Люнет беше слабо, тъмнокосо девойче. С Нимю не само бяха на една възраст, но и много си приличаха. Люнет обаче нямаше познанията на Нимю, нито нейния възвишен дух. За Нимю потокът беше обиталище на водни духове, а за Люнет само добро място за пране. След малко Люнет изостана и тръгна редом с мен.

– Какво ще стане с нас сега, Дерфел? – попита тя.

– Не знам.

– Мерлин дали ще се появи?

– Надявам се – казах аз – или може би Артър ще дойде. Казах го пламенно, но не вярвах в тази надежда, защото трябваше да се случи чудо. Вместо това ние сякаш бяхме в клопката на някакъв кошмар, който сънувахме с отворени очи. След като вървахме няколко часа, трябваше да излезем от гората и да прекосим един поток, който се виеше сред пащица, изпъстрени с цветя. И тогава видяхме стълбовете дим, които се издигаха на хоризонта далеч на изток. Никой не можеше да каже дали това бяха палежи, предизвикани от силурците или бяха огньовете, запалени от саксите, които се възползваха от нашата слабост.

На около четиристотин метра източно от нас от гората изскочи сърна.

– Легни! – изсъска ловецът и ние всички потънахме във високата трева. Рала насила завря гърдта си в устата на Мордред, за да го накара да мълчи, в отговор той така силно я ухапа, че по китката ѝ потече алена струйка кръв, но и той, и тя не издадоха нито звук. Тогава конникът,

който беше подплашил сърната, се показа от гората. Той беше толкова близо до нас, че виждах лисичата глава върху кръглия му щит. Силурецът, който носеше дълго копие и рог, дълго гледа към нас и след това наду ловния рог. Изплашихме се, че този сигнал означаваше, че той ни беше видял и че скоро щеше да се появи цялата група силурски конници. Но мъжът обърна коня си обратно към гората и ние предположихме, че сигналът означаваше точно обратното. Някъде далеч прозвуча друг рог и настъпи тишина.

Почакахме няколко дълги минути. Пчелите бръмчеха над цветята край потока. Всички бяхме вперили поглед в края на гората. Страхът ни беше напразен – там не се появи никой друг. Нашият водач шепнешком ни заповяда да лазим надолу към потока, да го прекосим и след това с пълзене да се доберем до дърветата на отсрещния бряг.

Беше едно дълго и трудно пълзене, особено за Моргана с нейния извит ляв крак, но поне всички можахме да утолим жаждата си, когато цопнахме във водата. Тръгнахме през отсрещната гора с подгизнали дрехи, но и с надеждата, че бяхме оставили нашите врагове зад гърба си. Враговете може би, но не и проблемите си, уви.

– Дали ще ни превърнат в роби? – попита ме Люнет. Както повечето от нас Люнет беше дошла в Думнония като пленница и само намесата на Мерлин я беше спасила от робската участ. Сега тя се страхуваше, че след като бе загубила покровителството на Мерлин, бе обречена.

– Не мисля – казах аз. – Обаче ако Гундлеус или саксите ни хванат, теб сигурно ще те превърнат в робиня, но мен вероятно ще ме убият.

Почувствах се много смел, когато се чух да казвам това.

Люнет ме хвана под ръка за утеха. Бях поласкан от този жест. Тя беше хубаво момиче и до този ден се беше отнасяла с пренебрежение към мен, предпочиташе компанията на грубите момчета от рибарското село в Инис Уидрин.

– Искам Мерлин да се върне – каза тя. – Не искам да напускам Хълма.

– Там вече нищо не е останало – казах аз. – Ще трябва да си намерим друго място за живеене или да се върнем на Хълма и да построим всичко отначало, ако можем. – Тогава си помислих, че това можеше да стане само ако Думнония оцелее. А може би кралството умираше точно в този следобед, опушен от стълбовете дим на хоризонта. Чудех се как съм могъл да бъда толкова сляп и да не предвидя ужасите, които щяха да последват смъртта на Утър. Кралствата имат нужда от кралете, без тях те са просто земя без господар, която привлича завоеватели.

По-късно трябваше да прекосим още един поток, този път по-широк, почти река. Водата стигна до гърдите ми. Когато излязох на отсрещния бряг, подсуших меча на Хюел колкото можах. Той имаше чудесно острие, изработено от прочутите ковачи на Гуент, украсено с извивки и преплетени кръгове. То беше съвсем право и когато протегнех ръка и докоснех с пръсти върха на меча край на острието достигаше до врата ми. Предпазителят на ръката беше направен от дебело парче желязо, което от двете страни завършваше с красиво оформени топки. Дръжката беше от ябълково дърво. Тя беше здраво занитена към острието и след това бе омотана с дълги тънки кожени ленти, намазани с масло, за да станат гладки като кожата на новородено дете. Дръжката завършваше с топка, покрита със сребърна нишка. Тази нишка все се размотаваше, докато накрая аз я размотах и направих от нея нещо подобно на гривна, която дадох на Люнет.

На юг от реката имаше друго обширно пасище. Там пасяха бикове, които щом видяха опърпаната ни дружина, се приближиха да ни огледат отблизо. Може би тяхното раздвижване предизвика последвалите неприятности, защото след като прекосихме пасището и навлязохме в гората, чух съвсем ясно тропот на конски копита зад нас. Изпратих напред предупреждение и се обърнах с копие и меч в ръце да наблюдавам пътеката.

Короните на дърветата тук бяха много ниски и клоните биха заставили всеки ездач да остави коня си, ако иска да влезе в гората. Които и да бяха нашите преследвачи, те трябваше да вървят след нас пеша. Освен това ние избирахме скрити тесни пътечки, едва се провирахме между дърветата, така че преследвачите също като нас трябваше да вървят в колона по един. Страхувах се, че тези конници бяха силурски разузнавачи, които Гундлеус беше изпратил да ни търсят. Кой друг би се поинтересувал какво беше накарало добитъкът край реката да се размърда в този мързелив следобед?

Гулидин се появи и застана до мен. Той взе тежкото копие от ръката ми, заслуша се в далечните стъпки и кимна сякаш доволен.

– Само двама са – каза той спокойно. – Оставили са конете си. Аз ще се заема с първия, а ти задръж втория, докато дойда да се справя и с него.

Той беше изключително спокоен и това ми помогна да овладеем страха си.

– И Дерфел, помни, че и те се страхуват – добави Гулидин.

Той ме избута в сянката и след това прилекна зад стърчащите

корени на някакво паднало дърво от другата страна на пътеката.

– Клекни! – изсъска ми Гулидин. – Скрый се.

Аз клекнах и изведнъж страхът отново ме сграбчи. Ръцете ми се потяха, десният ми крак изтръпна, гърлото ми пресъхна, повръщаше ми се и коремът ме болеше сякаш имах разстройство. Хюел ме беше обучил добре, но никога не се бях изправял срещу човек, готов да ме убие. Чувах приближаващите мъже, но все още не можех да ги видя. Най-силното ми желание в момента беше да хукна след жените. Но останах на мястото си. Нямах избор. Бях израсъл с разкази за смели воители, беше ми втъпнено, че мъжът никога не обръща гръб и не бяга от опасността. Мъжът трябва да се бие за своя господар, мъжът никога не отстъпва пред врага, мъжът никога не бяга. Сега моят господар сучеше от гърдта на Рала, а аз трябваше да се изправа пред неговите врагове, а как ми се искаше да бях дете и просто да си плюя на петите! Ами ако това не бяха само двама копиеносци, а повече? А дори и да бяха само двама, те вероятно бяха опитни воители, свикнали да проливат кръв.

– Спокойно, момче, спокойно – каза Гулидин тихо. Той беше воювал във войските на Утър, беше се бил със саксите и с войниците на Поуис. Сега, някъде в сърцето на собствената си страна, Гулидин се бе привел зад сплетените корени, полуусмихнат, стиснал моето дълго копие в грубите си кафяви ръце.

– Сега ще отмъстим за моя син – каза той мрачно. – Боговете ще бъдат на наша страна.

Аз бях клекнал зад някакъв храст, а отстрани ме прикриваше висока папрат. Мокрите дрехи ми тежаха и спъваха движенията ми. Взираше се през гъстия листак на обраслите с мъх дървета. Наблизо затрака кълвач и ме накара да подскоча. Бях скрит по-добре от Гулидин и въпреки това ми се струваше, че се виждам от километри, особено когато нашите двама преследвачи най-накрая се появиха на някакви си десетина крачки пред нас.

Двамата копиеносци бяха млади. Те имаха кожени нагръдници, краката им също бяха защитени с кожа, вързана с ремъци отзад. На раменете им висяха червеникавокафяви наметала. Дългите им бради бяха сплетени на плитки, а тъмните им коси бяха прибрали назад с кожени ленти. И двамата носеха дълги копия, а мъжът отзад имаше и меч на колана си, но още не го беше извадил от ножницата. Затаих дъх.

Водачът вдигна ръка, те спряха, ослушаха се и пак тръгнаха. По лицето на първия мъж личаха белези от предишни битки. Той ходеше с отворена уста и аз виждах орделите му жълти зъби. Воинът ми

изглеждаше невероятно силен, опитен и страшен, изведнъж ме обзе непреодолимото желание да побягна и тогава белегът на лявата ми длан, белегът от ножа на Нимю, започна да пулсира, туптящата топла кръв ми даде сили и смелост.

– Било е сърна – каза небрежно мъжът отзад, който ми се струваше дори по-висок и по-ужасен от водача. Двамата тръгнаха отново, но сега стъпваха много внимателно и се оглеждаха за всяко съмнително движение в листака.

– Не, това беше бебе – настоя първият. Той вървеше на две крачки пред другия.

– Ами, изчезнали са копелетата – каза вторият. Но аз видях, потта, която се стичаше по лицето му, видях как непрекъснато намества копието в ръката си и разбрах, че го е страх. Гледах го и продължавах да се моля на Бог Бел да ми даде смелост и да ме направи мъж. Деляха ни само шест крачки, а враговете не спираха. Зелената гора стоеше неподвижна, нито полъх вятър. Усещах миризмата на двамата мъже, миризмата на кожените им нагръдници и попилата по тях миризма на коне и тогава от челото право в очите ми се стече пот. Почти изстенах от ужас. В този момент Гулидин изскочи от прикритието си, нададе боен вик и се хвърли напред.

Хукнах след него и изведнъж страхът ми изчезна, прогонен от лудата радост, която Боговете дават на воините в битка. Аз изпитвах това чувство за първи път. По-късно, много по-късно, разбрах, че радостта от битката и страхът са едно и също нещо – действието просто превръщаше едното в другото, но в онзи летен следобед бях опиянен. Дано Бог и Неговите ангели ми простят, но от този ден нататък за един дълъг период от живота си аз се стремях към това опиянение както жадният търси вода. Тичах напред и крещях като Гулидин, но не бях загубил разсъдъка си и не го следвах слепешката. Тичах малко вдясно, за да можех да мина покрай него след като той се вкопчи в първия силурец. Човекът се опита да отстрани копието на Гулидин, но дърдводелецът очакваше точно това. Той повдигна своето копие малко по-високо, успя да избегне замаха на противника и да го промуши. Всичко стана толкова бързо. В един миг силурецът бе заплашителна фигура в бойни доспехи, а в следващия – издъхваше върху копието на Гулидин, който натискаше тежкото стоманено острие, проникнало през кожения нагръдник, все по-дълбоко и по-дълбоко в гръдния кош. Аз вече бях минал покрай тях и бях вдигнал над главата си меча на Хюел. В този момент не изпитвах никакъв страх. Може би в мен беше влязла душата на мъртвия Хюел, дошла от Онзи

свят да ме подкрепи, защото изведнъж разбрах, че знам точно какво трябва да направя и в бойния ми вик прозвуча триумф.

Вторият човек имаше секунда повече от умирация си другар да се подготви и бе приклепнал както правят копиеносците, за да придадат пронизваща сила на своя замах. Аз скочих срещу него и когато копието му литна към мен, аз се извъртях и парирах с меча, но не така че да загубя контрол върху оръжието си, а само да отклоня копието. То се плъзна по стоманеното острие на меча и мина покрай дясната ми страна, а аз вече бях извъртял оръжието над главата си и замахвах. „Всичко е в китките, момче, всичко е в китките“ – чух гласа на Хюел и с неговото име на уста насочих меча към врата на силуреца.

Стана светкавично. Китката насочва меча, но ръката му придава необходимата сила, а моята ръка в онзи следобед бе изпълнена със силата на Хюел. Стоманата потъна във врата на силуреца като брадва в гнило дърво. В началото ми се стори (толкова бях зелен), че не съм го убил и освободих меча, за да нанесе втори удар. Ударих отново и денят стана кървавочервен. Силурецът се давеше за глътка въздух и с последни сили се опитваше да стигне до копието си, но тогава животът изхърхори в гърлото му и го напусна. Отново бликна кръв и потече по кожата нагърдник. Човекът се строполи върху купчина листа и повече на мръдна.

А аз стоях и треперех. Изведнъж ми се доплака. Нямах представа какво бях направил. Не се чувствах победител, чувствах се виновен. Мечът ми все още лежеше в гърлото на мъртвеца, а по кървавия прорез вече кацаха първите мухи. Бях вцепенен.

Някъде изскряка птица и тогава усетих силната ръка на Гулидин да обгръща раменете ми. От очите ми рухнаха сълзи.

– Ти си страхотен, Дерфел – каза Гулидин и аз се обърнах и се хванах за него както детето се вкопчва в баща си. – Браво – повтори той, – браво. – Потупваше ме непохватно и се усмихваше, докато спрях да плача и да подсмърчам.

– Съжалявам – чух аз собствения си глас.

– Съжаляваш ли? – засмя се Гулидин. – За какво? Хюел винаги казваше, че ти си най-добрият му ученик. Трябваше да му повярвам. Ти си бърз. Ела сега, трябва да видим какво сме спечелили.

Аз взех ножницата на моя противник – мечът на Хюел влизаше доста добре в нея. След това претърсихме двете тела и взехме каквото намерихме – неузряла ябълка, стара изтъркана монета, две наметала, оръжието, няколко кожени ремъка и нож с костена дръжка. Гулидин се чудеше дали да не идем да доведем и двата коня, но накрая реши, че

нямаме време. Изобщо не се интересувах от това. Може да бях плакал, но бях жив, бях убил човек и бях защитил своя крал. Затова когато с Гулидин се върнахме при изплашените бегълци и той вдигна ръката ми, за да покаже, че се бях сражавал добре, аз се почувствах опиянен от щастие.

– Вие двамата вдигнахте достатъчно шум – озъби ни се Моргана. – Скоро половината Силурия ще бъде по петите ни. Да вървим! Хайде!

Нимю не прояви никакъв интерес към моята победа, но затова пък Люнет искаше да чуе и най-малката подробност. Преувеличих всичко – и силата на врага и ужаса на сражението, а възхищението на Люнет ме караше да добавям нови и нови измислици. Тя отново ме хвана под ръка. Погледнах в нейните тъмни очи и се зачудих как не бях забелязал дотогава колко беше хубава. Тя имаше остри черти като Нимю, но докато лицето на Нимю беше одухотворено от придобитото знание, лицето на Люнет излъчваше топлина. Нейната близост ме изпълни с нова увереност. Дълго вървахме един до друг в онзи следобед, докато накрая завихме на изток към възвишенията, сред които изпъкваше Каер Кадарн.

След час бяхме в края на гората, която опасваше Каер Кадарн. Вече беше късно, но в средата на лятото денят е дълъг, така че слънцето още се издигаше високо в небето. Западните укрепления на Каер Кадарн още се къпеха в нежната слънчева светлина. Ние бяхме на около миля от крепостта и вече виждахме жълтата палисада, която стърчеше на върха на наземните укрепления. Там обаче нямаше нито един войник, нямаше пушек над къщите.

Но не се виждаха и врагове. Затова Моргана реши да преминем откритото пространство пред крепостта и да се изкачим по западната пътека. Гулидин смяташе, че трябва да останем в гората докато падне нощта или да отидем до близкото село Линдинис. Но Гулидин беше само един дърводелец, а Моргана – дама с благороден произход, така че той трябваше да отстъпи пред нейната воля.

Излязохме на пасището и пред нас тръгнаха издължените ни сенки. Тревата беше ниско опасана от сърни или домашен добитък, но пак беше мека и приятна за стъпване. Нимю, която изглежда още беше в плен на преживяната болка, събу чуждите обувки и тръгна боса. Над главите ни полетя сокол, а стъпките ни изплашиха скрит в тревата див заек, който хукна да бяга.

Край пътеката по която вървахме, растяха маргаритки, метличина и кучешки дрян. Горите зад нас тъмнееха на фона на залязващото слънце. Ние бяхме уморени и окъсани, но вече виждахме края на това пътуване

и някои от нас дори изглеждаха весели. Връщаме Мордред в родното му място – кралския хълм на Думнония. Но не бяхме изминали и половината път до това величествено зелено убежище, когато зад нас се появи врагът.

От гората изникна отрядът на Гундлеус. Там бяха не само конниците, дошли сутринта в Инис Уидрин, имаше и копиеносци. Гундлеус изглежда през цялото време беше знаел на къде вървахме и беше довел в това свещено за кралете на Думнония място своите оцелели конници и над сто копиеносци. Дори да не беше принуден да преследва нашия невръстен крал, Гундлеус пак щеше да дойде в Каер Кадарн, защото той искаше короната на Думнония, а тя можеше да бъде положена на главата му само в Каер Кадарн. Който държи Каер Кадарн, държи Думнония, казва една стара мъдрост, а който държи Думнония държи цяла Британия.

Силурските конници пришпориха конете и задминаха копиеносците. Само след няколко минути щяха да бъдат при нас. Знаех, че дори и най-бързите бегачи сред нас нямаше да успеят да стигнат до крепостта преди конниците да ни обградят с извадени мечове и насочени копия. Застанах до Нимю. Слабото й лице изглеждаше уморено, а единственото й око сълзеше.

– Нимю? – казах аз.

– Всичко е наред, Дерфел. – каза тя, сякаш раздражена от моето внимание към нея.

Помислих, че е полудяла. От всички оцелели в този ужасен ден тя беше понесла най-тежкото страдание, което я беше отвело до място, където аз не можех да я последвам, не можех и да я разбера.

– Обичам те – казах аз, опитвайки се да докосна душата й със своята нежност.

– Мен? Не Люнет? – каза гневно Нимю. Тя не гледаше към мен, а към крепостта. Аз се обърнах и вперих поглед в приближаващите конници, които се бяха разпръснали в дълга редица сякаш бяха тръгнали да подплашват дивеч.

Пелерините им се спускаха по хълбоците на конете, ножниците висяха до краката им, а слънцето проблясваше по върховете на копията и осветяваше знамето с лисицата. Под знамето яздеше Гундлеус със своя железен шлем, увенчан с лисича опашка. До него с меч в ръка беше Ледуис. А Танабурс с дългата си роба яздеше непосредствено зад своя крал. Мислех си, че ще умра в деня, в който бях станал мъж. Това ми изглеждаше много несправедливо.

– Тичайте! – извика внезапно Моргана. – Тичайте!

Помислих, че се беше паникьосала и не исках да се подчиня на заповедта ѝ, защото смятах, че е по-благородно да остана и да умра като мъж, отколкото да бъда посечен в гръб като беглец. Тогава обаче видях, че това не беше плод на паника – Каер Кадарн всъщност не беше изоставен. Хората бяха отворили вратите и сега тичаха или язدهа към нас. Конниците бяха облечени като воините на Гундлеус, но носеха щитове с дракона на Мордред.

Хукнахме. Аз повлякох Нимю за ръката. Шепа думнонски конници – не повече от десетина – пришпорваха конете си към нас. Те не бяха много, но бяха достатъчно, за да забавят хората на Гундлеус. А след думнонските конници тичаше отряд копиеносци.

– Петдесет копия – каза Гулидин. Вече беше преброил нашите спасители. – Няма да можем да ги победим с петдесет човека – добави той мрачно, – но може да успеем да се оттеглим в крепостта.

Гундлеус бе стигнал до същото заключение и сега беше повел своите конници така че да заобиколят в гръб думнонските копиеносци. Той искаше да отреже пътя ни за отстъпление. Ако успееше да ни обгради, той щеше да ни избие независимо дали бяхме седем или седемдесет. Хората му ни превъзхождаха по численост, а с излизането си от крепостта думнонските воини бяха изгубили единственото си предимство.

Нашите конници минаха с тътен край нас, конете забиваха копита в тучната ливада и вдигаха цели чимове в лудия си бяг. Това не бяха приказните конници на Артър, покрити с ризници и неотразими като мълния. Това бяха само лековъоръжени разузнавачи, които в нормална битка биха слезли от конете преди да влязат в сражение, но сега те трябваше да образуват защитна стена между нас и силурските копиеносци. Нашите копиеносци пристигнаха бързо и подредиха около нас стена от щитове. Тази стена ни изпълни с нова увереност. Тази увереност се превърна в безразсъдна смелост, когато видяхме кой беше начело на спасителния отряд. Беше Оуейн. Могъщият Оуейн, най-добрият боец на краля, най-добрият воин в цяла Британия. Ние мислехме, че Оуейн беше далеч на север, мислехме, че се сражава заедно с мъжете на Гуент в планините на Поуис, а той бил тук в Каер Кадарн.

Трезво погледнато обаче превъзходството на Гундлеус не подлежеше на съмнение. Ние можехме да му противопоставим дванадесет конника, петдесет копиеносци и тридесет изморени бегълци, няхахме никакво прикритие, а той разполагаше с два пъти повече конници и два пъти повече копиеносци.

Слънцето все още ярко светеше. Имаше поне два часа до здрач и четири часа до пълния мрак. Това време беше повече от достатъчно за Гундлеус, за да свърши с нас, въпреки че той започна най-напред да ни убеждава. Обърнал щита наопаки в знак на примирие, силурският крал излезе напред, беше великолепен върху плувналия в пяна кон.

– Мъже на Думнония – викна той, – дайте ми детето и аз ще си отида!

Никой не му отговори. Оуейн се беше скрил в центъра на нашата стена от щитове и тъй като Гундлеус не виждаше водач сред нас, той се обърна към всички ни.

– То е недъгаво дете! – викна силурският крал. – Прокълнато от Боговете. Мислите ли, че един сакат крал може да донесе нещо добро на своята страна? Нима искате болест да поразии посевиите? Или искате децата ви да се раждат болни? А искате ли добитъкът ви да умира от чума? Искате ли саксите да станат господари на тази земя? Един сакат крал носи само нещастия!

Отново никой не отговори, макар че сред набързо оформените ни редове сигурно имаше и хора, които се бояха, че Гундлеус беше прав.

Силурският крал свали шлема си, дългата му коса се разпиля. Той се усмихна при мисълта за тежкото ни положение.

– Всички ще останете живи – обеща той, – ако ми предадете детето.

Гундлеус почака за отговор, но ние продължавахме да мълчим. Накрая силуреецът попита:

– Кой ви води?

– Аз! – изправи се най-после Оуейн и си проправи път, за да заеме мястото си в първия ред на нашата стена от щитове.

– Оуейн. – Гундлеус го позна и на мен ми се стори, че видях в очите на краля да проблясва страх. И той като нас не знаеше, че Оуейн се беше върнал в Думнония. Но Гундлеус все още беше напълно уверен в победата си, макар да знаеше, че след като Оуейн беше сред нас тази победа щеше да бъде извоювана много по-трудно.

– Лорд Оуейн – каза Гундлеус, този път без да пропуска титлата на най-добрия боец на Думнония, – син на Ейлинон и внук на Кулас. Поздравявам те! – Гундлеус издигна върха на копието си към слънцето. – Ти имаш син, лорд Оуейн.

– Много мъже имат синове – отговори Оуейн небрежно. – Това какво общо има с теб?

– Искаш ли момчето ти да остане без баща? – попита Гундлеус. – Искаш ли твоите земи да бъдат опустошени? Къщата ти да бъде

изгорена? Искаш ли моите хора да си поиграят с жената ти?

– Жена ми – каза Оуейн – може да победи всичките ти мъже и теб също. Ако ти трябва играчки, Гундлеус, върви при твоята курва! – тук Оуейн вдигна брадичката си към Ледуис. – А ако не искаш да поделиш курвата си с твоите хора, тогава Думнония може да отдели няколко самотни овце за войните на Силурия.

Предизвикателствата на Оуейн ни развеселиха. Той изглеждаше непобедим със своето огромно копие, с дългия си меч и обкования с железни плочки щит. Той винаги се сражаваше гологлав, беше под достойнството му да носи шлем. Върху огромните мускули на ръцете му беше татуиран драконът на Думнония и неговият собствен символ – глиган с дълги бивни.

– Предай ми детето – каза Гундлеус, пренебрегвайки обидите, защото знаеше, че това са обичайните предизвикателства, които мъжете си разменяха преди битка. – Дай ми сакатия крал!

– Дай ми твоята курва, Гундлеус – отвърна Оуейн. – Ти не си достатъчно мъжествен за нея. Дай я на мен и можеш да си вървиш в мир.

Гундлеус се изплю.

– Менестрелите ще пеят за твоята смърт Оуейн. Песента за лова на дивите прасета.

Оуейн заби дебелия дръжка на копието си в пръстта.

– Ето тук стои прасето, Гундлеус син на Мейлир, кралю на Силурия – викна той, – и тук прасето или ще умре, или ще се изпикае върху твоя груп. А сега върви!

Гундлеус се усмихна, сви рамене и обърна коня. Обърна и щита си, за да ни покаже, че примирието беше свършило.

Това щеше да бъде моята първа битка.

Думнонските конници се наредиха зад нас, за да защитават жените и децата докато могат. А ние, копиеносците, оформихме боен ред и наблюдавахме как враговете ни стягат редиците си. Лайгесак, предателят, беше сред силурците. Танабурс извършваше ритуалите. Той подскачаше на един крак пред стената от силурски щитове, вдигнал едната си ръка и затворил едно око. Врагът бавно приближаваше. Танабурс направи защитно заклинание и едва тогава силурците започнаха да крещят обиди срещу нас. Те ни предупреждаваха за голямото клане, което щяло да настъпи и се хвалеха как щели да ни избият. Въпреки всичките им приказки, аз забелязах колко бавно напредваха и как съвсем спряха, когато им оставаха само петдесет крачки до нас. Някои от нашите хора започнаха да се подиграват с техния страх, но Оуейн ни изръмжа да мълчим.

Бойните редици стояха една срещу друга и се гледаха. Никой не мърдаше.

Трябва изключителна смелост, за да се втурнеш срещу стена от щитове и копия. Затова толкова мъже пият преди сражение. Виждал съм войски, които часове наред събират кураж за атака. Колкото по-стар е воинът, толкова повече смелост му трябва. Младите воители нападат и умират, а по-старите знаят колко ужасна може да бъде стената от вражи щитове. Аз няхах щит, но бях покрит от щитовете на воините до мен, техните щитове пък допираха до щитовете на техните съседи и така до края на нашия малък боен ред – всеки, който се опиташе да ни атакува, щеше да срещне стена от покрито с кожа дърво и копията, стърчащи от нея.

Силурците започнаха да удрят щитовете си с дръжките на копията. Този тътен трябваше да всее смут сред нас и той успя, въпреки че никой от нас не показва страха си. Ние само сгъстихме редиците в очакване на атаката.

– Най-напред ще има няколко лъжливи атаки, момче – предупреди ме моят съсед. Едва що бе изрекъл това и няколко силурци се затичаха срещу нас с кръсъци и хвърлиха дългите си копия в центъра на нашата защита. Нашите хора прилекнаха и дългите копия удариха в щитовете. Изведнъж целият фронт на силурците тръгна напред, но Оуейн веднага заповяда и нашият боен ред да тръгне напред. Това решително движение спря започналата вража атака. Онези от хората ни, които имаха забити в щитовете си копия, извадиха стоманените остриета и ние отново построихме стената.

– Измъквай се назад – заповяда ни Оуейн. Той искаше да се опитаме бавно да се придвижим и постепенно да изменим половината миля, която ни делеше от Каер Кадарн. Оуейн се надяваше, че силурците нямаше да съберат смелост да атакуват докато прекосим поляната. За да печели време, Оуейн излезе напред и викна на Гундлеус да дойде и да се бие с него.

– Ти да не си жена, Гундлеус? – извика най-добрият боец на Думнония. – Май смелостта те напусна, а? Не си пил достатъчно медовина, а? Що не се върнеш при чекръка, жено? Върви да бродираш! Къде ти е вретеното?

Ние отстъпвахме и отстъпвахме, и отстъпвахме, но внезапна атака на силурците ни накара да спрем и да скрием главите си зад щитовете, защото срещу нас полетяха копия. Едно от тях изсвистя над главата ми като внезапен порив на вятър. Но атаката и този път беше лъжлива и

имаше за цел да ни паникьоса. Лайгесак стреляше с лък срещу нас, но изглежда беше пиян, защото стрелите му летяха високо над главите ни. Десетина копиеносци се прицелиха в Оуейн, но повечето не успяха да го улучат, а по-точните копия той отби и започна да се подиграва с техните собственици:

– Вас кой ви е учил да хвърляте копия? Вашите майки ли? – Оуейн плю срещу врага. – Гундлеус! Ела да се биеш с мен! Покажи на твоите миячи на чинии, че си крал, а не мишка!

Силурците заудряха с копия по щитовете си, за да заглушат подигравките на Оуейн, а той им обърна гръб, за да им покаже своето презрение. След това бавно се върна при нашата стена от щитове и тихо заповяда:

– Назад, назад.

Тогава двама от силурците захвърлиха своите щитове и оръжието и разкъсаха дрехите си, за да се бият голи. Моят съсед се изплю.

– Сега вече ще стане по-трудно – предупреди ме той мрачно.

Голите мъже вероятно бяха пияни или отровени от Боговете, защото вярвах, че няма враг, който да може да ги нарани. Бях чувал за такива мъже и знаех, че техният самопожертвувателен пример обикновено предшества истинската атака. Стиснах меч а си и се опитах да се закълна, че ще умра достойно, но всъщност може и да съм заплакал от самосъжаление. Тъкмо бях станал мъж, а вече трябваше да умра. Щях да отида при Утър и Хюел в Отвъдния свят и там щях да чакам с години докато душата ми намери друго човешко тяло и се върне отново в този зелен свят.

Двамата мъже развързаха косите си, взеха копията и мечовете си и започнаха да танцуват пред стената на силурците. Те виеха и се клатеха, за да изпаднат в транс – едно състояние на безразсъден екстаз, което би накарало човек да извърши всякакъв подвиг. Гундлеус седеше на коня си под своя флаг и се усмихваше на двамата мъже, чиито тела бяха татуирани със сложни сини плетеници. Зад нас децата плачеха, а жените призоваваха Боговете. Голите силурци танцуваха все по-близо и по-близо, въртяха копията и мечовете, чиито остриета проблясваха на залязващото слънце. Такива мъже нямаха нужда от щитове, дрехи или ризница. Боговете бяха тяхната закрила и славата беше тяхната награда. Ако успееш да убият Оуейн, менестрелите щяха да възпяват победата им години наред. Те приближаваха от двете страни на думнонския герой, който наместваше копието в ръката си, докато се готвеше да посрещне налудничавата им атака. Тяхното нападение щеше да бъде знак за атака на

целия силурски отряд.

И в този момент прозвуча рог.

Звукът беше ясен и студен, такъв рог дотогава не бях чувал. В този рог имаше такава кристална чистота, каквато не може да се намери по цялата земя. Той прозвуча веднъж, прозвуча втори път и това бе достатъчно, за да накара дори голите мъже да спрат и да се обърнат на изток, откъдето идваше звукът.

Аз също погледнах натам.

И бях заслепен. Сякаш едно ново ярко слънце беше изгряло в отмиращия ден. Светлината прорязваше път през пасището, заслепяваше ни, объркваше ни, но след това се плъзна напред и тогава разбрах, че това беше само отражение на истинските слънчеви лъчи, които рефлектираха от един светъл щит, излъскан до блясък, като огледало. Но мъжът, който носеше този щит, беше още по-поразителен. Не бях виждал такъв воин. Той беше великолепен, беше възседнал огромен висок кон. До него имаше и други такива мъже – чутовни мъже, облечени с ризници, на главите с шлемове, увенчани с красиви пера, мъже родени в сънищата на Боговете, за да дойдат в това поле на смъртта. А над главите на тези мъже се вееше знамето, което щях да обичам повече от всеки друг флаг по целия Божи свят. Това беше знамето на мечката.

Рогът изсвири за трети път. Тогава изведнъж разбрах, че ще живея и заплаках от радост. Всички копиеносци около мен крещяха със сълзи на очи, а земята се тресеше под копитата на тези Богоподобни мъже, които идваха да ни спасят.

Защото това беше Артър, който най-после беше дошъл.

ЧАСТ ВТОРА СВАТБАТА НА ЕДНА ПРИНЦЕСА

Игрейн е нещастна. Тя иска да ѝ разказвам за детството на Артър. Кралицата е чувала за някакъв меч в камъка и иска да пиша за него. Тя ми разправя, че майката на Артър била кралица, а баща му бил дух. В нощта, когато Артър бил роден, небето било раздирано от гръмотевици. Игрейн може и да е права и в онази нощ наистина може да е гърмяло, но всички хора, с които съм говорил за Артър, трябва да са проспали тази паметна нощ, защото не бяха чули никакви гръмотевици. Колкото до меча в камъка, наистина имаше меч, имаше и камък, но тяхното място в моя разказ е по-нататък. Мечът се наричаше Каледфулч, което означава „стоманена светкавица“, но Игрейн предпочита името Екскалибур. Аз ще се съобразя с нейните предпочитания, защото на Артър му беше все едно как хората наричат дългия му меч. Артър не придаваше значение и на своето детство, никога не съм го чувал да говори за детските си години. Веднъж дори специално го попитах за това, но той не пожела да отговори.

– Какво представлява яйцето за орела? – попита ме той, след това каза, че се е родил, че е живял и след това е станал войник и че това е всичко, което трябва да знам.

Но заради моята красива и щедра покровителка Игрейн ще опиша всичко, което научих, макар то да е много малко. Въпреки че в Глевум Утър отрече бащинството си, Артър наистина беше негов син. Това обаче не беше никакво предимство, защото Утър създаваше копелета, както котаракът – котенца. Майката на Артър се казваше Игрейн, като моята скъпа кралица. Тя беше от Каер Сей, който се намира в Гуинед. Разправят, че била дъщеря на Кунета – крал на Гуинед и Велик крал преди Утър. Но Игрейн не била принцеса, защото майка ѝ не била съпруга на Кунета, а била омъжена за господаря на Хенис Уирън. Единственото, което Артър казваше за Игрейн от Гуинед беше, че тя е най-чудесната, най-умната и най-красивата майка, за която едно момче може да мечтае. Според Сей, който познаваше Игрейн добре, красивите ѝ черти били изострени от дълбоката ненавист, изпълнила сърцето ѝ. Сей е син на Ектор – господаря на Каер Сей, който приютил Игрейн и четирите ѝ незаконни деца, когато Утър се отрекъл от тях. Кралят изгонил Игрейн точно в годината, когато бил роден Артър и тя никога не простила това на

сина си. Майка му била убедена, че Артър не е трябвало да се ражда и че ако не се бил появил Артър, тя докрая на живота си щяла да управлява като любовница на Утър.

Артър беше четвъртото дете на Игрейн. Първите три бяха момичета, а Утър очевидно е предпочитал незаконните му деца да бъдат момичета, защото те едва ли биха претендирали за неговото наследство, когато пораснат. Сей и Артър израснали заедно. Сей казваше (но никога пред Артър), че и двамата се страхували от Игрейн. Той ми разправяше, че Артър бил изпълнително и трудолюбиво момче, стараел се да бъде най-добрият независимо дали в четенето или в боя с мечове. Но неговите успехи никога не доставяли радост на майка му. И въпреки това той я обожавал, защитавал я и неутешимо плакал, когато тя умряла от треска. Тогава Артър бил на тринадесет. Неговият покровител Ектор помолил Утър да помогне на четирите бедни сирачета на Игрейн. Утър завел децата в Каер Кадарн, вероятно се е надявал да използва трите си дъщери за сключване на изгодни династически бракове. Бракът на Моргана с принца на Кърнау не продължил дълго поради нещастieto с пожара. Моргос била омъжена за Лот, краля на Лотиан, а Анна – за крал Будик сина на Камран, който управлявал отвъд морето в Бретан. Тези два брака не били особено важни, защото и двамата крале били твърде далече, за да могат да изпращат подкрепления на Думнония по време на война. Все пак двете женитби били част от политиката на Утър и те изпълнили предназначението си. Артър обаче като момче не можел да бъде използван за такива цели, затова отишъл в двора на Утър и се научил да върти меч и да хвърля копие. Тук той се запознал и с Мерлин, но никой не знае, какво е станало помежду им в онези месеци преди Артър да последва сестра си Анна в Бретан, отчаян от безразличието на Утър към себе си. Там в Галия се водели непрекъснати войни и Артър се утвърдил като голям воин. Анна, която знаела колко е ценно да имаш за брат такъв добър воин, известявала Утър за всички подвизи на Артър. Именно затова Утър повикал Артър в Британия да участва във войната, завършила със смъртта на принца на Думнония. Останалото вече знаете.

Това е всичко, което знам за детството на Артър. Без съмнение, Игрейн ще разкраси моя разказ с легендите, които хората вече разправят за Артър. Тя взима изписаните от мен пергаменти един по един и ги предава на Дафид син на Гръфъд, който знае сакски и ги превежда на британски. Не вярвам нито на него, нито на Игрейн, че ще запазят думите ми непроменени, убеден съм, че ще добавят всички измислици, които знаят. Понякога ми се иска да имам смелостта да напиша тази история на

британски, но епископ Сенсъм, когото Бог цени повече от всички светци, все още се съмнява в естеството на моите писания. От време на време се опитва да ми провали работа или насъсква дяволските изчадия да ми пречат. Веднъж изчезнаха всичките ми пера, друг път в рога с мастилото имаше урина. Но Игрейн възстановяваше всички загуби, а Сенсъм не може да докаже съмненията си, че ръкописът всъщност не е сакски превод на Евангелието, докато не се научи да чете на сакски.

Игрейн ме кара да пиша повече и по-бързо и ме моли да кажа истината за Артър, а когато тази истина се разминава с измислените приказки, които чува в кухнята на своя замък, кралицата недоволства. Тя иска да разказвам за животни, които променят външния си вид и говорят, но аз не мога да си измислям неща, които не съм видял. Вярно, че съм попроменил някои неща (Бог да ми прости), но те са маловажни. Например, когато Артър ни спаси пред Каер Кадарн, бях разбрал, че той ще дойде много преди да се появи, защото Оуейн и неговите хора през цялото време знаеха, че току що пристигналите от Бретан конници на Артър и самият той са се скрили в горите северно от Каер Кадарн, както знаеха и това, че отрядът на Гундлеус идва към Каер Кадарн. Грешката на Гундлеус беше, че запали Хълма. Пушекът от пожара беше известил цялата южна половина на кралството за нахлулия враг, а конните разузнавачи на Оуейн държали под око хората на Гундлеус от обяд. След като помогнал на Агрикола да разбие войските на Горфидид, Оуейн тръгнал с бърз ход на юг да посрещне Артър, не от приятелски чувства, а по-скоро за да присъства лично, когато в кралството се появява военачалникът съперник. Завръщането на Оуейн беше голям късмет за нас. Всъщност битката никога не би могла да се развие така, както я описах. Ако Оуейн не знаеше, че Артър беше наблизо, той щеше да даде бебето Мордред на най-бързия си конник, за да го отведе в безопасност, дори ако за това трябваше всички ние да бъдем посечени от хората на Гундлеус. Можех, разбира се, да опиша всичко както си беше, но менестрелите ме научиха да разказвам така, че слушателите да тръпнат в очакване преди да чуят онова, което ги интересува. Мисля, че разказът стана по-добър като запази новината за пристигането на Артър за последния момент. Това дооформяне на разказа е малък грях, макар че, Бог ми е свидетел, Сенсъм никога не би го опростил.

Тук в Динюрак все още е зима и е много студено, но след като открихме замръзналия труп на брат Арон, умрял от студ в килията си, крал Брочваел заповяда на Сенсъм да ни разрешава да палим огън. Светецът отказа да изпълнява тази заповед, докато накрая кралят изпрати дърва за

огрев от собствения си замък. Така че сега си имаме огън в огнищата, макар че се пали много пестеливо. Но дори и слабият огън ми помага да пиша по-лесно. А освен това напоследък благословеният Сенсъм помалко ми се меси в работата. Към малкото ни братство се присъединиха двама нови послушници, голобради момчета, и Сенсъм реши лично да ги насочва по пътищата на Нашия Спасител. Светецът до такава степен се е загрижил за безсмъртните им души, че дори настоя да раздели килията си с тях и изглежда по-щастлив откакто се радва на тяхната компания. Благодаря на Бога за това и за огъня и за това, че ми дава сила да продължа разказа за Артър, Небивалия крал, Божия враг и нашия Господар на битките.

Няма да ви отегчавам с подробностите от онова сражение пред Каер Кадарн. То беше погром, а не сражение. Само шепа силурци успяха да избягат. Предателят Лайгесак избяга, но повечето от хората на Гундлеус бяха пленени. Десетина бяха убити, сред тях и двамата голи воители, които Оуейн наниза на бойното си копие. Гундлеус, Ледуис и Танабурс бяха заловени живи. Аз не убих никого, тази битка не остави дори една драскотина по ръба на моя меч.

Всъщност аз дори не гледах какво става около мен, защото през цялото време не отделях очи от Артър.

Той яздеше своята кобила Ламрей – огромно черно животно с рунтави глезени и плоски железни обувки, привързани към копитата с кожени ремъци. Всички воители на Артър язدهа такива големи коне, които дишаха тежко през разширените си ноздри. Животните изглеждаха още по-внушително със странните брони от твърда кожа, които бяха окачени на гърдите им, за да ги предпазват от вражи копия. Тези щитове бяха толкова дебели и корави, че пречеа на конете да навеждат главите си. След битката Артър заповяда на един от своите коняри да откачи нагръдника на Ламрей, за да може животното да пасе. За всеки кон се грижеа по двама коняри – единият отговаряше за нагръдника, седлото и чула, а другият трябваше да държи животното за юздата. Трети прислужник носеше копието и щита на конника. Копието на Артър беше дълго и тежко и се наричаше Ронгоминиад, а щитът му, Уинебургтъчър, беше направен от върбови дъски и покрит с лист от ковано сребро, излъскано до блясък. На кръста на Артър висяха ножът Карнуенхау и прочутият меч Екскалибур, който си почиваше в своята черна ножница, украсена със златна нишка.

В началото не можах да видя лицето на Артър, защото той носеше шлем, на който имаше само цепка за очите и дупка пред устата.

Лъскавият шлем беше направен от желязо, в което бяха вградени красиви сребърни извивки, а на върха се вееха големи гъши пера. Имаше нещо мъртвешко в този светъл шлем. Той наподобяваше череп и внушаваше чувството, че неговият притежател носи смърт. Не само перата на шлема, но и наметалото на Артър беше бяло. Той много държеше на неговата чистота. Едно тъмно наметало би привличало слънчевите лъчи върху плочките на тежката броня, която Артър носеше под наметалото. Никога не бях виждал такава броня преди. Наистина Хюел ми беше разправял, че има, но когато видях ризницата на Артър, ми се прииска и аз да имам такава. Ризницата беше римска и беше направена от стотици железни плочки, големи колкото горната част на палец. Те бяха зашити една до друга в равни припокриващи се редове върху едно дълго до коленете кожено палто. В горната си част плочките бяха правоъгълни (там бяха оставени двете дупки, през които минаваше нишката), а в основата – заострени. Те се припокриваха така, че където и да попаднеш острието на хвърленото копие, то винаги щеше да срещне два ката желязо и едва тогава щеше да стигне до твърдата здрава кожа отдолу. Когато Артър се движеше ризницата подрънкваше и звукът беше много приятен, защото не дрънчеше само желязо – ковачите на Артър бяха добавили и един ред от златни плочки около врата и бяха пръснали сребърни плочки сред железните. Това придаваше и особен блясък на цялата ризница. Ризницата се лъскаше всеки ден с часове, за да не ръждясва желязото, а след всяка битка трябваше да се коват по няколко нови плочки и да се заменят откъснатите по време на сражението. Малцина ковачи можеха да направят такава ризница, а още по-малко мъже можеха да си я купят. Артър беше взел своята от един франкски вожд, който беше убил в Арморика. Освен шлема, наметалото и ризницата, Артър носеше и кожени ботуши, кожени ръкавици и кожен колан. На колана висеше Екскалибур в своята ножница с гравирани на кръст златни нишки, която трябваше да го предпазва от всяко зло.

В моите очи Артър изглеждаше като бял блестящ Бог, дошъл на земята. Не можех да откъсна поглед от него.

Той прегърна Оуейн и двамата мъже се разсмяха. Оуейн беше висок човек, но Артър не му отстъпваше по височина, само дето не беше толкова едър. Оуейн беше една грамада от мускули, а Артър беше строен и жилав. Двамата мъже се потупаха приятелски по гърба, прегърнаха се през раменете и така отидоха при Рала, която държеше Мордред.

Артър падна на колена пред своя крал. С елегантна лекота, изнедаваща за човек облечен с толкова тежка и твърда ризница, той

повдигна ръка, взе края на бебешката дрешка и след като отвори лицевата част на шлема си, целуна плата. Мордред отговори с писъци.

Артър се изправи и протегна ръце към Моргана. Тя бе по-възрастна от брат си, който беше само на двадесет и пет-шест години, но когато той отвори обятията си за нея, тя заплака и се вкопчи в него, златната ѝ маска дрънна в шлема на Артър. Той здраво я прегърна и нежно я потупа по гърба.

– Скъпа Моргана – каза Артър, – скъпа, сладка Моргана.

Едва когато видях Моргана да плаче в ръцете на брат си, разбрах колко самотна беше тя.

Той я отдели внимателно от себе си и след това с две ръце свали сребристосивия си шлем.

– Имам подарък за теб – каза той на Моргана, – поне така си мисля, може Хигуид вече да го е откраднал. Къде си, Хигуид?

Слугата Хигуид притича, пое шлема с перата и подаде на господаря си огърлица от мечешки зъби, вградени в една златна верига, която Артър постави на врата на сестра си.

– Нещо красиво за прекрасната ми сестра – каза той. След това попита коя беше Рала и когато разбра за смъртта на детето ѝ, на лицето му се изписа такава болка и съчувствие, че Рала се разплака, а той импулсивно я прегърна и почти смачка Мордред, притискайки го към железната си гръд. После му представиха Гулидин, който разказа на Артър, как бях убил силуреца, за да защитя Мордред и Артър се обърна към мен да ми благодари.

Тогава за първи път видях ясно лицето му.

То излъчваше доброта. Това беше първото ми впечатление. Всъщност, не, Игрейн иска да пиша така. А моето първо впечатление беше, че лицето му е ужасно потно (не е лесно да се сражава човек с метална ризница в летен ден), но след това забелязах добротата в очите му. Човек можеше да се довери на Артър от пръв поглед. Затова жените го харесваха, не защото изглеждаше добре (той не беше кой знае колко красив), а защото те гледаше с искрен интерес и очевидно благоразположение. Той имаше силно скулесто лице, от което струеше някакво въодушевление. Гъстата му коса беше тъмнокаестенява, тогава цялата мокра от пот и сплескана от кожената подплата на шлема. Очите му бяха кафяви, носът – дълъг. Той имаше масивна челюст и беше гладко избръснат. Но най-забележителната черта на лицето му беше устата. Тя беше неестествено голяма и всичките зъби си бяха на мястото. Артър се гордееше със своите зъби и ги почистваше всеки ден със сол (ако успееше да намери сол)

или просто с вода. Лицето му беше голямо и силно, но това, което ми правеше най-силно впечатление, беше неговата доброта и дяволитите пламъчета в очите. Имаше нещо в лицето на Артър, което излъчваше чувство на радост. То беше толкова силно, че близо до Артър човек можеше да се потопи в тази радост. Още при първата си среща с Артър забелязах, че и мъже, и жени ставаха някак по-весели в неговата компания. Всеки забравяше черните си мисли, чуваше се повече смях. Когато Артър си тръгваше, на хората им ставаше тъжно. Той не ги развеселяваше с особени остроумия или забавни истории. Артър беше просто добър човек с непреклонна увереност, несломима воля и желязна решителност. Тази твърдост на пръв поглед не се забелязваше, самият Артър дори не признаваше, че тя съществува, но тя беше там, в него. Доказателство за това бяха хилядите посечени в битка врагове.

– Гулидин ми разправя, че си сакс! – подразни ме той.

– Господарю – успях да кажа аз и паднах на колене.

Той се наведе и хвана раменете ми, за да ме изправи. Държеше ме здраво.

– Аз не съм крал, Дерфел – каза той, – недей да коленичиш пред мен. Аз трябва да падна на колене пред теб затова, че си рискувал живота си, за да спасиш нашия крал. – Той се усмихна. – За това ти благодаря.

Той имаше способността да те накара да се чувстваш така, сякаш за него ти си най-важният човек на света, и аз вече го боготворях.

– На колко години си? – попита ме той.

– На петнайсет, мисля.

– Като гледам колко си едър, бих ти дал двайсет – усмихна се Артър. – Кой те научи да се биеш?

– Хюел – казах аз, – управителят на Мерлин.

– Аха! Това е най-добрият учител! И мен ме е учил. А как е добрият Хюел? – попита той с интерес, но аз не можах да намеря нито думи, нито смелост да отговоря.

– Мъртъв е – каза Моргана вместо мен. – Гундлеус го посече – добави тя и плю през устната цепка на златната си маска срещу пленения крал, който стоеше на няколко крачки встрани.

– Хюел е мъртъв? – обърна се Артър към мен и ме погледна право в очите. Аз кимнах и сълзите ми потекоха. Артър веднага ме прегърна. – Ти си добър човек, Дерфел. Дължа ти награда, защото си спасил живота на нашия крал. Какво искаш?

– Да бъда воин, господарю – казах аз.

Той се усмихна и отстъпи крачка назад.

– Ти си щастливец, Дерфел, защото си това, което искаш да бъдеш. Лорд Оуейн? – обърна се Артър към едрия татуиран боец на Думнония.
– Ще можете ли да използвате този добър сакски воин?

– Разбира се – съгласи се Оуейн.

– Нека да бъде един от хората Ви тогава – каза Артър и сигурно почувства моето разочарование, защото се обърна и постави ръка на рамото ми. – Засега, Дерфел – каза той меко, – аз имам нужда от конници, не от копиеносци. Нека Оуейн да бъде твой господар, няма да намериш подобър учител от него – Артър стисна рамото ми, след това се обърна и махна на двамата стражи да се отдалечат от Гундлеус. Около плененият крал, който стоеше под знамената на победителите, се бяха струпали конници на Артър с железните си шлемове, със своите покрити с желязо кожени ризници и вълнените си наметала, тук бяха и копиеносците на Оуейн, и бегълците от Хълма. Артър тръгна към Гундлеус и хората му направиха път.

Силурският крал се изпъна. Той беше без оръжие, но гордостта му не го напускаше, той дори не трепна при приближаването на Артър.

Артър вървеше мълчаливо. Накрая спря на две крачки от пленения крал. Тълпата затаи дъх. Знамето на Артър хвърляше сянка върху Гундлеус. То беше бяло с черна мечка в средата. До него се вееше отвоюваното знаме на Мордред с дракона, а от другата страна на мечката беше щандарта на Оуейн с дивия глиган. Знамето на самия Гундлеус беше в краката му, оплюто, опикано и стъпкано от победителите. Очите на Гундлеус се разшириха, когато Артър извади Екскалибур от ножницата. Стоманеното острие имаше синкав блясък и беше излъскано така старателно както и ризницата, шлема и щита на Артър. Всички очаквахме смъртоносен удар, но вместо това Артър се отпусна на едно коляно и подаде на Гундлеус дръжката на Екскалибур.

– Кралю господарю – каза смирено той и тълпата, която беше очаквала да види смъртта на Гундлеус, ахна.

За миг Гундлеус се поколеба, но протегна ръка и докосна дръжката без да каже нищо. Сигурно беше толкова изненадан, че не знаеше какво да каже.

Артър се изправи и прибра мечата.

– Положих клетва да защитавам своя крал – каза той, – а не да убивам крале. Какво ще стане с Вас, Гундлеус, син на Мейлир, няма да решавам аз, но Вие ще останете пленник, докато бъде взето решение по този въпрос.

– Кой ще вземе това решение? – попита Гундлеус. Артър се поколеба, очевидно не знаеше точния отговор. Мнозина от нашите воители наставаха за смъртта на Гундлеус, Моргана караше брат си да отмъсти за Норуена, а Нимю искаше с писклив глас плененият крал да бъде предаден на нея и тя да се погрижи за отмъщението. Артър само поклати глава. Много по-късно той ми обясни, че Гундлеус беше не само крал на Силурия, но и братовчед на Горфидид, краля на Поуис, така че смъртта на Гундлеус беше държавен въпрос и не можеше да става и дума за отмъщение. „Аз искам мир, а мир с отмъщение не се гради – призна ми след време той, – макар че може би трябваше да го убия. Едва ли нещата щяха да се развият по-различно.“

Но тогава изправен пред Гундлеус под залязващото слънце край Каер Кадарн, Артър само каза, че съдбата на силурския крал щеше да се решава от съвета на Думнония.

– А Ледуис? – попита Гундлеус. Високата бледа жена стоеше плътно зад него с ужас в очите. – Моля да й бъде разрешено да остане с мен – добави той.

– Курвата е моя – каза Оуейн грубо. Ледуис завъртя глава и се лепна за Гундлеус.

– Тя е моя съпруга – обърна се силурецът към Артър и с това потвърди стария слух, че все пак се беше оженил за своята любовница от неблагороден произход. Това също така означаваше, че бракът му с Норуена е бил фалшив, но този грях към принцесата в сравнение с онова, което Гундлеус й направи накрая беше наистина малък.

– Съпруга или не, тя е моя – настоя Оуейн. Той забеляза колебанието на Артър и добави – Поне докато съветът реши нещо друго.

Искането на Оуейн изглежда не беше по вкуса на Артър, но положението на Артър в Думнония все още беше несигурно. Макар и провъзгласен за един от покровителите на Мордред, макар и един от най-могъщите военачалници в кралството, неговата власт беше равна на властта на Оуейн. Всички бяхме забелязали как след разгрома на силурците Артър беше поел нещата в ръцете си, но с претенциите си върху Ледуис Оуейн беше напомнил на Артър, че двамата имаха еднакви права. Положението беше много неловко, но накрая Артър пожертва Ледуис в името на единството на Думнония.

– Оуейн реши този въпрос – каза той на Гундлеус и се обърна, за да не види реакцията на двамата влюбени. Ледуис изпищя, но млъкна, когато един от хората на Оуейн я повлече нанякъде.

Танабурс се изсмя над нещастieto на Ледуис. Той беше друид и на

него никои не можеше да посегне. Той не беше пленник, можеше да си върви, когато пожелае, но сам и без храна. Въпреки това, насърчен от победата, аз не можех да го оставя да си тръгне просто така. Тръгнах след него през ливадата, осеяна с мъртви силурци.

– Танабурс – викнах аз след него.

Друидът се обърна и ме видя да изваждам меч.

– Внимавай, момче – каза той и направи предупредителен знак със своя жезъл, увенчан с луна.

Това трябваше да ме изплаши, но аз бях изпълнен с нов боен дух, така че пристъпих до стареца и опрях меч в сплъстената му бяла брада. При допира на стоманата той се дръпна назад и пожълтелите кости, вързани в косата му изтракаха. Старото му лице беше кафяво, сбръчкано и цялото в петна, очите му бяха червени, а носът му беше извит.

– Трябва да те убия – казах аз. Той се изсмя.

– И с това ще си навлечеш проклятието на цяла Британия. Душата ти никога няма да отиде на Онзи свят, ще бъдеш подложен на неznайни и безбройни мъчения, които аз ще измисля. – Той плю срещу мен и се опита да махне острието на меч от брадата си, но аз стиснах по-здраво дръжката. Усетил силата ми, Танабурс изведнъж се разтревожи.

Няколко любопитни зяпачи ме бяха последвали и сега се опитваха да ме предупредят за ужасната съдба, която ме очакваше, ако убия друид, но аз няхах намерение да убивам стареца. Исках само да го сплаша.

– Преди десет или повече години ти дойде в имението на Мадог – казах аз (Мадог беше човекът, който беше поробил майка ми. Гундлеус беше нападнал неговото село).

Танабурс кимна, спомняше си това нападение.

– Точно така, точно така. Хубав ден беше! Взехме много злато – каза той – и много роби!

– И ти направи една яма на смъртта – казах аз.

– Е и? – сви той рамене и ме погледна злобно. – Трябва да благодаря на Боговете за успехите.

Усмихнах се и леко докоснах кльощавия му врат с върха на меч.

– Но аз оживях, друиде. Оживях.

Трябваше да ми няколко секунди, за да разбере какво ми бях казал. А когато разбра, пребледня и затрепери, защото знаеше, че ако в цяла Британия имаше човек, който можеше да го убие, това бях аз. Танабурс беше принесъл в жертва на Боговете, но Те не бяха получили този дар поради неговата небрежност. Аз бях оцелял, а това означаваше, че по волята на Боговете можех да разполагам с живота на друида. Танабурс

изпищя ужасен, защото си помисли, че ще забия острието в гърлото му, но вместо това аз измъкнах меча си от рошавата му брада и му се присмях, когато се обърна и се запрепъва през полето. Ужасно му се искаше да избяга от мен, но когато стигна до гората, където бяха потънали шепата оцелели силурци, той се обърна и вдигна костеливата си ръка към мен.

– Майка ти е жива, момче! – викна той – Жива е! – повтори Танабурс и се скри в гората.

Стоях с отворена уста, а мечът висеше в ръката ми. Не че изпитвах някакво определено чувство. Моите спомени за майка ми бяха много бледи, всъщност изобщо не помнех какви чувства е имало между нас. Но самата мисъл, че тя беше жива, преобърна целият ми свят, така жестоко както нападателите разрушиха онази сутрин замъка на Мерлин. Но после тръснах глава. Как можеше Танабурс да помни някоя робиня, след като пред очите му са минали толкова много? Той просто лъжеше, искаше само да ме разстрои, нищо повече. Прибрах меча си в ножницата и бавно тръгнах към крепостта.

Гундлеус беше поставен под стража в една стая близо до голямата зала в Каер Кадарн. През нощта празнувахме, въпреки че бяхме твърде много и порциите месо бяха малки и приготвени набързо. През по-голямата част от нощта стари приятели си разменяха новини от Британия и Бретан, тъй като много от хората на Артър бяха родени в Думнония или в някое от другите британски кралства. Постоянно обърквах имената на воините от дружината на Артър, защото те бяха повече от седемдесет човека, освен това имаше коняри, слуги, жени и деца. След време сякаш знам тези имена до едно, но в онази нощ те нищо не ми говореха: Дагонет, Аглавал, Сей, Ланвал, братята Балан и Балин, Гауейн и Агравейн, Блейз, Илтид, Айдилиг, Бедуир. Запомних обаче Морфанс, защото той беше най-грозният човек, който някога бях виждал. Толкова беше грозен, че се гордееше с уродливия си външен вид, със своя извит врат, заешката си устна и безформената си челюст. Запомних и Сеграмор, защото беше черен, а аз никога не бях виждал черен човек преди, дори не вярвах, че съществуват такива хора. Той беше висок, слаб и саркастично лаконичен, макар че ако човек успееше да го убеди да разкаже нещо с неговия развален британски, той можеше да прикове вниманието на цялата зала пълна с народ.

Запомних, разбира се, и името на Айлийн. Тя беше стройна чернокоса жена, с няколко години по-възрастна от Артър. Слабото ѝ лице беше нежно, а в очите ѝ имаше тъга, която ѝ придаваше вид на много

мъдра жена. Онази вечер тя беше облечена с разкошни дрехи. Ленената ѝ рокля беше ръждиво червена и беше пристегната в кръстта с тежка сребърна верига, а дългите свободни ръкави бяха украсени с кожа от видра. Айлийн носеше тежка огърлица от злато, златни гривни и емайлирана брошка, на която беше изобразен знакът на Артър – мечката. Тя се движеше грациозно, говореше малко и наблюдаваше Артър покровителствено. Мислех си, че е кралица или поне принцеса, само дето разнасяше съдове с храна и бутилки с медовина като обикновена слугиня.

– Айлийн е робиня, момко – каза Грозния Морфанс. Той беше клекнал срещу мен на пода и беше забелязал, че наблюдавах високата жена.

– Чия робиня? – попитах аз.

– А ти как мислиш? – попита ме той и пхна едно свинско ребро в устата си. Бяха му останали само два зъба, но с тяхна помощ Морфанс смъкна сочното месо от кокала. – На Артър – каза той и хвърли кокала на едно от множеството кучета в залата. – И разбира се, тя е не само негова робиня, но и негова любовница. – Морфанс се оригна, отпи от своя рог и добави – Даде му я неговият зет крал Будик. Това беше много отдавна. Тя е няколко години по-възрастна от Артър и Будик едва ли е предполагал, че Артър ще я задържи толкова дълго, но когато Артър хареса някого, то май е завинаги. Онези там са нейните двама близнаци. – С мазната си брада Морфанс сочеше към дъното на залата, където две сополиви хлапета на около девет години седяха в мръсотията и ядяха.

– Синове на Артър ли са тези? – попитах аз.

– Точно така – каза Морфанс. – Казват се Амхар и Лохолт и баща им ги боготвори. Тия малки копелета са много капризни и като казвам „копелета“, момко, точно това имам пред вид. Истински малки копелета, които не стават за нищо. – В гласа му имаше искрена омраза. – Казвам ти, синко, Артър син на Утър е голям мъж. Той е най-добрият войник, когото познавам, най-щедрият човек и най-справедливият господар, но когато става въпрос за възпитаване на деца, една свиня би се справила по-добре от него.

Погледнах отново към Айлийн.

– Те женени ли са?

Морфанс се засмя.

– Разбира се, че не са! От десет години са заедно и тя го прави щастлив. Но запомни, ще дойде ден, когато той ще я отпрати, точно както неговият баща отпрати майка му. Артър ще се ожени за някоя с кралска кръв, която и наполовина няма да бъде толкова добра, колкото Айлийн, но мъже като Артър нямат друг избор. Те трябва да се оженият изгодно.

Не като теб и мен, момче. Ние с теб можем да се оженим за която си поискаме, стига да не е от кралска кръв. Чуй това! – смръщи се той, когато в нощта отвън проехтя писък на жена.

Оуейн беше напуснал залата и очевидно се бе заел да разяснява на Ледуис новите ѝ задължения. Артър потръпна при този писък, а Айлийн вдигна изящната си глава и смръщи вежди срещу него. Единственият човек, който видимо реагира на нещастieto на Ледуис, беше Нимю. Превързаното ѝ лице беше изморено и тъжно, но когато чу писъка, тя се усмихна при мисълта за мъката, която щеше да изпита Гундлеус в този миг. Нимю не знаеше що е прошка. Тя вече беше молила Артър и Оуейн да ѝ разрешат сама да убие Гундлеус. Те ѝ бяха отказали. Но за Гундлеус нямаше да има покой, докато Нимю беше жива.

На следващия ден Артър поведе група конници към Инис Уидрин. Те се върнаха още същата вечер и съобщиха, че селището на Мерлин бе изгоряло доземи. Конниците доведоха горкия луд Пелинор и възмутения Друидан, когото намерили в кладенеца на монасите от Свещеното Бодливо дръвче. Артър обяви намерението си да построи отново замъка на Мерлин, макар че никой не знаеше как щеше да стане това без пари и без цяла армия от работници. Гулидин официално беше назначен от името на Мордред за кралски строител и му беше заповядано да започне изсичането на дърветата, необходими за възстановяването на сградите на Хълма. Пелинор беше заключен в един празен килер, иззидан с камъни до стената на римската вила в Линдинис. Линдинис беше най-близкото до Каер Кадарн селище. Там бяха намерили подслон жените, децата и робите, които следваха хората на Артър. Артър организираше всичко. Той беше неуморен, мразеше бездействието и в онези първи дни след залавянето на Гундлеус той работеше от зори до късен мрак. През по-голямата част от времето Артър уреждаше въпроса с препитанието на своите хора – трябваше да се разпредели помежду им кралска земя, да се намерят къщи за техните семейства и всичко това без да се накърняват интересите на хората, които вече живееха в Линдинис. Самата вила беше принадлежала на Утър, затова Артър я взе за себе си. За него всяка работа беше важна, една сутрин дори го видях да се бори с един огромен оловен лист.

– Би ли ми помогнал, Дерфел – повика ме той. Бях поласкан, че бе запомнил името ми и побързах да му помогна да вдигне тежкия лист. – Рядко нещо, а? – каза той весело. Беше гол до кръста и оловото беше оставило сиви петна по кожата му. Беше решил да изреже ивици от оловния лист, за да поправи каменната тръба, която някога беше отвеждала

водата на един извор към вътрешността на вилата. – Когато римляните си тръгнаха отук, взели със себе си всичкото олово – обясни ми той, – затова водопроводите не работят. Ще трябва отново да разработим мините. – Артър пусна своя край на оловния лист и избърса челото си. – Да разработим мините, да построим отново мостовете, да възстановим водопроводите, да покрием с камъни бродовете и да намерим начин да убедим саксите да си вървят у дома. Това е достатъчно за един човешки живот, не мислиш ли?

– Да, господарю – казах аз нервно и се чудех защо един могъщ военачалник като него трябваше да се занимава с поправката на водопроводи. Няколко часа по-късно членовете на съвета щяха да се съберат и аз си мислех, че Артър трябваше да се подготви за това, а той като че ли се интересуваше повече от оловото, отколкото от държавните работи.

– Не знам дали оловото се реже с трион или с нож – каза той със съжаление. – А трябва да знам. Ще попитам Гулидин. Той май знае всичко. Ти знаеш ли, че, ако искаш да използваш стволите на дърветата за колони, винаги трябва да ги поставяш с горната част надолу?

– Не, господарю.

– Това не позволява на влагата да се качва нагоре, нали разбираш. Тогава дървото не гние. Гулидин ми каза. Обичам да знам такива неща. Те са много практични. С такива знания всяка работа върви. – Артър се захили срещу мен. – Е, как ти харесва Оуейн? – попита той.

– Той е добър с мен, господарю – казах аз, изненадан от този въпрос. Всъщност аз продължавах да се чувствам неспокоен в присъствието на Оуейн, въпреки че той никога не се беше отнасял зле с мен.

– Той трябва да бъде добър с теб – каза Артър. – Славата на всеки водач зависи от неговите хора и той трябва да цени добрите воители.

– Но аз бих предпочел да служа на Вас, господарю – изтърих аз без много да му мисля.

Той се усмихна.

– И това ще стане, Дерфел, и това ще стане. След време. Първо трябва да минеш през изпитанието да се сражаваш под командването на Оуейн.

Артър направи тази забележка съвсем непринудено, но по-късно съм се чудел дали тогава той не предвиди онова, което щеше да се случи. След време аз наистина преминах през изпитанието да се сражавам под командването на Оуейн. Това беше тежко изпитание. Може би Артър искаше да науча този урок преди да се присъединя към неговите хора. Той се наведе отново към оловния лист, но пак се изправи, защото

някой в къщата нададе вой. Беше Пелинор, който протестираше, защото го бяха затворили в онази тъмна стая.

– Оуейн смята, че трябва да изпратим горкия Пел на Острова на мъртъвците – каза Артър (на този остров затваряха опасно лудите). – Ти какво мислиш?

Артър питаше за моето мнение! Бях толкова изненадан, че най-напред нищо не отговорих. След това заеквайки обясних, че Мерлин много обичаше Пелинор и че Мерлин искаше той да остане сред живите, а аз смятах, че желанията на Мерлин трябва да бъдат уважавани. Артър слушаше сериозен и дори изглеждаше благодарен за моя съвет. Той, разбира се, нямаше нужда от него, просто се опитваше да ме накара да се чувствам значим.

– Тогава Пелинор може да остане тук, момче – каза той. – А сега хвани другия край. Вдигай!

На следващия ден Линдинис опустя. Моргана и Нимю отидоха в Инис Уидрин, защото искаха селището на Хълма отново да бъде построено. Опитах да се сбогувам с Нимю, но не й беше до мен – омото все още я болеше, тя беше сърдита и единственото й желание беше да отмъсти на Гундлеус, а съветът ѝ отказа. Артър заедно със всичките си конници замина на север да подкрепи Тюдрик, който воюваше на северната граница на Гуент. Аз останах с Оуейн, който се беше настанил в големия замък на Каер Кадарн. Може и да бях воин, но през лятото е по-важно да се събере реколтата, отколкото да се стои на пост по укрепителните валове. Затова от време на време оставях меч, шлема и кожения нагръдник (които бях наследил от убития силурец) и дни наред помагах на крепостните из нивите на краля да съберем ръжта, ечемика и житото. Това беше тежка работа, защото сърпът първо беше къс и второ трябваше непрекъснато да се точи. А точилото представляваше дървена пръчка, потопена в свинска мас и след това оваляна в ситен пясък. Това нещо трябваше да изостря ръба на сърпа, но на мен този ръб никога не ми изглеждаше достатъчно остър. Въпреки че бях много силен и здрав, от постоянното навеждане и дърпане наляво ме заболя гърбът и получих мускулна треска. През целия си живот на Хълма не бях работил толкова много, но вече бях извън привилегирования свят на Мерлин, вече бях един от дружината на Оуейн.

Пожънатите класове овършавахме направо на нивата, а след това превозвахме с каруци огромните купи слама в Каер Кадарн и в Линдинис. Сваляхме изгнилата слама от покривите и я заменяхме с нова. Старата слама от дюшеците също се изхвърляше, за да се замени с прясна.

Благодарение на това в продължение на няколко блажени дни в леглата ни нямаше въшки и бълхи, но тази благодат бе твърде нетрайна. Точно по това време на мен ми порасна брада – някакви рехави руси косми, но аз бях ужасно горд с тях. По цял ден превивах гръб на полето, а вечер трябваше по два часа да упражнявам бойни техники. Хюел ме беше научил добре, но Оуейн искаше да бъде още по-добре.

– Онзи силурец, дето си го убил – каза ми една вечер Оуейн, докато аз се потях след поредното упражнение с тояги, – хващам се на бас на една месечна заплата срещу умрял плъх, че си го убил с ръба на меча.

Аз не се хванах на бас, само признах, че наистина го бях съсякъл с меча като с брадва. Оуейн се засмя.

– Хюел винаги учи хората си да се бият така – каза Оуейн. – Следващият път наблюдавай как се бие Артър. Той мушка, мушка като човек, който се опитва да събере сеното на купа преди да е завалил дъжда. – Оуейн извади своя меч и поясни – Използвай върха, момче. Винаги използвай върха. Той убива по-бързо.

Оуейн нападна с голия меч срещу мен и аз едва успях да отбия удара му.

– Ако използваш ръба на меча – каза той, – това означава, че си някъде на открито. Стената от щитове вече е разрушена и ако това е била твоята защитна стена, знай, че си мъртъв, колкото и добре да въртиш меча. Но ако стената от щитове е здрава, това означава, че вие сте рамо до рамо и ти нямаш пространство да въртиш меча, можеш само да мушкаш. – Оуейн отново насочи острието на меча си към мен и пак трябваше да парирам удара.

– Защо мислиш римляните са имали къси мечове? – попита ме той.

– Не знам, господарю.

– Защото с късия меч се мушка по-лесно, отколкото с дългия, за това – каза той, – не че ще седна да убеждавам някой от вас да си смени меча, но искам да запомните, че с меча трябва не само да се сече, а и да се пробжда. Върхът винаги побеждава, винаги.

Той се обърна, след това внезапно се изви и се опита да ме прободне. Не знам как успях да отклоня острието от себе си с неудобната тояга, която държах. Оуейн се захили.

– Бърз си – каза той – и това е добре. Ще се справяш стига да не се напиваш.

Той прибра меча си в ножницата и погледна на изток. Търсеше в далечината сивите стълбове пушек, които издаваха присъствието на чужди нашественици, но както за нас, така и за саксите беше време за

жътва и техните войници имаха по-важна работа от това да нападнат нашите земи.

– А какво мислиш за Артър, момче? – попита ме Оуейн ни в клин, ни в ръкав.

– Харесвам го – казах аз смутено, чувствах се толкова неловко от този въпрос, колкото и от въпроса на Артър за Оуейн.

Оуейн обърна към мен огромната си рошава глава.

– Е, то не е трудно да го харесаш – каза Оуейн неохотно. – Аз винаги съм харесвал Артър. Всички го харесват, но само Боговете знаят дали някой го разбира. Може би само Мерлин. Мислиш ли, че Мерлин е жив?

– Аз знам, че е жив – казах пламенно, макар че всъщност нищо не знаех.

– Добре – рече Оуейн. Аз бях от Хълма и той предполагаше, че мога да получавам знания по пътища, недостъпни за други хора. Освен това сред неговите хора вече се говореше как се бях измъкнал от смъртната яма на един друид, което за воините означаваше, че бях роден с късмет, но също означаваше, че мога да вешая добро.

– Аз харесвам Мерлин – продължи Оуейн, – макар че той даде на Артър оня меч.

– Каледфулч? – попитах аз като назовах Екскалибур с неговото истинско име.

– Ти не знаеше ли? – попита Оуейн изненадан. Той беше усетил изненадата в гласа ми и нищо чудно – Мерлин никога не ми беше говорил за този голям дар. Беше ми разправял понякога за Артър. Мерлин бе прекарал с него кратко време, докато Артър живеел в двора на Утър. Но Мерлин говореше за Артър с пренебрежителна симпатия сякаш ставаше дума за някой старателен, но бавен ученик, чиито по-късни подвизи бяха по-големи и от най-смелите очаквания на Мерлин. Но Мерлин беше дал прочутия меч на Артър и това показваше, че той не е бил искрен пред мен и мнението му за Артър е било много по-високо.

– Каледфулч – обясни ми Оуейн – е изкован в Отвъдния свят от Бога на ковачите Гофанон. А Мерлин го намерил в Ирландия. Там наричали меча Кадалчолг. Мерлин победил друида, който го притежавал, в състезания по съновидения и така спечелил меча. Ирландските друиди разправят, че ако онзи, който носи Кадалчолг, изпадне в голяма беда, той може да забодее меча в земята и тогава Гофанон ще напусне Отвъдния свят и ще дойде да му помогне. – Оуейн поклати глава пред това чудо. – А сега можеш ли да ми кажеш защо Мерлин трябваше да даде такъв подарък на Артър?

– А защо не? – попитах аз внимателно, защото усещах завистта на Оуейн.

– Защото Артър не вярва в Боговете – каза Оуейн – затова! Той дори не вярва в оня мекушав Бог на християните. Според мен Артър не вярва в нищо, освен в големите коне, а само Боговете знаят за какво са му тия коне.

– Внушават страх – казах аз, защото исках да бъда верен на Артър.

– О, така е – съгласи се Оуейн, – но само ако не си виждал такива коне. Те обаче са бавни, ядат два-три пъти повече от обикновения кон, всеки от тях има нужда от двама коняри, копитата им се разплескват както меко масло, ако не им вържеш ония смешни обувки и на всичкото отгоре не могат да атакуват стена от щитове.

– Не могат ли?

– Че кой кон би го направил? – попита Оуейн презрително. – Ако стената стои и не отстъпва, няма кон на света, който да не завие пред ред насочени копия. Няма полза от конете в битка, момче. Те могат само да носят разузнавачите по-надалеч.

– Тогава защо... – започнах аз.

– Защото – изпревари въпроса ми Оуейн – най-важното в битката, момче, е да се разбие противниковата стена от щитове. Всичко друго е лесно. Конете на Артър плашат войниците и ги карат да бягат, но ще дойде време, когато врагът ще преодолее страха от грамадните животни и няма да им обръща гръб. Тогава Боговете да са на помощ на тези коне. Артър също ще има нужда от помощта на Боговете, ако бъде свален от грамадата, която язди, и бъде принуден да се бие на крака с тази рибешка ризница. Единственият метал, който е необходим на воина, е неговият меч и парчето желязо на върха на копието му, всичко останало, момче, е само излишна тежест.

Оуейн погледна към къщите и видя Ледуис, която се беше вкопчила в оградата около затвора на Гундлеус.

– Артър няма да изкара дълго тук – каза той поверително. – Едно поражение и ще се върне отново в Арморика, където воините се впечатляват от големи коне, рибешки костюми и вълшебни мечове.

Той плю и аз разбрах, че колкото и да твърдеше, че харесва Артър, у него говореха други чувства, нещо по-дълбоко от ревността. Оуейн знаеше, че Артър е негов съперник, но изчакваше удобния момент да сложи край на това съперничество, така както и Артър очакваше своя час. Тяхната взаимна враждебност ме тревожеше, защото харесвах и двамата. Оуейн се усмихна на нещастieto на Ледуис.

– Тя е вярна кучка, това мога да кажа за нея – рече той, – но аз ще я пречупя. Онази твоята жена ли е? – кимна Оуейн към Люнет, която носеше кожен мях с вода към войнишките колиби.

– Да – признах аз и се изчервих. Подобно на току що поникналата ми брада, Люнет беше символ на събудената ми мъжественост, а аз все още се чувствах неудобно да обсъждам тези неща, свързани с дълбоката промяна в мен. Люнет беше решила да остане с мен вместо да се върне в Инис Уидрин заедно с Нимю. Всъщност решението си беше само нейно, а на мен още ми беше трудно да свикна с нашите отношения. Но Люнет сякаш знаеше какво трябва да се направи. Тя отдели за нас един ъгъл в колибата, измете го, прегради го с плет от върбови пръчки и вече уверено говореше за нашето общо бъдеще. Аз си мислех, че Люнет щеше да предпочете да остане с Нимю, но след изнасилването Нимю беше станала мълчалива и самовглъбена. Всъщност държеше се направо враждебно и с никого не разговаряше. Моргана се грижеше за окоото ѝ, а същият ковач, който беше изработил маската на Моргана, предложи да направи една златна топка и да я постави на мястото на липсващата очна ябълка. Като всички нас и Люнет започна да се страхува от тази нова, намусена и съскаща Нимю.

– Хубаво момиче – каза Оуейн за Люнет някак неохотно, – но момчетата живеят с воините само по една причина, момче, само за да станат богати. Така че погрижи се да я направиш щастлива иначе бъди сигурен, че тя ще те направи нещастен. – Той бръкна в джобовете си и намери един малък златен пръстен. – Дай ѝ това – каза той.

Благодарих му смутено. Знаех, че военачалниците подаряват на хората си разни неща, но въпреки това този пръстен беше твърде щедър дар за мен, защото аз тепърва щях да се сражавам за Оуейн. Люнет хареса пръстена. Той и сребърната нишка, която отмотах от дръжката на моя меч, бяха първите скъпоценности от нейното съкровище. Люнет издълба кръст върху износената вътрешна страна на пръстена, не защото беше християнка, а защото така щеше да се знае, че това е любовен пръстен и че Люнет не беше вече момиче, а жена. Някои мъже също носеха любовни пръстени, но аз мечтаех за простите железни халки, които воините си правеха от върховете на копията, отнети от разгромения враг. Оуейн имаше десетки такива пръстени в брадата си и целите му пръсти бяха отрупани, а аз бях забелязал, че Артър не носеше нито един.

След като събрахме реколтата от нивите около Каер Кадарн, ние тръгнахме да обикаляме цяла Думнония да събираме данъка върху зърното. Кралският бирник, който винаги беше с нас, записваше приходите

в специална книга. Беше странна мисълта, че крал на Думнония вече беше Мордред и че ние събирахме данъци не за съкровищницата на Утър, а на Мордред. Но бебе или не, кралят трябваше да има пари, за да плаща на войската на Артър и на всички други войници, които пазеха границите на кралството. Някои от хората на Оуейн бяха изпратени да подсилват гарнизона, командван от Гърийнт в граничната крепост Дурокобровис. Аз останах с тези, които временно трябваше да изпълняват ролята на бирници.

Бях изненадан, че прочутият с любовта си към битките Оуейн не отиде нито в Дурокобровис, нито в Гуент, а остана с нас да събира данъци. За мен това беше неблагодарна слугинска работа, но аз бях твърде млад, за да разбера съображенията на Оуейн.

За Оуейн данъците бяха по-важни от саксите. Скоро щях да науча, че данъците са най-добрият източник на богатство за хората, които не желаят да работят. Утър беше мъртъв и Оуейн не искаше да пропуска своя шанс. Във всяко имение той установяваше, че реколтата е слаба и събираше ниски данъци, а собствената му кесия се подуваше от подкупите, срещу които той се съгласяваше да дава тези неверни данни за реколтата. Оуейн действаше доста открито.

– При Утър това никога нямаше да мине – каза ми той един ден докато вървахме по южното крайбрежие към римския град Иска. Оуейн говореше с любов за мъртвия крал. – Утър беше едно хитро старо копеле и винаги имаше ясна представа какъв приход да очаква, а Мордред... какво знае Мордред?

Той погледна наляво. Преваляхме голото било на едно голямо възвишение и на юг се простираше морето, където силният вятър гонеше сивите вълни и ги украсяваше с бели гребени. Далеч на изток се виждаше един голям полуостров, в който вълните се разбиваха на пяна. Всъщност полуостровът беше почти остров, защото се свързваше със сушата само с тънка камениста ивица.

– Знаеш ли какво е това? – попита ме Оуейн.

– Не, господарю.

– Островът на мъртвите – каза той и плюе против уроки. А аз спрях и се вгледах в онова ужасно място, което думнонците сънуваха в кошмарите си. На този полуостров пращаха опасно лудите като Пелинор и щом преминеха ивицата охранявана от стражи, те се превръщаха в мъртви души, за които нямаше връщане в света на живите. Островът беше под покровителството на тъмния сакат Бог Кром Дубх. А някои хора разправяха, че в края на полуострова се намирала и Пещерата на

Круачан, която водела към Отвѣдния свят. Стоях ужасен и не можех да откъсна поглед от Острова на мъртвите, докато накрая Оуейн ме тупна по рамото и каза:

– Ти няма защо да се страхуваш от острова, момче, рядко се среща човек с глава като твоята. – Той отново тръгна на запад. – Къде ще пренощуваме довечера? – попита той кралския бирник Луелин, чието муле носеше фалшивите доклади.

– При принц Кадуи от Иска – каза Луелин.

– А Кадуи! Кадуи ми харесва. Колко взехме миналата година от този грозен мошеник?

Луелин нямаше нужда да поглежда дървените си рабоши. На един дъх той изброи дадените дивечови кожи, роби, сушена риба, сол, овчи кожи, калаени слитъци, царевично брашно и накрая добави:

– Обаче по-голямата част от плащанията бяха в злато.

– Сега го харесвам още повече! – каза Оуейн. – За колко ще се спазарим с него, Луелин?

Бирникът изчисли стойността на половината от онова, което Кадуи беше платил предната година и предположи, че принцът с удоволствие ще даде тази сума на кралската хазна. Точно така и стана, когато отидохме в замъка. Сградата беше много голяма, строена от римляните. Към нея водеше красив портал с колони. Той гледаше към обраслата с гори долина, която следваше течението на река Екс чак до мястото, където Екс се вливаше в морето. Кадуи беше принц на думноните – племето, което беше дало името на нашата страна. Принцовете от този род бяха втори по ранг в кралството. Кралете бяха с най-висок ранг, следваха принцовете с ранга на Гърийнт и Кадуи и зависимите крале като Мелуас от Белге. Трети по ранг са господарите на имения като Мерлин, макар че Мерлин от Авалон беше друид и това го поставяше извън всякаква йерархия. Кадуи беше едновременно и принц, и господар на имение. Той управляваше едно племе, което се беше разпростряло по цялата земя между Иска и границата на Кърнау. Имало е време, когато всички британски племена живеели по отделно, така че катувеланите изглеждали съвсем различно от белгите, например. Но под управлението на римляните племената се смесили и всички започнали да си приличат. Само някои племена, сред които и племето на Кадуи, запазили специфичния си външен вид. Хората на Кадуи вярваха, че стоят по-високо от останалите брители и за да се отличават татуираха лицата си със символите на своето племе и род. Във всяка долина живееше по един род – не повече от десетина семейства. Съперничеството между родовете беше много

силно, но изобщо не можеше се сравнява със съперничеството между племето на принц Кадуи и останалите британци. Кадуи беше избрал за своя столица Иска – римски град с хубави крепостни стени и каменни сгради, величествени като тези в Глевум. Въпреки това Кадуи предпочиташе да живее в своето имение извън града. Повечето от жителите на града се придържаха към римските обичаи и не се татуираха. Но отвъд стените на града, по долините прорязали земята на Кадуи, където римското управление никога не беше пускало здрави корени, всеки мъж, жена и дете имаха сини татуировки по бузите. Земята на Кадуи беше богата, но той имаше намерение да я направи още по-богата.

– Ходил ли си наскоро из мочурищата? – попита Кадуи и се обърна към Оуейн. Принцът се беше разпоредил да ни сервира вечерята навън, в галерията с колоните, която гледаше към неговите имения. Беше чудна топла нощ.

– Никога не съм ходил – отговори Оуейн.

Кадуи изсумтя. Бях го виждал и преди – на Великия съвет на Утър, но в Иска за първи път имаш възможност да погледна отблизо лицето на човека, който трябваше да защитава Думнония от евентуалните нападения на Кърнау или далечна Ирландия. Принцът беше на средна възраст, нисък, плешив и набит. Той имаше племенни татуировки по бузите, по ръцете и по краката. Дрехите му бяха като на всеки друг британец, но той много харесваше своята римска вила с павираните пътеки, с колонадите и водата, която течеше по каменни улеи и минаваше през централния двор, през галерията с колоните, за да стигне до едно басейнче за миене на крака. Оттам водата преливаше надолу през мраморен праг и се вливаше в потока, който се спускаше към долината. Реших, че Кадуи добре си живееше. Реколтата му беше богата, кравите и овцете му бяха охранени, а множеството му жени бяха щастливи. Освен това той беше далеч от сакската заплаха и въпреки това не беше доволен.

– В мочурищата има пари – каза той на Оуейн. – Калай.

– Калай ли? – попита Оуейн сякаш с презрение.

Кадуи сериозно кимна. Той беше доста пиян, както впрочем и повечето от мъжете около ниската маса, където беше сервирана храната. Всички на масата бяха воители на Оуейн, или на Кадуи. Аз обаче като млад войник трябваше да стоя зад Оуейн и да му държа щита.

– Калай – каза пак Кадуи, – а може и злато. Но калаят е много.

Двамата разговаряха тихо помежду си. Вечерята беше към своя край, а Кадуи беше осигурил робини за воините. Никой не обръщаше внимание на двамата военачалници, освен мен и оръженосецът на

Кадуи, който обаче така се беше зазяпал в младите робини, че чак очите му бяха помътнели, а челюстта му висеше като чужда. Аз слушах разговора на Оуейн и Кадуи, но бях толкова тих и неподвижен, че те вероятно бяха забравили за мен.

– На теб може и да не ти трябва калай – каза Кадуи, – но има много хора, които биха платили приказна цена за него в Арморика и не само там. Без калай не можеш да правиш бронз. – Мисълта му беше прекъснатата от силно оригване, което сякаш го изненада. Той успокои корема си с глътка хубаво вино, след това смръщи вежди, като че ли не можеше да си спомни за какво беше говорил. – Калай, да – спомни си принцът накрая.

– Добре де, разкажи ми за него – каза Оуейн. Той наблюдаваше един от хората си, който беше разсъблякъл една от робините и сега размазваше масло по корема ѝ.

– Тоя калай не е мой.

– Все трябва да е на някой – каза Оуейн. – Искаш ли да питам Луелин? Той е голям умник, когато става дума за пари и собственост. – Неговият човек плесна силно корема на момичето, от което маслото се разхвърча по масата, а съседите му избухнаха в смях. Момичето изохка, но онзи ѝ каза да мълчи и започна да маже масло и свинска мас по цялото ѝ тяло.

– Работата е там – викна Кадуи силно, за да привлече вниманието на Оуейн, – че Утър пусна в страната ни една глутница хора от Кърнау. Те дойдоха да разработят старите римски мини, тъй като никой от нашите не знаеше как се прави това. Копелетата трябваше, забележи, трябваше да изплащат рента на кралската съкровищница, но вместо това разбойниците изпращат калай в Кърнау. Знам го със сигурност.

Сега вече Оуейн наостри уши.

– В Кърнау ли?

– Печелят пари за сметка на нашата земя. За наша сметка! – каза Кадуи възмутено.

Кърнау беше самостоятелно кралство, една загадъчна държава в западния край на Думнонския полуостров, която никога не е била управлявана от римляните. Обикновено между нас цареше мир, но от време на време крал Марк се размърдваше, успял да се откъсне от леглото на поредната си съпруга и изпращаше по някой нападателен отряд отвъд река Тамар.

– Какво правят тук хора от Кърнау? – попита Оуейн не по-малко възмутен.

– Казах ти. Крадат от парите ни. И не само това. Губят ми се крави, овце, даже и няколко роби. Тия миньори започват да прекаляват, а на всичко отгоре не си плащат и данъците както трябва. Но това вие никога няма да можете да го докажете. Никога. Дори твоя умник Луелин не би могъл да погледне в някоя дупка там в оная пустош и да ти каже колко калай би могло да се извади от нея за една година. – Кадуи замахна по един молец и поклати мрачно глава. – Те си мислят, че са над закона. Там е работата. Само защото бяха под покровителството на Утър, си мислят, че са над закона.

Оуейн сви рамене. Вниманието му отново бе привлечено от омазаното с масло момиче, което сега тичаше по долната тераса, преследвано от половин дузина пияни мъже. Ръцете им се плъзгаха по мазната й кожа и тя все се измъкваше. Преследването беше толкова гротескно, че половината мъже не можеха да правят нищо друго освен да се превиват от смях. И аз трудно се сдържах да не се разкикотя. Оуейн отново погледна към Кадуи.

– Щом е така, принце, иди там и избий няколко от ония копелета. – каза той сякаш това беше най-лесното разрешение на света.

– Не мога – отвърна Кадуи.

– Защо да не можеш?

– Утър им е обещал покровителство. Ако ги нападна, те ще се оплачат на съвета и на крал Марк и аз ще бъда заставен да плащам сархаед. (Сархаед се наричаше глобата за убийство, която се определяше от закона. Кралският сархаед беше неплатим, глобата за убийство на роб беше по-малка, но глобата за убийство на добър миньор сигурно беше доста висока и можеше чувствително да се отрази на състоянието дори на богат принц като Кадуи.)

– Че как ще разберат, че ти си ги нападнал? – попита Оуейн с пренебрежение.

В отговор Кадуи само се потупа по бузата. Сините татуировки щяха да ги издадат.

Оуейн кимна. Намазаното момиче най-после бе съборено на земята сред някакви храсти и около нея се бяха струпали всичките й преследвачи. Оуейн натроши парче хляб, после отново погледна към Кадуи.

– Тогава какво?

– Тогава – каза Кадуи хитро, – ако можех да намеря няколко мъже, които да поразтърсят ония копелета, това би помогнало. Опасността би ги накарала да се обърнат към мен за покровителство, нали разбираш? А в замяна аз ще им поискам калая, който те пращат на крал Марк. Ти ще

получиш – Кадуи замълча, за да се увери, че Оуейн не беше възмутен от намека – половината от стойността на този калай.

– Колко? – каза бързо Оуейн. Двата мъже говореха тихо и аз трябваше да се напругам, за да чувам думите им сред смеха и гълчавата на пируващите войници.

– Петдесет златни кюлчета годишно? Ето като това – каза Кадуи и извади едно кюлче голямо колкото дръжката на меч. Той го плъзна по масата към Оуейн.

– Толкова много? – Дори Оуейн беше изненадан.

– Тия мочурища са богато място – каза Кадуи мрачно. – Много богато.

Оуейн се загледа в долината на Кадуи. Някъде там лунната светлина се отразяваше във водите на далечна река, простряла се равна и сребриста като острието на меч.

– Колко са тия миньори? – попита той накрая.

– В най-близкото село има седемдесет-осемдесет мъже. И разбира се, роби и жени.

– Колко са селата?

– Три, но другите са по-далече. Мен ме интересува само най-близкото.

– Ние сме само двадесет – каза Оуейн предпазливо.

– Ами ако е нощ? – предположи Кадуи. – Те никога не са били нападани и едва ли имат часовои.

Оуейн посърбна вино от своя рог и отсече:

– Седемдесет златни кюлчета, не петдесет.

Принц Кадуи помисли малко и кимна в мълчаливо съгласие с предложената цена.

Оуейн се захили.

– Защо пък не? – каза той. Скри златното кюлче в дланта си и бърз като змия внезапно се обърна към мен. Изобщо не помръднах, продължих да гледам към едно от момичетата, което увиваше голото си тяло около един от татуираните воители на Кадуи.

– Буден ли си, Дерфел – каза Оуейн рязко.

Аз подскочих, уж стреснат и се престорих, че умът ми се връща някъде отдалеч.

– Господарю?

– Добро момче – каза Оуейн, доволен, че нищо не бях чул. – На теб май ти си иска някое от ония момичета, а?

– Не, господарю – изчервих се аз. Оуейн се засмя.

– Той току що се е сдобил с едно хубаво ирландско девойче – каза Оуейн на Кадуи – и иска да ѝ остане верен. Но ще се научи. Когато идеш в Отвъдния свят, момче – обърна се той отново към мен, – ти няма да съжаляваш за мъжете, които не си успял да убиеш, но ще съжаляваш за жените, които си пропуснал.

Оуейн говореше нежно. В началото на службата се страхувах от него, но, не знам защо, Оуейн ме харесваше и се отнасяше добре с мен. Той отново се обърна към Кадуи.

– Утре вечер – каза Оуейн тихо, – утре вечер.

От Хълма на Мерлин бях отишъл в дружината на Оуейн. Това беше скок от един свят в друг. Зяпах в луната, спомнях си как дългокосите воители на Гундлеус избиват стражите на Хълма и си мислех за хората в мочурищата, които следващата нощ щяха да се изправят пред същата съдба. Не можех да направя нищо, за да предотвратя това, макар и да знаех, че клането трябваше да бъде спряно, но, както Мерлин винаги ни е учил, съдбата е неизбежна. Мерлин обичаше да казва, че животът е шега на Боговете и в него няма справедливост. Трябва да се научиш да се смееш, каза ми веднъж той, иначе просто ще плачеш докато умреш.

Намазахме щитовете си с катран, за да приличат на черните щитове, които носеха ирландските нападатели начело с Енгас Мак Ейрем. Те често идваха с лодките си и нападаха северното крайбрежие на Думнония. Имахме за водач един от местните татуирани британци, който цял следобед ни води през някакви тучни долини, които постепенно се изкачваха към брулените от ветровете мочурища. От време на време дори можехме да видим голата пустош в случайните процепи между гъстите дървета. Горите бяха чудесни, пълни със сърни и прорязани от бързи студени потоци, които се спускаха от високото плато над мочурищата и се отправяха към морето.

Когато се стъмни вече бяхме стигнали до мочурищата. Тръгнахме нагоре по една козя пътека. Това място изглеждаше тайнствено. Древните хора бяха живели тук и бяха оставили своите свещени каменни кръгове в тукашните долини, а възвишенията бяха покрити с безредно разхвърляни сиви скали. По-ниските земи бяха пълни с опасни блата, но нашият водач беше безпогрешен.

Оуейн ни беше казал, че хората от мочурищата били вдигнали бунт срещу крал Мордред и че тяхната религия ги учела да се страхуват от хора с черни щитове. Беше го измислил добре и може би щях да му повярвам, ако предишната нощ не бях подслушал разговора му с принц Кадуи. Освен това Оуейн ни обеща злато, ако си свършим добре

работата и ни предупреди, че това нощно клане трябва да се пази в тайна, защото наказанието щеше да бъде извършено без предварителната заповед на съвета. На път за мочурищата прекосихме някакви гъсти гори, където се натъкнахме на едно старо светилище, оградено от красиви дъбове. Там пред обраслите с мъх черепи, положени в ниши по стените, Оуейн ни накара да се закълнем в живота си, че ще пазим тайната на този поход. В Британия имаше множество такива древни скрити светилища (доказателство за широкото разпространение на старата вяра), където хората все още ходеха да търсят помощта на Боговете. И в онзи следобед, под обраслите с мъх дъбове, ние коленичихме пред черепите и докоснахме меча на нашия военачалник, а воините, които бяха посветени в тайните на Митра, получиха целувка от Оуейн. Така благословени от Боговете и заклели се да убиваме в тайна, ние продължихме пътя си в нощта.

Селото, до което се добрахме, беше много мръсно. Големи миризливи огньове хвърляха искри, а пушекът им се издигаше към небето. Около огньовете и около черните дупки, през които миньорите слизаха в дълбините на земята, бяха пръснати колиби. Навсякъде бяха струпани цели могили въглища, които приличаха на черни хълмове. Долината миришеше ужасно. Вярно, че за разпалилото ми въображение това затънтено миньорско селище приличаше повече на царството на Анаун, Отвъдния свят, отколкото на човешко поселение.

Когато приближихме, кучетата се разляяха, но никой не им обърна внимание. Селото не беше защитено дори с ограда. Понита бяха вързани близо до подредени в редици каруци и когато се спуснахме по долината към селото, те започнаха да цвилят, но отново никой не излезе от ниските колиби да разбере причината за това безпокойство. Колибите бяха кръгли, направени от камък и покрити с чимове. В центъра на селото обаче имаше и две от старите римски сгради – четириъгълни, високи и солидни.

– Най-малко по двама мъже – изсъска Оуейн, напомняйки ни по колко мъже трябваше да убие всеки от нас. – Без да броя робите и жените. Вървете бързо, убивайте бързо и винаги си пазете гърба. Дръжте се един до друг!

Ние се разделихме на две групи. Аз бях с Оуейн, чиято брада блестеше – железните пръстени, сплетени в нея, отразяваха светлината от огньовете. Кучета лаеха, понитата цвилеха, накрая закукурига петел и едва тогава някакъв човек изпъзля от колибата си, за да види какво беше разтревожило животните. Но беше вече твърде късно. Клането беше

започнало.

По-късно видях много такива кланета. В сакските села обикновено палехме колибите преди да започнем да избиваме хората, но онези каменни къщи покрити с чимове не можеха да горят, така че бяхме принудени да влизаме вътре с копията и мечовете си. Грабвахме по една горяща главня от близките огньовете и я хвърляхме в колибите преди да влезем, за да осветим вътрешността им. Понякога пламъците бяха достатъчни, за да прогонят обитателите навън, където веднага ги посичахме. Ако огънят не успяваше да изкара хората навън, Оуейн заповядваше на двама от нас да влязат, а останалите оставаха да пазят край вратата. Ужасявах се от мисълта, че и моят ред ще дойде, но знаех, че това бе неизбежно, както знаех, че нямаше да се осмеля да не изпълня заповедта. Бях дал клетва да участвам в тази кървава баня и ако откажех, щях да си подпиша смъртна присъда.

Письците започнаха. Първите няколко колиби бяха лесни, защото хората все още спяха или едва се събуждаха, но по-нататък съпротивата ставаше все по-ожесточена. Двама мъже се нахвърлиха срещу нас с брадви, но нашите копиеносци веднага ги посякоха. Жените тичаха с деца на ръце. Едно куче скочи срещу Оуейн и умря, скимтейки с пречупен гръбнак. Гледах как жена тичаше прегърнала бебе и здраво държеше окървавената ръка на друго дете и изведнъж си спомних как Танабурс ми извика, че майка ми била жива. Потръпнах, защото осъзнах, че старият друид вероятно ме беше проклед, когато заплаших живота му. Въпреки, че бях роден с късмет и това ме предпазваше от проклятия, струваше ми се, че чувствам злата воля на Танабурс да обикаля около мен като скрит потаен враг. Докоснах белега на лявата си длан и се помолих на Бел да разруши проклятието на Танабурс.

– Дерфел! Ликат! Оная колиба! – викна Оуейн и аз като добър войник се подчиних на заповедта. Пуснах щита, хвърлих една главня през вратата, след това приклекнах, за да вляза през тесния вход. Вътре запищяха деца и един полугол мъж скочи с нож срещу мен и ме принуди да се извъртя с шеметна бързина. Опитах се да го намушкам с копието, но някакво дете се заплете в краката ми и острието се плъзна по ребрата на мъжа. В следващия миг той щеше да се стовари върху мен и да забие ножа в гърлото ми, но Ликат го изпревари. Човекът се преви, хванал корема си и изстена, когато Ликат дръпна копието, за да освободи острието от разкъсаната плът. След това той взе ножа от мъртвеца и започна да избива пиращите деца. Аз излязох навън с окървавеното си копие.

– Хайде! – викна Оуейн. – Демеция! Демеция! (Това беше нашият

боен вик онази нощ – викахме името на ирландското кралство на Енгас Мак Ейрем, което се намираше на запад от Силурия.) Вече всички колиби бяха празни и ние започнахме да преследваме миньорите в тъмнината. Те тичаха на всички страни, но някои мъже се опитваха да оказват съпротива. Група смелчаци дори оформиха някакъв боен ред и ни атакуваха с копия, кирки и брадви. Но хората на Оуейн посрещнаха нескопосаната им атака с вдигнати черни щитове и след секунда посяха смърт със своите копия и мечове. Един от тези безмилостни воители бях и аз. Дано Бог ми прости, защото в онази нощ убих още един човек, а може би бяха двама. Първият пронизах с копието си в гърлото, а вторият в слабините. Онази нощ не използвах меча си, защото си мислех, че оръжието на Хюел не трябва да участва в това клане.

То свърши доста бързо. За кратко време в селото не остана никой освен мъртъвците, умиращите и малцина мъже, жени и деца, които се опитваха да се скрият. Избихме всички, които намерихме. Убихме животните им, запалихме каруците, с които превозваха въглищата, срутихме покривите им, стъпкахме зеленчуковите им градини и след това обрахме всичко ценно. Над нас прелетяха няколко стрели, но не нараниха никого.

В къщата на вожда имаше едно гърне с римски монети, златни кюлчета и сребърни пръчки. Това беше най-голямата колиба – цели двайсет крачки от стена до стена, а в светлината на нашите горящи главни видяхме и тялото на мъртвия вожд, проснато на пода, с пожълтяло лице и разпран корем. Една от жените му и две от децата лежах мъртви в локва кръв. Едно момиченце лежеше под пропито с кръв плъстено одеяло и на мен ми се стори, че ръката ѝ потрепна, когато един от нашите се спъна в тялото ѝ, но си замълчах. Навън в нощта друго дете изпищя, намерено в своето скривалище и моментално посечено.

Моля се Бог да ми прости, Бог и всичките му ангели, но греха си от онази нощ съм изповядал само веднъж и то пред едно лице, което не беше свещеник и нямаше право да ми даде опрощение. Знам че в Чистилицето, или може би в ада, аз ще срещна онези мъртви деца. Техните бащи и майки ще получат душата ми и ще съм си заслужил наказанието.

Но нима имах избор? Бях млад; исках да живея; бях положил клетва; следвах своя водач. Убих само мъжете, които ме нападнаха, но какво извинение е това пред онези грехове? За моите другари онова клане изобщо не беше грях, те просто убиваха хора от друго племе, всъщност от друг народ и това беше достатъчно оправдание за тях. Но аз бях израсъл на Хълма, където всички бяхме от различни племена и народи и

въпреки че самият Мерлин беше племенен вожд и ревностен защитник на всеки, който се гордеше с принадлежността си към британите, той не ни учеше на омраза към другите племена. Неговото възпитание ми пречеше да участвам без угризения в такива кланета на чужденци, чиято единствена вина беше, че са просто чужденци.

Но със или без угризения аз убивах и дано Бог ми прости това и всичките ми грехове, които са твърде много, за да си ги спомням.

Тръгнахме си преди зазоряване. Над долината, пропита с кръв и ужас, се издигаше пара. Над мочурищата се носеше плачът на вдовиците и сираците. Оуейн ми даде едно златно кюлче, две сребърни пръчки и шепа монети и, дано Бог ми прости, аз си ги взех.

* * *

Есента винаги носи война, защото цяла пролет и цяло лято по източните ни брегове акостират лодки с нови и нови сакски заселници. През есента те тръгват да търсят своя собствена земя. Сраженията продължават докато зимните бури в морето издигнат непреодолима преграда около Британия.

През есента на онази година, в която Утър умря, аз за първи път влязох в сражение със сакси. Тъкмо бяхме приключили със събирането на данъците на запад, когато разбрахме, че земите ни на изток бяха нападнати от сакски нашественици. Оуейн предаде командването на своя офицер Грифид син на Анан и ни изпрати на помощ на Мелуас, кралят на Белге, който беше подчинен на краля на Думнония. Задачата на Мелуас беше да защитава нашето южно крайбрежие срещу нападенията на саксите, които бяха станали още по-войнствени след смъртта на Утър. Оуейн остана в Каер Кадарн, защото членовете на кралския съвет се караха и не можеха да решат на кого трябва да бъде поверено възпитанието на Мордред. Епископ Бедуйн искаше кралят да бъде възпитаван в неговия дом, но нехристияните, които бяха мнозинство в съвета, не искаха Мордред да става християнин, а пък Бедуйн и подръжниците му не искаха детето да стане езичник. Оуейн, който претендираше, че почита всички Богове без разлика, предложи себе си като компромисно решение.

– Няма никакво значение в кой Бог вярва кралят – каза ни той преди да тръгнем, – защото кралят трябва да бъде научен как да се бие, а не как да се моли.

Ние го оставихме да отстоява своето мнение пред съвета и се отправихме на изток.

Нашият командващ Грифид, слаб и мрачен човек, смяташе, че единственото желание на Оуейн всъщност беше да попречи на Артър да стане настойник на Мордред.

– Не че Оуейн не харесва Артър – побърза да добави той, – но ако кралят принадлежи на Артър, на Артър принадлежи и Думнония.

– Това толкова ли е лошо? – попитах аз.

– За мен и за теб, момче, ще е по-добре, ако страната е в ръцете на Оуейн. – каза той и посочи една от златните огърлици на врата си, за да ми покаже какво има пред вид. Всички ми викаха „момче“ или „момко“, но само защото бях най-младият в отряда и все още не бях помирисвал кръв в истинско сражение. Освен това другарите ми вярваха, че аз им нося щастие, защото се бях спасил от ямата на смъртта. Хората на Оуейн, като всички войници по света, бяха ужасно суеверни. Всяко знамение се обсъждаше, всеки войник носеше за талисман заешко краче или кремък и всяко действие се превръщаше в ритуал, така че воинът например винаги обуваше първо левия ботуш и никога не остреше върха на копието си върху собствената си сянка. Сред нас имаше и шепа християни, дотогава си мислех, че християните не се страхуват толкова от Богове, духове и призраци, но те се оказаха точно толкова суеверни, колкото и езичниците.

Вента, столицата на крал Мелуас, беше едно бедно гранично градче. Тукашните занаятчийски работилници отдавна не работеха, а стени-те на големите римски сгради носеха дълбоки белези от нападенията на саксите, разграбвали града неведнъж. Крал Мелуас се страхуваше, че те отново ще дойдат да грабят.

– Саксите имат нов вожд – каза той, – който е гладен за земя и сее ужас в битка. Защо Оуейн не дойде – попита той сприхаво, – или Артър? Искат да бъдат унищожени, така ли?

Той беше дебел и мнителен. Никога не бях срещал човек с по-лош дъх от неговия. Той беше по-скоро крал на племе, отколкото на държава, която го правеше втори по ранг в цяла Думнония. Всъщност Мелуас приличаше повече на слуга и то сприхав слуга.

– И вие сте една шепа хора, нали – каза той недоволно на Грифид. – Добре, че свиках опълчението.

Всеки здрав мъж от племето на Мелуас беше длъжен да служи в опълчението, но мнозина се бяха укрили, а по-богатите бяха изпратили свои роби да ги заместват. Въпреки това кралят беше успял да събере повече от триста мъже, които си носеха собствена храна и оръжие. Някои от опълченците бяха служили в редовна войска и имаха хубави

бойни копия и грижливо поддържани щитове. Но повечето от техните другари нямаха никакво оръжие, освен тояги и подострени мотики. Заедно с мъжете бяха дошли и множество жени и деца, които не искаха да остават сами в домовете си в тези размирни времена.

Мелуас настояваше той и неговите воини да останат да защитават рушащите се укрепления на Вента, а това означаваше, че Грифид трябваше да поведе опълчението срещу саксите. Мелуас нямаше представа къде са враговете и ние безпомощно се залутахме из гъстите гори на изток от Вента. Бяхме по-скоро някаква тълпа, отколкото войска и появата на сърна предизвикваше такова шумно преследване, че ако имаше враг на десет мили от нас, той вече знаеше, че ние бяхме там. Обикновено ловът завършваше с това, че опълчението се оказваше пръснато из цялата гора. Загубихме почти петдесет човека по този начин – те или бяха попаднали в ръцете на саксите или просто се бяха изгубили и бяха решили да си отидат у дома.

А в онези гори имаше много сакси, въпреки че в началото не видяхме нито един. Понякога намирахме още топли лагерни огньове, а веднъж видяхме малко село на белгите, което беше нападнато и опожарено. Мъжете и старите хора бяха още там, всичките мъртви, но децата и жените бяха отведени в робство. Миризмата на труповете поукротих духовете на опълченците и ги накара да се държат един до друг, когато Грифид ни поведе отново на изток.

За първи път срещнахме сакски отряд в долината на една широка река. Нашествениците полагаха основите на ново селище. Когато пристигнахме, те бяха направили половината от дървената ограда и бяха издигнали дървените колони на централната сграда. Щом се появихме в края на гората, те оставиха инструментите и грабнаха копията си. Ние бяхме три пъти повече, но въпреки това Грифид не можа да ни убеди да атакуваме тяхната добре подредена стена от щитове със застрашително стърчащите от нея копия. Ние по-младите горяхме от желание да влезем в битка и някои от нас се перчеха като глупаци пред саксите, но така и не успяхме да увлечем достатъчно от нашите за атака, така че саксите оставаха глухи за предизвикателствата ни, а по-възрастните воини на Грифид се наливаха с медовина и проклинаха нашето нетърпение. Най-голямото ми желание тогава беше да се сдобия с воински пръстен, направен от сакско желязо. Струваше ми се направо лудост отлагането на атаката, но на мен тепърва ми предстоеше да разбере каква касапница наставаше, когато се вкопчат две стени от щитове. Не знаех също колко трудно беше да убедиш хората да хвърлят телата си в този ужас.

Грифид наистина се опита (но без особен ентузиазъм) да вдигне войниците в атака. Накрая обаче се задоволи да си пие медовината и да крещи обиди. Така прекарахме повече от три часа.

Със своята нерешителност Грифид поне ми даде възможност да разгледам саксите, които, честно казано, не се различаваха кой знае колко от нас. Косите им бяха по-светли, очите им бяха светло сини, кожата им беше по-румена от нашата, освен това те очевидно обичаха да имат по дрехите си много кожи, но иначе се обличаха като нас. А по отношение на оръжието саксите се различаваха от нас само по това, че носеха дълги ножове (опасни при близък бой) и почти всички имаха огромни брадви с широки остриета, които можеха да разсекат щит с един удар. Някои от нашите воители бяха толкова впечатлени от сакските брадви, че сами започнаха да носят такива оръжия. Но Оуейн, както и Артър, смятаха брадвата за неудобна. С брадва не можеш да отбиеш удар, обичаше да казва Оуейн. Според него добро бе само оръжието, с което можеш еднакво добре и да атакуваш, и да се отбраняваш. Сакските жреци бяха доста по-различни от нашите свети мъже. Тези чужди магьосници носеха животински кожи, мажеха си косата с пресни говежди изпражнения, разделяха я на кичури, които след изсъхването на миризливия балсам приличаха на пръчки, забодени в главите им. Един от сакските жреци принесе в жертва козел, за да разбере дали саксите трябва да се бият с нас или не. Най-напред жрецът счупи един от задните крака на животното, след това заби нож в гърлото му и го остави да побегне, а счупеният крак се влачеше отзад. Козелът залиташе, кървеше, блееше и вървеше покрай тяхната бойна линия, след това се обърна към нас точно преди да се строполи в тревата. Това изглежда беше зла поличба за саксите, защото стената им от щитове започна да отстъпва. Враговете ни преминаха през недостроеното село, прекосиха реката през брода и се скриха между дърветата. Те взеха със себе си и жените, децата, робите, прасетата и стадата си. Ние обявихме това за победа, изядохме козела и съборихме оградата на саксите. Нямахме плячка.

Нашите опълченци вече бяха гладни, защото, като всички опълченци, те си бяха изяли запасите още първите дни и сега нямаха нищо за ядене освен лешниците, които беряха в гората. Липсата на храна ни принуди да се оттеглим. Нямахме друг избор. Гладните опълченци, нетърпеливи да се приберат вкъщи, тръгнаха първи, а ние, воините, ги последвахме по-бавно. Грифид беше мрачен, защото се връщаше с празни ръце – нито злато, нито роби. Но когато приближихме вече познати земи, срещнахме друг сакски отряд. Те изглежда се бяха натъкнали на

част от нашето разпуснато опълчение, защото бяха натоварени с трофейно оръжие и водеха жени.

Срещата изненада и двете страни. Аз бях в задната част на колоната и в началото само чух шума от сражението. На излизане от гората нашият авангард се беше сблъскал с половин дузина сакси, които прекосяваха някакъв поток. Нашите атакуваха, присъединиха се още копиеносци и от двете страни. Нямаше стена от щитовете, просто кървава касапница сред плиткия поток и отново, както в онзи ден, когато убих първия си сакс в горите на юг от Инис Уидрин, бях обзет от радостта на битката. Реших, че това е същото чувство, което Нимю изпитва, когато Боговете я изпълват. Тя каза, че сякаш ѝ порастват криле, които я издигат високо към славата. А аз точно така се чувствах в онзи есенен ден. Втурнах се срещу първия сакс, който ми се изпречи. Вдигнах копието си. Видях страха в очите му и разбрах, че ще го убия. Копието се заби дълбоко в корема му, затова аз извадих меча на Хюел (който вече наричах Хюелбейн) и го довърших със страничен удар. След това нагазих в потока и убих още двама. Кресях като звяр на саксите на техния роден език, виках ги да дойдат и да вкусят смъртта. И тогава един огромен воин прие поканата ми и замахна срещу мен с една от огромните брадви, които изглеждаха толкова страшно. Само че това оръжие беше прекалено тежко. Веднъж замахнеш ли с такава брадва, не можеш да я върнеш. Така че саксът остави тялото си незащитено и аз го пронизах с меча – Оуейн щеше да остане доволен от този удар, ако можеше да ме види. Само от този сакс взех три златни огърлици, четири брошки и нож с вградени в дръжката скъпоценни камъни. Освен това запазих и острието на брадвата му, за да си направя от нея първите си воински пръстени.

Саксите побягнаха, оставяйки осем убити и още толкова ранени. Бях убил не по-малко от четирима и този подвиг не остана незабелязан. Наслаждавах се на уважението, с което ме гледаха моите другари, макар че по-късно, когато поостарях и помъдрях, си дадох сметка, че моите бойни успехи в онзи ден бяха резултат просто на младежката ми глупост. Младите често действат бързо и необмислено, а по-мъдрите първо преценяват опасността. Загубихме трима от нашите. Сред тях беше и Ликат – човекът, който спаси живота ми в миньорското село. Взех копието си от мъртвия сакс, а от онзи, когото бях убил в потока, свалих две сребърни огърлици. През това време другите убиваха ранените врагове – пращаха ги в Отвъдния свят, където щяха да станат роби на нашите загинали другари. В гората намерихме три от жените, които бяха тръгнали заедно с опълчението. Саксите ги бяха пленили, но в суматохата на

сражението жените бяха избягали и ние ги открихме сгъсени между дърветата. Тръгнахме към потока и една от тях изкрещя – беше забелязала в хрусталака скрит враг. Жената се опита да го намушка с нож, но той се измъкна и се запрепъва нагоре по потока. Настигнах го с две крачки. Той не оказа никаква съпротива при залавянето. Беше едно голямо момче, може би на моята възраст, което се тресеше от страх.

– Как се казваш? – попитах го аз, опрял окървавения връх на копие-то си в гърлото му.

Той се беше проснал във водата.

– Уленка – каза момчето и добави, че беше дошъл в Британия само преди няколко седмици, но когато го попитах къде е живял преди това, той можа да отговори само:

– У дома.

Неговият сакски език не беше точно като моя, но различията бяха малки и аз го разбирах без затруднения. Той ми каза, че кралят на неговия народ бил славен вожд на име Сердик, който по това време утвърждавал властта си над южния бряг на Британия. За да създаде своята нова колония, Сердик трябвало да се сражава с хората на Аеск (сакският крал, който тогава владееше Кентските земи). За първи път осъзнах, че саксите се бият помежду си, точно както и ние, британците. Изглежда Сердик беше победил Аеск и сега проучваше земите на Думнония.

Жената, която беше открила Уленка, клечеше наблизко и съскаше проклетия срещу него. Но една от другите жени каза, че той не беше участвал в изнасилването, последвало залавянето им. Доволен, че все пак ще може да отнесе някаква плячка въщи, Грифид заповяда саксът да бъде оставен жив. Така Уленка, лишен от всичките си дрехи и поставен под охраната на жените, тръгна към робската си участ.

Това беше последната експедиция за тази година и въпреки, че ние я обявихме за голяма победа, тя бледнееше пред подвизите на Артър. Той не само беше изтласкал саксите на Аел от северен Гуент, но беше разбил и войските на Поуис, като по време на сражението беше отрязал лявата ръка на крал Горфидид. Поуиският крал беше успял да избяга, но независимо от това победата на Артър беше триумфална и всички в Гуент и в Думнония говореха за нея и славеха Артър. Оуейн никак не беше доволен.

Люнет обаче беше пияна от щастие. Бях ѝ донесъл злато и сребро, с което тя успя да си купи дреха от мечка кожа за зимата и дори собствена робиня – едно момиче от Кърнау, което преди това служеше в дома на Оуейн. Горкото дете работеше от зори до мрак, а вечер плачеше в някой

гъл на колибата, която наричахме свой дом. Когато момичето плачеше твърде високо, Люнет я биеше. Веднъж се намесих да защита детето, но Люнет удари и мен. Заедно с всички други войници от отряда на Оуейн ние бяхме напуснали тесните казармени помещения в Каер Кадарн и се бяхме преместили в Линдинис. Люнет и аз се бяхме нанесли в една колиба със стени от плетени клони и със сламен покрив, която бе вградена в ниските поземлени укрепления, издигнати от римляните. Бяхме на шест мили от Каер Кадарн, а аз бях зает само когато врагът идваше твърде близо или когато имаше някакъв голям кралски празник. През онази зима само един тържествен случай ни събра в Каер Кадарн. Беше в деня, когато Мордред навърши една година. В същия ден по някаква случайност започнаха и бедите за Думнония. А може би това изобщо не беше случайно, защото Мордред от рождението си беше свързан с лоши поличби. Нищо чудно, че провъзгласяването му за крал беше обречено да мине под знака на една трагедия.

Церемонията се проведе веднага след деня на Зимното слънцестое-не. Мордред щеше да бъде провъзгласен за крал и в Каер Кадарн се събраха всички големи мъже на Думнония. Нимю пристигна един ден порано и дойде в нашата колиба, която Люнет беше украсила с брашлян и бодлива зеленика по случай деня на слънцестоенето. Нимю стъпи на прага, на който бяха издълбани разни плетеници за предпазване от зли духове, влезе вътре, седна край огъня и свали качулката на своето наметало.

Аз ѝ се усмигнах, защото тя вече имаше златно око.

– Харесва ми – казах аз.

– Кухо е – рече тя и почука с нокът по окото. Люнет крещеше на робинята, защото детето беше загорило яхнията от прораснали ечемиче-ни зърна, и Нимю потрепери при този изблик на гняв.

– Ти не си щастлив – каза ми тя.

– Щастлив съм – настоях аз, само защото младите не обичат да признават грешките си.

Нимю огледа опушената разхвърляна колиба и сякаш се изпълни с усещането за настроенията на нейните обитатели.

– Люнет не е за теб – каза тя спокойно и мързеливо вдигна от мръсния под половин черупка от яйце, за да я счупи на парченца, иначе някой зъл дух можеше да намери там убежище. – Твоята глава хвърчи в облаците, Дерфел – продължи тя и хвърли парченцата в пламъците, – а Люнет е здраво свързана със земята. Тя иска да бъде богата, а ти искаш да бъдеш почтен. Тези две неща не вървят заедно.

Нимю сви рамене сякаш всичко това всъщност не беше важно и заговори за Инис Уидрин. Мерлин още не се беше върнал и никой не знаеше къде е, но Артър беше изпратил част от парите, взети след разгрома на крал Горфидид, за да плати разходите по строежа на новите сгради на Хълма. Сега под ръководството на Гулидин се градеше нов, по-голям замък на мястото на изгорелия. Пелинор беше жив, както и Друидан, и писарят Гудован. Норуена беше погребана в гробницата на манастира на Свещеното Бодливо дръвче, където била почитана като светица.

– Какво е това светица – попитах аз.

– Умрял християнин – обясни ми просто Нимю. – Те всички стават светци.

– А ти как си? – попитах я аз.

– Жива съм – каза Нимю безизразно.

– Щастлива ли си?

– Ти винаги задаваш такива глупави въпроси. Ако исках да бъда щастлива, Дерфел, щях да бъда тук с теб, щях да ти пека хляб и да пера постелките на леглото ти.

– Тогава защо не остана с мен?

Нимю плю в огъня, за да ме предпази от собствената ми глупост.

– Гундлеус още е жив – каза тя, за да смени темата.

– Затворен е в Кориниум – казах аз, макар че тя много добре знаеше къде се намира нейният враг.

– Издълбах името му върху камък и го зарових в земята – каза тя и златното ѝ око блесна към мен. – След като той ме изнасили, забременях, но аз намерих мораво рогче и убих гнусното изчадие в мен.

Мораво рогче се наричаше черната мана по ръжените класове, с която жените предизвикваха помятане. Мерлин освен това използваше моравото рогче за далечни пътешествия из царството на сънищата, то му помагаше и по-лесно да разговаря с Боговете.

Люнет държеше да покаже на Нимю всичките си нови вещи – триножника, котела, ситото, накитите и наметалото, фината ленена рокля и очуканата сребърна кана с голия римски конник, който преследваше елен. Нимю се преструваше (не много убедително), че всичко това ѝ прави голямо впечатление. Накрая тя ме помоли да я изпратя до Каер Кадарн, където щеше да прекара нощта.

– Люнет е глупачка – каза ми тя. Вървяхме покрай един поток, който се вливаше в река Кам. Под краката ни шумоляха изсъхнали кафяви листа. Навсякъде имаше скреж и беше много студено. Нимю изглеждаше по-ядосана от всякога, а това я правеше по-красива. И тя го

знаеше.

– Започваш да си създаваш име – каза тя, поглеждайки към воинските пръстени на лявата ми ръка. Не носех пръстени на дясната, за да не ми пречат да държа здраво меч или копието, но на лявата вече имах четири железни пръстена.

– Късмет – казах аз скромно.

– Не, не е късмет – каза Нимю и вдигна лявата си ръка да ми покаже белега. – Когато ти се сражаваш, Дерфел, и аз се сражавам с теб. Ти ще станеш велик воин и така трябва да бъде.

– Наистина ли?

Нимю потрепери. Небето беше сиво, сиво като неизлъскан меч, макар че на запад хоризонтът беше набразден от ивици бледа жълта светлина. Дърветата бяха голи и черни, тревата беше потъмняла, а пушекът от огнищата в селото се стелеше ниско над земята сякаш се страхуваше от студеното мрачно небе.

– Знаеш ли защо Мерлин напусна Инис Уидрин? – попита ме тя внезапно. Изобщо не очаквах такъв въпрос.

– За да намери Познанието за Британия – казах аз и това бяха нейни думи, беше ги казала в Глевум по време на Великия съвет.

– Но защо точно сега? Защо не преди десет години? – попита ме Нимю и сама си отговори. – Тръгнал е сега, Дерфел, защото сега за нас настъпват лоши времена. Всичко, което е добро, ще стане лошо, а всичко, което е лошо, ще стане по-лошо. Всички в Британия събират сили, защото знаят, че ги очаква голяма борба. Понякога си мисля, че Боговете си играят с нас. И сега са решили да видят как ще свърши тази игра. Саксите стават все по-силни и скоро ще започнат да ни нападат не с отряди, а с цели орди. Християните – каза Нимю и плю в потока, за да отблъсне злото – казват, че скоро ще изминат петстотин зими от рождението на техния нещастен Бог и твърдят, че това ще означава пълната победа на тяхната религия. – Нимю отново се изплю. – А ние британците? Ние се бием помежду си, крадем един от друг, строим нови зали за угощения вместо да ковим мечове и копия. Ние ще бъдем поставени на изпитания, Дерфел, и затова Мерлин събира сили, защото, ако кралете не успеят да ни спасят, тогава Мерлин ще трябва да убеди Боговете да ни помогнат.

Тя спря до едно вирче и се загледа в черната вода, застинала неподвижно в очакване на сковавщия лед. Водата в следите на животните около вира вече беше замръзнала.

– А Артър? – попитах аз. – Той няма ли да ни спаси?

Нимю се усмихна.

– Артър за Мерлин е това, което си ти за мен. Артър е мечът на Мерлин, но никой от нас не може да ви контролира. Ние ви даваме сила – тя протегна своята белязана лява ръка и докосна дръжката на моя меч – и след това ви оставяме. Можем само да вярваме, че вие ще направите това, което трябва.

– На мен можеш да вярваш – казах аз.

Нимю въздъхна, както всеки път, когато правех такива изявления, после тръсна глава.

– Когато настъпи времето за изпитание на Британия, Дерфел, а това ще стане скоро, никой от нас няма да знае колко силен ще се окаже мечът му.

Тя се обърна и погледна към укрепленията на Каер Кадарн, където се вееха знамената на всички лордове и старейшини, дошли да присъстват на провъзгласяването на Мордред за крал.

– Глупаци – каза тя горчиво, – глупаци.

Артър пристигна на следващия ден. Беше малко след зазоряване. Придружен само от двама воители, той беше минал през Инис Уидрин и оттам с него беше тръгнала и Моргана. Тримата мъже язدهа своите огромни коне, въпреки че не носеха нито ризници, нито щитове. Имаха само мечове и копия. Артър дори не донесе своето знаме. Той беше много спокоен. Държеше се така, сякаш беше дошъл на тази церемония само от любопитство. Агрикола, римският военачалник на крал Тюдрик, който беше дошъл на мястото на своя господар (Тюдрик имаше треска), също очакваше церемонията без особено вълнение. Но всички останали в Каер Кадарн бяха напрегнати и се тревожеха че знамената на деня можеха да се окажат лоши. Принц Кадуи, със сините татуировки по бузите, беше там. Принц Гъринт, Господарят на Камъните, беше дошъл от земите, граничещи със саксите, и крал Мелуас бе пристигнал от своята рушаща се столица Вента. Всички благородници на Думнония, повече от сто човека, се бяха събрали в крепостта. През нощта беше валила суграшица и Каер Кадарн осъмна хлъзгав и кален. Но на зазоряване задуха остър западен вятър и помете облаците така, че, когато Оуейн излезе от замъка с невръстния крал на ръце, слънцето вече огряваше хълмовете на изток от Каер Кадарн.

Часът на церемонията беше определен от Моргана, която прецени всички знамената на огъня, водата и земята. Знаеше се, че церемонията ще бъде проведена в първата половина на деня, защото нищо добро не можеше да се очаква от начинания, предприети по време, когато

слънцето върви към залез. Гълпата обаче трябваше да чака, докато Морганата определи точния час за начало на ритуалите в каменния кръг, увенчал върха на Каер Кадарн. Камъните, оформящи кръга, не бяха големи, нито един от тях не беше по-висок от наведено дете. В самия център на кръга, където Морганата се суетеше, докато правеше своите изчисления, вдигнала очи към бледото слънце, стоеше кралският камък на Думнония – голям скален блок, сив и плосък. Имаше хиляди камъни като него, но нас ни учеха, че точно върху този камък Бог Бел беше миропомазал своя син Бели Маур, който беше прародител на всички думнонски крале. Когато Морганата остана доволна от изчисленията си, в центъра на кръга застана Бализ. Той беше стар друид, който живееше в горите на запад от Каер Кадарн и тъй като Мерлин отсъстваше, Бализ трябваше да помоли Боговете за благословия. Той беше едно прегърбено въшливо същество, по което висяха кози кожи и дрипи. Старецът беше толкова мръсен, че беше невъзможно да се различи сплъстената му брада от дрипите. Независимо от всичко обаче това беше Бализ, за който ми бяха разправяли, че бил учител на Мерлин. Старецът вдигна своя жезъл към размитото слънце, измърмори някакви молитви, след това плю в кръг от изток на запад и изведнъж започна ужасно да кашля. Запрепъва се към един стол, поставен извън каменния кръг, и седна задъхан. С него беше дошла и една старица, която немощно започна да разтрива гърба му. Двамата почти не се различаваха един от друг.

Епископ Бедуйн отправи молитва към християнския Бог. След това малкият крал трябваше да обиколи каменния кръг от външната му страна. Мордред беше увит в пухкава кожа и беше поставен върху боен щит. Трябваше да го видят всички воители, старейшини и принцове. Те падаха на колене, когато бебето минаваше покрай тях. Ако беше голям, Мордред трябваше сам да обиколи кръга, но сега го носеха двама думнонски воители, а след тях крачеше Оуейн, най-добрият боец на краля, с изваден меч. Воините носеха Мордред срещу слънцето – това беше единственият случай в живота на краля, в който той вървеше против естествения ред на нещата. Но тази посока, носеща нещастие, беше избрана нарочно – ритуалът трябваше да покаже, че един владетел с божествен произход, стои над такива дребни правила като това, което повеляваше да се върви в кръг само от изток на запад като слънцето.

След това Мордред заедно с щита беше поставен върху централния камък и хората започнаха да му поднасят своите дарове. Едно дете остави пред него самун хляб, който беше символ на задължението на краля да храни своя народ. Друго дете донесе бич, който означаваше, че от

Мордред се очаква да бъде и съдия за своите поданици. След това в краката на краля беше поставен меч – символ на ролята му на защитник на Думнония. Мордред през цялото време пищеше и толкова силно риташе, че за малко щеше да изпадне от щита. Неговите движения разголиха недъгавия му крак, а това, според мен, трябваше да се изтълкува като зла поличба, но присъстващите не обърнаха внимание на свитото стъпало. Великите мъже на кралството започнаха да идват един по един и да оставят своите лични дарове. Те носеха злато и сребро, скъпоценни камъни, монети, черен и жълт кехлибар. Артър подари на детето златна статуя на сокол, толкова красива, че всички ахнаха. Но най-ценният дар беше поднесен от Агрикола. Той остави в краката на бебето бойните доспехи на крал Горфидид от Поуис. Артър беше взел тази ризница, украсена със злато, от лагера на Горфидид, след като беше изненадал поуиските воители в леглата им. Но Артър беше предал трофея на крал Тюдрик и сега, чрез своя военачалник, кралят връщаше това съкровище на Думнония.

Ревливото бебе най-накрая беше вдигнато от камъка и предадено на новата му дойка – робиня от дома на Оуейн. Сега настъпи часът на Оуейн. Всички останали благородници бяха дошли загърнати в наметала и кожи, а Оуейн и в този студен ден не носеше нищо друго освен тесните си кариани панталони и ботушите. Той пристъпи напред, татуираните му гърди и ръцете му бяха голи, както и изваденият му меч, който Оуейн положи с необходимата церемониалност върху кралския камък. След това бавно, с презрителна усмивка на лицето, той тръгна по външната страна на кръга като плюеше срещу всички присъстващи. Това беше предизвикателство. Ако някой смяташе, че Мордред не трябва да бъде крал, той просто трябваше да пристъпи, да дръпне меча от камъка, а след това да се бие с Оуейн. Оуейн се перчеше, предизвикваше и призоваваше всеки, който би оспорил властта на Мордред, но никой не помръдна. Оуейн направи цели две обиколки по този начин и едва тогава отиде да си вземе меча от кралския камък.

В този миг всички започнаха радостно да викат, защото Думнония отново имаше крал. Воините, които се бяха струпали по укрепленията на Каер Кадарн, започнаха да удрят щитовете си с дръжките на копията.

Оставаше още един ритуал. Епископ Бедуин се опита да забрани изпълнението му, но съветът не одобри искането му. Забелязах, че Артър си тръгна, но всички други останаха, дори епископ Бедуин. При кралския камък доведоха пленник, гол и изплашен. Беше Уленка, младият сакс, който бях заловил. Мисля, че той не разбираше какво става,

но изглежда се страхуваше от най-лошото.

Моргана се опита да вдигне Бализ, но старият друид беше твърде слаб да изпълни ролята си. Затова Моргана трябваше сама да отиде до треперещия Уленка. Саксът не беше вързан и можеше да се опита да избяга (макар че къде ли щеше да бяга, заобиколен отвсякъде от въоръжена тълпа), но той стоеше и не мърдаше, докато Моргана отиваше към него. Може би видът на златната ѝ маска и странната ѝ изкривена походка го бяха смразили. Тя бръкна в един съд със сакатата си лява ръка, скрита в ръкавица. След миг колебание Моргана пипна сакса под ребрата. Уленка подскочи уплашен, но отново замря. Моргана беше потопила ръката си в съд, пълен с прясна козя кръв, и докосването ѝ беше оставило мокро червено петно върху корема на пленника.

Моргана излезе от кръга. Тълпата стоеше неподвижна, тиха и напрегната, защото това беше страшният момент на истината. Боговете щяха да кажат на Думнония своята дума.

Оуейн влезе в кръга. Той беше оставил меча си и сега носеше своето бойно копие с черна дръжка. Грамадният мъж не сваляше очи от изплашеното момче, което изглежда се молеше на своите Богове, но те бяха безсилни в Каер Кадарн.

Оуейн вървеше бавно. Той отмести поглед от лицето на Уленка само за секунда, колкото да постави върха на копието си точно върху червеното петно на корема му, след това отново се вторачи в очите на пленника. И двамата мъже мълчаха. В очите на Уленка имаше сълзи и той леко завъртя глава в безмълвна молба за милост, но Оуейн остана непреклонен. Той почака докато Уленка отново застина. Върхът на копието опираше в кървавия белег. Никой от двамата не мърдаше. Вятърът ропсеше косите им и развяваше влажните наметала на хората, застанали около кръга.

Оуейн натисна копието. Едно единствено движение и копието потъна дълбоко в тялото на сакса. След това Оуейн извади острието от раната и тичешком излезе от кръга, за да остави кървящия пленник сам в ограденото пространство.

Уленка изпищя. Раната беше ужасна, нанесена нарочно така че да предизвика бавна и мъчителна смърт. Предсмъртните гърчове на умиращия обаче можеха да подскажат на умел гадател като Бализ или Моргана бъдещето на кралството. Бализ се размърда и се вгледа в сакса, който се олюля, притиснал с ръка корема си и се преви от ужасната болка. Нимю напрегнато се наведе напред – тя за първи път присъстваше на таква жертвоприношение, а то беше най-могъщото средство за

предсказание и Нимю искаше да научи всичките му тайни. Признавам, че лицето ми се изкриви, не от ужаса на церемонията, а защото харесвах Уленка и защото като гледах широкото му синеоко лице си представях, че самият аз вероятно изглеждах така. Единственото ми утешение беше, че принасянето на Уленка в жертва щеше да му отреди воинско място в Отвѣдния свят, където един ден ние двамата щяхме да се срещнем отново.

Писъците на Уленка бяха преминали в ужасни хрипове. Лицето му беше прежълтяло, той се тресеше, но още се държеше на крака и зали-тайки, пристъпваше на изток. Стигна до кръга от камъни. За миг ми се стори, че ще се строполи, но остра болка го накара да се извие назад и после отново се преви напред. Той се завъртя в бесен кръг, пръскайки кръв и след това направи няколко крачки на север. И тогава най-сетне падна. Тялото му се тресеше в агония, а всяка конвулсия имаше скрит смисъл за Бализ и Моргана. Моргана се приближи към жертвата, за да вижда по-добре гърчовете и потрепванията на умиращия. Няколко секунди краката му трепереха, след това червата му се освободиха, главата му се отметна назад и в гърлото му се чу клокочене. Бликна кръв, която плисна почти до краката на Моргана и Уленка умря.

Нещо в Моргана ни подсказа, че знаменията бяха лоши. Настроението на Моргана се предаде и на тълпата, която очакваше страшните предсказания. Моргана се върна при Бализ и се наведе над него. Той се изкикоти дрезгаво и непочтително. Нимю отиде да проучи кървавата следа и тялото, след това се присъедини към Моргана и Бализ. Тълпата продължаваше да чака.

Накрая Моргана отново отиде до безжизненото тяло. Тя се обърна към Оуейн, най-добрия боец на краля, който стоеше до Мордред, но всички около кръга се наведоха напред да чуят думите ѝ.

– Крал Мордред – каза Моргана – ще има дълъг живот. Той ще води войските си в битки и ще побеждава.

През тълпата премина въздишка на облекчение. Можеше да се приеме, че знаменията бяха благоприятни, макар да съм сигурен, че Моргана не каза всичко и хората знаеха това. Малцина от присъстващите помнеха провъзгласяването на Утър за крал, когато кървавата следа на умиращия човек и неговите предсмъртни конвулсии наистина бяха предсказали славно управление. И все пак, макар и без знамения за слава, смъртта на Уленка остави някаква надежда за Думнония.

С тази смърт тържествената церемония завърши. Бедната Норуена, погребана под Свещеното Бодливо дърво в Инис Уидрин, щеше да

организира всичко по съвсем различен начин, но дори да се бяха събрали хиляда епископи и десет хиляди светци, за да се молят при възкачването на Мордред на трона, знаменията пак щяха да бъдат същите. Защото нашият крал Мордред беше сакал и нито друид, нито епископ можеха да променят това.

Същия ден следобяд в Каер Кадарн пристигна Тристан от Кърнау. Ние бяхме в голямата зала за пира в чест на Мордред. Най-забележителното в това угощение беше липсата на веселие, а появата на Тристан щеше да убие празничното чувство дори у децата. В началото никой не забеляза новодошлия. Разпознахме го едва когато застана близо до големия огън в центъра и пламъците осветиха неговия кожен нагръдник и железния му шлем. Познавахме принца като приятел на Думнония, затова и епископ Бедуйн го поздрави като желан гост. Но в отговор Тристан извади меча си.

Жестът му моментално прикова вниманието на всички, защото в залата за угощение никой не трябваше да влиза с оръжие, още по-малко, когато пирът отбелязваше възкачването на крал на престола. Някои от мъжете в залата бяха пияни, но дори те замълчаха, вторачени в младия тъмнокос принц.

Бедуйн се направи, че не забелязва извадения меч.

– За провъзгласяването на краля ли дойдохте, лорд принц (б.пр. – понятието „лорд“ се обяснява по-нататък в книгата, тук файл king10, pg 7, а обръщението „лорд принц“ се използва като формула, за която няма българско съответствие.)? Очевидно нещо Ви е забавило. Пътването през зимата е толкова трудно. Елате, ще седнете ли тук? До Агрикола от Гуент? Има еленово месо.

– Дошъл съм тук като враг – каза Тристан високо. Охраната му от шест човека стоеше на вратата на залата. Отвън се сипеше суграшица. Оръжията на мрачните воители от Кърнау бяха мокри, вода се стичаше и от наметалата им. Те държаха щитовете си нагоре, а копията им блестяха.

– Като враг? – каза Бедуйн сякаш самата мисъл за това беше невъзможна. – Не може да бъде! Не и в ден като днешния!

Някои от воините в залата заръмжаха предизвикателства. Те бяха достатъчно пияни и нямаха нищо против една кавга, но Тристан не им обърна внимание.

– Кой ще говори от името на Думнония? – попита той.

Членовете на съвета за миг се поколебаха. Оуейн, Артър, Гъринт и Бедуйн имаха еднаква власт, главен сред тях нямаше. Принц Гъринт,

който никога не се самоизтъкваше, сви рамене, Оуейн гледаше Тристан злобно, а Артър почитателно отстъпи думата на Бедуйн, който скромно предположи, че както той като кралски съветник, така и всеки мъж, може да говори от името на крал Мордред.

– Тогава кажи на крал Мордред – отсече Тристан, – че между моята страна и неговата ще има кръв, ако не получи справедливост.

Бедуйн се разтревожи и замаха с ръце, за да успокои духовете, докато измисли какво да каже. Но нищо не му дойде на ум и накрая се намеси Оуейн.

– Кажи каквото имаш да казваш – отсече той.

– Крал Утър беше обещал своето покровителство на една група от народа на моя баща – каза Тристан. – Хората дойдоха в Думнония по искане на Утър, за да работят в мините и да живеят в мир със своите съседи. Въпреки това в края на миналото лято някои от тези съседи дошли до тяхната мина и ги подложили на сеч и огън. Петдесет и осем мъртви, кажи това на своя крал. Сархадът за жертвите ще включва цената на живота им плюс живота на човека, дал заповед за това клане. В противен случай ние ще дойдем с нашите собствени мечове и щитове и ще ви накараме да платите тази цена.

Оуейн дрезгаво се засмя.

– Малката Кърнау? Олеле, колко ни е страх!

Всички воители около мен крещяха пренебрежителни подигравки. Кърнау беше малка страна и не можеше да се мери със силата на Думнония. Епископ Бедуйн се опита да въдвори тишина, но залата беше пълна с пияни мъже, които изобщо не го слушаха. Те млъкнаха едва когато самият Оуейн поиска тишина.

– Аз, принце, чух да разправят, че мочурищата били нападнати от Черните щитове на ирландеца Енгас Мак Ейрем.

Тристан се изплю на пода.

– Ако са били те, значи са прелетели над цялата страна, защото никой не ги е забелязал да преминават. Освен това тия „ирландци“ не са откраднали и едно яйце от думнонец.

– Това е защото се страхуват от Думнония, но не и от Кърнау – каза Оуейн и залата отново избухна в смях.

Артър почака смехът да утихне.

– Познавате ли някой друг освен Енгас Мак Ейрем, който може да е нападнал вашите хора? – попита той учтиво.

Тристан се обърна и разгледа хората, които седяха на пода в залата. Той видя плешивата глава на принц Кадуи от Иска и посочи към него с

меча си.

– Питайте него. Или още по-добре – повиши той глас, за да надвика подигравките – питайте свидетеля, който чака отвън.

Кадуи вече беше на крака и крещеше да му разрешат да си вземе меча, а неговите татуирани копиеносци заплашваха да избият всички в Кърнау.

Артър удари с ръка по масата. В залата настъпи тишина. Агрикола от Гуент, който седеше до Артър, беше забил поглед в земята, защото тази разправа не го засягаше, бях сигурен обаче, че от вниманието му не отбягваше и най-малката подробност.

– Ако тази нощ някой пролее кръв – каза Артър, – той ще бъде мой враг. – Артър почака докато Кадуи и хората му се успокоят и отново погледна към Тристан. – Доведете вашия свидетел, господарю.

– Това да не е съдебно заседание – протестира Оуейн.

– Пуснете свидетелят да влезе – настоя Артър.

– Това е угощение – обади се пак Оуейн.

– Нека да дойде свидетелят, нека да дойде – каза епископ Бедуйн, който искаше тази неприятна работа да свърши по-бързо. Хората край стените минаха по-напред, за да чуват по-добре, но когато се появи свидетелят на Тристан, всички започнаха да се смеят, защото това беше едно момиченце на около девет години. Тя вървеше спокойно и изправено през залата, застана до принца на Кърнау, който сложи ръка на раменете ѝ.

– Сарлина дъщеря на Едейн – каза той името на детето и окуражително я потупа по рамото. – Говори.

Сарлина облиза устните си. Тя предпочете да говори на Артър, може би защото от всички мъже, които седяха около него на високата маса, той имаше най-добро лице.

– Баща ми беше убит, майка ми беше убита, братята и сестрите ми бяха убити... – Тя говореше сякаш беше научила думите си наизуст, но никой в залата не се съмняваше, че казва самата истина. – Бебето, най-малката ми сестричка, също беше убито – продължи тя – и моето коте беше убито – тук за първи път се появиха сълзи в очите на детето, – а аз видях всичко.

Артър поклати глава със съчувствие. Агрикола от Гуент прокара ръка през посивелите си коси и вдигна поглед към почернелите греди на тавана. Оуейн се облегна назад и отпи от своя рог. Епископ Бедуйн изглеждаше разтревожен.

– Ти наистина ли видя убийците? – попита той детето.

– Да, господарю – отвърна Сарлина. Вече не беше толкова спокойна, защото трябваше да отговаря с думи, които не беше подготвяла и репетирала.

– Но нали е било през нощта, дете – възрази Бедуйн. – Нали нападението е било извършено през нощта, лорд принц? – попита той. Лордовете на Думнония бяха чули за нападението над мочурищата, но бяха повярвали на твърденията на Оуейн, че клането е работа на Черните щитове на Енгас. – Как е могло да види детето нещо през нощта? – попита епископът.

С леко потупване по рамото Тристан отново окуражи момичето.

– Кажете на епископа какво се случи.

– Мъжете хвърлиха огън в колибата ни, господарю – каза Сарлина с тих глас.

– Огънят не е бил достатъчен – изръмжа някой в сянката и залата избухна в смях.

– Ти как оцеля, Сарлина? – попита внимателно Артър, когато смехът заглъхна.

– Скрих се, господарю, под едно одеяло.

Артър се усмихна.

– Добре си направила. А видя ли човекът, който уби майка ти и баща ти? И... твоето коте?

Тя кимна с глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Видях го, господарю – каза тя тихо.

– Тогава разкажи за него – подкани я Артър.

Под черното си вълнено наметало Сарлина беше облечена със сива рокля и сега тя вдигна слабите си ръце, дръпна ръкавите на роклята си нагоре и каза:

– Човекът имаше картинки тук, господарю, на дракон и на глиган. – Детето показва на собствените си ръце местата на татуировките и след това погледна към Оуейн. – Имаше и пръстени в брадата – добави момичето и млъкна. Но вече беше казала достатъчно. Само един човек носеше воински пръстени в брадата си, а всеки от присъстващите тази сутрин бе наблюдавал ръцете на Оуейн, забили копието в корема на Уленка, всеки знаеше, че на тези ръце бяха татуирани драконът на Думнония и собственият символ на Оуейн – глиган с дълги бивни.

В залата беше тихо. Едно дърво изпука в огъня и изпрати облаче дим към тавана. Полъх на вятъра отвя суграшищата срещу дебелия сламен покрив и залюля пламъците на огньовете, запалени из залата. Агрикола разглеждаше сребърната дръжка на своя рог, сякаш никога не беше

виждал такова нещо. В залата някой се оригна и звукът като че ли подтикна Оуейн да обърне голямата си рошава глава и да се вторачи в детето.

– Тя лъже – каза той грубо, – а децата, които лъжат трябва да бъдат бити до кръв.

Сарлина започна да плаче и зарови лицето си в мократа пелерина на Тристан. Епископ Бедуйн смръщи вежди.

– Но е вярно, че в края на лятото ти посети принц Кадуи, нали Оуейн?

– Е, и? – изръмжа Оуейн. – Е, и? – повтори той този път като предизвикателство към всички в залата. – Ето ги моите воини – каза Оуейн и махна с ръка към нас (седяхме заедно в дясната част на помещението). – Попитайте тях! Питайте ги! Детето лъже! Заклевам се, че лъже!

Залата гръмна – мъжете засипваха Тристан с предизвикателства, Сарлина плачеше толкова сърцераздирателно, че Тристан се наведе, вдигна я на ръце и продължи да я държи така, докато Бедуйн се опитваше да възстанови реда в залата.

– Щом Оуейн се заклева в думите си – викна епископът, – значи детето наистина лъже.

Воините веднага се съгласиха с него.

Артър, обаче гледаше в мен. Очите ни се срещнаха и аз сведох поглед към чинията си с еленово месо.

Епископ Бедуйн вече съжаляваше, че се беше съгласил да покани детето в залата. Той зарови пръсти в брадата си, после завъртя глава и каза тъжно:

– Думите на едно дете нямат тежест пред закона. Законът не дава право на деца да свидетелстват.

Законът в Думнония признаваше само девет свидетели: лорд; друид; свещеник; баща, който говори за децата си; съдия; дарител, който говори за своя дар; девойка, която говори за своята девственост; овчар, който говори за животните си и осъдения, когато казва последните си думи. В този списък няма и дума за дете, което говори за избиването на неговото семейство.

– Законът признава думата на лорд Оуейн – каза епископ Бедуйн.

Тристан беше пребледнял, но не се предаваше.

– Аз вярвам на детето – каза той – и утре след изгрев слънце ще дойда да чуя отговора на Думнония. И ако Думнония откаже да въздаде справедливост на Кърнау, тогава моят баща сам ще наложи справедливостта.

– Какво му става на баща ти? – подигра го Оуейн. – Да не би да му е омръзнала последната съпруга? И за разнообразие иска да бъде понатупан в битка, а?

Тристан излезе сподирен от смях и подигравки. Смехът се засили, когато мъжете се опитаха да си представят как малката Кърнау обявява война на могъща Думнония. Аз не се присъединих към това веселие. Вместо това довърших месото си, защото си казвах, че имам нужда от храната, ако не исках да замръзна докато стоя на стража (след края на угощението трябваше да изляза на укрепленията). Не бях пил и медовина, така че когато си взех наметалото, копието, меча и шлема, бях напълно трезвен. Тръгнах към северната стена. Суграшицата беше спряла и сред облаците надничаше лунният сърп, проблясваха звезди. Но на запад над Севърнско море продължаваха да се трупат черни облаци. Потреперих и закрачих по укрепителния вал.

Където ме намери Артър.

Знаех, че щеше да дойде. Исках да дойде и в същото време изпитах някакъв страх, когато го видях да идва към насипа и да изкачва дървените стъпала на ниската стена. В началото той не каза нищо, само се облегна на дървените перила и се загледа към далечната светлина на огньовете, запалени в Инис Уидрин. Беше наметнат с бялата си пелерина, която беше повдигнал, за да не се влачи в калта. Той беше вързал двата края на наметалото около кръста си точно над ножницата.

– Няма да те питам – каза той най-накрая, дъхът му се белееше в нощта, – какво се случи в мочурищата, защото не бих подтиквал никого, и особено човек, когото харесвам, да наруши смъртна клетва.

– Да, господарю – казах аз като се чудех откъде беше разбрал, че в онази тъмна нощ ние се бяхме заклели в живота си.

– Така че ти предлагам просто да повървим. – Той ми с усмихна и посочи укреплението. – Когато стражът се движи, той не замръзва. Чувам, че си добър войник.

– Опитвам се, господарю.

– А доколкото разбирам и успяваш, браво на теб. – каза Артър и замълча, докато минавахме покрай друг страж, свил се край дървената ограда. Човекът погледна към мен и на лицето му се изписа тревога – страхуваше се, че аз мога да предам отряда на Оуейн. Артър свали качулката на наметалото от главата си. Крачката му беше широка и аз трябваше да побързам, за да вървя в крак с него. – Каква мислиш, че е работата на войника, Дерфел? – попита ме той по онзи свой начин, който те караше да се чувстваш така, сякаш в целия свят няма по-важен

човек за Артър от теб.

– Да се сражава в битки, господарю. – казах аз.

Той завъртя глава и ме поправи:

– Да се сражава в битки от името на хора, които не могат сами да се сражават. Това го научих в Бретан. Този нещастен свят е пълен със слаби хора, безсилни хора, гладни хора, тъжни хора, болни хора, бедни хора и най-лесното нещо на света е да презираш слабия, особено ако си войник. Ако си воин и пожелаеш дъщерята на някой човек, ти прости си я взимаш; ако искаш земята му, ти просто го убиваш; в края на краищата ти си войник, имаш копие и меч, а той е само един беден слаб човек със счупено рало и болен вол, какво може да те спре?

Той не очакваше да му отговоря, просто продължи да върви замислен. Бяхме стигнали до западната порта. Дървените стъпала, които водеха към платформата над вратата, бяха побелели от скреж. Изкачихме се по тях рамо до рамо.

– Но истината, Дерфел, е – каза Артър, когато стигнахме до високата платформа, – че ние сме войници, само защото този слаб човек е направил от нас войници. Той отглежда зърното, което ни храни, той обработва кожата, която ни пази и ясеновото дърво, от което се правят дръжките на нашите копия. Ние му дължим службата си.

– Да, господарю – казах аз и се загледах заедно с него в широката равнина под нас. Не беше толкова студено, колкото в нощта, когато Мордред беше роден, но все пак си беше студено, а вятърът ни смразяваше още повече.

– Всяко нещо си има причина – каза Артър, – дори това да си войник.

Той ми се усмихна, сякаш ми се извиняваше, че беше толкова сериозен, но от това нямаше нужда, защото аз жадно попивах всяка негова дума. Бях мечтал да стана войник, защото воините имаха високо обществено положение и защото винаги ми се е струвало, че е по-добре да носиш копие, отколкото гребло. Но никога не се бях сещал за никакви подълбоки причини от своите лични амбиции. Артър беше мислил за много по-сериозни неща и беше дошъл в Думнония с ясна представа за целта, към която го водят неговият меч и неговото копие.

– Имаме възможност – каза Артър, облегнат на високия вал – да превърнем Думнония в страна, в която наистина ще можем да служим на своя народ. Ние не можем да дадем на хората щастие. Не знам и как да осигуря добра реколта, която да направи стопаните богати, но знам, че ние можем да им осигурим безопасен живот. Друго е когато човек

знае, че децата му ще растат без опасност да бъдат отведени в робство, че дъщеря му няма да бъде обезчестена от развилнели се воители. Много по-вероятно е този човек да е по-щастлив от онзи, който живее под заплахата от война. Така справедливо ли е?

– Да, господарю.

Артър беше с ръкавици, но студът проникваше и през тях и той потри ръце. Аз си бях увил ръцете с парцали, които ми пречеа да си държа здраво копието, още повече, че се опитвах да крия ръцете си под наметалото. Зад нас в залата за угощение избухна дрезгав смях. На угощения през зимата храната винаги беше лоша, този пир не правеше изключение, но затова пък имаше много медовина и вино, макар че и двамата с Артър бяхме съвсем трезви. Погледнах профила му, докато той гледаше на запад, където се трупаха облаците. Широката му челюст беше в сянка, но луната осветяваше горната част на лицето му, което сега изглеждаше още по-скулесто.

– Аз мразя войната – каза Артър изведнъж.

– Наистина ли? – попитах аз изненадан (бях млад тогава и още изпитвах удоволствие от войната).

– Разбира се! – усмихна ми се той. – Случайно аз съм добър воин, както може би и ти, и това означава, че трябва да използваме мъдро своя талант. Знаеш ли какво се случи в Гуент миналата есен?

– Ти рани Горфидид – казах аз пламенно. – отсече му ръката.

– Точно така стана – каза той сякаш сам изненадан от това. – Моите коне не са от особена полза в страна, в която има възвишения, и изобщо не могат да бъдат използвани в гористи земи. Затова поведох хората си на север към равните поля на Поуис. Горфидид се опитваше да събори стените на Тюдрик, затова аз започнах да горя купите сено и зърнените складове в Поуис. Палехме, убивахме. Свършихме си работата добре, не защото искахме да правим това, а защото трябваше го направим. Нашите действия накараха Горфидид да напусне Гуент и да се върне сред равните нивя на Поуис, където моите коне можеа да го разгромят. И те го разгромиха. Нападнахме го на зазоряване и той се сражаваше добре, но загуби битката и лявата си ръка и това, Дерфел, сложи край на убийствата. Те постигнаха целта си, разбираш ли? Целта на убийствата беше да убедят Поуис, че за нея би било по-добре да живее в мир с Думнония. И сега ще има мир.

– Ще има ли? – попитах аз със съмнение. Повечето от нас смятаха, че щом настъпи пролетта крал Горфидид отново ще ни нападне.

– Синът на Горфидид е разумен човек – каза Артър. – Той се казва

Кунеглас и иска мир, а ние трябва да му дадем време да убеди баща си, че ако отново започне война с нас, ще загуби много повече от една ръка. Ако Горфидид бъде убеден, че е по-добре да има мир, отколкото война, той ще свика съвет и ние всички ще отидем там и ще вдигнем голям шум, а на края, Дерфел, аз ще се ожена за Сийнуин, дъщерята на Горфидид. – Артър ме погледна бързо и някак смутено. – Наричат я Серен, което означава „звезда“. Звездата на Поуис! Разправят, че е много хубава.

Тази перспектива очевидно му доставяше удоволствие и това малко ме изненада, дотогава още не бях забелязал суетност у Артър.

– Да се надяваме, че тя наистина е красива като звезда – продължи той, – но красива или не, аз ще се ожена за нея, след това ще усмирим Силурия и тогава саксите ще трябва да се изправят срещу обединена Британия. Поуис, Гуент, Думнония и Силурия, всички в братска прегръдка, всички заедно срещу общия враг и всички в мир помежду си.

Двамата се засмяхме, защото амбициозните предсказания на Артър звучаха толкова реалистично.

– Откъде знаете, че ще стане така, господарю? – попитах аз.

– Знам, защото Кунеглас предложи тези мирни условия, разбира се, но ти не трябва да казваш това на никого, Дерфел, иначе може и да не стане. Дори бащата на Кунеглас още не знае, така че това ще бъде тайна между теб и мен.

– Да, господарю – казах аз. Бях толкова горд, че Артър ми беше поверил такава важна тайна. Но Артър искаше да се чувствам точно така. Той винаги знаеше как да манипулира хората и особено добре се справяше с младите идеалисти.

– Но каква полза от мира, ако ние самите се бием помежду си? – попита ме Артър. – Нашата задача е да предадем на Мордред едно богато мирно кралство, а за да направим от Думнония това, най-напред трябва да направим кралството добро и справедливо. – Сега той гледаше право в лицето ми и говореше пламенно с дълбок тих глас. – Не можем да имаме мир, ако нарушаваме собствените си споразумения, а споразумението с хората от Кърнау, които трябваше да вадят калая от нашите мини, беше добро. Не се и съмнявам, че те са ни мамели, всички хора мамят, когато трябва да дадат парите си на кралете, но това причина ли е да ги избиваме, тях, децата им и котета на техните деца? Така че следващата пролет, Дерфел, ако не намерим разрешение на тази глупост сега, вместо мир ще има война. Крал Марк ще ни нападне. Той няма да победи, но неговата гордост ще го накара да застави хората си да избият много наши селяни и ние ще трябва да изпратим отряд в Кърнау, а там

се воюва много трудно. Накрая ще победим. Но на каква цена? Триста мъртви стопани? И колко избит добитък? А като види, че се сражаваме на западната граница, Горфидид ще се изкуши да се възползва от слабостта ни и ще нападне от север. Ние можем да наложим мира, Дерфел, само ако сме достатъчно силни по време на война. Ако изглеждаме слаби, нашите врагове ще се нахвърлят върху нас като вълци. А с колко сакси ще трябва да се сражаваме следващата година? Наистина ли можем да си позволим да изпратим войници отвъд Тамар, за да убият няколко селяни в Кърнау?

– Господарю, – започнах аз и тъкмо щях да кажа истината, Артър ме накара да замълча. Воините в залата пееха Бойната песен на Бели Маур и когато стигнаха до голямото клане, заудряха с крака по пръстения под, явно въодушевени от мисълта, че клането в Кърнау щеше да бъде още по-голямо.

– Не трябва и дума да казваш за случилото се в мочурищата – предупреди ме Артър. – Клетвите са свещени дори за тези, които се чудят дали изобщо някой Бог се интересува от спазването на клетви или не. Нека само да предположим, Дерфел, че малкото момиче на Тристан казваше истината. Какво означава това?

– Война с Кърнау – казах аз мрачно, загледан в мразовитата нощ.

– Не – каза Артър. – Това означава, че утре сутрин, когато Тристан се върне, някой трябва да предизвика Оуейн да докаже правотата си в двубой. Хората разправят, че при такива двубои Боговете винаги са на страната на истината.

Разбрах за какво ми говори и тръснах глава:

– Тристан няма да предизвика Оуейн.

– Няма. Стига да е толкова разумен, колкото изглежда – съгласи се Артър. – Дори на Боговете ще им бъде трудно да дадат победата на Тристан срещу меча на Оуейн. Така че ако искаме мир, ако искаме всички хубави неща, които идват с мира, някой друг трябва да се бие от името на Тристан. Нали така?

Погледнах Артър, ужасен от предложението, което се криеше в думите му.

– Вие? – попитах аз.

Той сви рамене под бялото си наметало.

– Не знам кой друг би го направил – каза той меко. – Но има едно нещо, което ти можеш да направиш за мен.

– Само кажете, господарю – бързо отвърнах аз. В този момент ми се струваше, че бих се съгласил дори да се бия с Оуейн вместо него.

– Когато човек влиза в сражение, Дерфел – каза Артър внимателно, – той трябва да бъде сигурен, че защитава справедлива кауза. Може би ирландските Черни щитове наистина са преминали през страната без никой да ги забележи. Или може би техните друиди са им дали силата да летят? А може би, утре, Боговете ще си мислят, ако изобщо се интересуват от това, че аз се бия за да защита истината. Ти как смяташ?

Той зададе въпроса така невинно сякаш питаше просто за времето. Гледах го, бях покорен от него и отчаяно исках Артър да избегне двубоя с най-добрия боец на Думнония.

– Е? – подтикна ме той.

– Боговете... – започнах аз, но изведнъж ми стана трудно да продължа, защото Оуейн винаги е бил добър към мен. Той не беше честен човек, но можех на пръсти да преброя честните хора, които познавах. И въпреки че беше мошеник, аз го харесвах. Но много повече харесвах честния човек, застанал пред мен. Освен това първо трябваше да преценя дали с отговора си щях да наруша дадената клетва. Накрая реших, че тези думи няма да ме направят клетвопрестъпник и казах:

– Боговете ще бъдат на твоя страна, господарю.

Той тъжно се усмихна.

– Благодаря ти, Дерфел.

– Но защо? – смутолевих аз.

Той въздъхна и отново погледна към земята, осветена от лунната светлина.

– Когато Утър умря – каза той след дълго мълчание, – в страната настъпи хаос. Така става с всяка страна, която няма крал, а ние сега нямаме крал. Имаме Мордред, но той е дете, следователно някой трябва да държи властта, докато той порасне. Властта трябва да бъде в ръцете на един човек, Дерфел, не на трима, на четирима или на десет, само на един. Бих искал да не е така. От цялото си сърце. Повярвай ми, бих предпочел да оставя нещата така, както са си. Бих предпочел да бъдем с Оуейн верни приятели до старини, но това е невъзможно. Властта трябва да се запази и да се упражнява справедливо, за да може Мордред да я получи цяла и неопетнена. Това означава, че ние не можем да си позволим непрекъснати дразги и разправии между хора, които искат кралската власт за себе си. Един човек трябва да бъде крал, без всъщност да е крал и този човек трябва да се откаже от властта над кралството, когато Мордред порасне. Точно това правят войниците, помниш ли? Те водят битки от името на хора, които са твърде слаби да се сражават сами. Освен това – усмихна се Артър – войниците взимат онова, което искат и

утре аз ще поискам нещо от Оуейн. Аз искам честта му и ще я взема. – Той сви рамене. – Утре ще се бия за Мордред и за онова дете. А ти, Дерфел – каза той и ме мушна силно в ребрата, – ще й намериш едно коте. – Артър потропа с крака да се сгрее и обърна поглед на запад, – Мислиш ли, че ония облаци ще донесат утре дъжд или сняг? – попита той.

– Не знам, господарю.

– Да се надяваме, че ще донесат. Чух, че си разговарял с горкия сакс, когото убиха, за да предскажат бъдещето. Каж ми какво научи от него. Колкото повече знаем за своите врагове, толкова по-добре.

Артър ме придружи до моя пост, изслуша разказа ми за Сердик, новия сакски вожд, установил се на южния бряг и отиде да си легне. Той изглежда не се тревожеше от онова, което щеше да се случи на сутринта, но аз много се страхувах за него. Спомних си как Оуейн отбиваше едновременно атаките на двамата най-добри бойци на Тюдрик и се опитах да отправя молитва към звездите, където живееха Боговете, но не можах да ги видя, защото очите ми бяха пълни със сълзи.

Нощта беше дълга и ужасно студена. Но на мен ми се искаше никога да не свършва.

Желанието на Артър се изпълни – на зазоряване заваля дъжд. Скоро се изви истинска буря с проливен зимен дъжд. Той беше толкова силен, че се спускаше като дълги сиви пелени над широката долина, простряла се между Каер Кадарн и Инис Уидрин. Канавките се препълниха; водата се стичаше от укрепителните валове и от стрехите на замъка и образуваше огромни локви. През дупките в мокрите покриви се просмукваше пушек, а часовете свиваха рамене под подгизналите си пелерини.

Тристан бе прекарал нощта в едно малко село на изток от Каер Кадарн и сега се бореше с калта по пътеката към крепостта. С него бяха и шестимата му воители, и сирачето. Всички се подхлъзваха по стръмния разкалян склон. Можеше да се стъпи спокойно само там, където имаше пораснала край пътеката трева. Портите бяха отворени, никой от стражите не направи опит да спре принца на Кърнау. Той прецапа през калта край сградите и стигна до голямата зала за угощение.

Там никой не го очакваше. Вътре беше истински хаос – мъжете спяха след нощното пианство, натъркаляни на влажния под сред остатъци от храна, разпиляни влажни въглища и оплескани с повръщано рогозки, между тях се разхождаха кучета. Тристан срита един от спящите мъже и го изпрати да намери епископ Бедуин или някой друг от хората с власт.

– Ако изобщо някой има власт в тази страна – извика той след човека.

След малко се появи Бедуйн. Загърнат в дебело наметало, за да се предпази от дъжда. Той се подхлъзваше, залиташе и едва вървеше по разкаляната пътека.

– Милорд – въздъхна той, когато най-сетне успя да избяга от дъжда и калта, – моля за извинение. Не ви очаквах толкова рано. каква буря, нали? – Той изтиска полите на наметалото си. – Но все пак по-добре дъжд, отколкото сняг, не мислите ли?

Тристан не отговори.

Бедуйн се разтревожи от мълчанието на своя гост.

– Може би малко хляб? И топло вино? Ще има и овесена каша, сигурен съм. – Той се огледа кого да изпрати в кухнята, но всички спяха и хъркаха. – Момиченце – наведе се Бедуйн към Сарлина и изстена, защото движението му причини главовоболие, – ти сигурно си гладна, нали?

– Дойдохме да търсим справедливост, а не храна – каза рязко Тристан.

– А, да. Разбира се. Разбира се. – Бедуйн свали качулката от побелялата си остригана глава. Въшките изглежда бяха нападнали брадата му, защото той зарови пръсти в нея и се зачеса. – Справедливост – каза той разсеяно, след това енергично закима с глава. – Аз мислих по този въпрос, лорд принц, наистина, и реших, че една война би била съвсем нежелана. Вие не сте ли съгласен? – Той почака, но лицето на Тристан остана безизразно. – Би било такава загуба – каза Бедуйн. – Аз не мога да приема обвиненията срещу лорд Оуейн, но признавам, че ние не можахме да изпълним своето задължение да защитаваме вашите хора в мочурищата. Наистина се провалихме. И това е много тъжно. Така че, лорд принц, ако това може да задоволи баща Ви, ние, разбира се, ще платим сархаеда, но не и за котето – изкиска се накрая Бедуйн.

Тристан се намръщи.

– А човекът, който е извършил клането?

– Какъв човек? – сви рамене Бедуйн. – Аз не знам нищо за този човек.

– Оуейн – каза Тристан. – Почти сигурно е, че той е получил злато за това от Кадуи.

Бедуйн завъртя глава.

– Не. Не. Не. Не може да бъде. Не. Кълна се, лорд принц, нямам доказателства за вината на никого. – Той погледна Тристан умолително. – Милорд, една война между нашите две кралства дълбоко ще ме нарани.

Аз предложих това, което мога да предложа. Ще се моля за вашите мъртви, но не мога да не повярвам на един мъж, който се кълне в своята невинност.

– Аз мога – каза Артър и излезе иззад паравана пред кухните в другия край на залата. Бях чакал този момент заедно с него. Той пристъпи напред, бялото му наметало сякаш блестеше в полумрака на залата. Бедуйн премигна срещу него.

– Лорд Артър?

Артър тръгна напред, стъпвайки между телата на воините, които започнаха да се размърдват и да пъшкат.

– Ако човекът, който избяга миньорите, не бъде наказан, Бедуйн, той може да извърши и друго клане. Не си ли съгласен?

Бедуйн вдигна рамене, разпери ръце, пак сви рамене. Тристан беше смръщил вежди, тъй като още не беше сигурен накъде биеше Артър.

Артър спря до една от централните колони.

– И защо трябва кралството да плаща сархаед, след като убийството не е дело на кралството? – попита той. – Защо трябва да изпразваме хазната на моя господар Мордред заради престъплението на друг човек.

Бедуйн направи знак на Артър да замълчи.

– Ние не знаем кой е убиецът! – настоя той.

– Тогава трябва да установим кой е – каза простиичко Артър.

– Не можем! – каза раздражено Бедуйн. – Думата на детето няма тежест пред закона! А лорд Оуейн, ако това е човекът, за когото говориш, се закле, че е невинен. Законът признава неговата дума, нямаме нужда от съдебен процес, за да установим това. Думата му е достатъчна.

– Достатъчна е пред съда, в който решават думите – каза Артър, – но има и друг съд, в който решават мечовете. А с моя меч, Бедуйн – тук Артър замълча, за да извади Екскалибур, който блесна в полумрака, – аз ще докажа, че Оуейн, най-добрият боец на Думнония, е виновен за трагедията на нашите братовчеди от Кърнау и че той и никой друг, трябва да плати за това.

Артър заби върха на Екскалибур в пръстения под и го остави там да трепти. За миг се зачудих дали Боговете няма внезапно да се появят, за да помогнат на Артър, но се чуваше само вятърът и плющенето на дъжда, и прозявките на събуждащите се мъже.

Бедуйн също зина, неспособен да издаде и звук.

– Ти... – каза той най-накрая, но това беше всичко, което успя да каже.

Тристан тръсна глава. Красивото му лице изглеждаше бледо в

оскъдната светлина, която проникваше в залата.

– Ако някой трябва да доказва истината пред съда на мечовете – каза той на Артър, – нека това да бъде аз.

Артър се усмихна.

– Аз поисках пръв, Тристан – каза той безгрижно.

– Не! – възвърна речта си Бедуйн. – Не може!

Артър погледна към меча си и каза:

– Ти ли искаш да го вземеш, Бедуйн?

– Не! – Бедуйн беше ужасен от мисълта, че най-голямата надежда на кралството щеше да умре, но преди да успее да каже нещо, в залата нахлу самият Оуейн. Неговата дълга коса и гъстата му брада бяха мокри, а водата по голите му гърди блестеше.

Той погледна от Бедуйн към Тристан, после към Артър и след това спря поглед на меча, забит в земята. Изглеждаше объркан.

– Ти луд ли си? – попита той Артър.

– Моят меч – каза Артър меко – твърди, че ти си виновен за кавгата между Кърнау и Думнония.

– Той е луд – каза Оуейн на своите войници. Той изглеждаше уморен, очите му бяха кървясали. Беше пил почти през цялата нощ, след това беше спал лошо, но предизвикателството като че ли го изпълни с нова енергия. Той плю срещу Артър.

– Връщам се отново в леглото на оная силурска кучка – каза той – и когато се събудя искам това да се окаже просто сън.

– Ти си страхливец, убиец и лъжец – каза Артър спокойно, когато Оуейн се обърна. Неговите думи накараха всички в залата да ахнат отново.

Оуейн се върна в залата.

– Нахален хлапак – каза той на Артър, след това отиде до Екскалибур и го събори. По този начин той официално прие предизвикателството. – Тогава твоята смърт, хлапако, ще бъде част от моя сън. Навън. – посочи той с глава към дъжда. Двубоят не можеше да се проведе вътре, защото това би хвърлило проклетие върху залата за угощения. Така че двамата мъже трябваше да се бият под дъжда.

В крепостта вече всички се размърдаха. Много от хората, дошли от Линдинис, бяха останали да спят в Каер Кадарн. И сега гости и домакини идваха към залата, събудени от тревожната новина за двубоя. Люнет беше там, Нимю и Моргана също. Всички в Каер Кадарн бързаха към кралския каменен кръг, защото традицията повеляваше двубоят да се проведе там. Агрикола, облякъл червено наметало върху великолепната

си римска ризница, стоеше между Бедуйн и принц Гърийнт, а крал Мелуас, стиснал комат хляб в ръка, гледаше с широко отворени очи, заобиколен от охраната си. Тристан беше застанал в далечния край на кръга, където намерих място и аз. Оуейн ме видя до принца на Кърнау и помисли, че аз съм го предал. Той изръмжа, че моят живот ще последва душата на Артър в Отвѣдния свят, но Артър заяви, че гарантира за моя живот.

– Но той наруши клетвата си! – викна Оуейн, вдигнал пръст към мен.

– Заклевам се – каза Артър, – че той не е нарушавал никаква клетва.

Артър свали бялото си наметало, внимателно го сгъна и го постави върху един камък. Той беше облечен с тесни карирани панталони, обут с ботуши, а върху вълнения си елек имаше тънка кожена дреха. Оуейн беше гол до кръста, карето на панталоните му беше очертано с кожа, а на краката си беше обул масивни подковани ботуши. Артър седна на един от камъните и свали ботушите си, явно предпочиташе да се бие бос.

– Това не е необходимо – каза му Тристан.

– За съжаление, е – отговори Артър, стана и измъкна Екскалибур от ножницата.

– Ще използваш вълшебния си меч, а Артър? – подигра се Оуейн. – Страхуваш се да се биеш с простосмъртно оръжие, а?

Артър прибра Екскалибур обратно в ножницата и го остави върху наметалото си.

– Дерфел – обърна се той към мен, – това мечът на Хюел ли е?

– Да, господарю.

– Ще ми го дадеш ли за малко? – попита той. – Обещавам да ти го върна.

– Гледай да останеш жив, господарю, за да си изпълниш обещанието – казах аз докато изваждах Хюелбейн. Той хвана здраво дръжката, след това ме помоли да изтичам до залата за угощение и да му донеса шепя пепел. Когато се върнах, Артър взе пепелта и я втри в мазната кожа на дръжката.

Той се обърна към Оуейн.

– Лорд Оуейн – каза той учтиво, – ако предпочитате да се биете след като си починете, аз мога да почакам.

– Хлапак! – каза Оуейн и се изплю. – Сигурен ли си, че не искаш да си облечеш рибешката ризница?

– Под дъжда ще ръждяса – отговори Артър спокойно.

– Е, нямаш късмет с времето – каза Оуейн презрително, след това направи два тренировъчни удара с дългия си меч, който изсвистя във въздуха. В стената от щитове той предпочиташе да се сражава с къс меч, но каквото и меч да държеше, Оуейн беше опасен противник. – Аз съм готов, хлапако – викна той.

Стоях до Тристан и неговите стражи, когато Бедуйн направи последен безуспешен опит да предотврати двубоя. Никой не се съмняваше в крайния победител. Артър беше висок мъж, но изглеждаше слаб в сравнение с огромните мускули на Оуейн. Освен това досега никой не беше побеждавал меча на Оуейн. Въпреки всичко Артър изглеждаше забележително спокоен, когато зае мястото си в западния край на каменния кръг. Той се изправи срещу Оуейн, който стоеше по-високо от него в източната част на ограденото пространство.

– Ще се подчините ли на съда на мечовете? – попита Бедуйн и двамата мъже кимнаха в знак на съгласие.

– Тогава нека Бог да ви благослови и нека Бог да даде победа на истината – каза Бедуйн. Той направи кръстния знак и с натежало сърце излезе от кръга.

Оуейн, както и очаквахме, се втурна срещу Артър, но точно когато минаваше край кралския камък той се подхлъзна в калта и Артър моментално го атакува. Очаквах, че Артър ще се сражава спокойно, като използва уменията, научени при Хюел, но в онази сутрин, когато дъждът се изливаше от зимното небе, видях как Артър се променя в битка. Той се превърна в зъл дух. Цялата му енергия беше впрегната за постигането на едно единствено нещо – смъртта на Оуейн. Артър се спусна срещу противника си с мощни, бързи удари, които принуждаваха огромния мъж да отстъпва и пак да отстъпва. Мечовете звънтяха. Артър плюеше срещу Оуейн, проклинаше го, подиграваше му се и нанасяше непрекъснати странични удари, които бяха толкова бързи, че на Оуейн не му оставаше нищо друго освен да се защитава.

Оуейн се биеше добре. Никой друг не би могъл да издържи на такава убийствена атака. Ботушите му се пързалиха в калта и той не веднъж трябваше да отбива ударите на Артър на колене, но винаги успяваше да се изправи, въпреки че продължаваше да отстъпва. Когато той се подхлъзна за четвърти път, аз изведнъж разбрах на какво се дължи увереността на Артър. Той искаше да вали, за да разкаля земята – калта лишаваше тялото от здрава опора. Освен това мисля, че той беше предвидил последствията от нощния пир върху Оуейн – натежал от ядене и пиене, уморен от недоспиване. И все пак Артър не можа да пробие отбраната

на най-добрия боец на Думнония, макар че го изгласка чак до мястото, където все още се виждаше тъмното петно от кръвта на Уленка.

И там, до попилата в земята сакса кръв, щастието изневери на Артър. Той се подхлъзна и въпреки че бързо възстанови опората си, тази секунда беше достатъчна за Оуейн. Той светкавично нанесе прав удар, Артър го парира, но мечът на Оуейн цепна кожата елек при кръста на Артър и проля първите капки кръв в този двубой. Артър отстъпваше назад и парираше удар след удар. А пронизващите удари на Оуейн бяха толкова силни, че ако пред него стоеше вол само с един удар можеше да стигне до сърцето. Хората на Оуейн заръмжаха окуражително, когато той, предвкушвайки победата, се опита с цялото си тяло да притисне полекия си противник в калта. Но Артър очакваше това и бързо скочи встрани върху кралския камък, от където нанесе посичащ удар откъм гърба на Оуейн. Мечът му цепна главата на огромния мъж. Раните на главата винаги много кървят и от тази рана бликна кръв. Тя попи в косата на Оуейн и започна да се стича по широкия му гръб, откъдето дъждът я отмиваше. Хората на Оуейн млъкнаха.

Артър скочи от камъка и отново поде атака, а Оуейн отново мина в отбрана. И двамата дишаха тежко, и двамата бяха опръскани с кал и кръв и двамата бяха твърде уморени, за да сипят обиди един срещу друг. Косите им бяха провиснали, натежали от дъждовната вода. Артър въртеше меча със същата бързина, с която беше започнал сражението. Оуейн трябваше да съсредоточи всичките си сили, за да отбива този порой от удари. Спомних си презрителното описание, което Оуейн даде на бойното изкуство на Артър – Артър размахвал меча както селянинът размахва вилата си, когато бърза да изпревари дъжда, за да събере сено. Един единствен път Артър успя да пробие отбраната на Оуейн, който обаче парира някак си удара и отне силата му, така че железните пръстени в брадата на Оуейн спряха меча на Артър. Оуейн блъсна острието настрани и отново се опита да притисне с тежестта на тялото си своя противник към земята. И двамата паднаха в калта и за миг изглеждаше, че Оуейн ще заклеши Артър, но Артър успя да се измъкне и отново стъпи на крака.

Артър почака Оуейн да се изправи. Двамата мъже дишаха тежко, няколко секунди те се гледаха един друг, преценявайки възможностите си, после Артър се впусна отново в атака. Ударите му отново заваляха с дива ярост над Оуейн, който отново трябваше да се защитава. Тогава Артър се подхлъзна за втори път. Той извика от страх и неговият стон беше последван от победния вик на Оуейн, който вдигна ръка, за да

нанесе смъртоносния удар. Тогава Оуейн видя, че Артър изобщо не се беше подхлъзвал, а само се беше престорил, за да го накара да се открие и в този момент Артър нанесе прав удар. Това беше първият пронизващ удар на Артър в този двубой и последният. Оуейн беше с гръб към мен и аз вече гледах през пръстите на ръката си, за да мога бързо да скрия очите си, и да не видя смъртта на Артър, но вместо това, точно пред мен блесна върха на Хюелбейн, открил се върху мокрия гръб на Оуейн. Мечът бе преминал през цялото тяло на огромния мъж. За миг Оуейн сякаш замръзна, дясната му ръка, внезапно останала без сили, изпусна дългия меч в калта.

Артър остави Хюелбейн за секунда в корема на Оуейн, после с огромно усилие, което впрегна всеки мускул в тялото му, той изви острието и натисна. С див вик разсече плътта, мечът премина през кожа, мускули, черва. Артър продължи да вика, докато накрая дръпна меча и извади стоманата от тялото. Кръвта плисна далеч извън разкаляния кръг.

С невярващ поглед и с разпилени в калта черва Оуейн се строполи.

Хюелбейн отново блесна и се заби във врата на падналия мъж.

Над Каер Кадарн настъпи тишина.

Артър отстъпи назад. След това се завъртя от изток на запад, за да погледне в лицето всеки човек около кръга. Неговото собствено лице бе твърдо като камък. Нямаше и следа от доброта върху това лице, това беше само лице на боец, постигнал голяма победа. Това лице беше ужасно, голямата му челюст се бе изкривила от омраза до такава степен, че онези от нас, които познаваха Артър само като състрадателен и разсъдлив човек, бяха поразени от промяната в него.

– Има ли някой тук, който да оспорва тази присъда? – попита той високо.

Никой не отговори. Дъждът попиваше в мокрите пелерини и отмиваше кръвта на Оуейн. Артър се изправи пред хората на убития боец на Думнония.

– Отмъстете за вашия господар сега – изсъска той срещу тях, – или ставате мои.

Нито един от тях не можа да издържи на погледа му и той им обърна гръб, стъпи върху убития воин и очите му се спряха върху Тристан.

– Кърнау приема ли решението на този съд, лорд принц?

– Да, лорд – кимна Тристан пребледнял.

– Смъртното обезщетение за убитите ще бъде платено от имението на Оуейн – разпореди се Артър и отново се обърна към воините. – Кой командва сега хората на Оуейн?

Грифид син на Анан пристъпи нервно напред.

– Аз, господарю.

– След един час да си при мен да чуеш разпорежданията ми. А ако някой от вас пипне моя приятел Дерфел, всички ви ще изгоря.

Отново нито един от воините на Оуейн не можа да издържи на погледа на Артър.

Артър взе шепа кал изчисти кръвта от меча и ми го подаде.

– Подсуши го, Дерфел

– Да, господарю.

– И благодаря. Добър меч. – Той внезапно затвори очи. – Бог да ми е на помощ – каза той – но на мен това ми хареса. Така – отвори той очите си отново – аз си свърших работата, а ти?

– Аз ли? – зяпнах аз срещу него.

– Котето за Сарлина – каза той.

– Имам едно коте, господарю.

– Донеси го тогава – каза Артър – и ела в замъка за закуска. Имаш ли си жена?

– Да, господарю.

– Кажй й, че тръгваме утре, когато съветът си свърши работата.

Аз зяпнах, не можех да повярвам на щастieto си.

– Тоза означава ли, че – започнах аз...

– Това означава – прекъсна ме той нетърпеливо, – че отсега нататък ще служиш на мен.

– Да, господарю! – казах аз. – Да, господарю!

Той си взе меча, наметалото и ботушите, хвана Сарлина за ръка и се отдалечи от убития си съперник.

Така намерих своя господар.

* * *

Люнет не искаше да се мести в Кориниум, където Артър беше решил да прекара зимата със своите хора. Тя не искаше да остави приятелките си, пък и (добави тя сякаш това й хрумна в последния момент) беше бременна. Аз посрещнах новината с недоверчиво мълчание.

– Чу ли, бе? – сонна ми се тя. – Бременна съм. Не мога да отида. И защо въобще трябва да ходим там? Тук си бяхме добре. Оуейн беше добър господар, ама ти трябваше всичко да опропастиш, нали? Върви си сега сам. – Тя клечеше край слабия огън в колибата и се опитваше да се стопли. – Мразя те – каза тя и задърпа любовния пръстен, но не можа да го свали.

– Бременна? – попитах аз поразен.

– Може и да не е от теб! – изпищя Люнет, после престана да мъчи подутия си пръст и хвърли по мен една цепеница. Нашата слугиня виеше нещастно в дъното на колибата и Люнет хвърли едно дърво и по нея.

– Но аз трябва да замина – казах аз. – Трябва да отида при Артър.

– И да ме изоставиш? – кресна тя. – Искаш да стана курва, така ли? – Тя хвърли нова цепеница по мен, не исках да се биеме, затова излязох. Беше в деня след двубоя между Артър и Оуейн и ние всички се бяхме върнали в Линдинис. Във вилата на Артър заседаваше съветът на Думнония. Затова там непрекъснато имаше тълпа от просители, дошли заедно със своите роднини и приятели. Те чакаха пред сградата, а зад нея, там където някога бе имало градина, бяха скупчени оръжейни складове и хранилища. Там ме чакаха в засада хората на Оуейн. Те бяха избрали мястото добре, тъй като наоколо растяха свещени дървета, които ни скриваха от очите на хората. Люнет все още крещеше по мен, когато тръгнах нагоре по пътеката, наричаше ме предател и страхливец.

– Тя добре те е опознала, нещастен сакс – каза Грифид син на Анан и плю срещу мен.

Неговите хора ми препречиха пътя. Бяха десетина души, всички стари мои другари, но сега лицата им до едно бяха враждебни. Артър беше поставил живота ми под свое покровителство, но тук под дърветата никой нямаше да разбере как съм умрял в калта.

– Ти наруши клетвата си – обвини ме Грифид.

– Не е вярно – заявих аз.

Минак, един стар воин, получил много злато от Оуейн, вдигна копието си.

– Не се тревожи за момичето си – каза той гадно, – сред нас има много мъже, които знаят как да се грижат за млади вдовици.

Аз извадих Хюелбейн. Зад мен жените бяха излезли от колибите си, за да видят как мъжете им щяха да отмъстят за смъртта на своя господар. И Люнет беше сред тях и се подиграваше с мен като другите.

– Ние положихме друга клетва – каза Минак, – а за разлика от теб ние спазваме дадените клетви.

Той тръгна към мен заедно с Грифид. Останалите копиеносци се струпаха зад своите водачи. Жените зад мен приближаваха все повече, някои от тях дори оставиха настрана вечните си хурки и вретена и започнаха да хвърлят камъни, за да ме накарат да тръгна срещу копието на Грифид. Стиснах Хюелбейн, чието острие все още беше назъбено от двубоя на Артър с Оуейн, и се помолих на Боговете да ми дадат добра

смърт.

– Сакс – каза Грифид, наричайки ме с най-тежката обида, която можа да измисли. Той напредваше много предпазливо, защото знаеше как въртях меча. – Сакски предател – каза той и се приведе, когато един тежък камък цопна в калта между нас. Грифид погледна зад мен и тогава видях как по лицето му се изписа страх. Копието му увисна.

– Имената ви – изсъска Нимю зад мен – са върху този камък, Грифид син на Анан, Мейпън син на Елхид, Минак син на Кадан... – тя изреждаше имената на войниците и на техните бащи и след всяко име плюеше върху прокълнатия камък, който бе метнала пред тях. Те отпуснаха копията си.

Отстъпих встрани, за да направя път на Нимю. Тя носеше черно наметало и бе вдигнала качулката. Лицето ѝ беше в сянка само златното ѝ око проблясваше злобно. Тя спря до мен, после внезапно се обърна и насочи тоягата си, украсена с клонче от имел, срещу жените, които бяха хвърляли камъни.

– Искате ли децата ви да се превърнат в плъхове? – извика им Нимю. – Искате ли млякото ви да пресъхне, а урината ви да гори като огън? Вървете си!

Жените стиснаха децата си и хукнаха да се скрият в колибите.

Грифид знаеше, че Нимю беше любима на Мерлин и че притежаваше силата на друид, затова трепереше от страх пред нейното проклетие.

– Моля те – каза той, когато Нимю се обърна към него.

Тя мина край сваленото копие и удари силно Грифид по бузата със своята тояга.

– Долу – каза тя. – Всички! Долу! Лягай! По очи! Лягай! – викна тя и удари Минак. – И ти!

Те легнаха по корем в калта и тя стъпи върху гърба на всеки от тях. Тялото ѝ беше леко, но не и проклятието ѝ.

– Вашата смърт е в моите ръце – каза им тя. – Вие живеете по моя воля. Ще си играя с душите ви като с пионки. Всяка сутрин, когато се събудате живи, ще ми благодарите за това и всяка вечер ще се молите да не виждам мръсните ви лица в сънищата си. Грифид син на Анан, закълни се във вяроност на Дерфел. Целуни неговия меч. На колене, куче! На колене!

Аз се възпротивих, защото смятах, че тези мъже не ми дължат никаква вяроност. Нимю обаче гневно се обърна към мен и ми заповяда да протегна меча. Един по един, с кални изплашени лица, моите стари другари, придвижвайки се на колене, идваха и целуваха върха на

Хюелбейн. Клетвата им не ми даваше права на господар над тези мъже, но тя гарантираше, че те повече нямаше да ме нападат, защото Нимю им каза, че ако нарушат тази клетва, душите им са обречени да останат завинаги в мрака на Отвъдния свят и никога няма да намерят нови тела в тази зелена слънчева земя. Един от копиеносците беше християнин и заяви на Нимю, че тази клетва не означава нищо, но смелостта му изчезна, когато тя извади златното си око, вдигна го към него и изсъска злобно проклятие. Обзет от ужас, той падна на колене и целуна меча ми като останалите. Нимю постави златното си око на мястото му, тръгнахме си и оставихме мъжете в калта.

Когато се скрихме от погледите им, Нимю се изсмя.

– Това ми хареса! – каза тя и в гласа ѝ прозвуча нотка от гласа на непослушното дете, което беше някога. – Наистина ми хареса! Толкова мразя мъжете, Дерфел.

– Всички мъже ли?

– Мъже, облечени в кожа и носещи копия – тя потрепери. – Теб не. Но другите мъже ги мразя. – Тя се обърна и плю към пътеката. – Как ли се смеят Боговете на малките наперени мъжлета. – Тя свали качулката си, за да може добре да ме види. – Искаш ли Люнет да дойде с теб в Кориниум?

– Заклех се да я защитавам – казах аз нещастен, – а на всичко отгоре тя ми каза, че е бременна.

– Това означава ли, че искаш тя да бъде с теб?

– Да – казах аз, макар че исках да кажа „Не.“

– Мисля, че си един глупак – каза Нимю, – а Люнет ще направи, каквото ѝ кажа. Но послушай ме, Дерфел, ако ти не я оставиш сега, тя ще те остави някой ден. – Нимю хвана ръката ми, за да спра. Бяхме стигнали до предната част на вилата, където просителите чакаха своя ред. – Ти знаеш ли – попита ме тя тихо, – че Артър смята да освободи Гундлеус?

– Не – бях поразен от тази новина.

– Така е. Артър мисли, че Гундлеус вече ще спазва мира. Според Артър Гундлеус е най-добрият владетел за Силурия. Артър няма да го освободи без съгласието на Тюдрик, така че засега това няма да се случи, но когато стане, Дерфел, аз ще убия Гундлеус.

Тя сякаш казваше някаква проста истина. А аз си мислех, че яростта ѝ придаваше красота, от която природата я беше лишила. Нимю гледаше над мократа студена земя към далечния хълм на Каер Кадарн.

– Артър мечтае за мир – каза тя, – но мир никога няма да има.

Никога! Британия е един казан, Дерфел, който Артър ще разбърка, така че ще потопа цялата страна в ужас.

– Греша – каза аз предан на своя господар.

Нимю направи присмехулна гримаса и без да каже нито дума се обърна и тръгна надолу по пътеката към войнишките колиби.

Пробих си път сред просителите и влязох във вилата. Артър вдигна очи към мен, когато влязох, махна ми за поздрав и отново погледна човека пред себе си. Мъжът се оплакваше, че съседът му бил преместил граничните камъни. Бедуйн и Гърийнт седяха на масата до Артър, а отстрани като стражи стояха Агрикола и принц Тристан. Някои от кралските съветници седяха на пода (той беше странно топъл, благодарение на празното пространство, което римляните бяха оставили отдолу и което можеше да се изпълва със задимения въздух, затоплян от пещ. Една пукнатина в пода пропускаше струйки дим, които се виеха из стаята).

Просителите влизаха един по един и изслушваха решението на съвета. Почти всички дела можеха да бъдат решени и от местния съд в Линдинис, който се помещаваше в една вила на около сто крачки от вилата на Артър. Много хора обаче смятаха, че решението на Кралския съвет беше много по-обвързващо, отколкото присъдата, дадена в съд, създаден от римляните. Затова те излагаха кавгите и враждите си, докато накрая съветът приключи с всички дела. Артър като представител на Мордред разглеждаше случаите търпеливо, но накрая почувства облекчение, когато съветът се зае с най-важната работа за този ден. Трябваше да се оправят конците, заплетени с двубоя от предишния ден. Воините на Оуейн бяха дадени на принц Гърийнт, на когото Артър препоръча да пръсне войниците в различни отряди. На мястото на Оуейн за началник на кралската гвардия беше назначен Лиуарч, един от офицерите на Гърийнт. След това беше определен магистратът, който трябваше да изчисли богатството на Оуейн и да изпрати на Кърнау необходимото за покриване на сархаеда. Забелязах как безцеремонно Артър ръководеше всичко, макар че винаги изслушваше и мнението на всеки от присъстващите. Подобни допитвания до чуждото мнение можеха да доведат до безкрайни спорове, но Артър имаше невероятния талант да разбира бързо сложните въпроси и да предлага компромиси, които задоволяваха всички. Забелязах също и готовността, с която Гърийнт и Бедуйн отстъпиха водещото място на Артър. Бедуйн бе заложил всички надежди за бъдещето на Думнония върху мечата на Артър. Затова Бедуйн беше най-силният поддръжник на Артър. Гърийнт, който беше племенник на Утър, можеше да бъде противник на Артър, но принцът не притежаваше

амбицията на своя чичо и беше щастлив, че Артър искаше да поеме отговорността да управлява. Сега Артър беше най-добрият боец на Думнония и облекчението беше толкова осезателно, че можеше да се пипне.

На принц Кадуи от Иска беше заповядано да плати част от сархаеда на Кърнау. Той възропта против това решение, но се изплаши от гнева на Артър и бързо се съгласи да плати четвърт от цената, определена от Кърнау. Предполагам, че Артър щеше да наложи по-сурово наказание, но аз бях положил клетва да не разкривам участието на Кадуи в нападението над мочурищата, така че нямаше доказателства за неговата роля в трагедията и той се отърва с малко. Принц Тристан кимна с глава в знак, че приема решенията на Артър.

Следващата задача за този ден беше да се уреди бъдещето на нашия крал. Дотогава Мордред живееше в къщата на Оуейн и сега имаше нужда от нов дом. Бедуйн предложи дома на един човек на име Набур, който беше главен магистрат в Дурновария. Друг съветник веднага се възпротиви, тъй като Набур бил християнин.

Артър удари по масата, за да предотврати по-нататъшните спорове и попита:

– Тук ли е Набур?

Един висок мъж се изправи в дъното на стаята.

– Аз съм Набур. – Той беше гладко обръснат и облечен с римска тога. – Набур син на Луид – представи се мъжът официално. Беше млад човек с тясно мрачно лице и оплешивяваща коса, голото теме му придаваше вид на епископ или друид.

– Имаш ли деца, Набур – попита Артър.

– Три живи, господарю. Две момчета и едно момиче. На възраст момичето е колкото нашия господар Мордред.

– А има ли друид или менестрел в Дурновария?

Набур кимна.

– Менестрелът Дерела, господарю.

Артър поговори тихо с Бедуйн, той кимна и Артър се усмихна на Набур.

– Би ли приел да се грижиш за краля?

– С радост, господарю.

– Можеш да го учиш на твоята религия, Набур сине на Луид, но само когато присъства Дерела, а когато момчето стане на пет години Дерела трябва да стане негов настойник. Ти ще получиш половината от периодично отпусканата за краля сума и ще бъдеш длъжен да поддържаш двадесет души охрана, които трябва денонощно да бдят над нашия

господар Мордред. Цената за живота на краля включва своята душа и душите на всички в твоето семейство. Съгласен ли си?

Набур пребледня, когато разбра, че ако Мордред бъде убит, не само той, но и жена му, и децата му щяха да умрат. Все пак християнинът мълчаливо прие предложението. И нищо чудно. Като настойник на краля Набур щеше да стане един от най-властните хора в Думнония.

– Съгласен съм, господарю – каза той.

Последната работа на съвета беше да реши съдбата на Ледуис, съпругата на Гундлеус, която Оуейн бе превърнал в своя робиня. След като бе доведена в стаята, тя застана пред Артър и го погледна предизвикателно.

– Утре отивам на север в Кориниум, където е затворен Гундлеус. Искате ли да дойдете?

– Значи не сте свършили с униженията? – попита Ледуис. При цялата си бруталност Оуейн не беше успял да прекърши духа ѝ.

Артър смръщи вежди, когато чу враждебния ѝ глас.

– Така можете да бъдете със своя съпруг, лейди – каза той меко. – Той не е обикновен затворник, живее в къща като тази, разбира се, под стража. Но вие можете да живеете с него в уединение и мир, ако искате.

Очите на Ледуис се изпълниха със сълзи.

– Той може и да на ме иска вече. Аз бях омърсена.

Артър сви рамене.

– Не мога да говоря от името на Гундлеус, просто искам да чуя вашето решение. Ако предпочитате да останете тук, може да останете. Смъртта на Оуейн означава, че вие сте свободна.

Тя изглеждаше изумена от щедростта на Артър, но успя да кимне с глава.

– Ще дойда с вас, господарю.

– Добре!

Артър стана и отнесе стола си до стената на стаята, където учтиво покани Ледуис да седне. След това той се обърна към събралите се съветници, копиеносци и старейшини.

– Имам да ви кажа едно нещо, само едно нещо, но вие трябва да разберете това нещо и трябва да го повторите пред вашите хора, вашите семейства, вашите племена и вашите родове. Мордред е нашият крал, той и никой друг, и ние с нашите мечове трябва да бъдем верни единствено на Мордред. Но през следващите години кралството ще се изправя срещу врагове, като всяко друго кралство, и както винаги ще има нужда от силни решения и когато се взимат тези решения, сред вас ще има

хора, които ще шепнат, че аз узурпирам властта на краля. Затова сега пред вас и пред нашите приятели от Гуент и Кърнау – тук Артър вежливо посочи към Агрикола и Тристан, – ще се закълна в каквото пожелаете, че ще използвам властта, която ми давате, само за една единствена цел. И тази цел е да предам кралството на Мордред, когато порасне. Кълна се в това. – каза Артър и рязко млъкна.

Хората в стаята се размърдаха. До този момент никой не си беше дал ясна сметка колко бързо Артър беше взел властта в Думнония. Фактът, че той седеше на масата заедно с Бедуйн и принц Гърийнт, предполагаше, че тримата мъже имаха равна власт. Но речта на Артър показва, че управлението беше в ръцете само на един от тях. Мълчанието на Бедуйн и на Гърийнт потвърждаваше думите на Артър. Нито Бедуйн, нито Гърийнт бяха лишени от власт, но сега те по-скоро упражняваха своята власт по волята на Артър. А волята на Артър беше Бедуйн да остане и да решава споровете в кралството, а Гърийнт да пази границата на Думнония от саксите, докато самият Артър трябваше да отиде на север, за да посрещне войските на Поуис. Аз знаех, а може би и Бедуйн знаеше, че Артър хранеше големи надежди за мир с кралството на Горфидид, но до постигането на този мир, той трябваше да бди за сигурността на страната.

В онзи следобед на север замина голяма компания. Първи тръгнаха, възседнали конете си, Артър със своите двама воини и слугата си Хигуид, с него беше и Агрикола, придружен от хората си. След тях с една каруца потеглиха Моргана, Ледуис и Люнет, а ние с Нимю вървахме пеш. Люнет се беше примирила с това пътуване, изплашена от гнева на Нимю. През нощта останахме на Хълма и аз можах да разгледам добрата работа на Гулидин. Вече бе завършена новата ограда, а върху основите на старата кула се издигаше нова. Рала беше бременна. Пелинор не можеше да ме познае, разхождаше се из новата си клетка сякаш беше на пост и лаеше някакви заповеди към невидими копиеносци. Друидан хвърляше многозначителни погледи на Ледуис. Писарят Гудован ми показва гроба на Хюел, който се намираще на север от Хълма, след това заведе Артър в гробницата на Свещеното Бодливо дърво – света Норуена беше погребана точно до чудотворното дърво.

На сутринта се сбогувах с Моргана и с Нимю. Небето отново беше синьо, вятърът беше студен и аз последвах Артър на север.

Моят син се роди през пролетта. Живя само три дни, а после дни наред виждах неговото малко лице, сбръчкано и червено, и очите ми се изпълваха със сълзи при този парещ спомен. Той изглеждаше здрав в

началото. Лежеше си в люлката, закачена на стената в кухнята, за да бъде по-далече от кучетата и прасетата. И една сутрин просто умря. Люнет също плака, но обвини мен за смъртта на бебето, като каза, че въздухът в Кориниум бил чумав, макар че тя всъщност се чувстваше добре в този град. Харесваха ѝ чистите римски сгради и нашата малка тухлена къща, край която минаваше павирана улица. Освен това Люнет се беше сприятелила с Айлийн, любовницата на Артър, и с нейните двама близнаци Амхар и Лохолт. И аз харесвах Айлийн, но синовете ѝ бяха истински демони. Артър ги глезеше, може би защото се чувстваше виновен, че те не бяха негови законни деца и наследници, а копелета, които трябваше да се оправят сами в този жесток свят. Те не знаеха що е възпитание, никой не ги учеше на това, доколкото знам. Мога да спомена едно единствено изключение – веднъж ги заварих да бъркат с нож в очите на едно кученце и здравата ги цапардосах. Те вече бяха ослепили палето, така че на мен не ми оставаше нищо друго освен да му съкратя мъките като го убия. Артър призна, че постъпката на близнаците беше ужасна, но все пак заяви, че не е моя работа да удрям неговите момчета. За сметка на това другите воители ме поздравяваха за това, а мисля, че и Айлийн одобри наказанието на синовете си.

Тя беше тъжна жена. Знаеше, че нейните дни с Артър са преброени, защото той бе станал истинският владетел на най-силното кралство в Британия и сега трябваше да си намери булка, която щеше да засили неговата власт. Аз знаех, че тази булка щеше да бъде Сийнуин, звездата и принцесата на Поуис, а подозирах, че и Айлийн знаеше. Тя искаше да се върне в Беноик, но Артър не ѝ разрешаваше, защото не искаше неговите скъпи синове да напускат Думнония. Айлийн знаеше, че Артър никога няма да я остави да умре от глад, но знаеше и това, че той никога нямаше да унизи своята кралица като държи любовница в дома си. Пролетта окичваше дърветата с листа и пръскаше цветя по земята, а Айлийн ставаше все по-тъжна.

Саксите нападнаха през пролетта, но Артър не тръгна срещу тях. Крал Мелуас защитаваше южната граница от своята столица Вента, а бойните отряди на принц Гърийнт излизаха извън Дурокобровис, за да се противопоставят на сакското опълчение начело със страховития крал Аел. Задачата на Гърийнт беше по-тежка, затова Артър му изпрати подкрепление от тридесет конника начело със Сеграмор. Намесата на Сеграмор наклони везните в наша полза. Разправиха ни как саксите на Аел повярвали, че Сеграмор със своето черно лице бил чудовище, изпратено от Царството на нощта, а те нямали нито магьосници, нито мечове, с

които да го победят. Нумидиецът изтласкал хората на Аел толкова надалеч, че създал нова граница, отстояща на един ден ход от старата. Вместо гранични камъни Сеграмор наредил отсечени сакски глави. Той навлязъл дълбоко навътре в Лоегир, разграбвайки всичко по пътя си. Стигнал чак до Лондон (най-големия град в римска Британия, който сега се рушеше зад падналите стени). Сеграмор ни каза, че оцелелите британци, които живеели там, били плахи и го помолили да не разрушава крехкия мир между тях и сакските им господари.

От Мерлин все още нямаше никаква вест.

В Гуент очакваха Горфидид от Поуис да ги нападне, но нападение нямаше. Вместо това от Каер Сус, столицата на Горфидид, пристигна вестоносец, а две седмици по-късно Артър тръгна на север, за да се срещне с поуиския крал. Аз отидох с него, бях един от дванадесетте воини, които го придружаваха. Носехме мечове, но няхаме нито щитове, нито копия. Отивахме на преговори за мир и Артър бе много развълнуван. Бяхме взели с нас Гундлеус от Силурия. Най-напред тръгнахме на изток към Буриум, столицата на Тюдрик. Този римски град, ограден с крепостна стена, бе пълен с оръжейни складове и ковачници, чиито огнища непрестанно димяха. Тук към нас се присъедини и Тюдрик със своята свита. Агрикола защитаваше границата на Гуент със саксите, затова, подобно на Артър, Тюдрик тръгна само с шепа воини, но пък беше придружен от трима свещеници, сред които беше Сенсъм, гневният дребосък с подстригано теме, когото Нимю беше нарекла Лютигерн, Господарят на мишките.

Бяхме една пъстроцветна компания. Хората на Тюдрик носеха червени наметала върху римските си униформи, а Артър беше снабдил своите воини с нови зелени пелерини. Пътувахме под четири различни знамена – драконът на Мордред беше знамето на Думнония, мечката беше на Артър, лисицата – на Гундлеус, а бикът – на Тюдрик. До Гундлеус яздеше Ледуис – единствената жена сред нас. Тя отново беше щастлива, а и Гундлеус изглеждаше доволен, че тя пак бе до него. Той все още беше затворник, но носеше вече меч си и яздеше на почетно място, до Артър и Тюдрик. Тюдрик още гледеше Гундлеус подозрително, но Артър се отнасяше към силурския крал като към стар приятел. В края на краищата Гундлеус беше част от неговия план да донесе мир на британците, мир, който щеше да позволи на Артър да обърне своите мечове и копия срещу саксите.

На границата на Поуис ни посрещна един отряд, дошъл да ни окаже почит. На пътя бяха постлани рогозки и един менестрел пия за победата

на Артър над саксите в Долината на белия кон. Крал Горфидид не беше дошъл да ни посрещне, вместо това беше изпратил Лиодиган, краля на Хенис Уирън, чиито земи бяха завзети от ирландците, а той самият беше изгнаник в двора на Горфидид. Лиодиган беше избран, защото за нас щеше да бъде чест да бъдем посрещнати от човек с неговия ранг, но самият той беше всеизвестен глупак. Беше невероятно висок, много слаб, с дълъг врат, черна коса и отпусната влажна уста. Изобщо не можеше да стои мирен, през цялото време мърдаше, подскачаше, примигваше, почесваше се и не спираше да говори.

– Кралят щеше сам да дойде, но наистина не можа. Нали разбирате? Но все едно, поздравя от Горфидид!

Той гледаше завистливо докато Тюдрик възнаграждаваше менестрела със злато. Скоро щяхме да научим, че Лиодиган беше много беден и непрекъснато се опитваше да възстанови огромните загуби, причинени от Диурнач, ирландския завоевател, завладял земите му.

– Ще тръгваме ли? Имате жилища в... – Лиодиган замълча. – О, забравих, но командирът на отряда знае. Къде е той? Ето го там. Как му беше името? Е, няма значение, ние ще отидем при него.

Сега до нашите знамена се вееха още два щандарта – орелът на Поуис и еленът на Лиодиган. Вървахме по един прав като копие римски път, който минаваше през плодородна земя, също като земята, която Артър беше опустошил миналата есен. Но единственият, който нетактично спомена тази кампания, беше Лиодиган.

– Вие, разбира се, сте били тук и преди – каза той, вдигнал глава към Артър. Лиодиган нямаше кон и беше принуден да върви пеша край другите крале.

Артър се намръщи.

– Не съм сигурен, че познавам тази страна – каза той дипломатично.

– Разбира се, че я познавате, разбира се. Виждате ли? Изгореното стопанство? Ваша работа! – Лицето на Лиодиган грееше в усмивка. – Те ви подцениха, нали? Казах аз на Горфидид, казах му го право в лицето. Младият Артър е много добър, казах, но Горфидид никога не се вслушва в разума. Боец, да, мислител, не. Синът е по-добър, струва ми се. Кунеглас определено е по-добър. Много се надявах, че Кунеглас ще се ожени за някоя от моите дъщери, но Горфидид не иска и да чуе за това. Няма значение.

Той се спъна в една туфа трева. Подобно на пътя Фосе край Инис Уидрин, и този път беше скосен, така че водата да се стича в канавките

от двете му страни, но с течение на годините канавките се бяха запълнили с пръст, която постепенно беше покрила и камъните на пътя, затова сега върху тях растеше гъста трева. Лиодиган продължаваше да сочи разни места, опустошени от Артър, но след известно време се отказа, защото Артър не му отговаряше. Накрая Лиодиган изостана и се изравни с нас, воините. Ние яздохме след тримата свещеници на Тюдрик. Лиодиган се опита да заговори Агравейн, началника на охраната на Артър, но Агравейн не беше в настроение. Тогава той реши, че аз съм най-симпатичният сред хората на Артър и започна да ме разпитва за думнонските благородници. Лиодиган се опитваше да разбере кой беше женен и кой не.

– А принц Гърийнт? Той женен ли е? А?

– Да, господарю – казах аз.

– А тя в добро здраве ли е?

– Доколкото знам, да, господарю.

– Тогава крал Мелуас. Той има ли си кралица?

– Тя умря, господарю.

– Аха – веднага грейна той. – Аз имам дъщери, нали разбираш? – обясни той много сериозно. – Две дъщери, а дъщерите трябва да се задомяват, нали така? От неомъжените дъщери няма никаква полза. Честно казано, една от скъпите ми дъщерички скоро ще се омъжи. Говоря за Гуинивър. Ще се омъжи за Валърин. Познаваш ли Валърин?

– Не, господарю.

– Добър човек, добър човек, добър човек, но няма... – той замълча, за да намери точната дума. – Няма богатство! Няма истинска земя, нали разбираш. Има нещо някъде на запад, мисля, но не си струва дори да го споменавам. Няма ренти, няма злато, а мъж без ренти и злато далеч няма да стигне. А Гуинивър е принцеса! Ами Гуенхуивач, сестра ѝ, тя пък изобщо не е сгодена! Живее на моя гръб, а Боговете знаят колко е крехък. Но леглото на Мелуас е празно, а? Идеята не е лоша! Макар че жалко за Кунеглас.

– Защо, господарю?

– Той изглежда не иска да се ожени за нито едно от моите момичета! – каза Лиодиган възмутено. – Хем предложих на баща му. Здрав съюз, обединяване на кралствата – идеално споразумение! Но не. Кунеглас е хвърлил око на Хелед от Елмет, а Артър, чувам, ще се жени за Сийнуин.

– Не мога да знам, господарю – казах аз невинно.

– Сийнуин е красиво момиче! О, да! Ама и моята Гуинивър е

красива, само дето ще се омъжва за Валърин. Майчице. Каква загуба! Без ренти, без злато, без пари, без нищо, някакви изсъхнали пасища и шепи болни крави. На нея няма да ѝ хареса! Тя обича удобствата, но Валърин дори не знае какво означава тази дума! Живее в някаква кочина, доколкото знам. Но е старейшина. Забележи това – колкото по-навътре навлизаш в Поуис, толкова повече ще срещаш хора, които се наричат старейшини – Лиодиган въздъхна. – А тя е принцеса! Мислех, че някое от момчетата на Кадуолън от Гуинед може да се ожени за нея, но Кадуолън е странен човек. Никога не ме е харесвал особено. И не ми помогна, когато дойдоха ирландците.

Той замълча, разсъждавайки над тази велика несправедливост. Вече бяхме навлезли доста навътре в страната и всичко ни беше непознато и земята, и хората. В Думнония бяхме заобиколени от Гуент, Силурия, Кърнау и саксите, а тук мъжете говореха за Гуинед и Елмет, за Лейн и Инис Мон. Лейн някога се казваше Хенис Уирън, кралството на Лиодиган. Инис Мон, т.е. Островът на Мона, беше част от това кралство. Сега и Лейн и Инис Мон бяха в ръцете на Диурнач, един от ирландските господари отсам морето, които си създаваха свои кралства в Британия. Помислих си, че Лиодиган вероятно е бил лесна плячка за мрачния Диурнач, известен със своята жестокост. Чак в Думнония бяхме чули, че боядисвал щитовете на своите воители с кръвта на мъжете, убити от тях в битка. Разправяха, че е по-добре да се сражаваш със саксите, отколкото с Диурнач.

Ние обаче бяхме тръгнали към Каер Сус да сключваме мир, а не да замисляме война. Каер Сус се оказа малък кален град, заобиколен от си-во римско укрепление и разположен в една широка долина, където тече-ше река Севърн (тук я наричаха Хафрън). Столицата на Поуис всъщност беше Каер Долфоруин, красив хълм, на върха на който беше кралският камък. Но в Каер Долфоруин, както и в Каер Кадарн, нямаше нито вода, нито достатъчно място, където да се разположи кралският съд, хазната, оръжейните складове, кухните и продоволствените хранилища. Затова както ежедневните дела на Думнония се решаваха в Линдинис, така и управлението на Поуис се осъществяваше в Каер Сус. Само в дни на опасност или по случай големи кралски празници дворът на Горфидид се преместваше в Каер Долфоруин.

Всички римски сгради в Каер Сус бяха изчезнали, само залата за угощения беше издигната върху стари римски основи. От двете страни на тази зала, специално за Тюдрик и за Артър, бяха построени две нови зали. Горфидид ни посрещна в своята зала. Поуиският крал беше един

намусен човек, чиито ляв ръкав висеше празен благодарение на Екскалибур. Той беше едър мъж на средна възраст, малките му очички гледаха подозрително, а по лицето му нямаше и следа от топлота, когато прегърна Тюдрик и изръмжа неохотно своя поздрав. Горфидид запази мрачно мълчание докато Артър, който не беше крал, коленичи пред него. Всички поуиски старейшини и воители имаха дълги сплетени на плитки мустаци и тежки пелерини, от които капеше вода, тъй като цял ден беше валил дъжд. Залата миришеше на мокри кучета. Нямаше жени с изключение на двете робини, които носеха делви с медовина и често минаваха край Горфидид, а той загребваше от питието със своя рог. По-късно научихме, че кралят се пристрастил към пиенето след като Екскалибур отсякъл ръката му, когато седмици наред бил мъчен от треска и хората се съмнявали, че ще оздравее. Медовината беше гъста и силна, тя трябваше да облекчи раздялата на Горфидид с управлението, грижата за Поуис трябваше да легне върху плещите на Кунеглас, престолонаследника на Поуис.

Кунеглас беше млад човек с кръгло умно лице и с дълги тъмни мустаци. Той лесно се размиваше, беше спокоен и приветлив. Беше очевидно, че двамата с Артър са сродни души. Три дни двамата ходиха на лов за елени из планините, а вечерите пируваха и слушаха песните на менестрелите. В Поуис имаше малко християни, но когато Кунеглас разбра, че Тюдрик е християнин, той превърна един от складовете в църква и покани свещениците да проповядват. Дори самият Кунеглас изслуша една от проповедите, макар че след това той тръсна глава и заяви, че предпочита своите собствени Богове. Крал Горфидид нарече импровизираната църква тъпотия, но не забрани на сина си да направи този жест към религията на Тюдрик. Все пак Горфидид заповяда на своя друид да ограда църквата с пръстен от заклинания.

– Горфидид не е напълно убеден, че ние ще спазваме мира – предупреди ни Артър на втората нощ, – но Кунеглас го е склонил да ни покани. Така че, за Бога, не се напивайте, дръжте мечовете си в ножниците и не приемайте предизвикателства. Една искра да пламне тук и Горфидид ще ни изхвърли и ще започне отново война с нас.

На четвъртия ден съветът на Поуис се събра в голямата зала. Основната задача беше сключването на мира и въпреки резервите на Горфидид всичко приключи много бързо. Поуиският крал се отпусна в стола и впери поглед в своя син, докато Кунеглас обявяваше решението – Поуис, Гуент и Думнония щяха да бъдат съюзници, кръвни братя, и нападението над една от трите страни, щеше да се смята за нападение и

над другите две. Горфидид кимна в знак на съгласие, макар и без особено въодушевление. Освен това Кунеглас съобщи, че след като бъде сключен неговият собствен брак с Хелед от Елмет и Елмет щеше да се присъедини към този договор. Тогава саксите щяха да бъдат обградени от обединените сили на британските кралства. Горфидид постигна това обединение, каза Кунеглас, като сключи мир с Думнония и създаде възможност да отворим голяма война на саксите. Наградата на Горфидид за сключването на този мир щеше да бъде признаването на Поуис за водеща сила в съюза по време на войната.

– Той иска да стане Велик крал – изръмжа Агравейн.

Горфидид поиска също така и възстановяването на своя братовчед Гундлеус на престола на Силурия. Тюдрик, който беше най-засегнат от силурските нападения, нямаше желание да види Гундлеус отново на трона. Ние думнонците, пък не можехме да простим на Гундлеус убийството на Норуена, а лично аз мразех този човек заради това, което беше направил на Нимю. Но Артър беше убедил всички ни, че свободата на Гундлеус е наистина малка цена за мира, който ще постигнем с нея. Така че подлият Гундлеус в крайна сметка беше възстановен на престола на Силурия.

Горфидид може и да не е искал да сключи мир с нас, но изглежда после е бил убеден в предимствата, които му осигуряваше един такъв договор, защото беше решен да плати най-високата цена за неговото подписване. Той беше дал съгласието си дъщеря му Сийнуин, звездата на Поуис, да се омъжи за Артър. Горфидид беше суров човек, мнителен и коравосърдечен, но той обичаше седемнадесетгодишната си дъщеря и я даряваше с цялата любов и доброта, останали в душата му. Фактът, че се беше съгласил да даде Сийнуин на Артър, който не беше крал, дори не беше и принц, говореше за дълбокото убеждение на Горфидид, че неговите воини трябва да престанат да се сражават със своите британски братя. Годежът свидетелстваше и за това, че Горфидид, подобно на сина си Кунеглас, вижда в лицето на Артър истинския владетел на Думнония. Така по време на големия пир след съвета годежът на Сийнуин и Артър беше официално обявен.

Значението на годежната церемония беше толкова голямо, че всички гости, дошли в Каер Сус, трябваше да отидат в залата за угощения на върха на Каер Долфоруин, защото онова място беше свещено и носеше щастие. (Каер Долфоруин бе наречен така по името на поляната в полите на хълма, която се казваше Долфоруин, т.е. Девича поляна.) Пристигнахме по залез слънце. На върха на хълма вече пушеха големите

огньовете, на които се печаха елени и прасета. Далеч под нас Севърн извиваше сребрилата си снага из долината, а на север високите хребети водеха към потъващия в мрак Гуинед. Разправяха, че в ясен ден от върха на Каер Долфоруин можел да се види Кадаир Идрис, но в онази вечер хоризонтът бе посивял от влагата на далечен дъжд. В ниските части на хълма растяха големи дъбове. Когато слънцето обагри облаците на запад в алено червено от дъбовата гора излетяха две червени птици. Всички приеха, че това е чудесно знамение за предстоящия годеж. Вътре в залата менестрелите пееха песента за девойката Хафрън (на нея била посветена поляната Долфоруин). Тя се превърнала в Богиня, когато нейната мащеха се опитала да я удави в реката край хълма. Песента продължи докато слънцето потъна в мрака на нощта.

Годежната церемония беше извършена през нощта, за да може гонимите да получат благословията на Богинята на Луната. Артър първи се подготви за тържественото събитие. Трябваше му един час, за да блесне в цялото си великолепие. Дори воините ахнаха, когато той се появи в залата, защото Артър беше в пълно бойно снаряжение – ризницата със нейните златни и сребърни плочки, проблясваше на светлината на пламъците, а дългите гъши пера, които увенчаваха сребристия му мъртвешки шлем, докосваха покривните греди, докато той вървеше към средата на залата. Неговият щит, покрит със сребро, също блестеше, а бялото му наметало метеше пода зад него. Мъжете не носеха оръжие в залите за угощения, но в онази нощ Артър предпочете да сложи на кръста си Екскалибур и вървеше към високата маса като завоевател, дошъл да склучи мир. Дори Горфидид зяпна, когато доскорощният му враг закрачи към подиума. До този момент Артър беше играл ролята на омиротворител, но сега беше решил да припомни на бъдещия си тъст своята мощ.

Секунди по-късно в залата влезе Сийнуин. От както бяхме дошли в Каер Сус, тя стоеше скрита в отредените за жените стаи. Тази криеница само увеличи нетърпението на онези от нас, които не бяха виждали дъщерята на Горфидид. Признавам, че повечето от нас мислеха, че ще бъдат разочаровани от тази звезда на Поуис, но в действителност тя можеше да затъмни всяка звезда. Сийнуин влезе в залата, придружена от своите придворни дами и появата ѝ остави мъжете без дъх. Аз също забравих да дишам. Косата на принцесата беше светла, което е по-типично за саксите, но косата на Сийнуин беше светлоруса и много красива. Принцесата изглеждаше много млада, имаше срамежливо лице и се държеше скромно и възпитано. Ленената ѝ рокля беше боядисана с помощта на пчелен восък в златисто жълто, а около врата и по краищата на дрехата

бяха бродирани бели звезди. Косата ѝ бе златноруса и блестеше сякаш по-ярко и от ризницата на Артър. Принцесата беше толкова слаба, че Агравейн, който седеше до мен на пода, отбеляза, че няма да става за раждане на деца.

– Всяко нормално бебе би загинало, докато си пробива път през този тесен ханш – каза той кисело, но въпреки това аз съжалих Айлийн, която сигурно се беше надявала съпругата на Артър да бъде само част от неговите политически планове.

Луната се носеше високо над върха на Каер Долфоруин, а Сийнуин вървеше бавно и срамежливо към Артър. Тя носеше дар на своя бъдещ съпруг – един оглавник, който беше символ на преминаването на бащината власт над девојката в ръцете на съпруга ѝ. Когато Сийнуин му подаде оглавника, Артър го пое толкова непохватно, че едва не го изпусна. А това със сигурност беше зла поличба. Но всички, дори и Горфидид, изпратиха неудобния момент със смях. След това поуиският друид Йоурет официално сгоди двойката. На светлината на припукващите факли ръцете им бяха свързани с венец, сплетен от трева. Лицето на Артър бе скрито под сребристосивия му шлем, но Сийнуин, сладката Сийнуин, изглеждаше толкова радостна. Друидът ги благослови и призова Гуидиън, Бога на светлината и Аранрод, Златната Богиня на зората да бдят над годениците и да дарят мир на цяла Британия. Засвири арфистка, мъжете приветстваха щастливото събитие, а Сийнуин, красивата златокоса Сийнуин, плака и се смя с душа преливаща от радост. В онази нощ аз отдадох сърцето си на Сийнуин. Както и много други мъже. Тя изглеждаше толкова щастлива и нищо чудно, защото този годеж слагаше край на кошмарите, преследващи всяка принцеса, която трябва да се ожени по-скоро заради родината си, отколкото водена от сърцето си. Една принцеса може да се окаже в леглото на който и да е смрадлив стар козел с провиснал корем, стига това да е в интерес на страната ѝ. Но Сийнуин бе намерила Артър и в своята младост и доброта, тя без съмнение бе решила да забрави своите страхове.

Лиодиган, кралят-изгнаник на Хенис Уирън, дойде в залата за угощение в разгара на тържеството. Той ни беше напуснал още щом пристигнахме и се беше оттеглил в своя дом, който се намираще на север от Каер Сус. Но благородниците винаги са много щедри след годежна церемония и Лиодиган пристигна точно навреме – в залата раздаваха златото и среброто, донесено от Артър. Освен това Артър беше получил разрешението на съвета на Думнония да върне бойната ризница на Горфидид, трофей от предишната година. Тази скъпоценна вещ обаче не

беше върната публично, за да не се припомня на присъстващите за поражението на Горфидид.

След като бяха раздадени даровете, Артър свали шлема си и седна до Сийнуин. Той разговаряше с годеницата си, привел се към нея, обгърнал я с вниманието си, както правеше винаги, и принцесата без съмнение имаше чувството, че сега тя е най-важният човек за него в целия свят, а тя наистина имаше правото да се чувства така. Мнозина от присъстващите в залата завиждаха на тази любов, която изглеждаше толкова съвършена. Дори Горфидид изглеждаше щастлив да види радостта на Сийнуин, въпреки че вероятно с мъка се бе разделил с дъщеря си, за да я даде на човека, който го беше осакатил и го беше победил в битка.

Но точно в онази щастлива нощ, когато най-сетне бе настъпил мир, Артър разруши Британия.

Тогава никой от нас не знаеше това. След раздаването на подаръците пихме и пяхме. Гледахме фокусници, слушахме песните на поуйския кралски менестрел и ръмжахме своите собствени песни. Един от нашите забрави предупреждението на Артър и се сби с поуйски воин, но и двамата пияни мъже бяха измъкнати навън, където другарите им ги заляха с вода. След половин час двамата здраво се прегръщаха и се кълнях в приятелство до гроб. Пламъците на огньовете се извисяваха към тавана, пиенето се лееше като река. По едно време забелязах, че Артър се беше вторачил в дъното на залата. Любопитен да разбере какво беше приквало вниманието му, аз се обърнах.

Обърнах се и видях една млада жена, главата и раменете ѝ стърчаха над тълпата, а тя гледеше презрително и дръзко. Нейният поглед като че ли казваше: „Ако можеш да покориш мен, тогава можеш да покориш всичко в този зъл свят.“ И сега сякаш я виждам, застанала сред хрътките си, които имаха също като нея тънки стройни тела и носовете им бяха дълги като нейния, а в очите им присветваше същата ловна страст като в очите на тяхната господарка. Тя имаше зелени очи, а дълбоко в тях се бе спотаила някаква жестокост. Лицето ѝ нямаше меки черти, нито тялото ѝ. В нея всичко внушаваше чувството за притежавана сила. Лицето ѝ беше красиво, но толкова сурово. Това, което я правеше красива, беше косата и осанката ѝ – тя стоеше права като копие, а косата ѝ падаше по раменете като червен водопад. Тази червена коса смекчаваше чертите ѝ, а смехът ѝ улавяше мъжете както рибарската мрежа – рибата. Имало е и много по-красиви жени и хиляди по-добри от нея, но си мисля, че едва ли са много жените незабравими като Гуинивър, най-голямата дъщеря на Лиодиган, краля на Хенис Уирън в изгнание.

И както Мерлин винаги казваше, щеше да бъде много по-добре, ако я бяха удавили след раждането.

На следващия ден кралската компания отиде на лов за елени. Хрътките на Гуинивиър свалиха един млад елен без рога, макар че ако бяхте чули похвалите на Артър, щяхте да си помислите, че кучетата бяха повалили самия Див елен от Дифед.

За любовта пеят менестрели, мъже и жени мечтаят за нея, но никой не знае какво е любовта, докато тя не ни порази, като копие излетяло от тъмнината. Артър не можеше да свали очи от Гуинивиър, макар Боговете да знаят, че опита. В дните след годежа, когато се върнахме в Каер Сус, той се разхождаше и говореше със Сийнуин, но нямаше търпение да види Гуинивиър отново. А тя, знаейки точно каква игра играе, го измъчваше. Нейният годеник Валърин беше в двора и тя се разхождаше с него под ръка, смееше се и хвърляше внезапни скромни погледи към Артър, за който светът изведнъж спираше да се върти. Той изгаряше по Гуинивиър.

Щеше ли да се случи нещо по-различно, ако Бедуйн беше там? Мисля, че не. Дори Мерлин нямаше да може да спре онова, което ставаше. Със същия успех човек можеше да заповяда на дъжда да се върне отново в облаците или на реката да обърне течението си.

На втората нощ след пира Гуинивиър дойде по тъмно в покоите на Артър. Аз бях на пост и ги чух да се смеят и тихо да разговарят. Цял нощ говориха, а може да са правили и друго, не знам, но знам, че разговаряха, защото бях на пост пред стаята и нямаше начин да не ги чувам. Понякога говореха много тихо, но понякога чувах Артър как обяснява и ласкае, моли и подтиква. Може би са говорели за любовта, не знам, не съм чул, но чух Артър да говори за Британия и за мечтата, която го беше довела тук от Арморика. Той говори за саксите и за това каква напаст са, напаст, от която трябва да се отървем, ако искаме страната да бъде щастлива. Говори за войната и за ужасната радост, която доставя ездата на покрит с броня кон в битка. Говореше така, както беше говорил и на мен в онази ледена нощ на укрепленията на Каер Кадарн, описвайки една мирна страна, в която обикновените хора не се страхуват от воините, които се появяват призори. Той говореше страстно, развълнувано, а Гуинивиър слушаше с такова желание и го уверяваше, че неговата мечта е божествено внушение. Върху тази мечта Артър построи бъдеще, в което бе вплетена и съдбата на Гуинивиър. Горката Сийнуин, тя имаше само своята красота и своята младост, а Гуинивиър усети самотата в душата на Артър и обеща да я излекува. Тя си тръгна преди

зазоряване – тъмната ѝ фигура прекоси Каер Сус, а косата ѝ проблясваше, оплела полумесеца в свиления си капан.

На другия ден, изпълнен с угризения, Артър излезе на разходка със Сийнуин и нейния брат. Този ден Гуинивийър носеше нова огърлица от тежко злато и някои от нас съжалиха Сийнуин, но Сийнуин беше дете, Гуинивийър беше жена и Артър беше безпомощен.

Тази любов беше лудост. Луда като Пелинор. Толкова луда, че Артър можеше да бъде изпратен на Острова на мъртвите. Нищо друго нямаше значение за Артър – нито Британия, нито саксите, нито новият съюз. Целият внимателно обмислен план за обединяване на британските кралства, за който Артър работеше откакто беше пристигнал от Арморика, бе оставен да потъне във водовъртежа на неговата страст по тази червенокоса принцеса без пари и без земя. Той знаеше какво прави, но не можеше да спре. Беше полудял по нея, мислеше за нея, говореше за нея, мечтаеше да нея, не можеше да живее без нея, но все пак с последни сили успяваше да скрива чувствата си, за да не провали годежа си със Сийнуин. Подготовката за сватбата беше в разгара си. В знак на уважение към приноса на Тюдрик за сключването на мирния договор бракосъчетанието щеше да бъде извършено в Глевум. Артър трябваше да замине пръв за столицата на Гуент, за да приготви всичко необходимо. Церемонията не можеше да се проведе, докато луната намаляваше, защото изтъняването на лунния сърп беше лошо знамение и никой не би поел риска да се жени през този период. След две седмици луната щеше да е в благоприятна фаза и Сийнуин щеше да тръгне на юг с цветя в косата си.

Но Артър носеше част от косата на Гуинивийър – една тънка червена плитка, която той криеше под яката си, но аз я видях, когато една сутрин му занесох вода. Той седеше гол до кръста и остреше ножа си за бръснене. Като видя, че забелязах плитката, сви рамене и попита:

– Мислиш, че червената коса носи нещастие ли, Дерфел?

– Всички казват така, господарю.

– А дали са прави? – попита той бронзовото огледало. – За да направиш меча здрав, Дерфел, ти не го закаляваш във вода, а в урината на червенокосо момче. Значи то носи щастие, нали? И какво като носи нещастие червената коса? – Артър замълча, плю върху камъка и започна да плъзга острието на ножа напред-назад. – Нашата задача, Дерфел, е да променяме нещата, а не да ги оставяме такива, каквито са. Защо да не направим така, че червената коса да носи щастие?

– Ти можеш да направиш всичко, господарю – казах аз с тъжна

преданост. Той въздъхна.

– Надявам се да е така, Дерфел. Много се надявам. – Той се погледна в огледалото и трепна като допря острието до бузата си. – Мирът е нещо повече от един брак, Дерфел. Трябва да е! Няма да започнем война заради една сватба я. Ако мирът е толкова желан, а той е, тогава не можеш да се откажеш от него само защото един брак не може да бъде сключен, нали?

– Не знам, господарю – казах аз. Знаех само, че моят господар пре-мисляше на глас доводите и оправданията, които се въртяха в главата му и щеше да ги повтаря докато сам започнеше да им вярва. Той беше луд от любов, толкова луд, че за него северът беше юг, а горещината студ. За мен това беше един нов Артър – човек, подчинен на страстта и (смея да кажа) забравил всичко друго освен себе си. Артър се беше издигнал толкова бързо. Вярно е, че във вените му течеше кралска кръв, но той не беше получил нищо от баща си, затова смяташе, че всичко бе постигнал сам. Той се гордееше с това и беше убеден, че знае и може повече от всеки друг с изключение може би на Мерлин. И понеже имаше остър ум, стремежите му често съвпадаха с онова, към което другите хора несъзнателно се стремяха. Затова неговите егоистични амбиции обикновено изглеждаха благородни и далновидни, но в Каер Сус неговите амбиции се сблъскаха с желанията на другите.

Оставих го да се бръсне и излязох навън, където Агравейн, застанал под утринното слънце острееше едно ловно копие.

– Е? – попита ме той.

– Той няма да се ожени за Сийнуин – казах аз. Бяхме далеч, за да може Артър да ни чуе, но дори и да бяхме по-близо, той пак нямаше да ни чуе, защото пееше. Агравейн се изплю.

– Той ще се ожени за която му се каже – каза той и заби копието в една туфа трева. После тръгна към покоите на Тюдрик.

Не мога да кажа дали Горфидид и Кунеглас знаеха какво ставаше, те не бяха постоянно с Артър като нас. Но дори и да е подозирал нещо, Горфидид вероятно е мислел, че походженията на Артър са без значение. Той сигурно е смятал (ако изобщо е смятал нещо), че Артър ще направи Гуинивър своя любовница, но ще се ожени за Сийнуин. Подобно уреждане на нещата, и то седмица след годежа, беше проява на лош вкус, но Горфидид никога не се е славел с добър вкус. Той самият се отнасяше така към жените и като всички крале знаеше, че съпругите са за продължаване на династията, а любовниците – за удоволствие. Неговата съпруга беше починала отдавна, но в леглото му се бяха

изредили много робини. За Горфидид обеднялата Гуинивиър никога нямаше да бъде нещо повече от робиня, затова според него тя едва ли би могла да бъде заплаха за брака на любимата му дъщеря. Кунеглас беше много по-проницателен и сигурно бе усетил надвисналата беда, но той бе вложил всичките си сили за постигането на този мир и вероятно се е надявал увлечението на Артър по Гуинивиър да премине като лятна буря. А може Горфидид и Кунеглас изобщо да не бяха разбрали, защото не направиха нищо да отстранят Гуинивиър от Каер Сус, макар че дали това щеше да помогне, само Боговете знаят. Агравейн смяташе, че лудостта на Артър можеше и да премине. Той ми каза, че това и друг път се беше случвало с Артър.

– Беше едно момиче от Инис Трийбс – каза ми Агравейн, – не мога да си спомня името ѝ. Мела ли? Меса ли? Нещо такова. Красиво девойче. Артър се влюби до уши, ходеше след нея като куче след каруца с мърша. Но тогава той беше млад и толкова далеч от всякакви надежди за благополучие, че бащата реши да си вземе своята Мела-Меса и да я върне в Брослианд, където я ожени за някакъв магистрат петдесет години по-възрастен от нея. Тя умря при раждане, но Артър вече я беше забравил. Тия неща минават и заминават, Дерфел. Тюдрик ще набие малко мозък в главата на Артър, ти само стой и гледай.

Тюдрик прекара цяла сутрин затворен с Артър и аз си помислих, че може би наистина е успял да набие малко мозък в главата на моя господар, защото Артър изглеждаше напълно смирен до края на деня. Нито веднъж не погледна към Гуинивиър, дори се застави да бъде внимателен със Сийнуин, а през нощта, вероятно за да достави удоволствие на Тюдрик, той и Сийнуин отидоха да слушат проповедта на Сенсъм в малката импровизирана църква. Помислих, че Артър беше харесал речта на Господаря на мишките, защото Сенсъм беше поканен след службата в покоите на моя господар и двамата останаха затворени там дълго време.

На следващата сутрин Артър се появи строг и непоколебим и заяви, че заминаваме и то веднага. По план трябваше да тръгнем след два дни и Горфидид, Кунеглас и Сийнуин сигурна са били изненадани, но Артър ги убеди, че му трябва повече време, за да се подготви за своята сватба и Горфидид прие това обяснение съвсем спокойно. Кунеглас може да си е помислил, че Артър си тръгва по-рано, за да избяга от изкушенията на Гуинивиър. Във всеки случай принцът не се опита да го спре, само заповяда да ни приготвят хляб, сирене, мед и медовина за из път. Сийнуин, красивата Сийнуин, се сбогува с всички ни. А ние всички бяхме влюбени в нея и затова се възмущавахме от лудостта на Артър, но какво

можехме да направим. Сийнуин даде на всеки от нас малък златен подарък и всеки от нас се опита да ѝ откаже, но тя настоя. На мен ми даде една брошка от красиво сплетени златни нишки. И аз се опитах да мушна украшението обратно в ръцете ѝ, но тя само се усмихна и сви пръстите ми върху златото.

– Грижи се за своя господар – каза тя настойчиво.

– И за вас, лейди – казах аз пламенно.

Тя се усмихна и отиде при Артър, за да му поднесе клонче от разцъфнал глог, което щеше да му осигури бързо и безопасно пътуване. Артър забодя клончето в колана си, целуна ръката на своята годеница и възседна Ламрей. Кунеглас искаше да ни изпрати ескорт от поуиски войници, но Артър отклони предложената чест.

– Нека да си тръгнем по-бързо, принц Кунеглас, за да уредя по-скоро нашето щастие.

Думите на Артър доставиха удоволствие на Сийнуин и Кунеглас, любезен както винаги, заповяда да отворят градските порти. Сякаш освободен от някакво мъчение, Артър пришпори Ламрей и в луд галоп напусна Каер Сус. Ние го последвахме пеша и недалеч намерихме захвърлено глоговото клонче. Агравейн го вдигна от земята да не би Сийнуин да го намери.

С нас дойде и Сенсъм. Никой не ни обясни защо, но Агравейн предположи, че Тюдрик беше заповядал на свещеника да помогне на Артър да се излекува от своята лудост, лудост, която всички се надявахме, че ще отшуми, но се лъжехме. Лудостта на Артър беше безнадеждна още от момента, в който той съзря червената коса на Гуинивийър. Сеграмор обичаше да ни разказва една древна приказка за отдавна отминала битка, разразила се в голям град с кули, дворци и храмове. Тъжното в тази история беше, че в основата на всичко стояла жена и заради тази жена загинали десет хиляди воители с бронзови ризници.

Тази история не беше толкова стара в края на краищата.

Защото само два часа след като напуснахме Каер Сус в една пуста гориста местност, където нямаше стопанства, а само стръмни хълмове, бързи потоци и тежки дебели дървета, ние намерихме Лиодиган от Хенис Уирън, който чакаше край пътя. Без да каже и дума, той ни поведе по една пътека, която се виеше между корените на огромните дъбове и стигаше до една полянка край вирче, образувало се в потока, преграден от бобри. Гората беше пълна с маргаритки и сини камбанки, които се полюляваха и проблясваха в сянката на дърветата. Слънчевите лъчи галеха тревата, в която грееха цветовете на игликата и синееха

теменушки, а сред тях се белееше ленената рокля на Гуинивийр. Принцесата бе вплела иглики в червената си коса. Тя носеше златната огърлица на Артър, на ръцете си имаше сребърни гривни и бе покрила раменете си с вълнена пелерина с цвят на люляк. Такава жена можеше да покори всеки мъж. Агравейн тихо изруга.

Артър скочи от коня и изтича при Гуинивийр. Прегърна я и я завъртя около себе си. Тя се засмя.

– Цветята ми – викна Гуинивийр и сложи ръка на главата си. Артър нежно я пусна на земята, коленичи и целуна края на дрехата ѝ.

След това стана и се обърна.

– Сенсъм!

– Господарю?

– Вече можеш да ни венчаеш.

Сенсъм отказа, кръстоса ръце върху мръсното си черно расо и навири упорито мишия си нос.

– Ти си сгоден, господарю – каза той нервно.

Помислих, че Сенсъм постъпва благородно, но всъщност всичко беше предварително замислено. Сенсъм не беше дошъл с нас по молба на Тюдрик, а на Артър и сега най-неочаквано бе изневерил на думата си. Лицето на Артър се изкриви от гняв.

– Бяхме се разбрали! – каза той и когато Сенсъм само упорито тръсна подстриганата си глава, Артър пипна дръжката на Екскалибур. – Бих могъл още сега да сваля главата ти от раменете, свещенико.

– Мъчениците винаги се създават от тирани, господарю – каза Сенсъм, отпусна се на колене сред цветята и наведе глава, за да оголи мръсния си врат. – Аз идвам, о Господи – избоботи той. – Твоят слуга! Идва при Теб, о слава Тебе! Виждам как вратите на рая се отварят! Виждам ангелите, които ме чакат! Приеми, Господи Иисусе, своето чедо! Аз идвам! Идвам!

– Млъкни и стани – каза Артър уморено.

Сенсъм вдигна глава и лукаво погледна към Артър.

– Нима ще ме лишиш от благодатта на рая, господарю?

– Снощи ти се съгласи да ни венчаеш. Защо отказваш сега?

Сенсъм сви рамене.

– Съвестта ми проговори, господарю.

Артър разбра и въздъхна.

– Кажу какво искаш, свещенико.

– Епископство – каза бързо Сенсъм и се изправи.

– Мислех, че вие си имате папа, който да ви раздава епископства –

каза Артър. – Симплиций. Нали така се казваше?

– Да, най-блаженният и свят Симплиций, да е жив и здрав – съгласи се Сенсъм, – но ти, господарю, ми дай църква и трон в църквата и хората ще започнат да ме наричат епископ.

– Един стол и една църква? – попита Артър. – И нищо друго?

– Искам да бъда и капелан на крал Мордред. Трябва да бъда! Негов единствен личен свещеник, разбираш ли, господарю? За целта трябва да ми се отпусне сума от хазната, достатъчна, за да подържам свой управител, вратар, готвач и клисар. – Той изтупа тревата от черната си роба и бързо добави – И перачка.

– Това ли е всичко – попита Артър саркастично.

– И място в съвета на Думнония – каза Сенсъм сякаш това се разбираше от самосебе си. – Това е всичко.

– Дадено – каза Артър безгрижно. – Така, сега какво трябва да направим, за да се оженим?

Докато двамата преговаряха, аз наблюдавах Гуинивийр. Лицето й грееше триумфално и нищо чудно, защото тя щеше да се омъжи за Артър – партия, за която нейният беден баща дори не бе посмял да се надява. Самият Лиодиган изглеждаше много жалък с треперещата си провиснала уста, ужасен от възможността Сенсъм да откаже да извърши церемонията. Зад него стоеше едно дребно трътлесто момиче, което изглежда отговаряше за четирите хрътки на Гуинивийр и за оскъдния багаж на кралското семейство в изгнание. Оказа се, че това момиче бе Гуенхуивач, по-малката сестра на Гуинивийр. Те имаха и брат, който отдавна се беше оттеглил в някакъв манастир на пустия бряг на Страт Клота, където странни християни отшелници пускаха дълги коси, ядяха само дребни диви плодове и проповядваха на тюлените истината за спасението.

Брачната церемония беше кратка. Артър и Гуинивийр застанаха под знамето с мечката, а Сенсъм разпери ръце и каза няколко молитви на гръцки. След това Лиодиган извади своя меч, докосна гърба на дъщеря си с острието и подаде оръжието на Артър в знак на това, че предава своята бащина власт над Гуинивийр в ръцете на нейния съпруг. После Сенсъм гребна малко вода от потока и напръска младоженците като каза, че така изчиства от тях всеки грях и ги приема в лоното на Светата църква, която тук, чрез Сенсъм, обявява техния съюз за неразторжим и свещен пред Бога, сключен, за да се създават деца. След това свещеникът впери поглед във всеки от нас, войниците, и поиска да заявим, че сме били свидетели на тази тържествена церемония. Ние се

подчинихме. Артър беше толкова щастлив, че остана глух за недоволството в нашите гласове, но Гуинивийр го забеляза. Нищо не можеше да убегне от вниманието на Гуинивийр.

– Ето, господарю – каза Сенсъм, когато жалката церемония завърши, – вече си женен.

Гуинивийр се засмя. Артър я целуна. Тя беше висока колкото него, може би мъничко по-висока, но трябва да призная, че те бяха великолепно двойка. Дори повече от великолепно, защото Гуинивийр бе наистина поразителна. Сийнуин беше красива, но Гуинивийр можеше да затъмни и слънцето. Ние, войниците бяхме в шок. Не можехме да направим нищо, за да предпазим своя господар от тази крайна изява на обзелата го лудост, а и бързината, с която бе направено всичко, още по-ярко подчертаваше колко непочтено и недостойно бе стореното. Ние знаехме, че Артър беше импулсивен и лесно се палеше, но той ни взе ума с това внезапно решение. Лиодиган обаче ликуваше и неспирно бръщолевеше на по-малката си дъщеря как сега щели да се оправят семейните финанси и как воините на Артър, по-скоро отколкото някой може да предположи, щели да изгонят ирландския узурпатор Диурнач от Хенис Уирън. Артър чу това и бързо се обърна.

– Съмнявам се, че това е възможно, татко – каза той.

– Възможно! Разбира се, че е възможно! – намеси се Гуинивийр. – Това ще бъде твоя сватбен подарък за мен, господарю, – да върнеш кралството на скъпия ми баща.

Агравейн се изплю, за да покаже неодобрението си. Гуинивийр се направи, че не забеляза, дори дойде да ни подари по една иглика от диademата, украсявала главата ѝ. След това като престъпници, които искат да избягат от правосъдието на своя господар, ние бързо се отправихме на юг, за да напуснем кралство Поуис преди Горфидид да е разбрал за нанесената му обида.

Съдбата, както винаги казваше Мерлин, е неумолима. Онази кратка церемония сред полянката, осяна с цветя, повлече след себе си толкова много беди. Толкова много хора умряха. Имаше толкова много болка, толкова много кръв и толкова много сълзи, от тях можеше да потече цяла река, но с времето водовъртежите изчезнаха, вляха се нови реки и отнесоха сълзите в голямото море. Някои хора дори забравиха как започна всичко. Щеше да дойде и славно време, но онова, което можеше да стане, никога не стана, а от всички, белязани с трагедията, започнала с онзи кратък миг от безспирния бяг на живота, Артър пострада най-тежко.

Но в онзи ден той беше щастлив. Ние бързахме към вкъщи.

Новината за сключения брак гръмна из цяла Британия, както би гръмнал Божият щит, когато Бог удари с копието си по него. Първоначално всички бяха слисани и докато хората се опитваха да преценят какви щяха да бъдат последствията от това, в Думнония пристигнаха пратеници от Поуис. Сред тях беше и Валърин, старейшината, който беше сгоден за Гуинивиър. Той призова Артър на двубой, но Артър отказа. И когато Валърин се опита да извади мечта си, ние от охраната трябваше да го закараме до Линдинис. Валърин беше висок и силен мъж, с черна коса и черна брада, с дълбоко разположени очи и счупен нос. Той беше много нещастен, но гневът му беше по-голям от болката, а опитът му за отмъщение беше осуетен.

Начело на делегацията от Поуис беше друидът Йорует, изпратен по-скоро от Кунеглас, отколкото от Горфидид. Горфидид бе пиан от медовина и ярост, докато синът му все още се надяваше мирът да бъде спасен. Друидът Йорует беше мрачен и разумен мъж. Той дълго разговаря с Артър. Според него бракът не беше валиден, защото брачната церемония е била извършена от християнски свещеник, а Боговете на Британия не признаваха новата религия. Йорует съветваше Артър да задържи Гуинивиър като любовница и да вземе Сийнуин за своя съпруга.

– Гуинивиър е моя съпруга – извика Артър високо.

Епископ Бедуйн подкрепи усилията на Йорует, но и Бедуйн не можа да промени решението на Артър. Артър остана непоколебим дори пред опасността от нова война с Поуис. Йорует му намекна за това като каза, че Думнония беше нанесла обида на Поуис, а обидата трябваше да се измие с кръв, ако Артър не промени решението си. Тюдрик от Гуент беше изпратил епископ Конрад да моли Артър да се откаже от Гуинивиър и да се ожени за Сийнуин. Конрад дори заплаши, че Тюдрик би могъл да сключи и сепаративен мир с Поуис.

– Моят господар няма да се бие срещу Думнония – дочух Конрад да казва на Бедуйн, докато двамата епископи се разхождаха нагоре надолу по терасата пред вилата в Линдинис, – но няма да се бие и за тази курва от Хенис Уирън.

– Курва? – попита Бедуйн, разтревожен и поразен от тази дума.

– Може и да не е – склони Конрад. – Но ще ти кажа нещо, братко, Гуинивиър никога не е яла достатъчно бой. Никога!

Бедуйн поклати глава, възмутен от тази мекушавост, проявена от Лиодиган. После двамата свещеници се отдалечиха и вече не можех да ги чувам. На следващия ден и епископ Конрад, и поуиските пратеници

си тръгнаха, понесли лоши новини.

Артър обаче вярваше, че беше настъпил най-щастливият период в живота му. Той смяташе, че война няма да има, защото Горфидид вече беше загубил едната си ръка и нямаше да рискува и другата. Според Артър здравият разум на Кунеглас щеше да осигури мира. Известно време щяло да има недоволство и недоверие, но това щяло да отmine. Той смяташе, че неговото щастие можеше да огрее целия свят.

Бяха наети работници, които трябваше да разширят и да поправят вилата в Линдинис, за да я превърнат в дворец, достоен за една принцеса. Артър изпрати вестonosец до Бан от Беноик, за да помоли своя бивш господар да изпрати в Думнония зидари и мазачи, които знаят как да поправят римски сгради. Той искаше да има овощна градина, цветна градина, басейн с рибки, искаше баня с топла вода, искаше двор, където да свирят арфистки. Артър искаше рай на земята за своята булка, но други хора искаха отмъщение. Онова лято чухме, че Тюдрик от Гуент се срещнал с Кунеглас и двамата сключили мирен договор. Едно от задълженията на Тюдрик по този мирен договор било да пропуска поуиските войски да преминават свободно по римските пътища през кралство Гуент. А тези пътища водеха единствено към Думнония.

Въпреки това, лятото отмина, а границите останаха спокойни. Сеграмор държеше саксите на Аел на разстояние, докато Артър прекарваше едно лято изпълнено с любов. Аз бях зачислен в личната му охрана, така че денонощно бях с него. Трябваше да нося меч, щит и копие, но често ме товареха и с бутилки и подноси с храна, защото Гуинивиър обичаше да се храни скрита от чужди погледи, край потайни поточета и ние войниците трябваше да носим сребърните чинии, роговите чаши, храната и виното на посоченото място. Гуинивиър направи своя свита от придворни дами, сред които беше и Люнет. Люнет беше много кисела, когато напускаше своята тухлена къща в Кориниум, но само за няколко дни разбра, че с Гуинивиър я очакваше по-добро бъдеще. Люнет беше красива, а Гуинивиър искаше да бъде заобиколена само от хора и предмети, които бяха красиви. Затова и тя, и придворните ѝ дами бяха облечени в най-фини ленени дрехи, украсени със злато сребро, бял и кафяв кехлибар, а Гуинивиър плащаше на арфистки, певци, танцьорки и поети да забавляват нея и двора ѝ. Те играеха на разни игри в гората, гонеха се, криеха се и плащаха глоби за нарушаване на някое от сложните правила, които Гуинивиър измисляше. Парите за тези игри, както и за ремонта на вилата в Линдинис се осигуряваха от Лиодиган, назначен за ковчежник в домакинството на Артър. Лиодиган се кълнеше, че всички

пари идваха от ренти и може би Артър му вярваше, но до нас достигаха слуховете, че от хазната на Мордред изтича злато, което Лиодиган обещава да върне. Артър сякаш пет пари не даваше. Той вярваше, че това лято е предвестник на дълъг мир за Британия, но за нас то беше рай само за глупците.

Амхар и Лохолт бяха доведени в Линдинис, но майка им Айлийн не беше повикана. Близнаците бяха представени на Гуинивиър. Артър се надяваше, мисля, че те ще останат да живеят в двореца, който растеше около старата вила. Но Гуинивиър издържа компанията им само ден, след това заяви, че тяхното присъствие я разстройва. Те не бяха забавни. Не бяха красиви, каза тя, както и нейната сестра Гуенхуивач не беше красива, а щом като не бяха красиви и забавни, те нямаха място в живота на Гуинивиър. Освен това, каза тя, близнаците бяха част от стария живот на Артър, а той беше минало. Тя не ги искаше и заяви това публично без да ѝ мигне окоото, само докосна бузата на Артър и каза:

– Ако искаме деца, принце мой, ще си направим свои собствени.

Гуинивиър винаги се обръщаше към Артър с титлата „принц“. В началото Артър ѝ заяви, че не е принц, но Гуинивиър настоя, че след като е син на Утър, той е принц. За да ѝ достави удоволствие, Артър я остави да го нарича принц, но скоро и на нас ни беше заповядано да използваме тази титла, когато се обръщаме към Артър. Заповедта беше на Гуинивиър и ние се подчинихме.

До тогава никой не се беше противопоставял на Артър по отношение на Амхар и Лохолт с успех, но Гуинивиър успя и близнаците бяха изпратени обратно при майка им в Кориниум. Онова лято реколтата беше лоша, защото житата бяха попарени от закъснял дъжд, почерняха и клюмнаха. Говореше се, че реколтата на саксите беше по-добра, защото при тях не беше ваяло. Затова Артър поведе един отряд на изток отвъд Дурокобровис, за да открие зърнените складове на саксите и да ги изпразни. Той изглежда беше доволен от възможността да се отърве от песните и танците в Каер Кадарн, а ние бяхме доволни, че той отново бе начело на войниците си и че носехме копия вместо празнични дрехи. Походът беше успешен, защото се върнахме с много жито, злато и роби. Лиодиган, който сега беше член на съвета на Думнония, беше натоварен със задачата да разпредели зърното между отделните области на кралството. Упорито се говореше обаче, че вместо да раздава житото, той го продавал, а полученото злато потъвало в новата къща, която Лиодиган строеше отвъд потока срещу двореца на Гуинивиър.

Понякога времето слага край и на лудостта. Но по волята на

Боговете, а не на човека. Артър беше луд от любов през цялото лято, а то беше едно добро лято, въпреки слугинските ни задължения, защото щастливият Артър беше щедър господар. Но когато есента дойде с ветровете и дъжда, с пожълтелите листа, той сякаш се събуди от летния си сън. Артър все още беше влюбен (всъщност аз мисля, че той никога не престана да обича Гуинивийър), но в онази есен най-сетне разбра какво беше причинил на Британия. Вместо мир цареше мрачно примирие и Артър знаеше, че то не можеше да бъде трайно.

Ние режем ясени дървета за копия, а ковачниците кънтяха от ударите на чука върху наковалнята. Сеграмор бе повикан от границата със саксите, за да бъде по-близо до сърцето на кралството. Артър изпрати пратеник при Горфидид. В посланието си той признаваше обидата, която бе нанесъл на краля и на неговата дъщеря и се извиняваше, но заедно с това молеше да бъде запазен мирът в Британия. Той изпрати огърлица от перли и злато на Сийнуин, но Горфидид му върна огърлицата, омотана около отсечената глава на пратеника. Чухме, че Горфидид се беше отказал от пиенето и отново бе поел работите на кралството в свои ръце. Тази новина потвърждаваше опасенията, че в Британия нямаше да има мир, докато дългите копия на Поуис не отмъстят за обидата, нанесена на Сийнуин.

Пътници донасяха лоши новини отвсякъде. Лордовете отвъд морето водеха все нови и нови ирландски воини в крайбрежните си кралства. Франките струпваха войски по границите на Бретан. В Поуис бяха прибрали зърното и опълченците, оставили сърповете, се учеха да се сражават с копия. Кунеглас се беше оженил за Хелед от Елмет и сега от тази северна страна идваха нови попълнения във войската на Поуис. Гундлеус, възстановил властта си в Силурия, ковеше мечове и копия в дълбоките долини на своето кралство, а на изток на завладения от саксите бряг приставаха все повече и повече сакски лодки.

Артър облече ризницата си (откакто се беше върнал в Британия, той я слагаше едва за трети път) и тръгна из Думнония с двадесетина от своите бронирани конници. Той искаше да покаже на кралството своята сила, освен това искаше пътуващите търговци, които разнасяха стоките си по границите на страната, да разказват надлъж и нашир за неговата мощ. След това Артър се върна в Линдинис, където неговият слуга Хигуид излъска ръждата, появила се по плочките на ризницата.

В онази есен трябваше да понесем първото си поражение. Във Вента тежка епидемия изстиска силите на войниците на крал Мелуас и новият сакски вожд Сердик разби войската на белгите и завладя широка

ивица плодородна крайречна земя. Крал Мелуас молеше за подкрепления, но Артър знаеше, че Сердик щеше да бъде най-малката му грижа. Саксите биеха бойните си тъпани из цяла Лоегир, за война се готвеха и всички северни британски кралства, затова Артър не можеше да прати и един войник на Мелуас. Впрочем Сердик като че ли изцяло се отдаде на утвърждаването си в новозавладените земи и не продължи рейда си в Думнония. Затова Артър реши временно да остави саксите да се радват на новата си земя.

– Ще дадем шанс на мира – каза той на съвета.

Но мир нямаше.

В късната есен, когато обикновено войниците мислят за смазване на оръжията си, за да ги запазят от ръжда през студените месеци, Поуис изправи цялата си мощ срещу нас. Войната в Британия избухна.

ЧАСТ ТРЕТА ЗАВРЪЩАНЕТО НА МЕРЛИН

Игрейн ми говори за любовта. Тук в Динюрак вече е пролет и слънцето изпълва манастира с едва доловима топлина. По южните склонове се виждат агнета, макар че вчера един вълк уби три от тях и остави кръвава следа край нашата порта. Сега пред портата се събират просяци, дошли да молят за храна. Когато Игрейн идва на посещение, те протягат към нея болните си ръце. Тази сутрин един от просяците откъсна от гарваните червясалите останки от трупа на едно агне и седна на земята да го дъвче, точно когато Игрейн пристигна.

Тя ме пита дали Гуинивиър е била наистина красива. Не, казах аз, но много жени биха заменили своята красота за външността на Гуинивиър. Игрейн, разбира се, иска да знае дали самата тя е красива и аз я уверих, че е красива. Тя се оплаква, че огледалата в дома на нейния съпруг били много стари и очукани и не можела добре да се вижда.

– Би било много хубаво, ако можехме да се видим точно каквито сме, нали?

– Бог ни вижда така – казах аз, – и само Бог.

Тя сбърчи вежди срещу мен.

– Наистина мразя, когато започнеш да ме поучаваш, Дерфел. Не ти отива. Ако Гуинивиър не е била хубава, тогава защо Артър се е влюбил в нея?

– Любовта не е само за красивите – смъмрих я аз.

– Аз да не би да твърдя обратното – попита тя възмутено, – но от твоя разказ излиза, че Артър се е влюбил в Гуинивиър от първия миг. Ако не е бил привлечен от красотата ѝ, тогава от какво?

– Един поглед към нея беше достатъчен, за да пламне кръвта му.

На Игрейн това много ѝ хареса. Тя се усмихна.

– Значи е била красива.

– Тя го предизвикваше – отговорих аз – и той си мислеше, че не би бил истински мъж, ако не я завладее. Или може би Боговете бяха решили да си поиграят с нас? – свих аз рамене, неспособен да измисля други обяснения. – Впрочем – добавих аз – никога не съм искал да кажа, че тя не беше красива, а само, че тя беше повече от красива. Тя беше най-красивата жена, която някога съм виждал.

– А мен броиш ли ме? – попита моментално моята кралица.

– Уви – казах аз – вече съм стар и не довиждам.

Моето измъкване я разсмя.

– А Гуинивийър обичаше ли Артър? – попита тя.

– Тя обичаше представата за него – казах аз. – Тя обичаше това, че Артър беше най-добрият боец на Думнония, обичаше в него онзи мъж, когото видя за първи път. Великият Артър, бляскав в своята великолепно-ризнца, най-могъщият воин, от чиито меч се страхуваха всички в Британия и в Арморика.

Игрейн започна да си играе с колана на бялата си рокля замислено.

– Мислиш ли, че кръвта на Брочваел пламва, когато ме види? – попита тя с копнеж.

– През нощта – казах аз.

– О, Дерфел – въздъхна тя и се смъкна от перваза на прозореца. След това отиде до вратата, от където можеше да гледа към малката ма-настирска зала. – Ти бил ли си някога толкова влюбен? – попита тя.

– Да – признах аз.

– И коя беше тя – попита веднага Игрейн.

– Няма значение.

– За мен има! Настоявам да ми кажеш. Нимю ли беше? – попита тя.

– Не беше Нимю – казах аз твърдо. – Нимю беше различна. Обичах я, но не бях луд от желание по нея. Просто мислех, че тя беше безкрайно... – замълчах, исках да намеря подходящата дума, но не успях. – Удивителна – казах аз безпомощно и сведох очи, защото не исках Игрейн да види сълзите ми.

– Тогава в коя си бил влюбен? В Люнет?

– Не! Не!

– В коя тогава? – упорстваше тя.

– Не е дошло времето за тази история, но и това ще стане – казах аз, – ако съм жив.

– Разбира се, че ще си жив. Ние ще ти изпращаме специални храни.

– Които моят господар Сенсъм – казах й аз, за да спестя усилията й, – ще вземе веднага от мен като ми обясни, че тия неща са недостойни за един монах.

– Тогава ела да живееш при нас – каза тя настойчиво. – Моля те!

Аз се усмигнах.

– Бих дошъл с голямо удоволствие, лейди, но уви, положил съм клетва да остана тук.

– Горкият Дерфел.

Тя се върна отново да прозореца и се загледа в брат Маелгуин,

който копаеше в градината. С него беше и единственият останал послушник, брат Тъдуол. Другият послушник умря от треска в края на зимата, но Тъдуол все още беше жив и споделяше килията на Сенсъм. Мисля, че светецът искаше момчето да научи сакските букви най-вече, за да може да разбере дали аз наистина превеждах Евангелието на сакски, но момъкът не беше толкова умен и изглежда предпочиташе да копае вместо да чете. Време е тук в Динюрак да се сдобием с някои истински учени, защото с настъпването на пролетта отново започнахме обичайните зловни спорове за датата на тазгодишния Великден и няма да мирясаме, докато спорът не бъде разрешен.

– Сенсъм наистина ли венча Артър и Гуинивийър? – попита Игрейн и прекъсна мрачните ми мисли.

– Да – казах аз – наистина.

– И нямаше голяма църква? Нито фанфари?

– Беше наред една полянка край малък поток – казах аз, – жабите крякаха, а течението носеше върбови реси и тъчеше килим от тях край бента на бобрите.

– А ние се оженихме в залата за угощения – каза Игрейн, – и димът от огньовете пълнеше очите ми със сълзи. – Тя сви рамене. – И така, кажи сега какво промени в последната част, за да „дооформиш разказа“? – попита ме укорително Игрейн. Аз поклатих глава.

– Нищо.

– Но при провъзгласяването на Мордред за крал – попита ме тя разочаровано – мечът беше просто поставен върху камъка, така ли? Не беше ли забит в камъка? Сигурен ли си?

– Просто беше поставен върху камъка. Кълна се в кръвта на Христос, милейди – казах аз и се прекръстих. Тя сви рамене.

– Дафид син на Груфуд ще преведе този разказ, както му заповядам, а пък на мен идеята за меч в камъка ми харесва. Радвам се, че си писал с добро сърце за Кунеглас.

– Той беше добър човек – казах аз. (Освен това той беше и дядо на нейния съпруг.)

– Сийнуин наистина ли беше красива? – попита Игрейн. Аз кимнах.

– Да, наистина беше красива. Имаше сини очи.

– Сини очи! – Игрейн потръпна, сините очи бяха характерни за саксите. – Какво стана с брошката, която тя ти даде?

– Де да знаех – излъгах аз. Брошката е в килията ми, скрита така че дори Сенсъм да не може да я намери при своите усърдни тършувания. Светецът, когото Господ сигурно ще въздигне по-високо от който и да е

друг сред живите и умрелите, не ни разрешава да притежаваме скъпоценности. Всичко, каквото имаме, трябва да го предаваме на съхранение при него. Това е закон. И аз предадох цялото си имущество на Сенсъм, дори Хюелбейн, но брошката на Сийнуин задържах, Бог да ми прости. С годините златото се е поизтъркало, но аз все още виждам Сийнуин, когато нощем изваждам брошката от скривалището и наблюдавам играта на лунната светлина по сложните извивки на преплетените златни нишки. Понякога (не винаги) докосвам брошката с устни. Превърнал съм се в стар глупак. Може би ще дам брошката на Игрейн, защото знам, че тя ще я цени, но ще я задържа още малко, защото за мен тя е като слънчев лъч, прокраднал се в това студено и сиво място. Разбира се, когато Игрейн прочете това, тя ще узнае че брошката все още съществува, но ако кралицата е толкова добра, колкото си мисля, тя ще ми позволи да задържа този малък спомен за един отминал греховен живот.

– На мен Гуинивиър не ми харесва – каза Игрейн.

– Тогава нещо съм сбъркал – казах аз.

– Направил си я много сурова.

Замълчах и се заслушах в блеенето на овцете.

– Тя можеше да бъде и удивително добра – казах аз накрая. – Тя знаеше как да накара тъжният да се усмихне, но беше нетърпелива с обикновените хора. Нейната представа за света изключваше всичко сакато, досадно и грозно, а тя искаше да превърне тази представа в действителност просто като отстрани от погледа си всичко, което не ѝ харесва. Артър също мечтаеше за един друг свят, но неговата мечта предлагаше помощ на недъгавите. Той също искаше да превърне своята мечта в действителност.

– Той е искал да изгради Камелот – каза Игрейн замечтано.

– Ние му викахме Думнония – казах аз строго.

– Ти се опитваш да ме лишиш и от най-малката радост, Дерфел – каза Игрейн сърдито, макар че всъщност никога не съм успявал истински да я разгневя. – Искам да бъде Камелот, както го е измислил поетът – зелена трева, високи кули, изискани дами и воини, които покриват пътя им с цветя. Искам менестрели и смях! Никога ли не е било така?

– Понякога – казах аз, – макар че не мога да си спомня много покрити с цветя пътеки. Но пък помня как след битка воините куцаха или направо пълзяха и виеха от болка, а след тях се влачеха червата им и оставяха кървава диря в прахта.

– Престани! – каза Игрейн. – Защо тогава менестрелите пеят за Камелот? – попита ме тя предизвикателно.

– Защото поетите винаги са били глупави – казах аз, – защо иначе биха станали поети?

– Не, Дерфел! Какво беше особеното в Камелот? Каж ми.

– Особеното беше, че Артър наложи справедливостта като основен закон в страната.

– И това ли е всичко? – смръщи вежди Игрейн.

– Това, дете, е много повече, отколкото другите владетели само са мечтали да направят.

Тя сви рамене и промени темата.

– Беше ли умна Гуинивийър?

– Много – казах аз.

Игрейн си играеше с кръста, който носеше на врата си.

– Разкажи ми за Ланселот.

– Имай търпение!

– Кога се появява Мерлин?

– Скоро.

– Светият Сенсъм лош ли е с теб напоследък?

– Светецът е натоварен с грижата за нашите безсмъртни души и прави, каквото трябва да се прави.

– Ама той наистина ли падна на колене с всички тези приказки за мъченичеството преди да венчае Артър и Гуинивийър?

– Да – казах аз и не можах да сдържа усмивката си при този спомен. Игрейн се засмя.

– Ще помоля Брочваел да направи Господаря на мишките истински мъченик – каза тя. – След това ти можеш да заемеш мястото му в Динюрак. Какво ще кажеш за това, брат Дерфел?

– Ще кажа, че бих предпочел да си пиша на спокойствие – казах аз строго.

– А сега за какво ще пишеш? – попита ме тя нетърпеливо.

За Арморика. Земята отвъд Морето. Красивият Инис Трийбс, крал Бан, Ланселот, Галахад и Мерлин. Мили Боже, какви мъже бяха те, какви дни преживяхме заедно, какви сражения и колко мечти разбихме. В Арморика.

По-късно, много по-късно, когато поглеждахме назад към онези времена, ние ги наричахме просто „лошите години“, но рядко говорехме за тях. Артър мразеше да му припомнят за неговите първи дни в Думнония, когато страстта му към Гуинивийър потопи страната в хаос. Неговият годеж със Сийнуин беше като сложноизработена брошка, която

трябваше да придържа ефирна дреха, и когато брошката изчезна, дрехата просто се разпадна. Артър обвиняваше себе си за това и не обичаше да се говори за лошите години.

Известно време Тюдрик отказваше да вземе нечия страна. Той обвиняваше Артър за нарушаването на мира и за наказание разреши на Горфидид и на Гундлеус да минават с войските си през Гуент, чиито пътища водеха към Думнония. Саксите ни натискаха от изток, ирландците прекосяха Западното море и ни нападаха от запад. И сякаш тези врагове не ни бяха достатъчни, та принц Кадуи от Иска встана срещу управлението на Артър. Тюдрик се опита да стои настрана от конфликтите, но когато саксите на Аел започнаха да нападат кралството му, той можеше да поиска помощ само от Думнония. Така Тюдрик беше принуден да влезе във войната на страната на Артър. Но преди това копиеносците на Поуис и Силурия вече бяха преминали през земята му и бяха завладяли хълмовете на север от Инис Уидрин. И когато Тюдрик обяви, че се присъединява към Думнония, Горфидид и Гундлеус окупираха и Глевум.

В онези години аз пораснах. Вече не помнех колко мъже бях убил и колко воински пръстени бях направил. Получих прякора Кадарн, който означаваше „могъщият“. Дерфел Кадарн, който винаги беше трезв в битка и въртеше меч с ужасна бързина. По едно време Артър ме покани да стана един от неговите конници, но аз предпочетох да стоя здраво стъпил на земята и си останах копиеносец. Наблюдавах Артър и започнах да разбирам защо беше толкова велик воин. Това не се дължеше само на смелостта му, макар че той наистина беше много смел, а и на хитростта, с която Артър успяваше да изиграе враговете си. Нашите армии се придвижваха с бавен ход, веднъж тръгнаха трудно сменяха посоката. Но Артър създаде една малка войска, която научи да се движи бързо. Той повеждаше тези войници (някои пеша, други на коне) на дълги походи, заобикаляше отдалеч фланговете на врага, за да се появи накрая там, където най-малко го очакваха. Обичахме да нападаме призори, когато враговете бяха все още замаяни от нощното пиянство. Или пък увличахме противниците си в лъжливо отстъпление и после се връзвахме в незащитените им флангове. Сраженията продължиха една година докато накрая изтласкахме войските на Горфидид и на Гундлеус от Глевум и от северна Думнония. Тогава Артър ми повери отряд и аз започнах да раздавам злато на своите хора. Две години по-късно получих най-голямата награда за един воин – бях поканен да се присъединя към противниковия лагер. Поканата дойде не от кой да е, а от Лайгесак,

командващия охраната на Мордред, който предаде Норуена. Той се осмели да говори с мен в един храм на Митра, където животът му бе в безопасност. Предложи ми цяло състояние, ако мина на служба при Гундлеус като него. Аз отказах. Благодаря на Бога, но аз винаги съм бил верен на Артър.

Сеграмор също му беше верен. Именно той ме посвети в култа към Митра. Митра е Бог, дошъл в Британия заедно с римляните. Той вероятно е харесал нашия климат, защото все още има власт сред британците. Митра е Бог на войниците и никоя жена не може да бъде посветена в Неговите мистерии. Аз бях посветен в края на зимата, когато войниците имат много свободно време. Сеграмор ме заведе в една долина, която беше толкова дълбока, че дори в късния следобед тревата все още беше скована от утринната скреж. Спряхме пред една пещера и Сеграмор ми каза да оставя оръжията си и да се съблека гол. Стоях и треперех докато Сеграмор ми връзваше очите с някакъв дебел плат. След това ми каза, че трябва да се подчинявам на всяка заповед и че ако трепна или проговоря дори веднъж, ще бъда върнат при дрехите ми и при оръжията и ще трябва да си тръгна.

Посвещението представлява насилие над разума на мъжа и за да оцелее, той трябва да помни едно – да се подчинява. Точно затова войниците харесват Митра. Битката е насилие над разума, това насилие поражда страх, а подчинението е тънката нишка, която те води от хаоса на страха към оцеляването. След време аз самият посветих много мъже в култа към Митра и се запознах с всички номера, но онзи първи път, когато влязох в пещерата, няхах представа какво ме очаква. След като стъпих вътре, Сеграмор, или някой друг, започна да ме върти и върти и ме въртя толкова бързо и толкова силно, че ми се зави свят. След това ми беше заповядано да вървя напред. Давеше ме някакъв пушек, но аз продължавах да вървя по твърда скална пътека, която се спускаше надолу. Един глас ми кресна да спра, друг ми заповяда да се обърна, трети – да коленича. Нещо бе напъхано в устата ми и аз се превих от вонята на човешки изпражнения, от която отново ми се зави свят.

– Яж! – изплющя нечий глас. Аз за малко да избълвам всичко навън, но изведнъж разбрах, че това, което дъвча беше просто сушена риба. Изпих някаква отвратителна течност, от която главата ми се замая. Вероятно беше сок от татул, смесен с мандрагора или мухоморка, защото, въпреки че очите ми бяха завързани, аз виждах образите на блестящи същества, които летяха срещу мен с набръчканите си крила и посягаха да късат от плътта ми с острите си клюнове. Пламъци докоснаха

кожата ми и изгориха космите по краката и ръцете ми. Заповядаха ми отново да тръгна напред, после трябваше пак да спра. Чух шума от струпването на голяма клада и усетих към мен да идва адска горещина. Огънят бучеше, пламъците горяха голата ми кожа и слабините ми и тогава един глас ми заповяда да стъпя в огъня и аз се подчиних. Кракът ми потъна в леденостудена вода и за малко щях да изкрещя от страх, защото помислих, че съм стъпил в разтопен метал.

Усетих върха на меч, опрян в слабините ми, натискът на острието се засили и тогава ми заповядаха да пристъпя напред, отново се подчиних и мечът изчезна. Всичко това бяха номера, но билките и гъбите в питието бяха достатъчни, за да превърнат номерата в истински чудеса и докато вървах надолу към горещото, задимено и ехтящо помещение, където щеше да се проведе церемонията по посвещаването, аз се изпълвах с ужас и екзалтация. Когато стигнах до долу вече бях изпаднал в транс. Заведоха ме до един камък висок колкото маса. Сложиха нож в дясната ми ръка, а лявата поставиха с дланта надолу върху нечий гол корем.

– Това под ръката ти е дете, нещастна крастава жабо – каза един глас и някой насочи дясната ми ръка надолу, докато ножът опря в грълото на детето, – едно невинно дете, което не е сторило никому зло – каза гласът, – дете, което не заслужава да умре, но ти ще го убиеш. Удряй!

Детето изпищя, когато забих ножа и почувствах топлата кръв по китката и ръката си. Коремът, който пулсираше под лявата ми ръка, се сгърчи за последен път и се отпусна безжизнено. Наблизо бучеше огън, димът изпълваше ноздрите ми.

Накараха ме да коленича и да изпия някаква топла гадна течност, която полепна по грълото ми и накара стомахът ми да се свие. Едва когато пресуших този рог, пълен с кръв от бик, превръзката бе свалена от очите ми и аз видях, че бях убил младо агне с обръснат корем. Наоколо бяха приятели и врагове, искаха да ме поздравят, защото вече бях един от служителите на Бога на войниците. Бях станал член на едно тайно общество, което обхващаше целия римски свят и дори излизаше извън неговите граници; общество от мъже, които бяха доказали в битка не просто, че бяха войници, а истински воители. Да станеш митраист беше голяма чест, защото всеки посветен в култа можеше да забрани посвещаването на друг мъж. Имаше хора, които водеха цели армии, но никога не бяха удостоени с тази чест, други никога не са били повече от обикновени войници, но бяха признати за почетни членове на тайното общество.

И аз вече бях един от тези избраници. Донесоха ми дрехите и

оръжията, облякох се и тогава чух тайната парола на култа, която ми позволяваше да различавам другарите си в битка. Ако откриех, че се сражавам с друг митраист, трябваше да го убия бързо и милостиво, а ако такъв човек станеше мой пленник, трябваше да се отнасям към него с уважение. След като завърши официалната част, отидохме в друга голяма пещера, осветена с димящи факли. Там над един голям огън се печеше бик. Беше ми оказана висока чест, тъй като на угощението присъстваха много видни мъже. Повечето новопосветени трябваше да се задоволят с компанията на своите другари по оръжие, но за Дерфел Кадарн в зимната пещера бяха дошли най-могъщите и от двете страни. Там беше Агрикола от Гуент и двама от неговите силурски врагове – Лайгесак и един копиеносец на име Нейзиънс, който беше най-добрият боец на Гундлеус. Присъстваха и десетина от воините на Артър, няколко от моите хора, дори епископ Бедуйн, съветникът на Артър, който беше неузнаваем със своя ръждясал нагръдник, с меч на кръста и с войнишкото наметало.

– Някога и аз бях воин – обясни ми той, – и бях посветен, но кога беше това? Преди тридесет години ли? Беше много преди да стана християнин, разбира се.

– И това – магнах аз с ръка към пещерата, където отсечената глава на бика бе забучена на върха на един триножник от копия, за да може кръвта да капе върху пода, – всичко това не противоречи ли на твоята религия?

Бедуйн вдигна рамене.

– Разбира се, че противоречи – каза той, – но тези събирания щяха да ми липсват. – Той се наведе към мен и сниши гласа си до шепот. – Надявам се, че няма да кажеш на епископ Сенсъм, че съм бил тук?

Аз се размях при мисълта, че някога бих могъл да седна да споделям с гневния Сенсъм, който обикаляше цяла Думнония и бръмчеше като пчела-работничка. Той вечно осъждаше своите врагове, а приятели нямаше.

– Младият Сенсъм – каза Бедуйн с пълна уста, а по брадата му капеше кървавия сок от печеното, което ръфаше, – иска да ме измести и аз мисля, че ще успее.

– Ще успее ли? – викнах аз ужасен.

– Ами да, толкова силно го желае – каза Бедуйн, – и толкова усърдно работи. Мили Боже, как работи този човек! Знаеш ли какво открих онзи ден? Той не може да чете! Нито дума! А за да бъдеш висш духовник в църквата, трябва да можеш да четеш. И какво прави Сенсъм?

Един роб му чете на глас и той научава всичко наизуст – Бедуйн мушна лакът в ребрата ми, за да се увери, че съм разбрал каква невероятна памет имаше Сенсъм. – Учи всичко наизуст! Псалми, молитви, литургии, писанията на отците, всичко наизуст! Боже мой – тръсна глава Бедуйн. – Ти не си християнин, нали?

– Не.

– Трябва да помислиш върху това. Ние може и да не предлагаме много земни удоволствия, но нашият живот след смъртта си струва. Никога не успях да убедя Утър в това, но се надявам, че ще успея с Артър.

Аз се огледах.

– Артър го няма – казах аз, разочарован, че моят господар не принадлежеше към култа.

– Той беше посветен – каза Бедуйн.

– Но той не вярва в Боговете – казах аз, повтаряйки думите на Оуейн. Бедуйн тръсна глава.

– Артър вярва. Как може човек да не вярва в Бог или в Богове? Да не би Артър да вярва, че ние сами сме се създали? Или че светът се е появил, ей така, случайно? Артър не е глупав, Дерфел Кадарн. Артър вярва, но вярва тихо, в себе си. Така християните мислят, че той е един от тях, или поне може да стане, а езичниците мислят, че е един от тях, така и едните, и другите с желание му служат. И помни, Дерфел, Мерлин обича Артър, а повярвай ми, Мерлин не обича неверниците.

– Мерлин ми липсва.

– Мерлин липсва на всички ни – каза Бедуйн спокойно, – но неговото отсъствие е и утеха за нас, защото ако Британия беше заплашена от разруха, той щеше да бъде тук и никъде другаде.

– Мислиш ли, че нямаме нужда от него сега? – попитах аз кисело.

Бедуйн избърса брадата си с ръкав и отпи от виното.

– Някои казват – каза той тихо, – че щеше да бъде по-добре, ако Артър го нямаше. Че без Артър щеше да има мир, но ако не е Артър, кой ще защитава Мордред? Аз ли? – той се усмихна при тази мисъл. – Или Гърийнт? Той е добър човек, малцина са по-добри от него, но той не е достатъчно умен и не може да взема решения, а освен това и не иска да управлява Думнония. Може да бъде само Артър и никой друг, Дерфел. Или по-скоро или Артър, или Горфидид. И тази война не е загубена. Нашите врагове се страхуват от Артър и докато той е жив, Думнония е в безопасност. Не, не мисля, че имаме нужда от Мерлин сега.

Друг християнин, който не виждаше противоречие между публичното признатата си вяра и тайните ритуали на митраизма, беше предателят

Лайгесак. Той ме заговори в края на угощението. Аз се държах студено с него, въпреки че беше член на митраисткото общество. Той обаче пре-небрегна моята враждебност, хвана ме за лакътя и ме замъкна в един тъмен ъгъл.

– Артър ще загуби. Ти знаеш това, нали? – каза той.

– Не.

Лайгесак измъкна парченце месо измежду зъбите си.

– Във войната ще се включат още хора от Елмет – каза той. – Поуис, Елмет и Силурия – преброи той имената на пръсти, – обединени срещу Гуент и Думнония. Горфидид ще бъде следващият Пендрагон. Първо ще прогоним саксите от земята на изток от Рате, след това ще дойдем на юг и ще свършим с Думнония. Две години?

– Пиенето ти се е качило в главата, Лайгесак – казах му аз.

– А моят господар с готовност ще плаща на воин като теб. – Лайгесак ми предаваше предложение на Гундлеус. – Моят господар крал Гундлеус е щедър, Дерфел, много щедър.

– Кажи на твоя господар – казах аз, – че Нимю от Инис Уидрин ще си направи чаша от неговия череп, а аз ще ѝ го осигуря. – Обърнах се и се отдалечих.

През пролетта войната отново пламна, макар и в началото да не беше много разрушителна. Артър беше дал злато на Енгас Мак Ейрем, ирландския крал на Демечия, за да нападне западните краища на Поуис и Силурия. Това принуди враговете ни да се изтеглят от северните ни граници. Самият Артър поведе една войска на запад, за да усмири Кадуи, който беше обявил земите на своето племе за независимо кралство. Но докато Артър беше в западна Думнония, саксите на Аел предприеха мощна атака срещу земите на Гърийнт. По-късно научихме, че Горфидид беше платил на саксите, така както ние бяхме платили на ирландците. Изглежда поуиското злато постигна повече от нашето, защото саксите направо заляха земите ни и принудиха Артър бързо да се върне на изток, оставяйки своя другар от детинство Сей да се разправя с татуираните воини на Кадуи.

Така в един момент саксите на Аел заплашваха да завладеят Дурокобривис, войските на Гуент воюваха едновременно срещу Поуис и срещу северните сакси, а бунтът на Кадуи, подклаждан от крал Марк от Кърнау, все още не беше потушен. И точно в този момент крал Бан от Беноик повика Артър в Арморика.

Всички знаехме, че крал Бан бе разрешил на Артър да дойде в Думнония само при условие, че ще се върне в Арморика веднага щом

Беноик има нужда от него. Пратеникът на Бан твърдеше, че сега Беноик беше в смъртна опасност, затова крал Бан настояваше Артър да изпълни клетвата си и да се върне в Арморика.

Новината ни застигна в Дурокобривис. Някога Дурокобривис е бил богат римски град с разкошни бани, мраморна съдебна зала и хубав пазар, но сега беше бедна гранична крепост, която живееше винаги под заплахата на източните сакси. Сградите отвъд наземния насип около града бяха изгорени от хората на Аел и така си стояха. А вътре в крепостта големите римски сгради се рушаха. Пратеникът на Бан пристигна през нощта. Ние се бяхме събрали в една зала с арки в някогашните римски бани или по-точно онова, което беше останало от тях. Огънят гореше в една яма, издълбана в стария басейн. Пушекът носеше саждите към сводовете на тавана, където вятърът изсмукваше дима през едно малко прозорче. Ние вечеряхме, седнали в кръг на студения под. Артър въведе пратеника на Бан в центъра, където надраска груба карта на Думнония в прахта и след това пръсна червена и бяла мозайка, за да покаже къде бяха нашите врагове и къде приятелите. Навсякъде червените камъчета на Думнония бяха притиснати от белите. През деня бяхме водили сражение и едно копие беше цепнало дясната буза на Артър. Раната не беше дълбока, но цялата му буза беше покрита със засъхнала кръв. Беше се сражавал без шлем, защото забралото му пречело да вижда добре. Но ако саксът бе забил копието си два сантиметра по-нагоре и отстрани, щеше да прониже мозъка на Артър. Както обикновено Артър беше участвал в битката без коня си, тъй като пазеше тежките си коне за по-безнадеждни битки. Шестима от неговите конници всеки ден бяха на кон, но повечето скъпи и редки бойни коне Артър държеше навътре в Думнония, където вражите нападения не достигаха. Този ден след като Артър беше ранен, шестимата ни тежки кавалеристи разпръснаха саксите, убиха техния вожд и изпратиха оцелелите, които побягнаха на изток. Но на Артър му се беше разминало на косъм и ние бяхме много неспокойни. Пратеникът на крал Бан, старейшина на име Блейдиг, увеличи още повече нашето безпокойство.

– Разбираш – каза Артър на Блейдиг – защо не мога да дойда, нали? – и той посочи към пръснатите бели и червени мозаечни късчета.

– Клетвата си е клетва – отвърна Блейдиг упорито.

– Ако принцът остави Думнония – намеси се принц Гърийнт, – Думнония ще падне.

Гърийнт беше набит и глуповат човек, но затова пък верен и честен. Като племенник на Утър, той можеше да претендира за трона на

Думнония, но никога не направи това и винаги беше верен на своя незаконен племенник Артър.

– По-добре да падне Думнония, отколкото Беноик – каза Блейдиг и се направи, че не чува гневното ръмжене, последвало думите му.

– Заклех се да защитавам Мордред – напомни Артър.

– Ти се закле да защитаваш Беноик – отговори Блейдиг и сви рамене. – Вземи детето със себе си.

– Трябва да предам на Мордред неговото кралство – настоя Артър. – Ако той си тръгне, кралството губи своя крал, губи сърцето си. Мордред ще остане тук.

– И кой заплашва да му отнеме кралството? – попита гневно Блейдиг. Старейшината от Беноик беше едър мъж, който ми напомняше за Оуейн, защото излъчваше същата груба сила. – Ти! – и Блейдиг вдигна с презрение пръста си към Артър. – Ако се беше оженил за Сийнуин, нямаше да има сега война! Ако се беше оженил за Сийнуин, не само Думнония, но и Гуент и Поуис щяха да изпратят подкрепления на моя крал!

Мъжете завикаха, извадиха мечове, но Артър ги усмири. Струйка кръв потече от раната на лицето му и се спусна надолу по хлътналата му буза.

– Колко време може да издържи Беноик? – попита той Блейдиг.

Блейдиг се намръщи. Беше ясно, че точен отговор на този въпрос няма, но старейшината даде на кралството си още шест месеца или година. Той каза, че франките бяха струпали нови войски на изток от Беноик и Бан не можеше да се сражава с всички тях. Неговата собствена армия, начело с най-добрия боец на Беноик, Борс, защитаваше северната граница, а хората, които Артър беше оставил в Арморика начело със своя братовчед Кълхуч, пазеха южната граница.

Артър беше вперил очи в своята карта с мозаечните камъчета.

– Три месеца – каза той, – и ще дойда. Ако мога! Три месеца. А до тогава, Блейдиг, ще ви изпратя един отряд отбрани воини.

Блейдиг запротестира, че клетвата заставяше Артър веднага да се върне в Арморика, но Артър беше непреклонен. След три месеца или никога, каза той и Блейдиг беше принуден да приеме този компромис.

Артър ми направи знак да го последвам в оградения с колони двор, който се намираще точно до залата. Там имаше бъчви, които смърдяха на изпражнения, но той сякаш не забелязваше вонята.

– Бог ми е свидетел, Дерфел – явно беше много напрегнат, щом призоваваше „Бог“ за свидетел, при това забелязах, че той се позова само на един Бог като християните, но веднага се поправи, – Боговете

знаят, че не искам да те загубя, но трябва да изпратя човек, който не се страхува да разбие стена от щитове. Трябва да изпратя теб.

– За моя господар принц Артър... – започнах аз.

– Не ме наричай „принц“ – прекъсна ме той гневно. – Аз не съм принц. И недей да спориш с мен. Всички спорят с мен. Всички знаят как трябва да се спечели тази война, само аз не знам. Мелуас пищи за помощ, Тюдрик ме вика на север, Сей иска още сто копия, а сега и Бан ме вика! Ако харчеше повече пари за войските си, отколкото за своите поети, нямаше да има нужда от мен!

– Поети ли?

– Инис Трийбс е рай за поетите – каза той с горчивина, спомняйки си за столицата на крал Бан. – Поети! Трябват ни копиеносци, не поети. – Артър спря и се облегна на една колона. Никога не го бях виждал толкова уморен. – Не мога да постигна нищо – каза той, – докато не спрем да воюваме. Ако можех само да поговоря с Кунеглас, очи в очи, можеше да има някаква надежда.

– Не и докато Горфидид е жив – каза аз.

– Не и докато Горфидид е жив – съгласи се той, после замълча. Знаех, че мисли за Сийнуин и Гуинивийър. През порутения покрив над колонадата проникна лунна светлина и докосна скулестото му лице. Той затвори очи и аз разбрах, че обвинява себе си за тази война, но стореното сторено. Трябваше да се постигне нов мир, а имаше само един човек, който можеше да наложи този мир в Британия и това беше самият Артър. Той отвори очи и сбърчи нос.

– Каква е тази миризма? – усети я той най-накрая.

– Тук избелват тъкани, господарю – обясних аз и посочих към дървените бъчви, пълни с урина и размита птича тор, които се използваша за производството на ценното бяло платно, необходимо за пелерините, които Артър толкова харесваше.

При други обстоятелства Артър щеше да се въодушеви от това свидетелство за наличието на производство в западнал град като Дурокобривис, но в онази нощ той само сви рамене и докосна ранената си буза, по която се спускаше нова струйка топла кръв.

– Още един белег – каза той мрачно. – Скоро ще станат колкото твоите, Дерфел.

– Трябва да носиш шлема, господарю – каза аз.

– С него не мога да виждам наляво и надясно – каза той, отдели се от колоната и ми махна с ръка да повървим. – Слушай сега, Дерфел. В битка франките са също като саксите. Те всички са германци и в бойния

стил на франките няма нищо особено, само дето, освен обичайните оръжия, обичат да носят и къси копия за хвърляне. Така че дръжте главите си наведени при първата им атака, но след това битката е просто между две стени от щитовете. Франките се сражават добре, но много пият и обикновено могат да бъдат надхитрени. Затова изпращам теб. Ти си млад, но можеш да мислиш за разлика от повечето ни войници. Те просто вярват, че е достатъчно да се напиеш и да сечеш, но никой не може да спечели по този начин една война. – Артър замълча и се опита да скрие прозявката си. – Прости ми. Освен това, Дерфел, доколкото познавам Бан, Беноик изобщо не е в опасност. Кралят е много емоционален и лесно се паникьосва, но ако той загуби Инис Трийбс, това ще разбие сърцето му, а аз ще трябва да живея и с тази вина. Кълхуч е добър, на него можеш да се довериш. Борс също е способен.

– Но и опасен – чу се гласът на Сеграмор в тъмното зад бъчвите. Той беше дошъл да бди над сигурността на Артър.

– Не е честно – каза Артър.

– Добре, но е опасен – настоя Сеграмор със странния си акцент, – защото е човек на Ланселот.

Артър сви рамене.

– Ланселот наистина може да създава проблеми – съгласи се той със Сеграмор. – Той е наследник на Бан и обича да налага своята воля, но нима аз не обичам. – Артър се усмихна и погледна към мен. – Ти можеш да пишеш, нали?

– Да, господарю – казах аз. Бяхме отминали Сеграмор, който остана в сянката без да изпуска Артър от очи. Котки пробягаха край нас, чу се и трополенето на плъхове, които тичаха към голямата зала с димящите огънове. Аз се опитах да си представя това вонящо място пълно с римляни с бели тоги и запалени лампи, но не можах.

– Трябва да ми пишеш и да ми разказваш какво става – каза Артър, – за да не разчитам на въображението на Бан. Как е твоята жена?

– Моята жена ли? – стреснах се аз от този въпрос и за момент помислих, че Артър говори за Кана, една сакска робиня, която ми правеше компания и ме учеше на своя диалект, който се различаваше малко от майчиния ми език. Но след това разбрах, че Артър имаше предвид Люнет.

– Отдавна не съм чувал нищо за нея, господарю.

– А и не питаш, нали? – стрелна ме той с дяволит поглед, после въздъхна. Люнет беше с Гуинивийър, която пък беше отишла в далечния град Дурновария, за да живее в стария зимен дворец на Утър.

Гуинивиър не искаше да напуска своя нов красив дворец в Линдинис, но Артър беше настоял да отиде по-навътре в страната, за да бъде в безопасност.

– Сенсъм ми разправя, че Гуинивиър и всичките ѝ придворни дами почитат Изиди – каза Артър.

– Кого? – попитах аз.

– Да – усмихна се той. – Изиди е чужда Богиня, Дерфел, със свои собствени мистерии, нещо свързано с луната, мисля. Поне така разправя Сенсъм. Струва ми се, че и той не е много наясно, но въпреки това иска да забрани този култ. Казва, че мистериите на Изиди са неописуеми, но като го попитам какво представляват, не знае. Или не иска да каже. Ти нищо не си чувал, така ли?

– Нищо, господарю.

– Разбира се – каза Артър някак си насила, – щом Гуинивиър намира утеха в Изиди, култът не може да е лош. Безпокоя се за Гуинивиър. Обещах ѝ толкова много, а ѝ давам толкова малко. Искам да върна трона на баща ѝ, и сигурно ще му го върнем, ще му го върнем, но няма да е толкова скоро, колкото си мислехме.

– Искаш да се изправиш срещу Диурнач – попитах аз, ужасен от тази възможност.

– И той е човек като нас, Дерфел, и може да бъде убит. Някой ден ще му видим сметката. И така, ти отиваш на юг. Не мога да ти дам повече от шестдесет човека – Бог ми е свидетел, че те няма да са достатъчно, ако Бан наистина е в беда – но все пак ти ги отведи отвъд морето, Дерфел. Там ще служите под командването на Кълхуч. Може би на път за Беноик ще минете през Дурновария? Ще ми изпратиш ли вест за моята скъпа Гуинивиър?

– Да, господарю – казах аз.

– Ще ти дам подарък за нея. Може би огърлицата със скъпоценните камъни, която носеше онзи сакски вожд? Мислиш ли, че ще я хареса? – попита той неспокойно.

– Всяка жена би я харесала – казах аз. Огърлицата беше сакска изработка, груба и тежка, но все пак хубава. Тя беше направена от скъпоценни камъни и златни плочки, подредени като слънчеви лъчи.

– Добре! Отнеси я в Дурновария от мое име, Дерфел, след това върви и спаси Беноик.

– Ако мога – мрачно казах аз.

– Ако можеш – повтори Артър и тихо добави, – за да ми е чиста съвестта.

Той ритна с ботуша си парче керемида, то се пръсна на парчета и изплаши една котка, която изви гръб и изсъска срещу нас.

– Преди три години – каза тъжно Артър – всичко изглеждаше толкова лесно.

Но тогава се появи Гуинивийр.

На следващия ден тръгнах на юг с отряд от шестдесет души.

– Да ме шпионираш ли си изпратен – попита с усмивка Гуинивийр.

– Не, лейди.

– Скъпият Дерфел – присмя ми се тя, – толкова прилича на моя съпруг.

– Така ли? – изненадах се аз.

– Да, Дерфел. Само че той е много по-умен от теб. Харесва ли ти това място? – махна тя с ръка към двора.

– Красиво е – казах аз. Вилата в Дурновария, разбира се, беше римска, но преди това беше използвана като зимен дворец на Утър и едва ли е била особено хубава, когато Гуинивийр е пристигнала. Но Гуинивийр вече беше възвърнала донякъде предишното изящество на сградата. Подобно на вилата в Дурокобровис, и тази имаше двор, ограден с колониада, но тук всички керемиди си бяха на мястото, а колоните бяха белосани с вар. На стената зад колоните бяха нарисувани елени, всеки увенчан с полумесец, които тичаха един след друг. Еленът беше бащиният символ на Гуинивийр, а тя беше добавила полумесеца, за да създаде свой собствен знак. Всеки елен беше нарисуван в отделна ниша, образувана от арките в стената. Беше много красиво. В откритото пространство между колоните бяха насадени бели рози, а край тях в облицовани с плочки улеи, течеше вода. На специални поставки стояха два ловни сокола, покритите им с качулки глави трепнаха, когато минахме покрай тях. Наоколо имаше статуи, всичките на голи мъже и жени, а зад колоните върху плинтове имаше бронзови бюстове, украсени с цветя. Тежката сакска огърлица, която бях донесъл от името на Артър, сега висеше на врата на един от тези бюстове. Когато й дадох подаръка, Гуинивийр си поигра с него няколко секунди, след това се намръщи.

– Нескопосана работа, нали? – попита ме тя.

– Принц Артър мисли, че огърлицата е красива, лейди, и достойна за вас.

– Скъпият Артър – каза тя нехайно. После избра грозната бронзова глава на един намръщен мъж и постави огърлицата на врата му. – Това ще го разкраси малко – каза тя за бронзовия мъж. – Нарекла съм го

Горфидид. Прилича на Горфидид, не мислиш ли?

– Да, лейди – казах аз. Бюстът наистина напомняше мрачното недоволно лице на Горфидид.

– Горфидид е животно – каза Гуинивиър. – Той се опита да ми отнеме девствеността.

– Така ли? – успях да кажа след първоначалния шок от чутото.

– Опита и неуспя – каза тя твърдо. – Беше пиян. Цялата ме олигави. Направо подгизнах от лигите му, ето тук – и тя мина с ръка по гърдите си сякаш да се изчисти. Гуинивиър беше облечена с бяла ленена рокля, която се спускаше от раменете до петите. Ленът трябва да е бил невероятно скъп, защото беше толкова фин, че ако човек се вгледа (което се опитвах да не правя), можеше да види формите на голото тяло под тънкия плат. На врата на Гуинивиър висеше златно изображение на елена, увенчан с полумесец. Златните ѝ обици завършваха с красиви капки от кехлибар, а на лявата ѝ ръка имаше златен пръстен с мечката на Артър и любовен кръст. – Лиги, лиги – каза тя с погнуса. – Накрая когато свърши (по-точно, когато свърши с опитите си да започне), започна да хленчи как искал да ме направи своя кралица и как щял да ме направи най-богатата кралица в Британия. Щом си тръгна, отидох при друида Йорует и го накарах да направи магия срещу нежелан любовник. Не му казах, разбира се, че става въпрос за краля, макар че и да му бях казала, вероятно пак щеше да направи магията, защото Йорует би направил всичко за една усмивка. Така той направи каквото трябваше и ми го даде. Аз закопах магията, а на баща ми заръчах да каже на Горфидид, че съм заровила магия за смъртта на дъщерята на мъжа, който се беше опитал да ме изнасили. Горфидид веднага разбрал за кого съм говорела и оттогава, понеже безумно обича своята дъщеричка, онази блудкава Сийнуин, започна да ме избягва. – Гуинивиър се засмя – Мъжете са толкова глупави!

– Не и принц Артър – казах аз твърдо, като внимавах да не изпускам титлата, на която Гуинивиър много държеше.

– Той пък не разбира нищо от бижута – каза тя хапливо и след това ме попита дали Артър ме е изпратил да я шпионирам. Вървахме в кръг под арките зад колоните. Бяхме сами. Ланвал, началникът на охраната, искаше да остави свои хора в двора, но Гуинивиър настоя да ни оставят сами.

– Нека да започнат да ни одумват – засмя се тя, но след това се намръщи. – Понякога си мисля, че на Ланвал му е заповядано да ме шпионира.

– Ланвал просто бди над вашата сигурност, лейди – казах аз, – защото от вашата безопасност зависи щастието на принц Артър, а от неговото щастие зависи цяло кралство.

– Красиво казано, Дерфел. Хареса ми – в гласа й дочух и насмешка. Продължавахме да вървим. Усетих аромат на рози – под колонадата, която ни скриваше от горещото слънце, имаше съд с вода, в която плуваха листенца от розов цвят.

– Искаш ли да видиш Люнет? – попита ме внезапно Гуинивийър.

– Съмнявам се, че тя иска да ме види.

– Може и да си прав. Но вие не сте женени, нали?

– Не, лейди, ние така и не се оженихме.

– Тогава няма значение, нали? – попита тя. Не разбрах кое точно няма значение, но и не попитах. – Аз обаче исках да те видя, Дерфел – каза Гуинивийър сериозно.

– Ласкаете ме, лейди – казах аз.

– Ти приказваш все по-красиво и по-красиво! – Тя плесна с ръце, после сбърчи нос. – Кажи ми, Дерфел, ти миеш ли се понякога?

Аз се изчервих.

– Да, лейди.

– Вониш на кожа, кръв, пот и прах. Това би могло да бъде и много приятен аромат, но не и днес. Много е горещо. Искаш ли моите придворни дами да те изкъпят? Тук се къпем като римляните – с много пот и търкане. Много е изморително.

Нарочно отстъпих на крачка от нея.

– Ще си намеря някой поток, лейди.

– Но аз наистина исках да те видя – каза тя и отново се приближи до мен, дори ме хвана под ръка. – Разкажи ми за Нимю.

– Нимю? – въпросът ме изненада.

– Тя наистина ли може да прави магии? – попита Гуинивийър сериозно. Принцесата беше висока колкото мен и нейното красиво лице беше точно до моето. Близостта на Гуинивийър беше завладяваща, разтърсваше сетивата също като питието на Митра. Червената й коса ухаеше на парфюм, а изумителните й очи бяха очертани с клей, примесен със сажда от лампа, и изглеждаха още по-големи. – Може ли да прави магии? – попита Гуинивийър отново.

– Така мисля.

– Мислиш! – тя отстъпи от мен, разочарована. – Само мислиш?

Белегът на лявата ми ръка започна да пулсира и аз не знаех какво да кажа. Гуинивийър се засмя.

– Кажи ми истината, Дерфел. Трябва да знам!

Тя ме хвана пак под ръка и отново тръгнахме под сянката на сводовете.

– Онзи ужасен човек епископ Сенсъм се опитва да направи всички ни християни, но аз няма да гледам това със скръстени ръце! Той иска всички да се чувстваме виновни през цялото време, а аз все му повтарям, че не съм виновна за нищо. Но християните стават все по-силни. Те строят нова църква тук! Не, те правят нещо по-лошо. Ела!

Тя се обърна бързо и плесна с ръце. Дотичаха роби и Гуинивийър им нареди да ѝ донесат пелерината и да доведат кучетата ѝ.

– Ще ти покажа нещо, Дерфел, и ти ще видиш с очите си какви злини носи на нашето кралство онзи нещастен дребен епископ.

Тя сложи на раменете си бледолилава вълнена пелерина, за да скрие тънката ленена рокля. След това пое каишките на двойка хрътки, които дишаха тежко с езици, изплезени между острите им зъби. Вратите на вилата бяха широко отворени и ние излязохме, последвани от две слугини и четирима от войниците на Ланвал, които бързо се наредиха около нас. Тръгнахме по главната улица на града, която изглеждаше красива с широките си камъни и канавките, отвеждащи дъждовната вода на изток към реката, която течеше край Дурновария. От двете страни на улицата имаше дюкянчета пълни със стоки – обувки, месо, сол, грънци. Някои къщи се бяха срутили, но повечето бяха поправени. Изглежда присъствието на Мордред и Гуинивийър бяха възродили града за нов живот. Имаше и просяци, разбира се, които се мотаеха в краката ни, рискувайки да отнесат някой и друг удар от копията на нашите телохранители, но да грабнат медните монети, разпръсквани от слугините на Гуинивийър. Самата Гуинивийър вървеше надолу по хълма без дори да забелязва суматохата, която нейното присъствие предизвикваше.

– Виждаш ли онази къща? – попита Гуинивийър и махна към една красива двуетажна сграда на северната страна на улицата. – Това е къщата на Набур, там пърди и повръща нашият малък крал. – Гуинивийър сви рамене. – Мордред е много неприятно дете. Куца и никога не престава да крещи. Ето! Чуваш ли го? – Наистина чух някакво дете да вие, макар че не можех да кажа дали беше Мордред или не. – А сега ела от тук – заповяда ми тя и се гмурна сред група хора, които стояха край пътя и я зяпаха. Гуинивийър се качи върху куп натрошени камъни, които бяха струпани до красивата къща на Набур.

Последвах я и видях, че се намираме край някаква строителна площадка или по-скоро край някаква сграда, която наскоро е била съборена,

а сега върху руините издигаха нова. Старата сградата очевидно беше римски храм.

– Тук хората са почитали Меркурий – каза Гуинивийър. – А сега ще градят светилище на един мъртъв дърводелец. А как може един мъртъв дърводелец да ни даде добра реколта, кажи ми!

Последните думи уж бяха отправени към мен, но бяха казани достатъчно високо, за да ги чуят и десетината християни, които работеха долу. Едни редяха камъни, други дялкаха греди за вратите, а трети събяха старите стени, за да набавят материал за новата сграда.

– Ако ви трябва бордей за вашия дърводелец – звънна гласът на Гуинивийър, – защо просто не използвахте старата сграда? Същото попитах и Сенсъм, но той каза, че всичко трябвало да бъде ново, така че да не се налага на неговите безценни християни да дишат въздуха, използван някога от езичниците. Заради тази безумна идея трябва да рушим старото, което е изящно, и да издигаме отвратителни сгради с неравни стени и без капка изящество! – Гуинивийър плю в прахта срещу злото. – Той каза, че това ще бъде параклис за Мордред! Можеш ли да повярваш? Той е решил да направи от нещастното дете хленчещ християнин и това трябва да стане тук в това отвратително нещо.

– Скъпа, лейди – чухме гласа на епископ Сенсъм, който се появи иззад една от новите стени (те наистина бяха много неравни в сравнение със зидарията на стария храм). Сенсъм беше облечен в черна роба, която беше побеляла от прах, остриганата му глава също беше покрита с прах. – Оказвате ни невероятна чест с вашето присъствие, лейди – каза той и се поклони на Гуинивийър.

– Аз не ви оказвам чест, червей такъв. Дойдох, за да покажа на Дерфел вашата касапница. Как може да почитате своя Бог в такова нещо? – И Гуинивийър махна с ръка към строежа. – Със същия успех може да използвате и някой краварник!

– Нашият скъп Господ е роден в обор, лейди, затова аз се радвам, че нашата скромна църква ви напомня такова помещение.

Той отново се поклони. Някои от неговите работници се бяха събрали в дъното на новата сграда, където започнаха да пеят една от свещените си песни, за да се предпазят от зловредното присъствие на езичниците.

– То наистина прилича на краварник – каза Гуинивийър сърдито. След това бутна свещеника, мина покрай него по осеяната с мазилка земя и тръгна към една дървена колиба, която бе долепена до къщата на Набур, изградена от камък и тухла. Тя освободи кучетата от каишките и

ги пусна да потичат на воля.

– Къде е статуята, Сенсъм? – попита тя през рамо и ритна вратата на колибата.

– Уви, милостива лейди, макар че аз се опитах да я запазя за вас, нашият блажен Господ ни заповяда да я претопим. За бедните, нали разбирате?

Тя се обърна към епископа разярена.

– Бронз! за какво им е притрябвал бронз на бедните? Ядат ли го? – Тя ме погледна. – Статуя на Меркурий, Дерфел, висока колкото теб и красиво изработена. Красота! Беше римска, но вече я няма, претопена в християнска пещ, защото вие – Гуинивиър бе вперила очи в Сенсъм, а гласът ѝ беше натежал от ненавист – не можете да понасяте красивото. Вие се страхувате от красотата. Вие сте като червеите, които разяждат дърветата, и нямате представа какво правите.

Гуинивиър влезе в колибата, където очевидно Сенсъм държеше ценните предмети, намерени сред развалините на храма. Принцесата се върна с една каменна статуетка, която хвърли в ръцете на един от охраната.

– Не е много – каза тя, – но поне е спасено от родения в краварник червей-дърводелец.

Сенсъм, който продължаваше да се усмихва въпреки всички обиди, ме попита как вървяха сраженията на север.

– Напредваме бавно – казах аз.

– Кажй на моя господар принц Артър, че се моля за него.

– Моли се за неговите врагове, крастава жабо – каза Гуинивиър, – тогава може по-бързо да ги победим. – Тя погледна към кучетата си, които пикаеха върху стените на новата църква. – Миналия месец Кадуи предприе нападение и стигна до Дурновария – каза ми тя.

– Но благодарение на Бога бяхме пощадени от зла участ – добави епископ Сенсъм набожно.

– Но не и благодарение на теб, жалък червей – каза Гуинивиър. – Християните избягаха. Повдигнаха си полите и хукнаха на изток. А ние останахме. Благодарение на Боговете Ланвал успя да прогони Кадуи. – Тя плю срещу новата църква. – След време – каза тя, – ще се освободим от враговете и когато това стане, Дерфел, аз ще съборя този краварник и ще построя храм, достоен за някой истински Бог.

– За Изида ли? – попита Сенсъм лукаво.

– Внимавай – предупреди го Гуинивиър, – защото моята Богиня владее нощта, крастава жабо, и може да грабне душата ти, за да се

позабавлява. Макар че за какво ли може да потрябва твоята нещастна душа на някои, само Боговете знаят. Да вървим, Дерфел.

Гуинивиър повика двете си хрътки и ние тръгнахме обратно нагоре по хълма. Принцесата трепереше от гняв.

– Виждаш ли го какво прави? Събаря старото! Защо? Защото така може да ни налага своите дребни безвкусни суеверия. Защо не остави старите неща на мира? Ние не се интересуваме от това, че глупаците почитат дърводелец, тогава него какво го интересува кого почитаме ние? Колкото повече Богове, толкова по-добре, казвам аз. Защо трябва да обиждаш чуждите Богове, за да възхваляваш своя? Това няма никакъв смисъл.

– Коя е Изида? – попитах аз, когато влязохме през портите на нейната вила. Тя ме стрелна дяволито с очи.

– Моят скъп съпруг ли се интересува?

– Да – казах аз. Тя се засмя.

– Браво, Дерфел. Истината е винаги удивителна. Значи моята Богиня е обезпокоила Артър, а?

– Той се тревожи – казах аз, – защото Сенсъм го безпокои с разни приказки за мистериите на Изида.

Гуинивиър остави пелерината си да се смъкне на камъните в двора и една слугиня моментално я вдигна.

– Кажи на Артър, че няма за какво да се безпокои. Той съмнява ли се в моята любов?

– Той ви обожава – казах аз тактично.

– И аз него – усмихна ми се тя. – Предай му това, Дерфел – добави тя топло.

– Разбира се, лейди.

– И му кажи, че няма защо да се безпокои от култа към Изида. – Тя импулсивно ме хвана за ръка. – Ела – каза тя, и ме поведе, точно както ме беше повела към новото християнско светилище, но този път прекосихме двора, прескачайки малките водни канали, и спряхме пред една вратичка в края на сводестата галерия. Тя пусна ръката ми и бутна вратата. – Това е светилището на Изида, която толкова тревожи мислите на моя скъп господар.

Аз се поколебах.

– Разрешено ли е да влизат мъже?

– През деня, да. През нощта, не.

Тя се наведе, за да влезе и отмести встрани една дебела вълнена завеса, която висеше точно пред вратата. Последвах я и се озовах в тъмна

черна стая.

– Стой, където си – предупреди ме Гуинивийър и аз първо помислих, че се подчинявам на някакъв закон на Изида, но когато очите ми свикнаха с дълбокия мрак, видях, че е трябвало да спра, за да не цопна в басейнче с вода, вградено в пода. Единствената светлина, която проникваше в светилището, се процеждаше покрай ръба на завесата пред вратата, но докато стоях и чаках, забелязах някаква сива светлина и в дъното на стаята. След това видях, че Гуинивийър сваля една след друга дебели черни завеси, които бяха закрепени към стената с помощта на прътове, окачени на куки. Завесите бяха вълнени и бяха тъкани толкова дебело, че през няколкото ката плат не проникваше никаква светлина. Зад тях имаше капаци. Гуинивийър ги отвори широко, нахлулата светлина ме заслепи.

– Ето ги мистериите! – каза тя, застанала встрани от големия сводест прозорец, присмиваше се на страховете на Сенсъм, но стаята наистина изглеждаше тайнствена, защото беше цялата черна. Подът беше от черен камък, стените и сводестият таван бяха намазани с катран. В средата на черния под имаше плитък басейн с черна вода, а между басейна и току що отворения прозорец имаше нисък черен трон, направен от камък.

– Е, какво мислиш, Дерфел? – попита ме Гуинивийър.

– Не виждам никаква Богиня – казах аз, търсейки с поглед статуя на Изида.

– Тя идва с луната – каза Гуинивийър и аз се опитах да си представя как лунната светлина струи през прозореца, отразява се от водата в басейна и трепти по черните стени.

– Разкажи ми за Нимю – заповяда ми Гуинивийър – и аз ще ти разкажа за Изида.

– Нимю е жрица при Мерлин – казах аз и гласът ми прокътня глухо, отразен от боядисаните в черно камъни, – тя изучава неговите тайни.

– Какви тайни?

– Тайните на старите Богове, лейди.

Тя се намръщи.

– Но той как открива тези тайни? Аз мислех, че старите друиди не са оставили нищо написано. На тях им е било забранено да пишат, нали така?

– Така е, лейди, но Мерлин търси оставеното от тях познание навсякъде и във всичко.

Гуинивийър кимна с глава.

– Знаех, че сме загубили нещо от старото познание. А Мерлин ще го намери ли? Хубаво! Това може да успокои тази крастава жаба Сенсъм.

Тя беше застанала в средата на прозореца и сега гледаше към кремидените и сламените покриви на Дурновария и отвъд южните укрепления и обраслия с трева амфитеатър към високите наземни насипи около Мей Дун, които се мержелееха на хоризонта. По синьото небе се кълбяха бели облаци, но аз бях сляп за тази красота, защото си бях глътнал езика пред една друга гледка – слънчевата светлина струеше през тънката бяла рокля на Гуинивиър, така че дамата на моя господар, принцесата на Инис Уирън, сякаш стоеше гола пред мен. В онези кратки мигове, докато кръвта блъскаше в ушите ми, аз изпитах ревност към моя господар. Дали Гуинивиър знаеше какъв предател беше слънцето тогава? Мислех, че не се досеща, но може и да не съм бил прав. Тя стоеше с гръб към мен и внезапно се обърна, малко, колкото да ме погледне.

– Люнет магьосница ли е?

– Не, лейди – казах аз.

– Но тя се е учела заедно с Нимю, нали?

– Не – казах аз. – Люнет никога не е била допускана в покоите на Мерлин. Тя не се интересуваше от това.

– Но ти си бил в покоите на Мерлин?

– Само два пъти – казах аз. Гърдите ѝ се виждаха през роклята и аз сведох очи към черния басейн, но той не само отразяваше нейната красота, а и придаваше някакво тайнствено сияние на нейното стройно тяло, което го правеше още по-съблазнително. В настъпилата неловка тишина, ми дойде на ум, че Люнет вероятно се е правела на ученичка на Мерлин и без съмнение аз току що бях изобличил лъжите ѝ. И реших да замажа положението.

– Може би – казах аз неубедително – Люнет знае повече, отколкото ми е показвала?

Гуинивиър сви рамене и отново ми обърна гръб. Аз вдигнах очи отново.

– Все пак мислиш, че Нимю е по-умела от Люнет, нали? – попита ме тя.

– Несравнимо, лейди.

– На два пъти поисках Нимю да дойде при мен – каза Гуинивиър остро, – и тя два пъти ми отказва. Как да я накарам да дойде при мен?

– Най-добрият начин да накараш Нимю да направи нещо – казах аз – е да ѝ забраниш да го прави.

В стаята отново настъпи тишина. Шумът, който идваше отвън, беше достатъчно силен – улични продавачи викаха, каруци тракаха по камъните, лаеха кучета, наблизно в нечия кухня потропваха грънци и лъжичи, но в стаята беше тихо.

– Ей там ще построя храм на Изиди – каза Гуинивийър, сочейки към укрепленията на Мей Дун, които изпълваха хоризонта на юг. – Свещено място ли е Мей Дун?

– Много.

– Добре – каза тя и се обръна отново към мен. Слънцето пламтеше в червената ѝ коса и галеше гладката кожа под нейната бяла рокля.

– Не искам да играя детски игри с Нимю, Дерфел. Искам я тук. Трябва ми силна жрица. Имам нужда от някои приятел на старите Богове, за да се боря с онзи червей Сенсъм. Имам нужда от Нимю, Дерфел, затова в името на твоята любов към Артър, кажи ми как да я накарам да дойде тук. Ако ми кажеш това, аз ще ти кажа защо почитам Изиди.

Замълчах, мислейки, какво можеше да изкуши Нимю и да я привлече на страната на Гуинивийър.

– Кажете ѝ – отговорих накрая аз, – че, ако тя ви се подчини, Артър ще ѝ даде Гундлеус. Но трябва да бъдете сигурна, че Артър ще изпълни това обещание – добавих аз.

– Благодаря ти, Дерфел – усмихна ми се тя и седна в лъскавия каменен трон. – Изиди е Богиня на жената и тронът е нейният символ. На кралският трон може да седи мъж, но Изиди определя кой да е този мъж. Затова почитам Изиди.

В тези думи усетих скрито предателство.

– На трона на това кралство, лейди – казах аз, повтаряйки думите на Артър, – седи Мордред.

Гуинивийър посрещна това с презрителна усмивка.

– Мордред не може да седи дори на гърнето си! Мордред е сакат! Мордред е едно отвратително дете, което вече надушва властта както кастрираният шопар надушва разгонена свиня – каза Гуинивийър, а гласът ѝ плющеше, изпълнен с презрение. – И откога тронът преминава от баща на син, Дерфел? Никога не е било така в старите времена! Най-добрият от мъжете на племето е взимал властта. Така трябва да бъде и днес – издигна тон принцесата, но после затвори очи, сякаш внезапно съжали задето беше избухнала. – Ти си приятел на моя съпруг, нали? – попита тя след малко, отваряйки отново очи.

– Вие знаете, че е така, лейди.

– Тогава ти и аз също сме приятели, Дерфел. Ние сме едно, защото

и двамата обичаме Артър. Е, приятелю Дерфел Кадарн, мислиш ли, че Мордред би бил по-добър крал от Артър?

Аз се поколебах, защото тя ме подтикваше към измяна, но едновременно с това ме приканваше да бъда честен и то в едно свято място, защото й казах истината.

– Не, лейди. Принц Артър би бил по-добър крал.

– Добре – усмихна се тя. – Тогава кажи на Артър, че няма защо да се страхува от Богинята, която почитам, той може само да спечели от това. Кажи му, че в светилището на Изида аз се моля за неговото бъдеще и че нищо от онова, което става в тази стая не може да му навреди. Ясно ли се изразих?

– Ще му кажа, лейди.

Тя прикова поглед в мен и остана така дълго време. Аз стоях по войнишки изпънат, наметалото ми докосваше черния под, Хюелбейн висеше от едната ми страна, а брадата ми грееше с цвета на слънцето, потънало в нея.

– Ще спечелим ли тази война? – попита Гуинивийр след известно време.

– Да, лейди.

Моята увереност я накара да се усмихне.

– Защо мислиш така?

– Защото Гуент стои непоклатимо като скала на северния ни фланг – казах аз, – защото саксите воюват помежду си като нас, следователно никога няма да се обединят срещу нас. Защото Гундлеус от Силурия изпитва ужас от ново поражение. Защото Кадуи е гол охлюв, когото ще смажем веднага щом можем да отделим малко време за това. Защото Горфидид знае как да се сражава, но не знае да води войски, И преди всичко, лейди, защото ние имаме принц Артър.

– Добре – каза тя и отново застана така, че слънцето да прониква през тънката й ленена рокля. – Трябва да вървиш, Дерфел. Видя достатъчно. – Аз се изчервих и тя се засмя. – И да си намериш поток! – викна тя след мен, когато вече бях минал под завесата пред вратата. – Защото вониш като сакс!

Аз намерих поток, изкъпах се и поведох хората си на юг към морето.

Не обичам морето. То е студено и опасно. Подвижните му сиви хълмове бягат безспир от далечния запад, където слънцето умира всеки ден. Моряците ми казаха, че някъде отвъд безбрежния хоризонт се

намирала приказната страна Лионес. Никой не беше виждал тази страна и никой не се беше връщал от там, но тя се беше превърнала в мечтан рай за бедните моряци – страна на удоволствията, където няма войни, няма глад и преди всичко няма кораби, които да прекосяват неспокойното сиво море с подгонените от вятъра бели гребени, които се спускат по сивозеления наклон на вълните и безмилостно подмятат малките ни дървени лодки. Брегът на Думнония изглеждаше толкова зелен. Нямах представа колко обичах тази страна, докато не я напуснах за първи път.

За моите хора бяха необходими три кораба. Надолу по реката гребяха роби, а когато излязохме в открито море, моряците вдигнаха парцаливи платна и западният вятър помъкна тромавите кораби през големите вълни. Много от войниците се почувстваха зле. Те бяха млади, повечето бяха по-млади и от мен, защото войната всъщност е момчешка игра, но имаше и някои по-възрастни воители. Моят заместник-командир Каван приближаваше четиридесетте, брадата му беше посивяла, а лицето му беше нашарено от белези. Този мрачен ирландец беше служил на Утър и сега не виждаше нищо странно в това, че трябваше да служи под командването на човек два пъти по-млад от него. Наричаше ме „лорд“, сигурно си мислеше, че като съм от Хълма, съм наследник на Мерлин или поне че съм син на великия магьосник от някоя негова сакска робиня. Мисля, че Артър ми беше дал Каван, за да се опра на него, ако поради младостта си не успее да наложи своя авторитет. Но казано съвсем честно, никога не съм имал проблеми като командир. Казваш на войниците какво трябва да направят, правиш го заедно с тях, наказваш ги, когато се провалят, но иначе ги възнаграждаваш добре и победата отдаваш на тях. Всичките ми копиеносци бяха доброволци и отиваха в Беноик или защото искаха да служат под мое командване, или, което е по-вероятно, защото вярваха, че на юг от морето ги очаква по-голяма плячка и повече слава. Пътувахме без жени, без коне и без слуги. Бях върнал свободата на Кана и я бях изпратил в Инис Уидрин, надявайки се, че там Нимю ще се погрижи за нея, но се съмнявах, че отново ще я видя. Тя щеше много скоро да си намери съпруг, а аз щях да открия за себе си новата Британия, наречена Бретан, и с очите си да видя приказната красота на Инис Трийбс.

Блейдиг, старейшината изпратен от крал Бан, пътуваше с нас. Той недоволстваше, че Артър беше изпратил толкова млад военачалник, но Каван изръмжа, че този военачалник беше убил повече мъже от самия Блейдиг и тогава Блейдиг престана да мърмори срещу възрастта ми. Продължи обаче да се оплаква, че отрядът бил много малък, а франките

били гладни за земя, добре въоръжени и многобройни. Блейдиг смяташе, че трябваше да сме поне двеста души, защото шестдесет мъже щели да бъдат капка в морето.

Първата нощ прекарахме в залива на някакъв остров. Вълните бучаха в открито море, а на брега на залива се бяха събрали и крещяха срещу нас парцаливи мъже, които от време на време пускаха стрели срещу корабите, но разстоянието беше твърде голямо. Капитанът на нашия кораб се страхуваше, че се задава буря и принесе в жертва едно яре, което бе взел на борда точно за тази цел. Той напръска носа на кораба с кръвта на умиращото животно и до сутрината вятърът утихна, но над морето се беше появила гъста мъгла. Никой не би излязъл в открито море в такава мъгла, затова останахме в залива още едно денонощие. На втората сутрин небето се беше изчистило и греблата понесоха корабите на юг. Денят ни се стори много дълъг. Минахме покрай някакви ужасни скали, върху които стърчаха останките на потънали кораби. Привечер надиганият се прилив и топлият ветрец помогнаха на умрените ни гребци и корабите навлязоха в устието на една широка река, където акостирахме. Бяхме посрещнати от едно ято лебеди, което беше добро предзнаменование. Наблизо имаше крепост и брегът на реката бързо се изпълни с въоръжени мъже, готови да се бият с нас. Но Блейдиг им обясни, че идваме като приятели. Тогава мъжете ни поздравиха на британски. Залязващото слънце позлатяваше с лъчите си водовъртежите и вълничките на реката. Миришеше на риба, на сол и на хайвер. Край рибарските лодки на брега висяха черни мрежи, окачени на колове, под съдовете със сол пламтяха огънове, кучета тичаха напред назад и лаеха срещу нас, а от близките колиби дотичаха деца да погледат как цапаме в плитката вода, за да стигнем до брега.

Първи слязох аз, понесъл своя щит с изобразената върху него мечка на Артър. Но щитът беше обърнат, а когато стигнах до сушата, забих върха на копие то си в пясъка и отпратих молитва към моя покровител Бог Бел и към Манауидан, Бога на морето – молех ги някой ден да ме върнат отново при моя господар Артър в благословената Британия.

* * *

Бях чувал да разправят, че няма по-красив град от Инис Трийбс, че дори Рим и Йерусалим отстъпвали на Инис Трийбс по красота. Е, аз не съм виждал Рим и Йерусалим, но видях Инис Трийбс и си мисля, че това което говорят за него може и да е истина. Този град бе пълен с чудеса, той беше най-хубавото място, което някога бях виждал. Беше

построен върху стръмен гранитен остров, разположен в широк и плитък залив, който можеше да ври и кипи, вятърът можеше да вие, но в Инис Трийбс винаги беше спокойно. В летните горещини над залива се носеше омара, но вътре в столицата на Беноик сякаш винаги беше прохладно. Гуинивийър би харесала Инис Трийбс, защото тук се ценеше всичко старо и красиво.

Римляните са били в Инис Трийбс, разбира се, но не бяха изградили крепостна стена около него, само бяха построили две вили на върха. Вилите все още си стояха там. Крал Бан и кралица Илейн ги бяха съединили и бяха издигнали нови постройки с материали, откраднати от римските сгради в околността – колони и пиедестали, мозайки и статуи. В резултат върхът на острова беше увенчан с просторен светъл дворец, където всеки полъх на вятъра издуваше бели ленени завеси. До острова най-добре се стигаше с лодка, но имаше и нещо като понтон, който бе заливан от морето при всеки прилив, а отливът често оставяше върху него опасни подвижни пясъци. Пътеката от дървени трупи беше белязана с върбови пръчки, които приливите винаги отнасяха и само глупак би се опитал да мине оттам без да наеме някой местен водач да го преведе през опасните подвижни пясъци и оттичащи се потоци. При отлив Инис Трийбс изникваше от водата и оставаше заобиколен от истинско море от пясък, а при прилив, когато духаше силен западен вятър, градът приличаше на чудовищен кораб който неустрашимо пореше вълните на непокорното море.

На стръмния гранитен склон под двореца имаше по-малки сгради, които се бяха вкопчили в скалата като гнезда на чайки. Тук имаше храмове, магазини, църкви, къщи и всичките иззидани с камък, всичките варосани и украсени с орнаментите и релефите, които не са били необходими за двореца на Бан. Освен това всички сгради бяха обърнати с лице към покрития с каменни плочи път, който на места преминаваше в стълби, за да преодолее стръмния наклон към кралския дом. На източния край на острова имаше малък кей, където можеха да пристават лодки, но кеят беше удобно пристанище само при най-спокойно време. (Точно затова нашите кораби акостираха на по-безопасно място на един ден път на запад от Инис Трийбс.) Всъщност пристанището в малкия залив беше просто лагуна, която се пълнеше от приливите и беше защитена с пясъчен риф. При отлив лагуната оставаше откъсната от морето, а пък когато идваше приливът, вълните ставаха толкова високи, че можеха да отнесат пристаналите лодки, особено при северен вятър. Около подножието на острова навсякъде беше издигната каменна стена, с

изключение на местата, където самата гранитна скала беше толкова стръмна, че никой не би могъл да се изкачи. На континента беше много неспокойно – франките нападаха населението на Беноик, лееше се кръв, хората се измъчваха от болести и бедност. Но вътре в Инис Трийбс на власт бяха познанието, музиката, поезията и красотата.

Аз нямах работа в любимата столица на крал Бан. Моята задача беше да защитавам Инис Трийбс като се сражавам на континенталната част на Беноик, където франките заплашваха да превземат плодородните земи на кралството, които осигуряваха храната на разточителната столица. Блейдиг обаче настояваше да се срещна с краля, така че аз бях преведен през понтона, след това минах през градската порта, която беше украсена с издялан в камъка тритон, размахващ тризъбец, а после тръгнах по стръмния път, водещ към разкошния дворец. Моите хора бяха останали на континента и на мен ми се искаше да бяха дошли с мен, за да видят чудесата на града – релефа на портата; стръмните каменни стъпала издълбани в гранитния остров, спускащи се край храмове и магазини; къщите с балкони, украсени с цветя; статуите и изворите с чиста вода, която се стичаше в красиви мраморни улеи, където всеки можеше да гребне с ведро или да се наведе и да пие. Бях с Блейдиг и той изръмжа, че градът е погълнал много пари, които трябвало да бъдат похарчени за отбраната на кралството, но аз бях поразен и си мислех, че това място наистина заслужава да се сражаваш за него.

Блейдиг ме преведе през последната порта, украсена с тритон и ние се озовахме в градината пред двореца. Сградата на двореца, обрасла в зеленина, ограждаше двора от три страни, а от другата страна имаше поредица от бели арки, отвъд които се виждаше морската шир. На всяка врата стояха стражи с бели наметала, копията им бяха с полирани дръжки и лъснати остриета.

– Тия копия не стават за нищо – измърмори Блейдиг. – С тях не би могъл да победиш и кутре, но изглеждат красиви.

На вратата на двореца ни посрещна придворен с бяла тога, който ни поведе от стая в стая и всяка беше пълна със скъпоценности. Имаше статуи от алабастър, златни съдове. Една от стаите беше облицована с металически огледала, които ме накараха да ахна, когато видях образа си отразен в една безкрайна далечина – брадясал мръсен войник с ръждивокафяво наметало, който става все по-малък и по-малък, затворен в рамките на огледалата. В съседната стая, която беше боядисана в бяло и ухаеше на цветя, едно момиче свиреше на арфа. Тя беше облечена само в една къса туника и нищо друго. Момичето се усмихна, когато

минахме, и продължи да свири. Гърдите ѝ бяха позлатени от лъчите на слънцето, косата ѝ беше къса, а усмивката ѝ ведра.

– Прилича на публичен дом – прошепна дрезгаво Блейдиг. – По-добре наистина да беше. Тогава можеше да има някаква полза от него.

Облеченият в тога придворен отвори крилата и на последната врата с бронзови дръжки и с поклон ни пусна да влезем в една широка стая, която гледаше към искрящото море.

– Кралю господарю – поклони се той към единствения присъстващ в стаята, – старейшината Блейдиг и Дерфел, военачалник от Думнония.

Един висок слаб мъж с тревожно лице и оредяваща побеляла коса стана иззад масата, на която пишеше нещо върху пергамент. Лек ветрец повдигна пергамента и човекът се засуети докато постави върху четирите му краища рогове с мастило и змийски камъни, за да не мърда повече.

– А, Блейдиг! – каза кралят и тръгна към нас. – Виждам, че си се върнал. Хубаво! Хубаво! Някои хора никога не се завръщат. Корабите не оцеляват. Трябва да помислим върху това. Ти как мислиш, дали ще е по-добре, ако корабите са по-големи? Или пък ги строим не както трябва? Не съм сигурен, че знаем точно как се правят лодки, макар нашите рибари да се кълнат, че знаят. Но някои от тях също не се завръщат. Проблем. – Крал Бан спря наред стаята и почеса темето си, размазвайки мастило по рядката си коса. – Няма да мога да го разреша веднага – заяви той накрая и ме погледна. – Дривел, така ли?

– Дерфел, кралю господарю – казах аз и паднах на коляно.

– Дерфел! – каза той удивен. – Дерфел! Чакай да помисля! Дерфел. Ако това име означава нещо, то означава „принадлежащ на друид“. Ти принадлежиш ли на друид, Дерфел?

– Аз бях отгледан от Мерлин, господарю.

– От Мерлин? Наистина ли? Виж ти, виж ти! Тогава трябва да поговорим. Как е скъпият ми Мерлин?

– Никой не го е виждал от пет години, господарю.

– Значи е невидим! Ха! Винаги съм си мислел, че това може да е един от неговите номера. Много практичен. Трябва да помоля някои от моите мъдrecи да проучат този въпрос. О, стани, стани. Не понасям, когато хората коленичат пред мен. Аз не съм Бог, поне не мисля, че съм. – Когато станах, кралят ме разгледа и сякаш беше разочарован. – Приличаш на франк – каза той объркан.

– Аз съм думнонец, кралю господарю – казах аз гордо.

– Сигурен съм, че си думнонец, и то какъв, боже мой. Дошъл си да

ми кажеш, че Артър идва, нали? – попита той настойчиво.

– Не, господарю – казах аз, – Артър е обсаден от много врагове. Той се сражава на живот и смърт за нашето кралство и затова изпрати мен и всички мъже, които можахме да отделим. А аз трябва да му пиша и да му кажа дали тук са необходими повече войници.

– Необходими са, разбира се, че са необходими – каза Бан с най-свирепия тон, на който беше способен пискливият му глас. – Боже мой, „дали са необходими“! Значи ти доведе всички мъже, които можахте да отделите, и колко точно са тези мъже, моля?

– Шестдесет, господарю.

Крал Бан се строполи в някакъв дървен стол, инкрустиран със слонова кост.

– Шестдесет! Аз се надявах на триста! Надявах се да дойде и самият Артър. Ти изглеждаш много млад за военачалник – каза той със съмнение в гласа, след това изведнъж светна. – Правилно ли чух? Ти каза, че можеш да пишеш, нали?

– Да, господарю.

– И да четеш? – продължи той нетърпеливо.

– Да, господарю.

– Виждаш ли, Блейдиг! – викна кралят с триумфиращ глас и скочи от стола. – Някои воини могат да четат и да пишат! Това не ги прави помалко мъжествени. Не ги принизява до нищожния статус на писарите, жените, кралете или поетите, както мислиш ти. Ха! Грамотен воин. А по някаква щастлива случайност не пишеш ли стихове? – попита ме той.

– Не, господарю.

– Колко тъжно. Ние сме една общност от поети. Ние сме членове на едно братство! Ние се наричаме фили и наша строга повелителка е поезията. Може да се каже, че това е нашата тайна задача. Може би и ти ще се вдъхновиш? Ела с мен, мой учен Дерфел.

Забравил отсъствието на Артър, Бан бързо прекоси стаята и махна с ръка да го последвам. Минахме през още няколко големи врати, една малка стая, където свиреше друга полугола арфистка, красива като първата и накрая влязохме в голяма библиотека.

Дотогава не бях виждал истинска библиотека. Крал Бан с удоволствие ми показваше стаята и наблюдаваше удивлението ми. А аз зяпнах, и нищо чудно, стаята беше пълна с ръкописи – свитък до свитък, всеки завързан с панделка и поставен в отделна кутия, а кутиите, наредени една над друга с отворите напред, приличаха на килийки на пчелна пита. Имаше стотици такива килийки, всяка със своя свитък и всяка грижливо

надписана.

– какви езици знаеш, Дерфел? – попита ме Бан.

– Сакски и британски, господарю.

– А – въздъхна той разочарован. – Само груби езици. Аз владя латински, гръцки, британски, разбира се, и малко арабски. Отец Селуин, ей там, говори десет пъти повече езици, нали така, Селуин?

Кралят говореше на единствения човек в библиотеката – един стар свещеник с бяла брада, с грозна гърбица и черно монашеско расо с качулка. Свещеникът вдигна ръка да потвърди, но не вдигна поглед от струпаните на масата му свитъци. За момент си помислих, че свещеникът има пухкав шал под качулката си, но после видях, че това беше една сива котка, която повдигна глава, погледна ме, прозя се и пак заспа. Крал Бан не обърна внимание на грубостта на свещеника, а ме поведе покрай рафтовете с кутиите и заразказва за съкровищата, които беше събрал.

– Това, което имам тук – каза той гордо, – е всичко, което е останало от римляните и всичко, което ми изпращат различни приятели. Някои от ръкописите са много стари, за да могат да се ползват и ние ги преписваме. Сега да видим какво е това? А да, една от дванадесетте драми на Аристофан. Аз ги имам всичките, разбира се. Тази се казва „Вавилонците“. Комедия на гръцки, млади човече.

– И изобщо не е смешна – излая свещеникът от своята маса.

– И изключително забавна – каза крал Бан, без да се засяга от грубостта на свещеника, явно беше свикнал с това. – Може би филите трябва да построят театър и да изиграят тази комедия? – добави той. – А, ето това ще ти хареса. Хораций „Поетичното изкуство“. Сам съм я преписвал.

– Нищо чудно, че не може да се чете – намеси се отец Селуин.

– Карам всички фили да изучават максимите на Хораций – каза ми кралят.

– Те затова са такива ужасни поети – вметна свещеникът, но все още без да вдига поглед от своите свитъци.

– А, Тертулиян! – каза кралят като измъкна друг свитък и издуха праха от пергаментата. – Копие на неговата „Апологетика“!

– Боклук – каза Селуин. – Само дете сте изхабили скъпото мастило.

– Самото красноречие! – ентусиазирано рече Бан. – Аз не съм християнин, Дерфел, но някои християнски писания са изпълнени с чувство за морал.

– Няма такова нещо – каза свещеникът.

– А това е творба, която вече познавате – каза кралят и измъкна нов свитък. – „Размишления“ на Марк Аврелий. Това, скъпи ми Дерфел, е неповторим наричник за начина, по който един мъж трябва да изживее живота си.

– Баналности на лош гръцки, написани от един римски глиган – изръмжа свещеникът.

– Това е може би най-великата книга, която някога е била написана – каза кралят замечтано, постави Марк Аврелий на мястото му и извади друг ръкопис. – А това е нещо много любопитно, наистина. Големият трактат на Аристарх от Самос. Сигурно го знаеш?

– Не, господарю – признах аз.

– Е, не всеки би искал да го прочете – кимна тъжно кралят, – но в него има нещо забавно. Аристарх твърди (не се смей), че земята се върти около слънцето, а не слънцето около земята. – Бан демонстрира тази престава обърната с главата надолу със странни въртеливи движения на ръцете си. – Схванал е всичко наопаки, разбираш ли?

– На мен пък ми звучи разумно – каза Селуин, който продължаваше да гледа в пергаментите пред себе си.

– А, Силий Италик! – кралят посочи цяла група от килийки, пълни със свитъци. – Скъпият Силий Италик! Аз имам всичките осемнадесет тома от неговата история на Втората пуническа война. Какво богатство!

– Втората фукническа война – изкикоти се свещеникът.

– Това е моята библиотека – каза Бан гордо, – славата на Инис Трийбс! Тя и нашите поети. Съжалявам, че те обезпокоихме, отче!

– Може ли скакалец да обезпокои камила – попита отец Селуин, но ние вече бяхме излезли. Последвах краля отново през стаята с полуголата арфистка и след това се върнахме там, където ни чакаше Блейдиг.

– Отец Селуин прави изследване, посветено на размаха на ангелските криле – заяви гордо Бан. – Може би трябва да го попитам за невидимото съществуване? Той сякаш знае всичко. Е, сега разбираш ли, Дерфел, защо е толкова важно Инис Трийбс да не попадне в чужди ръце? На това малко място, скъпи ми приятелю, е складирана мъдростта на нашия свят, събрана от руините на този свят и пазена от добри ръце. Чудя се какво ли е това „камिला“. Ти знаеш ли какво е „камिला“, Блейдиг?

– Някакъв вид въглища, господарю. Ковачите го използват, за да правят стомана.

– Така ли? Колко интересно. Но въглищата не могат да бъдат обезпокоени от скакалец, нали? Колко обърквашо. Трябва да попитам отец Селуин, когато е в настроение да отговаря (което рядко се случва). А

сега, млади човече, знам, че си дошъл да спасяваш моето кралство и съм сигурен, че нямаш търпение да се заемеш с тази работа, но първо трябва да останеш за вечеря. Тук са и синовете ми. И двамата са воини! Навремето се надявах, че ще посветят живота си на поезията и на науката, но времената искат войници, нали? Все пак скъпият ми Ланселот като мен високо цени филите, така че има надежда за нашето бъдеще. – Кралят замълча, сбръчка нос и вежливо ми се усмихна. – Първо искаш да се изкъпеш, нали?

– Искам ли?

– Да – каза Бан решително. – Лиънор ще те заведе в стаята ти, ще ти пригответи банята и ще ти намери подходящи дрехи.

Той плесна с ръце и първата арфистка се появи на вратата. Изглежда тя беше Лиънор.

Бях в дворец край морето, пълен със светлина и красота, с музика и поезия и с хора, които сякаш бяха от друга епоха и от друг свят.

Но тогава срещнах Ланселот.

– Ти си почти дете – каза ми Ланселот.

– Така е, господарю – отвърнах аз. Ядях рак, задушен в разтопен масло (мисля, че това е най-вкусното нещо, което съм ял през живота си)

– Артър ни обижда като ни праща едно дете – продължи Ланселот.

– Не е така, господарю – казах, а по брадата ми течеше масло.

– Да не би да твърдиш, че аз лъжа? – попита принц Ланселот, престо-
толнаследникът на Беноик.

Аз се усмихнах.

– Твърдя, че грешите, лорд принц.

– Шестдесет мъже – озъби се той. – Това ли е всичко, което Артър може да изпрати?

– Да, господарю.

– Шестдесет души, водени от едно дете – каза Ланселот презрително. Той беше само една или две години по-голям от мен, но на лицето му беше изписано такова отегчение от живота, че изглеждаше много по-стар. Той беше изключително красив, висок и добре сложен, с тясно лице и тъмни очи. Така както очите на Гуинивийър поразяваха със своята женственост, така очите на Ланселот поразяваха с липсата на всякаква мъжественост. В надменния вид на Ланселот имаше нещо, което смущаваше, нещо, което ме караше, когато гледам Ланселот да си мисля за змия. Той имаше черна коса, която се спускаше на големи балсамирани

къдрици, в които имаше забодени златни гребени. Брадата и мустаците му бяха старателно подстригани и намазани до блясък, а от него се носеше миризма на лавандула. Той беше най-красивият мъж, който някога бях виждал и, което е по-лошо, Ланселот знаеше това. Испитах неприязън към него от момента, в който го видях. Ние се срещнахме в залата за угощения на крал Бан, която беше по-различна от всички други зали, които бяха виждал дотогава. Тази беше с мраморни колони, бели пердета, през които се виждаше морето. Стените бяха гладко измазани и изписани с образи на Богове, Богини и приказни животни. Покрай стените на това великолепно помещение се бяха наредили слуги и стражи. Светлината идваше от безброй малки бронзови съдинки с намаслени фитили и десетки дебели свещи, поставени върху дългата маса, покрита с бяла покривка (която непрекъснато окапвах с масло както впрочем мърлях и неудобната тога, която крал Бан беше настоял да облека за угощението).

Наслаждавах се на храната и се дразнех от компанията. Отец Селуин също беше тук и аз с удоволствие щях да поговоря с него, ако можех, но той дразнеше един от тримата поети (всички членове на скъпоценното братство на крал Бан) на другия край на масата, а аз бях далеч от него. Кралица Илейн, която седеше до своя съпруг, защитаваше поетите от хапливите забележки на Селуин, а това изглеждаше много по-забавно от неприятния разговор с принц Ланселот.

– Артър наистина ни обижда – повтори Ланселот.

– Съжалявам, че мислите така, господарю – отвърнах аз.

– Ти никога ли не се опитваш да оборваш чуждото мнение, дете? – попита ме той. Аз го погледнах в очите.

– Мисля, че е неразумно двама воители да спорят в зала за угощение, лорд принц.

– Значи си едно плахо дете – озъби ми се той. Аз въздъхнах и снижих гласа си.

– Вие наистина ли искате да има спор, лорд принц? – попитах аз, търпението ми вече се изчерпваше. – Защото ако е така, наречете ме още веднъж „дете“ и ще ви откъсна главата – усмихнах се аз.

– Дете – каза Ланселот

Погледнах го още веднъж озадачен, чудейки се дали играе някаква игра, която не можех да разбера, но ако беше така, играта прекалено задебеля.

– Десет пъти черния меч – казах аз.

– Какво?

Той се намръщи, явно не знаеше паролата на митраистите, което

означаваше, че Ланселот не беше от братството.

– Ти полудя ли? – попита той и след кратка пауза добави – Ти май си не само плахо, но и лудо дете.

Ударих го. Трябваше да се сдържа, но недоволството и гневът ми надделяха над разума. Замахнах с лакът и разбих носа му, разцепих устната му. Той политна назад и столът се прекатури. Ланселот се просна на пода и се опита да ме удари с падналия стол, но аз бях твърде близо, за да замахне добре и ударът излезе слаб. Аз ритнах стола настрани, изправих Ланселот на крака и го блъснах срещу една колона, където притиснах главата му към камъка и подпрях коляното си в неговите слабини. Той трепна. Майка му пищеше, а крал Бан и неговите поетични гости седяха зяпнали. Един нервен войник от охраната допря върха на копието си в гърлото ми.

– Махни го – казах му аз, – или си мъртъв.

Той свали копието.

– Какво съм аз, лорд принц? – обърнах се аз към Ланселот.

– Дете – каза той.

Притиснах гърлото му с ръка и почти го задуших. Опита се да се бори, но безуспешно.

– Какво съм аз, господарю? – попитах аз пак.

– Дете – изхърка той.

Нечия ръка докосна рамото ми. Обърнах се и видях един рус мъж на моя възраст, който ми се усмихваше. Бях го видял на другия край на масата и бях предположил, че е поет, но бях сгрешил.

– Отдавна ми се иска да направя това, което правиш в момента – каза младият мъж, – но ако искаш да накараш брат ми да спре да те обижда, трябва да го убиеш, тогава семейната чест ще ме задължи да те убия, а аз не съм сигурен, че искам това.

Махнах ръката си от гърлото на Ланселот. Няколко секунди той остана облегнат на колоната като се опитваше да възстанови дишането си, след това тръсна глава, заплю ме и се върна на масата. Носът му кървеше, устната му се подуваше, а грижливо намастената му коса висеше в тъжен безпорядък. Боят изглежда развесели брата на Ланселот.

– Казвам се Галахад – каза той – и се радвам да се запозная с Дерфел Кадарн.

Аз му благодарих, след това с нежелание прекосих залата и коленичих пред стола на крал Бан (въпреки твърденията му, че не понася подобни жестове).

– За обидата нанесена на вашия дом, кралю господарю, моля за

извинение и очаквам вашето наказание.

– Наказание ли? – каза Бан изненадано. – Не бъди глупав. Това е просто от виното. Прекалили сте с виното. Трябва да разреждаме виното си, както са правели римляните, нали отец Селуин?

– Ама че смешно нещо – отговори старият свещеник.

– Никакво наказание, Дерфел – каза Бан. – И моля те стани, но понасям да ме почитат така. И с какво толкова си ни обидил? Просто си искал да бъдеш убедителен в спора и какво лошо има в това? Аз обичам споровете, нали така отец Селуин? Вечеря без спор е като ден без поезия (кралят не обърна внимание на киселата забележка на свещеника, който смяташе, че такъв ден би бил благословен), а и моят син Ланселот е много сприхав. Той има сърце на воин и душа на поет, а тази смес, страхувам се, се възпламенява невероятно лесно. Остани и яж.

Бан беше много великодушен монарх, но аз забелязах, че неговата кралица Илейн никак не беше доволна от решението му. Косата на Илейн беше посивяла, но лицето ѝ беше гладко в него имаше грация и спокойствие, които много отиваха на строгата красота на Инис Трийбс. Точно в този момент обаче кралицата бе смръщила вежди срещу мен с явно недоволство.

– Всички воители на Думнония ли са толкова невъзпитани? – попита тя кисело.

– Вие да не искате воините да приличат на придворни? – намеси се безцеремонно Селуин. – Бихте ли изпратили вашите скъпи поети да избиват франки? Не като им рецитират свои стихове, разбира се, макар че като си помислиш, това може да се окаже доста добро оръжие.

Той погледна злобно към кралицата и тримата поети потрепериха. По някакъв начин Селуин се беше промъкнал в Инис Трийбс въпреки забраната срещу грозните неща. Сега без монашеското си расо той изглеждаше невероятно грозен. Върху едното му око имаше плесенясала превръзка, устата му беше изкривена в кисела гримаса, на темето му имаше тонзура, а под неравната черта висеше изтъняла коса. Брадата му беше мръсна, а под нея се подаваше груб дървен кръст, който висеше на хлътналите му гърди. А тялото му беше приведено и изкривено, невероятно деформирано от огромната гърбица. Сивата котка, която спеше на врата му в библиотеката, сега се беше свила в скута му и ядеше парченца от раци.

– Ела да седнеш до мен – каза Галахад – и не се притеснявай.

– Не мога да не се притеснявам – казах аз. – Това беше моя грешка. Трябваше да се съдържа.

– Моят брат – продължи разговора Галахад, когато столовете бяха пренаредени, за да мога да седна до него, – или по-точно моят полубрат изпитва удоволствие да дразни хората. Така се забавлява. Повечето хора обаче не смеят да му се противопоставят, защото той е престолонаследникът, а това означава, че един ден ще разполага с власт върху живота и смъртта. Но ти направи точно това, което трябваше.

– Точно обратното.

– Няма да споря. Но тази вечер аз ще те заведа до брега.

– Тази вечер? – попитах изненадан.

– Моят брат не приема лесно пораженията – каза Галахад тихо. – Какво ще кажеш за един нож в ребрата, докато спиш? Ако бях на твоё място, Дерфел Кадарн, щях да отида при хората си на брега и да спя сред тях в безопасност.

Погледнах към другия край на масата, където кралицата утешаваше красивия Ланселот и попиваше кръвта по лицето му с кърпа навлажнена във вино.

– Полубрат ли? – попитах аз Галахад.

– Аз съм роден от любовница на краля, а не от неговата съпруга – обясни ми тихо Галахад. – Но татко беше добър с мен, тъй като настоя да ме наричат с титлата „принц“.

Крал Бан спореше с отец Селуин по някакъв неясен въпрос от християнската теология. Бан говореше с ентузиазъм, но вежливо, а Селуин ръсеше обида след обида и двамата много се забавляваха.

– Баща ти ми каза, че вие двамата с Ланселот сте воини – казах аз на Галахад.

– И двамата ли? – засмя се Галахад. – Брат ми плаща на поети и мекестрели да го възхваляват като най-големия воин в Арморика, но аз още не съм го виждал, застанал в стената от щитове.

– А аз трябва да се сражавам, за да запазя неговото наследство – казах аз кисело.

– Кралството е загубено – каза Галахад нехайно. – Татко похарчи парите си за строежи и ръкописи, а не за войници. Освен това тук в Инис Трийбс ние сме твърде далеч от поданиците и те по-скоро биха отишли в Брослианд, отколкото да ни помогнат. Франките побеждават навсякъде. Твоята задача, Дерфел, е да останеш жив и да се върнеш жив и здрав вкъщи.

Тази откровеност ме накара да погледна Галахад с нов интерес. Неговото лице беше по-кръгло и по-мекотелно от лицето на брат му и по-открито. Такова лице човек би се радвал да види от дясната си страна в

стената от щитове. Дясната страна на войника се пази от щита на съседа, затова си струва да си в добри отношения с този човек. А аз чувствах инстинктивно, че би ми било лесно да харесам човек като Галахад.

– Нима искаш да кажеш, че не трябва да се бием с франките? – попитах го аз тихо.

– Казвам, че борбата е загубена, но знам, че си дал клетва на Артър да се биеш, а и всеки миг, в който Инис Трийбс продължава да съществува, е светъл миг в един тъмен свят. Опитвам се да убедя татко да изпрати библиотеката си в Британия, но мисля, че той по-скоро би извадил сърцето си. Сигурен съм обаче, че, когато настъпи моментът, той все пак ще я изпрати. А сега – Галахад стана и бутна назад позлатения си стол – ние с теб трябва да тръгваме. Преди филите да започнат да рецитират – добави тихо той. Освен, разбира се, ако не си падаш по безкрайните стихове, възславящи лунната светлина над тръстиките?

Аз се изправих и почуках по масата с един от специалните ножове за рязане на храна, които крал Бан бе осигурил за гостите си. Тези гости сега предпазливо погледнаха към мен.

– Трябва да поднеса извиненията си – казах аз, – специално на моя господар Ланселот. Такъв велик воин като него заслужаваше по-добра компания за вечеря. А сега, простете ми, трябва да отида да спя.

Ланселот не отговори. Крал Бан се усмихна, кралица Илейн гледаше с отвращение, а Галахад побърза да ме отведе при дрехите и оръжието ми, а след това се спуснахме към осветения с факли кей, където ни чакаше лодка. Галахад, който все още беше облечен с тога, носеше някакъв чувал, който метна на малката палуба на лодката. Чувалът издрънча.

– Какво е това? – попитах аз.

– Оръжието ми и моята ризница – каза той. Отвърза лодката и скочи в нея. – Идвам с теб.

Лодката се отдели от брега, понесена от вятъра, издул тъмното й платно. Носът пореше водата и вълните с нежна ласка изпращаха бягщата лодка. Галахад си свали тогата и я хвърли на лодкаря. След това започна да си облича войнишките дрехи, докато аз гледах назад към двореца. Той сякаш висеше в небето като кораб, който плува сред облаците, или като звезда, спуснала се до земята; дворец на мечтите, убежище, където управляваха справедлив крал и красива кралица, където пееха поети и старци можеха да изучават въпроса за размаха на английските криле. Инис Трийбс беше толкова красив, напълно съвършен в своята красота.

И напълно обречен, ако ние не успеехме да го спасим.

Сражавахме се две години. Две години срещу противник, който ни превъзхождаше във всичко. Две години величие и безчестие. Две години кланета и пирове. Години на победи и поражения, на ступени мечове и строщени щитовете. И през всичките тези месеци и във всичките горещи битки, в които смели мъже умираха, задавени в собствената си кръв, а обикновени войници вършеха невероятни дори за самите тях подвизи, аз нито веднъж не видях Ланселот. Въпреки това поетите го наричаха герой на Беноик, най-съвършения воин, боец над бойците. Поетите разправяха, че защитата на Беноик е в ръцете на Ланселот, не в моите, не в ръцете на Галахад или Кълхуч, а на Ланселот. А Ланселот по цял ден легеше в леглото и молеше майка си да му носи вино и мед.

Е, не през целия ден. Понякога Ланселот също се сражаваше, но винаги на миля от мястото на битката, така че да може първи да се върне в Инис Трийбс и да оповести победата. Той знаеше как да си разкъса наметалото, да изтъпи меч а си, да разроши намазнената си коса и дори да нарани лицето си и в такъв вид да се домъкне вкъщи като герой. Тогава неговата майка нареждаше на поетите да съчинят нова песен, която търговци и моряци разнасяха из цяла Британия, така че накрая дори в далечната страна Регед, на север от Елмет, вярваха, че Ланселот е новият Артър. Саксите се страхуваха от него, а Артър му изпрати в дар бродирани колан за меч с богато украсена с емайл тока.

– Мислиш ли, че животът трябва да бъде справедлив? – попита ме Кълхуч, когато наскърбен му казах за подаръка.

– Не, господарю – казах аз.

– Тогава нека Ланселот да не те разстройва – каза той. Кълхуч беше командирът на кавалерията, останала в Арморика, след като Артър се беше върнал в Британия. Кълхуч беше и братовчед на Артър, но изобщо не приличаше на моя господар. Кълхуч беше нисък, космат скандалджия с дълги ръце, който не искаше нищо друго от живота освен много врагове, пиене и жени. Артър го беше оставил начело на тридесет мъже с тридесет коня, но всички коне бяха измрели, а половината от хората си бяха тръгнали, така че Кълхуч се сражаваше като копиеносец. Аз присъединих моите хора към неговите и минах под негово командване. Той с нетърпение очакваше войната в Беноик да свърши, за да се върне отново при Артър и да се бие редом с него. Кълхуч обожаваше Артър.

Ние водехме странна война. По времето на Артър франките били все още на няколко мили на изток, където земята е равнинна и няма

гори – идеално място за тежката кавалерия, но сега врагът вече беше навлязъл дълбоко в горите, покрили възвишенията в централната част на Беноик. Крал Бан, подобно на Тюдрик от Гуент, беше заложил главно на укрепителните съоръжения, но докато в Гуент можеше да се строят масивни крепости и високи стени, в Беноик горите и хълмовете предлагаха на враговете множество пътеки, които минаваха покрай крепостите, кацнали по върховете на възвишенията и пазени от обезверените войски на Бан. Нашата задача беше да вдъхнем нова надежда на тези войски като използваме тактиката на Артър с бързите походи и изненадващите атаки. Гористите хълмове сякаш бяха правени за такива битки и нашите хора бяха несравними. Малко са удоволствията, които могат да се сравнят с радостта от сражението, последвало една добре направена засада, когато врагът е заставен да сведе оръжие. По дългото острие на Хюелбейн се появиха нови белези.

Франките се страхуваха от нас. Наричаха ни горски вълци, а ние приехме обидата с гордост и превърнахме вълка в свой символ. Започнахме да носим сиви вълчи опашки на шлемовете си. Виехме, за да ги плашим, държахме ги будни нощ след нощ, вървахме дебнешком след тях по цели дни и ги издебвахме в засада точно, когато най-малко ни очакваха. Въпреки всичко франките бяха много, а ние малко и месец след месец редиците ни оредяваха.

Галахад се сражаваше заедно с нас. Той беше силен боец, но беше и учен, който се беше ровил в библиотеката на баща си и можеше по цяла нощ да говори за стари Богове, нови религии, странни държави и велики мъже. Спомням си, една нощ лагерувахме в разрушена вила сред руините на селище, което само седмица преди това беше благоденстващ град със своя тепавица, грънчарска работилница и мандра. Но франките бяха минали оттам и сега всичко беше порутено и пропито с кръв, стените на вилата бяха съборени, а изворът в двора беше отровен от труповете на жени и деца. Бяхме оставили часовои в гората, затова си позволихме да запалим огън и да изпечем два заека и едно яре. Пиехме вода, а се правехме, че пием вино.

– Фалернско – каза Галахад замечтано, вдигнал глинената си чаша към звездите сякаш беше златна бутилка.

– Какво е това? – попита Кълхуч.

– Това, скъпи ми Кълхуч, е вино, изключително приятно вино, което са пили римляните.

– Никога не съм обичал вино – каза Кълхуч, след това се прозина широко. – Това е женско питие. Сега ще пием сакско пиво! Пия за вас.

След няколко минути той заспа. На Галахад не му се спеше. Огънят вече едва мъждукаше, но звездите ярко светеха. Една от тях падна и остави бяла следа в небето. Галахад се прекръсти – той беше християнин и върваше, че падащата звезда е демон, изгонен от рая.

– Някога е бил на земята – каза той.

– Кой? – попитах аз.

– Раят. – Галахад полегна назад в тревата и сложи ръце под главата си. – Красивият рай.

– Искаш да кажеш Инис Трийбс.

– Не, не, Дерфел. Искам да кажа, че когато Бог сътворил човека, Той дал на хората райска градина, в която да живеем и на мен ми се струва, че още оттогава ние сме започнали да губим този рай малко по малко. И скоро, мисля си, ще го загубим напълно. Спуска се мрак. – Той замълча за малко, после се изправи и седна, сякаш неговите мисли му бяха влели нова енергия. – Само помисли. Преди по-малко от сто години на тази земя е царял мир. Хората строели големи къщи. Сега не можем да строим като тях. Знаем, че баща ми е изградил хубав дворец, но той представлява само събрани и слепени счупени парчета от стари палати. Ние не можем да строим като римляните. Не можем да строим нито толкова високо, нито толкова красиво. Не можем да правим пътища, не можем да правим канали, не можем да правим акведукти. (Аз дори не знаех какво е това акведукти, но си замълчах, защото Кълхуч доволно хъркаше до мен.) – Римляните са строели цели градове – продължи Галахад, – градове, които са били толкова големи, че за да стигнеш от единия край на града до другия можеш цяла сутрин да вървиш и през цялото време ще стъпваш върху подредени, равни камъни. В онези времена човек можел със седмици да върви и пак щял да бъде на римска земя, да се подчинява на римските закони и да чува езика на римляните. А виж сега тази земя – махна Галахад с ръка към нощната тъма. – Само мрак. И той се разпростира, Дерфел. Мракът пълзи и поглъща Арморика. Беноик ще изчезне, а след това Брослианд, а след Брослианд, Британия. Вече няма да има закони, няма да има книги, музика, правосъдие, само отвратителни мъже около димящи огънове, които мислят само кого да убият на следващия ден.

– Не и докато Артър е жив – казах аз упорито.

– Един човек срещу мрака? – попита Галахад скептично.

– Твоят Христос не е ли бил сам срещу мрака? – попитах аз.

Галахад се замисли за миг, загледан в огъня, който хвърляше трепкащи сенки върху силното му лице.

– Христос – каза той накрая, – е бил нашият последен шанс. Той ни е казал да се обичаме помежду си, да правим добро, да помагаме на бедните, да даваме храна на гладните, дрехи на голите. Затова хората Го убили. – Галахад се обърна и ме погледна. – Аз мисля, че Христос е знаел какво ще стане и затова ни е обещал, че ако живеем като Него, ще отидем с Него в рая. Не на земята, Дерфел, а в рая. Там горе – посочи той към звездите, – защото е знаел, че със земята е свършено. Ние изживяваме нейните последни дни. Дори твоите Богове бягат от нас. Нали така ми каза ти? Че твоят Мерлин обикаля из непознати страни да търси път към старите Богове, но за какво биха ни послужили тези пътища? Твоята религия отдавна е умряла, още когато римляните са опустошили Инис Мон и всичко, което ви е останало, са само несвързани части от познания. Твоите Богове са си отишли.

– Не – казах аз, мислейки за Нимю, която чувстваше присъствието на Боговете, макар че лично за мен Боговете винаги са били нещо далечно и неясно. За мен Бел беше като Мерлин, само че много далечен и неопикуемо огромен и много по-тайнствен. Струваше ми се, че Бел живее в далечния север, а Манауидан някъде на запад, където тътенът на вълните не спираше.

– Старите Богове са си отишли – настоя Галахад. – Изоставиха ни, защото не сме достойни.

– Артър е достоен – казах аз упорито, – ти също.

Той завъртя глава.

– Аз съм толкова отвратителен грешник, Дерфел, че сърцето ми се свива от страх.

Каза го толкова искрено, че аз се разсмях.

– Глупости – казах аз.

– Аз убивам, изпитвам страст, завиждам.

Той беше искрено нещастен, но Галахад, също като Артър, беше от хората, които непрекъснато надничаха в душата си и усещаха неугасващия ѝ порив, а при такива хора, бях забелязъл, щастието никога не траеше дълго.

– Ти убиваш само хора, които иначе биха убили теб – казах му аз.

– И Бог да ми е на помощ, защото това ми доставя удоволствие – прекръсти се той.

– Добре – казах аз. – А какво ѝ е грешното на страстта.

– Страстта надвива разума.

– Но ти си разумен – напомних му аз.

– Но аз изпитвам страст, Дерфел, о, каква страст. Има едно момиче

в Инис Трийбс, една от арфистките на баща ми.

Галахад поклати глава обезкуражен.

– Но ти контролираш своята страст – казах аз, – следователно трябва да се гордееш с това.

– Аз се гордея с това, но гордостта също е грях.

Поклатих глава – спорът с Галахад беше безнадежден.

– А завистта? – минах аз на третия от неговите грехове. – На кого завиждаш?

– На Ланселот.

– На Ланселот ли? – учудих се аз.

– Защото той е престолонаследникът, а аз не. Защото той взима всичко, което иска, когато поиска, и не изглежда да съжалява за това. Онази арфистка например. Той просто я взе. Тя пици, съпротивлява се, но никой не смее да го спре, защото той е Ланселот.

– И ти ли не посмя?

– Аз бих го убил, но бях далеч от града.

– Баща ти не го ли спря?

– Баща ми е бил при книгите си. Сигурно си е мислел, че гларуси пицят в морето или че двама от неговите фили се карат за някоя метафора.

Аз плюх в огъня.

– Ланселот е червей – казах аз.

– Не – настоя Галахад, – той си е Ланселот. Получава каквото иска и прекарва дните си в заговори за постигането на онова, което иска. Той може да бъде много чаровен, много благовиден, той би могъл дори да бъде велик крал.

– Невъзможно – казах аз твърдо.

– Не, наистина. Ако той иска властта (а той я иска) и я получи, това може би ще засити апетитите му. Той иска да бъде харесван.

– Много странно се опитва да го постигне – казах аз, защото си спомних как Ланселот ме дразнеше на масата на баща си.

– Той веднага разбра, че ти никога няма да го харесаш и затова те предизвика. Така създавайки си враг в твое лице, той може да си обясни защо ти не го харесваш. Но с хора, които не го заплашват, той може да бъде много мил. Той може да бъде велик крал.

– Той е слаб – казах аз презрително.

Галахад се засмя.

– Силният Дерфел. Сигурният Дерфел. Ти сигурно мислиш, че всички други са слаби.

– Не – казах аз, – но мисля, че всички сме изморени, а утре ще трябва да убиваме франки, така че аз заспивам.

На следващия ден наистина се наложи да убиваме франки, след това си починахме в една от планинските крепости на Бан, превързахме раните си, наострихме очуканите мечове и отново се върнахме в горите. Но седмица след седмица, месец след месец, ние се сражавахме все по-близо и по-близо до Инис Трийбс. Крал Бан помоли своя съсед, краля на Брослианд, Будик да му изпрати помощ, но Будик укрепваше защитата на собствените си граници и не искаше да се лишава от хора в името на една вече загубена кауза, освен това саксите му създаваха много грижи. Макар и рядко новини пристигаха и от Британия. Често вестите бяха неясни, но все пак разбрахме, че нови сакски орди се опитваха да колонизират земите навътре в острова и оказваха силен натиск върху границите на Думнония. Горфидид, който беше такава заплаха преди да напусна Британия, напоследък бил по-кротък, благодарение на ужасната епидемия, развихрила се в страната му. Пътници ни разказаха, че самият Горфидид бил болен и мнозина мислели, че той няма да изкара годината. Същата болест убила и годеника на Сийнуин, някакъв принц от Регед. Аз дори не знаех, че тя се беше сгодила отново, но когато чух, че мъртвият принц няма да се ожени за поуиската звезда, признавам, изпитах егоистично удоволствие. Нищо не се чуваше за Гуинивиър, нито за Нию, нито за Мерлин.

Кралството на Бан се разпаднаше. Предишната година нямаше кой да прибере реколтата и в онази зима ние се бяхме събрали в една крепост в южния край на кралството, където се хранехме с еленово месо, корени, дребни плодове и диви птици. Ние продължавахме от време на време да нападаме териториите на франките, но сега бяхме по-скоро като оси, които се опитваха да оживят до смърт някой бик, защото франките бяха навсякъде. Техните брадви звънтяха из потъналите в сняг гори, където франките прочистваха дърветата за новите си стопанства, а новоиздигнатите им огради от прясно разцепени стволоче блестяха, огрени от бледото зимно слънце.

В ранната пролет трябваше да отстъпим пред една армия от франкски воители. Те дойдоха със своите тъпани, които непрестанно кънтяха и със своите щандарти, направени от волски рога, издигнати на прътове. Пред нас беше изградена стена от щитове, в която участваха повече от двеста души, а ние бяхме само петдесет и никога нямаше да успеем да я разбием. Затова трябваше да отстъпим. Кълхуч и Галахад, застанали от двете ми страни, също смятаха така. Тръгнахме назад. Франките

започнаха да ни се подиграват и хвърлиха по нас леките си копия.

В кралство Беноик не останаха хора. Повечето бяха отишли в кралство Брослианд, което им обещавахе земя срещу военна служба. Старите римски селища запустяха, а нивите около тях се покриха с бурени. Ние, думноните, уморени и обезсърчени вървахме на север, където щяхме да защитаваме последната крепост на крал Бан – самия Инис Трийбс.

Островният град беше пълен с бежанци. Във всяка къща спяха по двадесет души. Плачеха деца, семейства се караха. Рибарски лодки откарваха някои бегълци на запад към Брослианд или на север към Британия. Но лодките никога не достигаха и когато франкските войски се появиха на брега срещу острова, Бан нареди лодките, които бяха останали, да не напускат неудобното малко пристанище на Инис Трийбс. Той искаше тези лодки да бъдат на разположение, за да могат да снабдяват гарнизона с храни, когато обсадата започне. Но моряците са упорито племе и когато им беше заповядано да останат, мнозина от тях вдигнаха котви и отплаваха на север с празни лодки. В пристанището на Инис Трийбс останаха само няколко лодки.

Ланселот беше назначен за главнокомандващ в града и когато вървеше из улиците, жените го поздравяваха с викове на надежда и упование. Гражданите вярваха, че сега всичко щеше да бъде наред, защото командването беше поверено в ръцете на най-великия воин. Ланселот приемаше хвалебствията с елегантен жест и държеше речи, в които обещавахе да направи нов понтон към Инис Трийбс, за който щеше да използва само франкски черепи. Принцът наистина изглеждаше като герой. Носеше плочеста ризница, всяка плочка беше покрита с ослепително бял емайл, който отразяваше блясъка на пролетното слънце. Ланселот твърдеше, че ризницата е принадлежала на античния герой Агамемнон, обаче Галахад ме увери, че това е римска ризница. Ботушите на Ланселот бяха направени от червена кожа, наметалото му беше тъмно-синьо, а на хълбока му в ножницата, закачена на бродирания колан, подарен от Артър, висеше неговият меч Танладуир („бляскав убиец“). Шлемът на Ланселот беше черен, а върхът му беше украсен с разперените криле на морски орел („За да може да отлети“ – обясни моят ирландец Каван).

Ланселот свика военен съвет в стаята до библиотеката на Бан. Имаше отлив и морето се беше оттеглило от пясъчните брегове на залива, където няколко вражи групи се опитваха да намерят безопасен път към града. Галахад беше забучил лъжливи върбови колчета навсякъде из

залива, които водеха или към подвижните пясъци, или към твърда земя, която обаче при прилив щеше първа да бъде откъсната от сушата. Обърнал гръб към франките, Ланселот изложи своята стратегия. От едната му страна седеше неговият баща, а от другата – майка му, като и двамата поклащаха глава в знак на съгласие с мъдростите на своя син.

Ланселот обяви, че защитата на Инис Трийбс е много лесна. Единственото, което трябваше да направим, е да пазим крепостните стени. Нищо повече. Франките имаха малко лодки, не можеха да летят, така че трябваше да стигнат до Инис Трийбс по суша. Това обаче те можеха да направят само по време на отлив и едва след като открият безопасния път. Ако успееш да стигнат до града, франките щели да бъдат толкова уморени, че никога нямало да могат да изкатерят каменните стени.

– Докато пазим стените – каза Ланселот, – ние сме в безопасност. Лодките ще ни снабдяват с провизии. Инис Трийбс никога няма да падне!

– Така е! Така е! – каза крал Бан, разведрен от оптимизма на своя син.

– Колко храна имаме? – изръмжа Кълхуч.

Ланселот го погледна със съжаление.

– Морето е пълно с риба – каза той, – онези бляскави неща с перки и опашки, лорд Кълхуч, които се ядат.

– Не знаех – каза Кълхуч сериозно, – бях твърде зает, трябваше да убивам франки.

Чу се подтиснат смях сред воините, повикани да присъстват на съвета. Десетина от тях се бяха сражавали на континента като нас, но останалите бяха приближени на принц Ланселот и наскоро бяха повишени в чин. Братовчедът на Ланселот, Борс беше най-добрият боец на Беноик и командващ дворцовата охрана. Той поне бе видял няколко сражения и имаше славата на добър воин, макар че сега, както беше опънал дългите си крака, облечен в римска униформа, и с черната коса, старателно намазана с масло (като косата на братовчед му) и зализана назад, той изглеждаше изтощен.

– Колко копия имаме – попитах аз.

До този момент Ланселот изобщо не ми обръщаше внимание. Сигурен съм, че той не беше забравил нашата среща от преди две години, но въпреки това се усмихна, когато ми отговори.

– Имаме четиристотин и двадесет въоръжени мъже и всеки от тях има копие. Сега можеш ли да си отговориш на въпроса?

Аз му върнах вежливата усмивка.

– Копията се чупят, господарю, а и онези, които защитават крепостните стени, хвърлят копията си по враговете. Когато четиристотин и двадесетте мъже хвърлят копията си, какво ще хвърлят след това?

– Поети – измърмори Кълхуч, за щастие достатъчно тихо, за да не може Бан да го чуе.

– Има копия – каза Ланселот безгрижно, – освен това ще използваме копията, които франките ще хвърлят срещу нас.

– Поети, ти казвам – рече Кълхуч.

– Казахте ли нещо, лорд Кълхуч? – попита Ланселот.

– Оригнах се, господарю. Но след като вече се радвам на щедрото ви внимание, имаме ли стрелци?

– Да.

– Много ли?

– Десет.

– Боговете да са ни на помощ – каза Кълхуч и се свлече от стола. Той мразеше столовете.

След това Илейн взе думата, за да ни напомни, че на острова имаше жени, деца, тук бяха и най-великите поети на света.

– Безопасността на филите е във ваши ръце – каза ни тя, – и вие знаете какво ще им се случи, ако не успеете за защитите града.

Аз ритнах Кълхуч, защото той бе готов отново да измърмори нещо. Бан стана и вдигна ръка по посока на своята библиотека.

– Там вътре има седем хиляди осемстотин четиридесет и три свитъка – каза той тържествено – съкровище от натрупаното през вековете човешко познание и ако градът падне, това ще бъде и краят на цивилизацията.

След това кралят ни разказа една древна приказка за герой, който трябвало да влезе в някакъв лабиринт, за да убие страшно чудовище. Пътят си той отбелязвал с вълнена нишка, която щяла да му помогне на връщане да намери пътя към светлината.

– Моята библиотека е точно такава нишка – поясни накрая Бан смислено на своя дълъг разказ. – Ако я изгубим, господа, завинаги ще останем в мрака. Затова, омолявам ви, омолявам ви, сражайте се! – Кралят замълча за миг и се усмихна. – Освен това повикал съм помощ. Изпратил съм писма в Брослианд и в Думнония и мисля, че не е далеч денят, в който на хоризонта ще се появят платната на приятелските кораби! А Артър е дал клетва да ни помага, нали помните!

– Артър е прекалено зает със саксите – намеси се Кълхуч.

– Клетвата си е клетва – каза Бан.

Галахад попита дали има планове самите ние да осъществяваме нападения над лагерите на франките на сушата. Бихме могли лесно да се придвижваме с лодки, каза той, които да акистират на изток или на запад от техните позиции. Но Ланселот отхвърли тази идея.

– Ако напуснем стените – каза той, – ще загинем. Толкова е просто.

– И никакви атаки – каза Кълхуч с отвращение.

– Ако напуснем стените – повтори Ланселот, – загиваме. Заповедите, които трябва да изпълнявате са прости – стойте зад стените.

Ланселот заяви, че най-добрите воители на Беноик, стотина ветерани, които се бяха сражавали на континента, ще пазят главната порта. Ние, петдесетте оцелели думнонци, трябваше да защитаваме западните стени, а останалата част от острова бе поверена на градското опълчение, към което се бяха присъединили бегълци от континента. Самият Ланселот и воините от дворцовата стража с техните бели наметала щяха да останат в резерв, който щеше да наблюдава развоя на събитията от двореца и да се притичва на помощ там, където беше най-необходимо.

– Със същия успех може да повикаме и феите на помощ – изръмжа до ухото ми Кълхуч.

– Пак ли се оригнахте, лорд Кълхуч? – попита Ланселот.

– От рибата ще да е, господарю, с която се храня – отговори Кълхуч.

Крал Бан ни покани да разгледаме неговата библиотека преди да си тръгнем, може би искаше сами да се уверим какво богатство трябваше да защитаваме.

Повечето от мъжете, присъствали на военния съвет, влязоха, ахнаха пред скритите в кутиите свитъци и отидаха да зяпат голите гърди на арфистката, която свиреше в предверието на библиотеката. Галахад и аз се задържахме по-дълго сред книгите, където гърбавият отец Селуин все още седеше приведен над своята маса и се опитваше да накара своята сива котка да не си играе с перото му.

– Още ли работите по въпроса за размаха на ангелските криле – попитах го аз.

– Все някой трябва да го направи – каза той и се обърна да ме погледне с единственото си око. – Кой си ти?

– Дерфел, отче, от Думнония. Запознахме се преди две години. Изненадан съм, че още сте тук.

– Твоята изненада не ме интересува, Дерфел от Думнония. Впрочем, не съм стоял през цялото време тук. Ходих до Рим. Мръсно място. Мислех, че вандалите са го поразчистили, но градът все още е пълен със

свещеници и техните пухкави момченца, така че отново се върнах тук. Арфистките на Бан са много по-хубави от римските катамити (б. пр. „катамит“ – пасивен хомосексуалист). – Отец Селуин ме погледна враждебно. – Загрижен ли си за моята безопасност, Дерфел от Думнония?

Не можах да кажа „не“, макар че точно това ми се искаше.

– Работата ми е да защитавам живота на хората – казах аз доста превзето, – включително и вашия, отче.

– Тогававерявам живота си в твоите ръце, Дерфел от Думнония – каза той, обърна грозното си лице отново към масата и бутна котката по-надалеч от перото. – Животът ми зависи от твоята съвест, Дерфел от Думнония, а сега можеш да вървиш да се биеш и да ме оставиш да свърша нещо полезно.

Опитах се да разбера нещо за Рим от свещеника, но той махна с ръка сякаш пъдеше досадна муха. Напуснах двореца и отидох в складовите помещения при западната стена, които щяха да бъдат наш дом до края на обсадата. Галахад, който вече се смяташе за почетен думнонец, беше също с нас. Двамата с него се опитахме да преброим франките, които се оттегляха пред настъпващия прилив, след като напразно бяха търсили пътя през пясъците. Менестрелите, които пеят за обсадата на Инис Трийбс, разказват, че враговете били повече от пещчинките в залива. Те не бяха толкова много, но все пак бяха страшна сила. Всички франкски войски в западна Галия се бяха обединили, за да завладеят Инис Трийбс – перлата на Арморика, говореше се, че осторовът е пълен със съкровищата на падналата Римска империя. Според изчисленията на Галахад срещу нас имаше три хиляди франки, а аз мислех, че са около две хиляди. Ланселот ни уверяваше, че са десет хиляди. Но както и да ги брояхме, те бяха ужасно много.

Първите атаки донесоха на франките само нещастия. Те намериха път през пясъка и нападнаха главната порта, но бяха отблъснати и оставиха много убити. На следващия ден те атакуваха нашата част от стената, отново без успех. Но този път те останаха твърде дълго и голяма част от войската им бе откъсната от сушата от придошлата вода. Някои се опитаха да прецапат до континента и бяха удавени от прилива, други останаха на пясъчната ивица под нашите стени, която все повече се стесняваше. Тези франки бяха избити от наши копиеносци начело с Блейдиг, старейшината, който ни беше довел в Беноик и който сега беше водач на ветераните на кралството. Излизането на Блейдиг извън градските порти беше пряко нарушение на заповедта на Ланселот да стоим зад стените на града. Но убитите франки бяха много и Ланселот

си даде вид, че сам е дал нареждане за атаката, а по-късно, след смъртта на Блейдиг, той дори започна да твърди, че лично е предвождал набега извън крепостните стени. Филите съчиниха песен, в която разказваха как Ланселот задръстил залива с мъртви франки, но истината беше, че Ланселот си стоя в двореца докато Блейдиг въртеше меча. След това дни наред вълните полюшваха телата на франкските воители край острова, а гларусите имаха богата трапеза.

Тогава франките започнаха да строят надежден понтон. Те отрязаха стотици дървета и ги наредиха върху пясъка. Накараха робите си да донесат скални отломъци и да ги поставят върху трупите. Но приливите в широкия залив на Инис Трийбс идваха с голяма сила, понякога приливната вълна стигаше до четиридесет стъпки височина. Морето разбиваше новия понтон, всеки път, когато прииждаше, и оставяше пръснати из залива трупи, когато се оттегляше. Но всеки път франките донасяха нови дървета и нови камъни, за да закърпят понтона. Те бяха пленили и превърнали в роби хиляди хора и не ги беше грижа колко от тях щяха да умрат по време на строежа на новия път. Понтонът напредваше все повече, а нашите провизии ставаха все по-малко. Нашите лодки продължаваха да ходят за риба, а понякога носеха зърно от Брослианд, но франките също се сдобиха с лодки и след като плениха две от нашите рибарски лодки и изкормиха заловените рибари, другите не искаха вече да излизат в морето. Поетите на върха на хълма, които се разхождаха важно с копията си, разчитаха за прехраната си на богатите складове на двореца, но ние, воините, ровехме по скалите за рачета, ядахме миди или пък задушени плъхове, които ловяхме в нашия склад, пълен с кожи, сол и пирони. Но ние не умирахме от глад. Имахме върбови капани за риба, които залагахме под скалите и почти винаги имаше по някоя и друга рибка в тях, въпреки че при отлив франките изпращаха отреди да разрушават капаните ни.

При прилив франкските лодки сновяха около острова и вадеха капаните, заложили по-далеч от крайбрежието на града. Заливът беше сравнително плитък и франките лесно откриваха върбовите кошове и ги изпочупваха със своите копия. Една от тези лодки при завръщането си към сушата заседна в плитчина и когато приливът се оттегли, тя остана да стърчи сред пясъците на четвърт миля от града. Кълхуч ни поведе в атака срещу екипажа на франкската лодка. Използвахме рибарски мрежи, за да се спуснем надолу по стените. Бяхме тридесет души, а онези в лодката – дванадесет. Като ни видяха да приближаваме, франките избягаха. В изоставената лодка намерихме един варел с осолена риба и два

изсъхнали хляба. Взехме храната и щастливи се върнахме в крепостта. При следващия прилив докарахме и лодката до града и здраво я завързахме за брега в подножието на нашата част от стената. Ланселот видя как нарушавахме неговите заповеди, но не ни наказа, макар че все пак кралица Илейн изпрати човек да ни попита какви продукти сме донесли от заловената лодка. Ние им изпратихме малко солена риба и без съмнение този наш дар е бил приет като обида. Ланселот ни обвини, че сме взели лодката, за да можем да избягаме от Инис Трийбс и ни заповяда да я закараме в малкото пристанище на острова. В отговор аз се изкачих до двореца и поисках от Ланселот да се извини, за дето ме беше нарекъл страхливец или да се бие с мен. Принцът и неговите поети обаче се бяха залостили в двореца и аз напразно призовавах Ланселот отвън. Накрая плюх на прага и си тръгнах.

Колкото по-отчайващо ставаше положението, толкова по-щастлив беше Галахад. Неговото щастие донякъде се дължеше на присъствието на Лиънор, арфистката, която ме беше посрещнала в Инис Трийбс две години по-рано, момичето, за което Галахад ми беше признал, че беше събудило страст в душата му, същото онова момиче, което Ланселот беше изнасиллил. Тя и Галахад се бяха отделили в един ъгъл на склада, в който живеехме. Ние всички имахме жени. Безнадеждността на положението ни караше да забравим обикновените норми на поведение, ние бързахме да вземем каквото можем от малкото живот, който ни оставаше. Жените стояха на пост заедно с нас и хвърляха камъни по франките всеки път, когато те се опитваха да чупят нашите рибни капани. Отдавна вече няхмахме копия, бяха ни останали само онези, които си бяхме донесли от Думнония и които пазехме за главната атака. Малцината стрелци с нас няхаха други стрели, освен онези, които франките изстрелваха в града, но този вид снабдяване ставаше все по-редовно с приближаването на вражия понтон. Франките издигнаха ограда от трупи на края на понтона, зад която се криеха стрелците им и засипваха защитниците на града със стрели. Франките не направиха опит да удължат понтона до самия град, защото новият път им трябваше само, за да им осигури достъп до мястото, където можеха да започнат своя шурм. Знаехме, че те скоро щяха да предприемат този шурм.

Понтонът беше завършен, а лятото едва започваше. Имаше пълнолуние и приливите бяха много силни. Повечето време понтонът се намираще под водата, но при отлив Инис Трийбс отново оставаше сред пясъците и франките, които малко по-малко усвояваха тайните на пясъчната равнина, ни заобикаляха отвсякъде. Техните тъпани

непрекъснато бумтяха, техните заплахи непрекъснато звъняха в ушите ни. Един ден франките имаха някакъв специален празник и вместо да ни нападат, те запалиха огромни огънове на брега и подкараха дълга колона от роби към понтона. Робите вървяха един по един и накрая на новопостроения път франките ги обезглавяваха. Робите бяха брити, някои имаха роднини, които гледаха от стените на града. Варварското избиване на хората накара някои от защитниците на Инис Трийбс да се втурнат през портата в безнадежден опит да спасят обречените жени и деца. Франките очакваха нападението и направиха стена от щитове на пясъка, но хората от Инис Трийбс, обезумели от гняв и глад, не спряха пред насочените копия. Един от тях беше и Блейдиг. Той умря тогава, пронизан от франкско копие. Ние, думнонците, наблюдавахме как шепата оцелели бяга зад стените на града. Не можехме да направим нищо, освен да прибавим и нашите трупове към купа. Тялото на Блейдиг беше одрано, изкормено и набучено на кол в края на понтона, така че бяхме принудени да го гледаме до следващия прилив. Но въпреки че приливната вълна заля тялото, в сивата зора на следващото утро то продължаваше да стои на кола, а чайките разкъсваха месата му, измити от солената вода.

– Трябваше да атакуваме заедно с Блейдиг – каза мрачно Галахад.

– Не.

– По-добре да бяхме умрели като мъже пред стена от щитове, от колкото да умрем тук от глад.

– Ще имаш възможност да се сражаваш със стена от щитове – обещах му аз, но и направих каквото можах, за да помогна на моите хора, когато франките влязат в града.

Барикадирахме улиците, които водеха към нас, така че, да можем да задържим франките, докато нашите жени се спуснат по тясната скалиста пътека, която водеше към малка цепнатина в гранитната скала на северозападния бряг на острова. Там бяхме скрили лодката, която взехме от франките. Скалната цепнатина не беше удобна за пристанище, затова ние бяхме напълнили лодката с камъни и тя по два пъти на ден бе заливана от прилива. Под водата крехкият ѝ корпус беше в безопасност, защото иначе вятърът и вълните щяха да я потрошат в стените на цепнатината. Предположих, че врагът ще атакува по време на отлив и двама от нашите ранени мъже имаха задачата да извадят камъните от лодката веднага щом шурмът започне, за да може лодката да плува, когато дойде приливът. Идеята да избягаме с тази лодка ми изглеждаше доста безразсъдна, но поне даваше надежда на хората ми.

Никакви кораби не дойдоха на помощ на Инис Трийбс. Една сутрин

на север се появи огромно платно и в града се разнесе мълвата, че самият Артър идва, но постепенно корабът промени посоката си и изчезна. Бяхме сами. Нощем пеехме песни и си разказвахме приказки, а денем наблюдавахме как франкските отреди се прегрупират на брега.

Тези отреди се втурнаха в атака в един летен следобед, когато приливът започна да се оттегля. Приличаха на лавина от облечени в кожа мъже с железни шлемове и с вдигнати високо дървени щитове. Те минаха по понтона и стъпиха на пясъка пред градските порти. Онези, които вървяха най-отпред, носеха огромен ствол за таран. Единият край на тарана беше обгорен и покрит с кожа, за да бъде по-здрав. Зад тази група идваха мъже със стълби. Една част от тях дойдоха и изправиха стълбите на нашата част от крепостната стена.

– Оставете ги да се изкачат! – извика Кълхуч на нашите войници. Той изчака докато на всяка стълба увиснаха по пет човека. Тогава взе огромен скален къс и го пусна върху една от стълбите. Франките можаха само да изкрещят, докато камъкът ги помиташе от стъпалата. Една стрела дрънна в шлема на Кълхуч, докато той пускаше нов камък върху друга стълба. Стрели тракаха и по стената или свистяха над главите ни. Към нас летяха и множество леки копия, които обаче само дрънчеха по камъните, но не нараняваха никого. Пясъкът край стените на града беше почернял от франки и ние сипехме върху тях камъни и всякакви боклуци. Каван успя да изтегли една цяла стълба през стената и ние я натрошихме на парчета, за да замеряме с тях нападателите. Четири от нашите жени домъкнаха до площадката на крепостната стена цяла каменна колона, свалена от някой портал. Ние я засилихме през стената и с удоволствие чухме ужасните писъци на смазаните франки.

– Ето така настъпва мракът – изкрещя Галахад към мен. Той сякаш ликуваше – водеше последната си битка и плюеше в очите на смъртта. Той изчака един франк да стигне до върха на стълбата и силно замахна с меча. Главата на човека тупна долу върху пясъка, а тялото продължаваше да стои на стълбата със здраво вкопчени в нея ръце и пречеше на останалите франки да се изкачат. Така те станаха чудесна мишена за нашите камъни. Ние вече събаряхме стената на склада, за да се снабдяваме с амуниции, но печелехме битката, защото все по-малко и по-малко франки се осмеляваха да се катерят по стълбите. Вместо това те отстъпиха по-далеч от стената и така ни дадоха повод да ги обсипем с подигравки. Казахме им, че са били победени от жени и че ако се опитат пак да шурмуват стената вече ще събудим воините. Не знам дали разбираха какво им говорим, но продължиха да отстъпват явно обезкуражени

от жесточената ни съпротива. Главните сили на франките обаче бяха съсредоточени срещу портата на града, където ударите на тарана все още къртяха сякаш някой биеше гигантски барабан, чиито тътен сковаваше душите ни.

Слънцето слизаше все по-ниско и удължаваше сянката на крайбрежния склон в западната част на залива, а на небето облаците, наредени в прави тънки редици, порозовяха. Гларусите се прибраха да спят. Наредих на двамата ранени да отидат да извадят камъните от скритата ни лодка (надявах се, че франките не бяха успели да стигнат чак дотам и не са я открили), макар и да мислех, че може изобщо да не ни потрябва. Свечеряваше се, приливът щеше скоро да дойде и да принуди нападателите да се оттеглят и ние щяхме да отпразнуваме славна победа.

Но точно тогава откъм портите на града долетя вълна от радостни викове и ние видяхме как разбитите от нас франки хукнаха натам да се присъединят към пробива и разбрахме, че битката за града беше загубена. По-късно оцелелите разправяха, че франките успели да се изкатерият по каменния кей на пристанището.

И започнаха писъците.

Галахад и аз поведохме двадесет души отвъд нашата най-близка бабрикада. Срещу нас тичаха жени, които в обзелата ги паника, се изплашиха от нас и се опитаха да се покатерят по гранитния склон. Кълхуч остана да брани нашата стена и да прикрива нашето отстъпление към лодката, когато над победения град се извиат първите стълбове дим.

Ние тичахме надолу по каменните стъпала и след десетина крачки видяхме долу франките, които се бутаха като плъхове в хамбар. Прехвърляха се през вълнолома като безкрайна черна вълна. Бяха стотици. Рогатите им щандарти бяха навсякъде, барабаните им бумтяха, във въздуха се носеха писъците на жени, притиснати из къщите на града. Вляво от нас, в далечния край на пристанището, където се виждаха само няколко франкски нападетели, внезапно се появи отряд от копиеносци с бели пелерини. Начело вървеше началникът на дворцовата охрана Борс, братовчедът на Ланселот. За момент си помислих, че неговата контраатака ще обърне нещата в наша полза и ще затвори пробива на врага. Но вместо да нападне кея, Борс поведе хората си към пристана, където ги чакаше флотилия от малки лодки, за да ги изведе от града. Видях принц Ланселот да бърза натам, заобиколен от войници, повел майка си за ръка и последван от група придворни, загубили ума и дума от страх. Филите бягаха от обречения град.

Галахад посече двама души, които се опитваха да минат покрай

нас. След това аз видях, че улицата зад нас се изпълва с франки, развели черните си наметала.

– Назад – викнах аз и помъкнах Галахад след себе си.

– Остави ме да се бия! – кресна той и се опита да се освободи от мен и да посрещне следващите двама, които идваха нагоре по тесните каменни стъпала.

– Ще те оставя да живееш, глупако – викнах му аз и го блъснах зад себе си. Направих лъжливо движение с копието си вляво, франкът пред мен се заблуди и аз забих острието в лицето му. Пуснах дръжката на копието, посрещнах удара на втория франк с щита си, извадих Хюелбейн и изненадващо мушнах противника си под щита право в слабините и той се затъркаля по стъпалата, а кръвта пълнеше ръцете му, притиснати към жестоката рана.

– Ти знаеш как да ни измъкнеш от града! – викнах аз на Галахад. Зарязах си копието и забутах Галахад назад по-далече от опиянените от сражението франки, които се катереха нагоре по стъпалата. В началото на стълбите имаше грънчарски дюкян и независимо от обсадата стоката все още стоеше отпред наредена на тесни маси под платнен навес. Аз обърнах една маса пълна с гърнета и вази, които се търкулнаха в краката на франките. След това дръпнах навеса и го хвърлих върху главите им.

– Води ни! – изкрещях аз.

Имаше улици и градини, които само жителите на Инис Трийбс познаваха, и ако искахме да избягаме, щяха да ни трябват точно такива тайни пътеки.

Нападателят вече бяха пробили и през главната порта и сега се опитваха да ни отрежат пътя към Кълхуч и неговите хора. Галахад ни поведе нагоре, зави наляво в някакъв къс тунел, който минаваше под един храм, след това преминахме през някаква градина и продължихме нагоре, докато стигнахме до стената на резервоар за дъждовна вода. Под нас градът се гърчеше в ужас. Франките чупеха вратите и откъсваха за другарите си, убити край крепостната стена. Виеха деца и замлъкваха, покосени от меч. Видях един франкски воин, огромен мъж с рога на шлема, който притисна четирима от защитниците и ги посече с брадва. Димяха подпалени къщи. Градът беше изграден с камък, но имаше много мебели, покривните греди, намазани с катран, също бяха от дърво. Те бяха достатъчни, за да подхранват огъня. В морето, където прииждащи-ят прилив поглъщаше пясъчните брегове, виждах крилатия шлем на Ланселот да проблясва в една от трите бягащи лодки, а над мен, потънал

в розовото сияние на залязващото слънце, изящният дворец очакваше последния си миг. Вечерният ветрец раздуха сивия дим и изду бялата завеса, която висеше на един от прозорците.

– Оттук! – викна Галахад, сочейки към тясна стръмна пътечка. – Вървете по тази пътека и ще стигнете до лодката!

Думнонците хукнаха към спасението си.

– Хайде, Дерфел! – викна ми Галахад.

Аз обаче не мръднах, стоях и не можех да откъсна очи от двореца.

– Хайде, Дерфел! – настоя Галахад.

Но аз чувах друг глас в главата си. Беше гласът на старец, сух, язвителен и враждебен, този глас не ми даваше да мръдна.

– Хайде, Дерфел! – изкрещя Галахад.

„Поверявам живота си в твоите ръце“ – беше ми казал старият човек и изведнъж той отново проговори в главата ми: „Моят живот зависи от твоята съвест, Дерфел от Думнония.“

– Как да стигна до двореца? – попитах аз Галахад.

– До двореца?

– Как! – креснах аз ядосано.

– Оттук – каза той, – оттук!

И ние тръгнахме нагоре.

* * *

Менестрелите пеят за любов, възславят кървави битки, величават крале и ласкаят кралици, но ако аз бях поет, щях да възпявам приятелството.

Имах късмет с приятелите си. Един от тях беше Артър, но никога не съм имал по-добър приятел от Галахад. Понякога се разбирахме без думи, друг път бързахме с часове. Двамата делеяхме всичко с изключение на жените. Не знам колко пъти сме стояли рамо до рамо в стената от щитове или колко пъти сме поделляли последния си залък. Хората ни мислеха за братя и ние самите се чувствахме като братя.

И онази вечер, когато градът под нас се давеше в дима от пожарите, Галахад разбра, че няма да тръгва към лодката. Разбра, че следвам нечий мощен повик, че някакво послание от Боговете ме беше накарало да хукна отчаяно към красивия дворец на върха на Инис Трийбс. Навсякъде около нас цареше ужас и пълпеше нагоре по хълма, но ние бяхме побързи от него. Тичахме с все сила. Минахме по покрива на някаква църква, оттам скочихме на улицата, където разбутахме тъпна бегълци, дошли с надеждата да намерят убежище в храма. След това изкачихме

десетина стъпала и излязохме на главната улица, която обикаляше Инис Трийбс. Някои франкски воители вече бяха открили улицата, която водеше към двореца и тичаха нагоре в стремежа си да стигнат първи. Но ние бяхме по-напред заедно с шепа изплашени хора, които бяха успели да се спасят от клането в долната част на града и сега с надеждата на давещия се, стиснал сламка, търсеха убежище в кралското жилище на върха.

Стражите ги нямаше в двора. Вратите на двореца зееха отворени, а вътре се тъпяха жени, плачеха деца, красивите мебели чакаха завоевателите. Вятърът развяваше завесите.

Аз се втурнах по познатия път – прекосих стаята с огледалата, минах покрай самотната арфа на Лиънор, през просторната зала, където ме беше посрещнал Бан. Кралят все още беше там, все още облечен в тога и все още край масата с перо в ръка.

– Твърде късно е – каза той, когато нахлух в стаята с изваден меч. – Артър ме предаде.

В коридорите на двореца се чуваха писъци. Гледката от прозорците бе посивяла от дим.

– Ела с нас, татко – каза Галахад.

– Имам работа – каза Бан сърдито. Потопи перото си в мастило и започна да пише. – Не виждате ли, че съм зает?

Аз блъснах вратата, която водеше към библиотеката, прекосих празното предверие, след това отворих вратата на библиотеката и видях гърбавия свещеник, застанал край един от рафтовете със свитъци. Лъскавият дървен под беше покрит с ръкописи.

– Твоят живот е в моите ръце – извиках гневно аз, недоволен, че такъв грозен старец ме беше задължил да спасявам живота му, когато в града имаше толкова много други хора, които трябваше да бъдат спасени, – така че тръгвай с мен! Веднага!

Свещеникът сякаш не ме чу. Вадеше като обезумял свитък след свитък, късаше панделките, чупеше печатите, прочиташе първите редове и захвърляше ръкописа на пода, след това измъкваше друг.

– Хайде! – озъбих се аз.

– Чакай! – каза Селуин и продължи да дърпа ръкописите и да ги отваря. – Още не!

Някъде в двореца се чу трясък, а след това радостни викове, удавени в писъци. Галахад стоеше на вратата на голямата стая и все още молеше баща си да тръгне с нас, но Бан само махна с ръка, сякаш синът му говореше глупости. След това вратата се отвори и трима потни франкски воители нахлуха вътре. Галахад хукна срещу тях, но не успя да спаси

живота на баща си, а Бан изобщо не направи опит да се защити. Първият франк замагна с меча си срещу него, но аз мисля, че кралят на Беноик бе мъртъв още преди острието на вражия меч да го докосне, защото сърцето му бе разбито. Франкът се опита да отсече главата на краля, но копието на Галахад го изпревари, а аз се втурнах с Хюелбеин срещу втория човек, прободох го и завъртях тялото му, за да спра с него третия франк. Дъхът на умирация франк вонеше на пиво като дъха на саксите. През вратата започна да влиза дим. Галахад беше вече зад мен, копието му мина отстрани и се заби в третия франк, но по коридора идваха още франки. Освободих меча си и се върнах в библиотеката.

– Хайде, стари глупако! – креснах аз през рамо към упорития свещеник.

– Стар, да, Дерфел, но глупак? Никога. – Свещеникът се засмя и нещо в неговия мрачен смях ме накара да се обърна. И тогава като на сън видях как гърбицата изчезна, когато свещеникът изправи дългото си тяло в пълен ръст. Той изобщо не беше грозен, помислих си аз, а прекрасен и величествен. В него имаше толкова мъдрост, че въпреки кръвта, която се лееше навсякъде около нас, въпреки писъците на безбройните жертви, аз изпитах такава сигурност, сякаш бях на най-безопасното място на света. Той все още се смееше, доволен, че бе успял така добре да ме заблуди.

– Мерлин! – казах аз и, признавам си, в очите ми се появиха сълзи.

– Дай ми още няколко минути – каза той, – задръж ги.

Той продължаваше да вади свитъци, да къса връзките им и да ги захвърля, не намерил онова, което търси. Беше свалил от окоото си превръзката, която беше просто част от маскировката му.

– Задръж ги малко – каза той отново и се премести пред друг ред със свитъци. – Чувам, че си добър с меча, сега трябва да си още по-добър.

Галахад постави арфата и стола на арфистката пред външната врата и двамата заехме позиции, за да защитаваме коридора с копие, меч и щитове.

– Ти знаеше ли, че той е тук? – попитах аз Галахад.

– Кой? – каза Галахад и блъсна с копието си кръглия щит на поредния франк, който залитна назад.

– Мерлин.

– Той тук? – Галахад беше удивен. – Разбира се, че не съм знаел.

Някакъв франк с къдрава коса и кръв по брадата замагна с копието си срещу мен с кръсък. Но аз сграбчих копието му точно зад острието,

силно го дръпнах и нанизах тялото на неговия притежател на меча си. Друго копие прелетя край мен и се заби в дървената рамка на вратата. Един от франките оплете краката си в струните на арфата, препъна се и залитна напред, а Галахад го ритна в лицето. Аз храснах човека по врата отзад с ръба на щита и парирах с меча удара на друг франк. Чувах се писъци навсякъде, навсякъде пълзеше лют дим, но франките започнаха да губят интерес към плячката, която можеха да намерят в библиотека-та, и предпочетоха да потърсят другаде ценности за грабене.

– Значи Мерлин е тук? – Галахад все още не можеше да повярва.

– Виж сам.

Галахад се обърна да види високия мъж, който отчаяно търсеше нещо в обречената библиотека на Бан.

– Това ли е Мерлин?

– Да.

– Как разбра, че е тук?

– Изобщо не знаех, че е тук – казах аз. – Ела насам, копеле! – викнах на един огромен франк с кожено наметало, който носеше двуостра брадва и искаше непременно да стане герой. Той запя своя боен химн, когато се втурна към мен и продължи да пее, докато умираше. Бравата му се заби в дъските на пода до краката на Галахад, който измъкна копието си от гърдите на големия мъж.

– Намерих го! Намерих го! – внезапно извика Мерлин зад нас. – Силий Италик, разбира се! Той никога не е писал осемнадесет книги за Втората Пуническа война, а само седемнадесет. Как съм могъл да бъда толкова глупав? Ти беше прав, Дерфел, аз съм един стар глупак! Опасен глупак! Осемнадесет книги за Втората Фукническа война! И децата знаят, че те са били винаги само седемнадесет! Намерих го! Хайде, Дерфел, не ми губи времето! Не можем да се мотаем тук цяла нощ!

Двамата с Галахад се върнахме тичешком в разхвърляната библиотека, където аз преобърнах голямата работна маса пред вратата, за да забави малко франките, а Галахад ритна кепенците на западните прозорци. В коридора се появиха още франки. Мерлин грабна дървения кръст, който висеше на врата му, и го захвърли срещу нападателите, спрели се, за да избутат голямата маса. Кръстът падна и изведнъж предверието пламна. Помислих, че съседната стена се беше срутила и оттам бе нахълтал смъртоносният огън точно когато бе паднал кръстът. Но Мерлин твърдеше, че това е изцяло негова заслуга.

– Поне веднъж да послужи за нещо този ужасен кръст – каза Мерлин и изграчи към горящите франки, които виеха от болка – Опечете се,

червеи, опечете се! – Той напъха ценния свитък в пазвата си. – Ти чел ли си някога Силий Италик? – попита ме Мерлин.

– Никога не съм чувал за него, господарю – казах аз и го задърпах към отворения прозорец.

– Той пише епични стихове, скъпи ми Дерфел, епични стихове. – Мерлин хвана ръката ми, за да спра да го дърпам така припряно, и сложи своята ръка на рамото ми: – Послушай съвета ми – каза той много сериозно, – избягвай да четеш епични стихове. Казвам ти го от личен опит.

Изведнъж ми се прииска да заплача като дете. Беше такова облекчение да погледнеш отново в неговите мъдри и зли очи. Сякаш отново бях намерил собствения си баща.

– Мъчно ми беше за вас, господарю – изломотих аз.

– Не ставай сантиментален сега! – сопна се Мерлин, след това забърза към прозореца, тъй като един от франкските воители успя да прескочи през масата и закрепя някакви предизвикателства, вдигнал копие-то за удар. Косата му димеше. Аз отбих удара с щита и мушнах с меча, ритнах го и отново мушнах с меча.

– Насам! – долетя гласът на Галахад от градината под прозореца. Ударих умиращия франк още веднъж с острието на меча и след това видях, че Мерлин отново се беше върнал при своята маса.

– Побързайте, господарю! – викнах му аз.

– Котката! – обясни Мерлин. – Не мога да изоставя котката! Не бъди глупав!

– В името на Боговете, господарю! – изкрещях аз, но Мерлин лазеше под масата и се опитваше да изтегли от там изплашената сива котка. Най-накрая успя да я обгърне с ръце, прехвърли се през прозореца и потъна в тревата на градината, оградена от нисък жив плет. Слънцето беше великолепно, то беше обагрило небето в ярко червено, а фееричното му отражение трептеше във водата на залива. Препминахме през плета и хукнахме след Галахад по каменните стъпала, които водеха към колибата на градинаря. След това една опасна пътека ни поведе надолу по стръмния гранитен склон под върха. От едната страна на пътеката беше каменната скала, а от другата пропаст, но Галахад познаваше тези пътеки от детство и сега уверено ни водеше към тъмната вода.

В морето се носеха трупове. Нашата лодка, натоварена така, че се чудех как не потъва, вече беше на четвърт миля навътре в морето и греблата с мъка тласкаха пътниците й далеч от врага. Сложих ръце около устата си и завиках.

– Кълхуч!

Гласът ми се блъсна в скалата и отлетя в морето, където се загуби сред хилядите викове и писъци, оповестяващи края на Инис Трийбс.

– Остави ги – каза Мерлин спокойно, след това започна да рови из мръсното расо, което беше носил като отец Селуин. – Дръж това. – Той пхна котката в ръцете ми и пак зарови из дрехата си. Накрая извади един малък сребърен рог и го наду. Звукът на рога беше много приятен.

Почти веднага откъм северния бряг на Инис Трийбс се появи малка тъмна лодка с високо задигнат нос. В нея имаше само един човек с расо, който караше лодката с дълго гребло, закрепено на кърмата. До него имаше място точно за още трима души. На дъното лежеше дървен съндък, запечатан с печата на Мерлин, върху който беше изобразен рогати-ят Бог Сернунос.

– Предвидих тази необходимост – каза Мерлин безгрижно, – когато разбрах, че горкият Бан няма ясна представа точно какви ръкописи притежава. Помислих, че ще ми трябва повече време, така и стана. Наистина, свитъците бяха надписани, но филите винаги ги разместваха. Взимаха ги, за да крадат от тях стихове, които да представят после като свои. Един нещастник шест месеца преписва от Катул и след това го постави на мястото на Платон. Добър вечер, скъпи Кадуг! – поздрави той лодкаря. – Всичко наред ли е?

– Като изключим това, че светът умира, да – изръмжа Кадуг.

– Но ти си взел сандъка – каза Мерлин, – значи всичко е наред.

Еlegantната лодка някога беше служела за превозване на знатни особи от пристанището на Инис Трийбс до по-големите кораби, хвърлили котва в по-дълбоки води. Мерлин беше уредил лодката да чака неговия сигнал. Сега ние се качихме в нея и мрачният Кадуг я подкара към открито море. Едно единствено копие беше хвърлено срещу нас от високия бряг и потъна във водата до лодката. Но всъщност нашето бягство остана незабелязано. Мерлин взе котката от ръцете ми и доволен се отпусна на дъното, докато ние с Галахад не откъсвахме очи от загиващия град.

Димът се стелеше над водата. Виковете на обречените се носеха като погребална песен в умиращия ден. Виждахме тъмните фигури на франките, които все още прииждаха по понтона към падналия града и прецапваха водата до крепостната стена. Слънцето залезе и заливът потъмня, а пламъците станаха по-ярки. Една завеса се подпали и лумна, а след секунда се превърна в пепел. Най-буйни бяха пламъците в библиотеката – свитък след свитък, ръкописите изгаряха и онази част от

двореца сякаш гореше в пламъците на ада. Това беше погребалната клада на крал Бан, която горя цяла нощ.

Галахад заплака, коленичи на палубата и стиснал копието си, гледаше как домът му се превръща в пепел. Той се прекръсти и мълчаливо се помоли, за да може душата на баща му да намери пътя към Отвъдния свят, в който Бан беше вярвал. Морето бе милостиво към нас и беше напълно спокойно. То беше оцветено в червено и черно, кръв и смърт, съвършено огледало за горящия град, където нашите врагове танцуваха отвратителните си победни танци. Това беше краят на Инис Трийбс. Градът никога не се възроди за нов живот, не и по наше време. Стените му се срутиха, руините обраснаха с бурени, морските птици започнаха да гнездят там. Франкските рибари отбягваха острова, където бяха измрели толкова много хора. Те вече не го наричаха Инис Трийбс, дадоха му ново име, което на техния груб език означаваше Хълма на смъртта. Техните рибари разказват, че нощем, когато пустият остров открие черния си силует в обсидиановото море, още се чуват виковете на жените и стенанията на децата.

Акостирахме на пустия бряг на западната страна на залива. Там изоставихме лодката и понесохме запечатания съндък на Мерлин през трънаците към хребета над нас. Когато стигнахме върха вече беше съвсем тъмно и аз се обърнах да погледна Инис Трийбс, който светеше като жарава в тъмното, след това понесох своето бреме към дома, за да го предам на съвестта на Артър. Инис Трийбс беше мъртъв.

Взехме кораб за Британия от същата река, край която някога се помолих на Бел и Манауидан да ме върнат у дома. Там намерихме и Кълхуч, лодката му беше изоставена в калта. Лиънор беше жива, както и повечето от нашите воини. В реката беше останал един кораб, който можеше да ни откара у дома. Капитанът му беше чакал, надявайки се да извлече тлъста печалба от отчаяни оцелели бегълци, но Кълхуч опря мечата си в гърлото му и го застави да ни откара у дома без пари. Хората, които живееха край реката, отдавна бяха избягали. Ние изчакахме да мине нощта, озарена от пламъците на Инис Трийбс, а на сутринта вдигнахме котва, опънахме платната, и вятърът ни понесе на север.

Мерлин гледаше как брегът се отдалечава, а аз не откъсвах поглед от него, сякаш все още не можех да повярвам, че старецът наистина се е върнал. Той беше висок кокалест човек (може би най-високият човек, който някога съм виждал), с дълга бяла коса, която се спускаше от тонзурата надолу и сега бе сплетена и завързана с черна панделка. Когато се правеше на отец Селуин, той носеше косата си разпусната и рошава,

но сега с плитката отново приличаше на стария Мерлин. Кожата му беше с цвят на старо излъскано дърво, очите му бяха зелени, а носът му – остър. Брадата и мустаците му бяха сплетени на тънки плитки, които той обичаше да мотае около пръстите си докато мисли. Никой не знаеше на колко години беше Мерлин, обаче със сигурност не познавам по-възрастен човек от него, освен може би друида Бализ. Но също така не познавам и друг човек, на който годините да личат толкова малко. Мерлин сякаш беше вечен, все още не бе загубил нито един зъб и беше подвижен и енергичен като младеж, макар да обичаше да се преструва на стар, слаб и безпомощен. Той се обличаше в черно, винаги в черно, никога в друг цвят, и обикновено носеше дълъг черен жезъл, въпреки че тогава, докато бягахме от Арморика, друидът се беше лишил от този символ на своята власт.

Той беше внушителен човек, не само заради своя ръст или авторитета си. Подобно на Артър, той имаше способността да налага на другите своето присъствие. Също като Артър Мерлин можеше да накара хората да се почувстват самотни в претъпкана зала, щом той излезе. Но докато присъствието на Артър носеше чувството за щедрост и ентузиазъм, присъствието на Мерлин винаги беше смущаващо. Когато те погледнеше, той сякаш достигаше до най-съкровените ти тайни и, което е по-лошо, това го забавляваше. Той беше пакостлив, нетърпелив, импулсивен и невероятно, безкрайно мъдър. Той омаловажаваше всичко, злепоставяше всекиго. Малцина бяха хората, които Мерлин истински обичаше. И това бяха Артър, Нимю, мисля, че и аз бях един от тях, макар че човек никога не можеше да бъде сигурен, защото Мерлин обичаше да се преструва и да преиначава.

– Ти ме гледаш, Дерфел! – каза той сякаш ме обвиняваше, а все още седеше на кърмата с гръб към мен.

– Надявам се, че от сега нататък винаги ще имам тази възможност, господарю.

– Какъв емоционален глупак си ти, Дерфел – обърна се той към мен и сърдито добави – Трябваше да те хвърля обратно в ямата на Танабурс. Занеси този съндък в каютата ми.

Мерлин беше окупираше каютата на капитана и аз занесох дървения съндък там. Мерлин се наведе, за да влезе през ниската врата, размести възглавниците да си направи удобно място и потъна сред тях с доволна въздишка. Сивата котка скочи в скута му, а той разви донякъде свитъка, заради който беше рискувал живота си, и го опъна върху една груба маса, осяяна с люспи от риба.

– Какво е това? – попитах аз.

– Това е единственото истинско съкровище, което Бан притежаваше – каза Мерлин. – Останалото беше преди всичко гръцки и римски буклуци. Някои може и да са били добри, но, предполагам, че добрите не са били много.

– И какво е това? – попитах отново аз.

– Свитък, скъпи Дерфел – отвърна той, като че ли само глупак може да зададе такъв въпрос. Мерлин погледна през капандурата. Оттам се виждаше платното, издувано от вятъра, който още носеше миризма на дим откъм Инис Трийбс. – Попътен вятър – каза той весело. – До довечера ще си бъдем вкъщи, може би. Британия ми липсваше – сподели Мерлин и отново сведе поглед към ръкописа. – А Нимю? Как е скъпото дете? – попита той, докато четеше първите редове.

– Последният път, когато я видях – казах аз мрачно, – тя беше изнасилена и беше изгубила едното си око.

– Случват се такива неща – каза Мерлин нехайно.

Неговото коравосърдечие ме остави без дъх. Помълчах, след това отново го попитах какво имаше толкова важно в този ръкопис. Той въздъхна.

– Ти си много досадно същество, Дерфел. Е, добре, ще те поглезва малко.

Мерлин пусна свитъка (който веднага се нави), след това се облегна върху влажните протъркани възглавници на капитана.

– Ти, разбира се, знаеш кой е бил Каледин, нали?

– Не, господарю – признах аз.

Той вдигна отчаян ръце.

– Не се ли срамуваш от своята неграмотност, Дерфел? Каледин е бил друид от ордовичите. Нещастно племе, знам го много добре. Една от съпругите ми беше от това племе, същество като нея е достатъчно за дванадесет живота. Такава грешка вече никога няма да допусна.

Той потръпна при този спомен, след това се взря в мен.

– Гундлеус изнасили Нимю, нали?

– Да – казах аз, чудейки се как е разбрал.

– Глупав човек! Глупав човек! (Мерлин изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото ядосан от случилото се с неговата любима.) – Как ще пати? Нимю ядосана ли е?

– Бясна е.

– Хубаво. Яростта е много полезна, а скъпата Нимю знае как да я използва, направо е талант в това отношение. Едно от нещата, които не

мога да търпя у християните, е тяхното възхищение от слабостта. Представи си – да въздигаш слабостта в достойнство! Слабостта! Можеш ли да си представиш един рай, пълен само със слабаци? Каква ужасна идея. Храната би истинала, докато всеки побутва чинията към другия. Няма полза от слабостта, Дерфел. Гневът и егоизмът, това са качествата, които карат светът да върви напред. – Мерлин се засмя. – А сега за Каледин. Той бил сравнително добър друид (като си помислиш, че е бил от ордовичите). Каледин, разбира се, не може да стъпи и на малкия ми пръст, но все пак е имал и своите добри дни. Между другото, на мен ми хареса твоят опит да убиеш Ланселот, жалко, че не го довърши. Предполагам, че той избяга от града.

– Да, веднага щом стана ясно, че градът е обречен.

– Моряците казват, че плъховете първи бягат от потъващия кораб. Горкият Бан. Той беше глупак, но добър глупак.

– Той знаеше ли кой сте? – попитах аз.

– Разбира се, че знаеше – каза Мерлин. – Щеше да бъде чудовищно грубо от моя страна да измамя собствения си домакин. Той, разбира се, не каза на никого, иначе щях да бъда обсаден от онези ужасни поети, които щяха да ме молят да направя магия срещу бръчките по лицата им. Нямах представа, Дерфел, колко досадни могат да бъдат дребните магии. Бан знаеше кой съм, а също и Кадуг. Той е мой слуга. Горкият Хюел е мъртъв, нали?

– Щом знаете вече, защо питате – казах аз.

– Просто поддържам разговора – запротестира той. – Воденето на разговор, Дерфел, е едно от изкуствата на цивилизацията. Не може всички да газим през живота с ръмжене, меч и щит. Някои от нас се опитват да запазят достойнство – каза той и подсмръкна.

– И как разбрахте, че Хюел е мъртъв? – попитах аз.

– Бедуин ми писа, как иначе, идиот такъв.

– Бедуин ви пишеше през всичките тези години? – попитах аз удивен.

– Разбира се! Той имаше нужда от моите съвети. Ти какво си мислеше? Че съм изчезнал?

– Вие наистина изчезнахте – казах аз укорително.

– Глупости. Ти просто не си знаел къде да ме търсиш. За съжаление Бедуин не се вслуша в нито един от съветите ми. Каква бъркотия сътвори този човек! Мордред е жив! Пълна тъпотия. Детето трябваше да бъде обесено със собствената му пъпна връв, но предполагам, че никой не би могъл да убеди Утър да направи това. Горкият Утър. Той вярваше, че

добротелите се предават чрез слабините на мъжа! Каква глупост! Детето е като теле – ако съществото се роди недъгаво, удряш го по главата и отново заплождаш кравата. Затова Боговете са превърнали зачатие то в такова удоволствие, защото много от новородените трябва да бъдат заменени от други. За жената удоволствието не е чак толкова голямо, разбира се, но все някой трябва да страда и слава на Боговете, че страдат жените, а не ние.

– Вие имали ли сте някога деца? – попитах аз, чудейки се защо никога преди не ми е идвало на ум да питам.

– Разбира се! Що за въпрос? – той ме погледна, сякаш се съмняваше в здравия ми разум. – Никога не съм ги харесвал кой знае колко и за щастие повечето от тях умряха, а от другите се отрекох. Един от тях дори е християнин – потръпна Мерлин. – Много повече ми допадат чуждите деца, те са далеч по-благодарни. Та за какво говорехме? О, да, за Каледин. Ужасен човек – каза Мерлин и поклати мрачно глава.

– Той ли е написал ръкописа? – попитах аз.

– Не ставай смешен, Дерфел – сонна ми се той, изгубил търпение. – На друидите им е забранено да записват каквото и да било, законът го забранява. Ти знаеш това! Щом веднъж запишеш нещо, то остава такава, каквото си го записал. Става догма. Хората могат да спорят за него, започват да се позовават на текста, създават нови ръкописи, отново спорят и скоро започват да се изпращат един друг на смърт. Ако никога не записваш нищо, никой няма да знае какво точно си казал и ти винаги можеш да го променяш. Трябва ли да ти обяснявам всичко?

– Можете да ми обясните какво е записано на този свитък – казах аз скромно.

– Точно това и правя! Но ти все ме прекъсваш и променяш темата! Ужасно поведение! А уж си израсъл на Хълма. Трябваше много по-често да те наказвам с камшика, може би щеше да бъдеш по-възпитан. Чувам, че Гулидин възстановява моя замък?

– Да.

– Добър човек е Гулидин, честен. Сигурно ще трябва лично да построя всичко отново, но той поне ще опита.

– Свитъкът – припомних му аз.

– Знам! Знам! Каледин бил друид, нали ти казах. От ордовичите при това. Ужасни животни са тия ордовичи. както и да е, върни мислите си назад към Черната година и се запитай как Светоний е разбрал всичко онова, което е знаел за нашата религия. Предполагам, че знаеш кой е Светоний?

Впросът беше обиден, всички британци знаеха името на Светоний Паулиний и го проклинаха. Той бил управител на Британия, назначен от император Нерон. По време на Черната година, а това било около четиристотин години преди нашето време, Светоний буквално унищожил древната ни религия. Всеки брит израстваше с ужасната приказка за двата легиона на Светоний, които разрушили друидското светилище на Инис Мон. Инис Мон, подобно на Инис Трийбс, бил остров, най-голямото светилище на нашите Богове, но римляните по някакъв начин се добрали до него и избили всички друиди, менестрели и жрици. Те изсекли свещените горички и осквернили свещеното езеро. Всичко, което бе достигнало до нас беше само сянка на старата ни религия, а нашите друиди като Танабурс и Йорует, бяха само немощно ехо от минала слава.

– Знам кой е Светоний – казах аз на Мерлин.

– Имало и един друг Светоний – каза той развеселен. – Римски писател и то доста добър. Бан имаше неговото съчинение „За видните мъже“, предимно биографии на поети. Особено скандална е биографията на Вергилий. Невероятно е какви неща могат да вкарват поетите в своите легла, предимно себеподобни, разбира се. Жалко, че това съчинение изгоря, защото другаде не съм го виждал. Може ръкописът в библиотеката на Бан да е бил последното му копие, а сега вече е само пепел. Вергилий може да си отдъхне. Както и да е, важното е, че Светоний Паулиний искал да знае всичко за нашата религия преди да нападне Инис Мон. Искал да бъде сигурен, че няма да го превърнем в крастава жаба или в поет, затова си намерил един предател, друида Каледин. И Каледин продиктувал всичко, което знаел, на един римски писар. Тоя писар записал всичко на някакъв латински, който изглежда отвратителен. Но отвратителен или не, това е единственият запис на нашата стара религия – всичките й тайни, всичките й ритуали, цялото й значение и цялата й мощ. Всичко това е тук, дете – каза Мерлин и махна с ръка към свитъка, като успя да го събори от масата. Измъкнах ръкописа изпод койката на капитана и мрачно казах:

– А аз си мислех, че вие сте християнин, който се опитва да открие какъв е бил размахът на ангелските криле.

– Не бъди капризен, Дерфел! Пък и всеки знае, че размахът на крилето зависи от височината и теглото на ангела. – Мерлин отново разгъна свитъка и се загледа в текста. – Търсих това съкровище навсякъде. Дори в Рим! И през цялото време този стар глупак Бан си го е държал в библиотеката като осемнадесети том на Силий Италик. Оказва се, че той

никога не го е чел, макар да твърдеше, че бил чудесен. Но аз предполагам, че всъщност никой не е чел този ръкопис. Как биха могли? – потръпна той.

– Нищо чудно, че ви трябваха пет години, за да го намерите – казах аз, като си мислех за хората, които са имали нужда от Мерлин през цялото това време.

– Глупости. Аз научих за съществуването на този ръкопис едва преди година. Преди това търсих други неща – Рога на Бран Гейлд, Ножа на Лауфродед, Дъската за игра на Гуендолау, Пръстена на Еленюд. Съкровищата на Британия, Дерфел... – Мерлин замълча, спрял поглед върху запечатания съндък, след това отново погледна към мен. – Тези съкровища са ключ към силата, Дерфел, но без тайните на този ръкопис те са просто мъртви предмети.

В гласа на Мерлин звучеше почит, и нищо чудно, защото Тринадесетте съкровища са най-тайнствените и най-свещени талисмани на Британия. Една нощ в Беноик, когато треперехме в тъмното и се ослушвахме за франки, скрити зад дърветата, Галахад постави под съмнение самото съществуване на Тринадесетте съкровища, защото смяташе, че те не биха могли да оцелеят през дългите години на римското управление. Но Мерлин винаги упорито е твърдял, че преди погрома старите друиди скрили съкровищата толкова дълбоко, че никой римлянин не би могъл да ги намери. Делото на неговия живот беше да събере тринадесетте талисмана, а неговата амбиция беше да доживее до страховития момент, когато те ще могат да бъдат използвани. Изглежда, че в изгубения ръкопис на Каледин бе описан именно начинът, по който можеше да се задействат талисманите.

– Е, и какво пише в този ръкопис? – попитах аз настоятелно.

– Откъде да знам? Ти не ме оставяш да го прочета. Защо не отидеш да свършиш нещо полезно? Иди да сплетеш някое гребло или каквото там правят моряците, когато не се давят. – Мерлин почака докато стигна до вратата. – А, и още нещо – добави той разсеяно.

Аз се обрънах, но той не гледаше мен, а ръкописа.

– Какво, господарю?

– Просто исках да ти благодаря, Дерфел – каза той нехайно. – Благодаря ти, значи. Винаги съм се надявал, че от теб ще има полза някой ден.

Аз си помислих за горящия Инис Трийбс и за мъртвия Бан.

– Ще разочаровам Артър – казах аз мрачно.

– Всеки може да разочарова Артър. Той иска твърде много от

хората. А сега върви.

Бях предположил, че Ланселот и неговата майка Илейн ще отплуват на запад към Брослианд, за да се присъединят към множеството поданици на Бан, избягали от франките, но те бяха отплували на север към Британия. Бяха тръгнали към Думнония.

Добрали се веднъж до Думнония, те отпътували към Дурновария и стигнали там цели два дни преди ние да стигнем до британския бряг, така че не можахме да видим посрещането им с очите си, но пък чухме всичко за това, защото целият град разказваше въодушевено какви ли не истории за бегълците.

Високопоставените кралски особи бяха пътували с три бързи кораба, които бяха подготвени още преди падането на Инис Трийбс и трюмовете им бяха претърпани със златото и среброто, което франките се бяха надявали да намерят в двореца на Бан. Преди обаче групата да стигне до Дурновария, съкровището било скрито, а бегълците пристигнали пеша, някои боси, целите раздърпани и прашни, рошави, със засъхнала морска сол по тях. По дрехите им имало петна от кръв, а оръжието, което те стискали в безчувствените си ръце, било очукано като след тежка битка. Илейн, кралицата на Беноик, и Ланселот, сега крал на Изгубено кралство, закуцукали по главната улица на града към двореца на Гуинивиър, за да просят милост като пълни бедняци. Зад тях вървяла пъстра смесица от стражи, поети и придворни, които, обяснила с тъга Илейн, били единствените оцелели след клането.

– Ако Артър бе съдържал думата си – изплакала тя пред Гуинивиър, – ако беше направил поне половината от онова, което беше обещал!

– Майко! Майко! – прегърнал я Ланселот.

– Всичко, което искам, скъпи мой, е да умра – заявила Илейн, – и ти за малко не умря в битката.

Разбира се, Гуинивиър се справила великолепно с положението. Слугите ѝ донесли дрехи, приготвили баните, сервирали храна, налели вино, превързали раните на бегълците. Те разказали историите си, получили подаръци от съкровищницата. Вестоносец бил изпратен да повика Артър.

Историите бяха чудесни. Разказваха ги из целия град, а докато пристигнахме в Дурновария, вече ги знаеха във всяко кътче на Думнония и дори извън нейните граници. Това бяха приказки за герои. Ланселот и Борс защитавали Мерманската порта. Те покрили пясъка с мъртви франки и нахранили гларусите с франкская мърша. Франките се молели

за милост и треперели от страх, че бляскавият Танладуир отново ще зависти в ръката на Ланселот, но тогава никакви други защитници, които били далече от Ланселот отстъпили. Врагът влязъл в града и ако дотогава битката била мрачна, след това станала направо ужасна. Враговете падали един след друг, докато защитниците бранели улица след улица, но дори всички антични герои да били в града, пак нямало да могат да спрат тези вълни от врагове с железни шлемове, които прииждали от окръжаващото острова море като множество демони, избягали от кошмарите на Манауидан. Малцината герои отстъпвали, като задръствали улиците с телата на мъртвите франки. Но враговете все прииждали и прииждали и героите продължавали да отстъпват. Стигнали до самия дворец, където Бан, добрият крал Бан, стоял облегнат на балкона и се взирал в хоризонта за корабите на Артър. „Те ще дойдат! – твърдял той, – защото Артър обеща.“

Кралят не искал да напусне балкона, защото когато Артър дойдел, Бан нямало да бъде там и тогава какво щели да кажат хората? Той настоял да остане в двореца, за да посрещне Артър, но първо целунал жена си, прегърнал своя наследник, след това им пожелал попутни ветрове към Британия, обърнал се и продължил да чака обещаната помощ, която така и не дошла.

Беше вълнуваща история. А на следващия ден, когато станало ясно, че няма да дойдат повече кораби от Арморика, историята се изменила съществено. Сега вече се говорело, че именно мъжете от Думнония, войските, командвани от Кълхуч и Дерфел, допуснали врага в Инис Трийбс.

– Те се сражаваха – казал Ланселот на Гуинивър, – но не можаха да издържат.

Артър, който воювал по това време срещу саксите на Сердик, препускал бързо, за да дойде в Дурновария и да поздрави своите гости. Той пристигнал само няколко часа преди нашата тъжна компания да се дотърти незабелязана по пътя, който идваше от морето и минаваше през обраслите с трева укрепления на Май Дун. Един от стражите на южната пората на града ме позна и ни пусна да влезем.

– Дойдохте точно навреме – каза той.

– За какво? – попитах аз.

– Артър е тук. Ще му разказват историята за Инис Трийбс.

– Сега ли? – казах аз и погледнах към двореца, който се издигаше на западния хълм на града. – Бих искал да чуя това – добавих аз и поведох другарите си към двореца. Бързах към кръстовището в центъра на

града, любопитен да видя параклиса, който Сенсъм беше построил за Мордред, но за моя изненада не се виждаше нито параклис, нито храм, а пусто място, обрасло с бурени.

– Нимю – казах аз, развеселен.

– Какво? – попита ме Мерлин. Той се беше покрил с качулката на монашеското си расо, така че никой не би могъл да го познае.

– Един надут дребосък – казах аз – щеше да строи църква тук. Гуинивиър повика Нимю, за да го спре.

– Значи Гуинивиър не е съвсем без мозък? – попита Мерлин.

– Да не би да съм казал, че е без мозък?

– Не, скъпи Дерфел, не си. Хайде да вървим.

Отново тръгнахме към двореца. Беше вечер и няколко слуги поставяха факли по стените около двора, където, без да ги е грижа за розите и водните канали на Гуинивиър, множество хора се трупаха, дошли да видят Ланселот и Артър. Никой не ни позна, когато минахме през портата. Мерлин беше сложил качулката си, а Галахад и аз бяхме пуснали забралата на нашите увенчани с вълчи опашки шлемове. Заедно с Кълхуч и още десетина други мъже се напъхахме в дъното на претъпкания двор.

И докато навън се спускаше нощта, ние чухме историята за падането на Инис Трийбс.

В източната част на двора каменната настилка беше задигната и бе няколко стъпки по-висока от останалата част на двора, така че се образуваше един подиум, към който водеха каменни стъпала. Ланселот, Гуинивиър, Илейн, Артър, Борс и Бедуйн стояха там като на театрална сцена. Тази представа се засилваше от горящите факли, поставени на стената зад терасата. Огледах се за Нимю, но не можах да я видя, не се виждаше и младият епископ Сенсъм. Епископ Бедуйн каза молитва и християните в тълпата промърмориха своя отговор, прекръстиха се и затихнаха, за да чуят отново ужасната история за падането на Инис Трийбс. Разказваше Борс. Застанал на най-горните стъпала на терасата, той заговори за битката на Беноик и тълпата слушаше замряла за ужасите в Инис Трийбс и посрещаше с възгласи епизодите, разкриващи героизма на Ланселот. По едно време, Борс се поддаде на вълнението си и посочи към Ланселот, който вдигна превързана ръка и се опита да спре поздравленията отправени към него. Този жест не постигна нищо и Ланселот поклати глава сякаш похвалите на тълпата бяха твърде тежко бреме за него. Илейн, облечена в черно, плачеше до своя син. Борс не се спря подробно на вината на Артър, само обясни как Ланселот знаел, че Артър се сражава в Британия, но крал Бан се бил вкопчил в своите нереални

надежди. Въпреки цялата тази тактичност Артър беше нещастен, той поклати глава и очите му се изпълниха със сълзи, особено когато Борс разказа трогателната приказка за сбогуването на крал Бан с кралицата и Ланселот. На мен също ми се плачеше, но не заради лъжите, които чувах, а просто от радост, че отново виждах Артър. Той не се беше променил. Скулестото му лице все още беше силно, а очите му все още бяха пълни със загриженост и внимание.

Бедуйн попита какво е станало с мъжете от Думнония и Борс, с очевидно нежелание, се остави да измъкнат от него историята за нашата тъжна смърт. Тълпата заръмжа, когато научи, че именно ние, мъжете от Думнония, не бяхме удържали позициите си на крепостната стена. Борс вдигна ръка.

– Те се сражаваха добре! – каза той. Но това не успокои тълпата.

Мерлин като че ли изобщо не се интересуваше от глупостите, които Борс разправяше. Беше се обърнал и шепнеше с някакъв мъж, по едно време се доближи до мен и ме хвана за лакътя.

– Трябва да пусна една вода, скъпо момче – каза той с гласа на отец Селуин. – Стар човек, нали знаеш. Ти се справи с тези глупаци, аз скоро ще се върна.

– Вашите мъже се биха добре! – викна Борс към тълпата. – И въпреки че бяха разбити, те умряха като мъже!

– А сега, те се връщат от Онзи свят като духове – викнах аз и ударих с щита си близката колона, от която литна облаче бял прах. Излязох напред в едно осветено от факла място. – Ти лъжеш, Борс! – викнах аз.

Кълхуч също пристъпи към мен.

– И аз казвам, че лъжеш! – изръмжа той.

– И аз! – появи се Галахад до нас.

Аз извадих Хюелбейн. Звукът, с който стоманата остърга дървеното гърло на ножницата, накара тълпата да се свие и да ни направи път през стъпканите рози към терасата. Ние тримата тръгнахме напред, изтощени от сражения, прашни, с шлемовете си и с оръжията си. Вървахме бавно, в крак, и нито Борс, нито Ланселот посмяха да кажат нещо, когато видяха вълчите опашки на нашите шлемове. Аз спрях в средата на двора и забих върха на Хюелбейн в гнездото на една роза.

– Моят меч казва, че ти лъжеш – викнах аз. – Дерфел син на роб казва, че Ланселот син на Бан, крал на Беноик, лъже!

– Кълхуч син на Галейд казва същото!

До моя меч вече стърчеше и очуканият меч на Кълхуч.

– Галахад син на Бан, принц на Беноик, също!

Галахад заби меча си до другите два.

– Нито един франк не мина през нашата стена – казах аз и свалих шлема си, за да може Ланселот да види лицето ми. – Нито един франк не посмя да се качи на нашата стена, защото под нея имаше купища мъртви врагове.

– А когато нашият баща умря, братко, – каза Галахад и също махна шлема си, – с него бях аз, а не ти.

– А ти, Ланселот – викнах аз, – нямаше превръзка на ръката си, когато бягаше от Инис Трийбс. Какво стана? Да не би някоя тресчица от кораба да ти се е забила в палеца?

Вдигна се голям шум. Някои от воините на Борс извадиха мечовете си и започнаха да ни обиждат. Но Каван и останалите от нашите си проправиха път през отворените порти с вдигнати копия, готови да сеят смърт, ако се наложи.

– Нито един от вас, копелета, не се би в града – викна Каван, – така че бийте се сега!

Ланвал, командващият охраната на Гуинивиър, заповяда на своите стрелци да се наредят пред хората на терасата. Илейн беше пребледняла, от двете ѝ страни Ланселот и Борс сякаш трепереха. Епископ Бедуин крещеше, но единствено Артър успя да възстанови реда. Той извади Екскалибур и удари с него по своя щит. Ланселот и Борс заотстъпваха назад към стената, но Артър им махна да дойдат по-напред и погледна към нас тримата. Тълпата стихна, а стрелците свалиха стрелите от лъковете си.

– По време на битка – каза Артър тихо и така прикова вниманието на всички в двора, – нещата се объркват. Човек трудно може да види всичко, което става по време на една битка. Има прекалено много шум, навсякъде цари хаос и ужас. Нашите приятели от Инис Трийбс – и тук Артър сложи дясната си ръка около раменете на Ланселот, – са направили грешка, но това е една почтена грешка. Без съмнение, някой беден объркан човечец им е разказал за вашата смърт и те са повярвали, но сега, за щастие, тази грешка е поправена. Те няма от какво да се срамуват! В Инис Трийбс вие сте пожънали достатъчно слава, така че има за всички. Не съм ли прав?

Артър отправи този въпрос към Ланселот, но отговори Борс.

– Лъгал съм се и се радвам, че е така.

– Аз също – добави Ланселот решително и ясно.

– Така – възкликна Артър и се усмихна към нас тримата. – Сега, приятели мои, вземете си мечовете. Не искам да има вражда помежду

ни! Вие всички сте герои, всички!

Той почака, но никой от нас не мръдна. Пламъците на факлата играеха по нашите шлемове и проблясваха по остриетата на нашите забити мечове, който призоваваха оръжието да установи истината. Усмивката на Артър изчезна и той се изправи в пълен ръст.

– Заповядвам ви да си вземете оръжието – каза той. – Това е моят дом. Ти, Кълхуч, и ти, Дерфел, сте ми се клеили във вярност. Нима ще нарушите своята клетва?

– Аз защитавам своята чест, господарю – отвърна Кълхуч.

– Твоята чест трябва да служи на мен – сопна се Артър и гласът му беше толкова твърд, че аз потреперих. Той беше добър човек, но беше лесно да забравиш, че Артър не е станал такъв военачалник благодарение единствено на своята доброта. Той говореше толкова много за мир и за изглаждане на конфликтите, но в битка душата му забравяше тези грижи и се отдаваше на кървавия вихър. Сега той заплашително сложи ръка на дръжката на Екскалибур.

– Вземете си мечовете – заповяда ни той, – освен ако не искате аз да ги взема вместо вас.

Ние не можехме да се бием със собствения си господар, така че се подчинихме. Галахад последва нашия пример. Чувствахме се обидени и измамени, но, веднага щом възстанови приятелската атмосфера в своя дом, Артър отново се усмихна. Той разтвори широко ръце и слезе при нас толкова щастлив да ни види, че моето негодувание в миг се изпари. Той прегърна своя братовчед Кълхуч, след това мен и аз почувствах на бузата си сълзите на моя господар.

– Дерфел – каза той, – Дерфел Кадарн. Наистина ли си ти?

– Без съмнение, господарю.

– Изглеждаш по-възрастен – каза той усмихнат.

– Вие не.

Той се намръщи.

– Аз не съм бил в Инис Трийбс. А трябваше да бъда. – Артър се обърна към Галахад. – Чувал съм за вашата смелост, лорд принц, и ви поздравявам.

– Но не ме обиждайте, господарю, като вярвате на моя брат – каза мрачно Галахад.

– Не! – каза Артър. – Не искам кавги. Ние ще бъдем приятели. Настоявам.

Той ме подхвана под ръка и поведе и трима ни нагоре към терасата, където нареди на всички ни да се прегърнем с Борс и Ланселот.

– Имаме си достатъчно проблеми и без това – каза ми той, когато аз направих крачка назад. Нямах друг избор – пристъпих напред и разтворих ръце. Ланселот се поколеба, след това ме прегърна. Намазнената му коса ухаеше на виолетки.

– Дете – пошепна той в ухото ми, след като ме целуна по бузата.

– Страхливец – прошепнах му аз в отговор и ние се разделихме с усмивка.

Епископ Бедуйн дойде да ме прегърне просълзен.

– Скъпи, Дерфел!

– Имам още по-добра новина за теб – казах му аз тихо. – Мерлин е тук.

– Мерлин? – Бедуйн ме зяпна с отворена уста, не смееше да повярва на ушите си. – Мерлин е тук? Мерлин!

Новината се понесе сред тълпата. Мерлин беше тук. Великият Мерлин се беше върнал. Християните се прекръстиха, но дори те осъзнаха значението на тази новина. Мерлин се беше върнал в Думнония и изведнъж сякаш проблемите на кралството намаляха наполовина.

– Е, къде е той? – попита Артър.

– Излезе – казах аз неопределено и махнах към портата.

– Мерлин – извика Артър. – Мерлин.

Но никой не отговори. Някои от стражите тръгнаха да го търсят, но не го намериха. По-късно часовете при западната врата казаха, че един стар гърбав свещеник, с превръзка на око, със сива котка и тежка кашлица бе напуснал града, но друг белообраз мъдрец не били виждали.

– Минал си през ужасна битка, Дерфел – каза ми Артър по-късно в залата за угощения, където ни бяха сервирали свинско, хляб и медовина. – Мъжете имат странни сънища, когато минават през такива тежки изпитания.

– Не, господарю – настоях аз, – Мерлин беше тук. Попитайте принц Галахад.

– Ще го попитам, разбира се, ще го попитам.

Артър се обърна, за да погледне към високата маса, на която Гуинивър се беше облегла на лакътя си и слушаше Ланселот.

– Всички сте преживели твърде много – каза той.

– Но аз не изпълних заръките ти, господарю – признах си аз, – и съжалявам за това.

– Не, Дерфел, не! Аз не изпълних обещанието си към Бан. Но какво повече можех да направя? При толкова много врагове.

Той замълча, в залата звънна веселият смях на Гуинивър и Артър

се усмихна.

– Радвам се, че поне тя е щастлива – каза той, след това отиде да говори с Кълхуч, който съсредоточено поглъщаше едно печено прасенце.

В онази нощ и Люнет беше в двора. Косата ѝ бе сплетена на плитка, която беше навита в кръг и украсена с цветя. Люнет беше отрупана с огърлици, брошки и гривни, а червената ѝ ленена рокля беше пристегнатата с колан със сребърна тока. Тя ми се усмихна, изчисти нещо от ръкава ми и сбърчи нос, усетила вонята на моите дрехи.

– Белезите ти отиват, Дерфел – каза тя и докосна леко лицето ми, – не рискуваш ли твърде много?

– Аз съм воин.

– Нямах пред вид тези рискове, а историите, които измисляш за Мерлин. Караш ме да се чувствам неудобно. И защо трябваше да се представяш като син на роб! Изобщо не помисли как ще се почувствам аз, нали? Знам, че вече не живеем заедно, но все пак хората знаят, че едно време беше така и как си мислиш, че се чувствам като разправяш, че по рождение си роб? Трябва да мислиш и за другите, Дерфел, наистина.

Забелязах, че тя вече не носеше нашия любовен пръстен, но и не очаквах да го видя на пръста ѝ, защото Люнет отдавна си беше намерила друг мъж, който можеше да проявява по-голяма щедрост от мен.

– Ти май си се побъркал в Инис Трийбс. Как иначе да си обясня предизвикателството ти към Ланселот. Да призоваваш Ланселот на двубой. Вярно, че си добър с меча, Дерфел, но това е Ланселот, не просто някакъв воин. – Люнет се обърна към мястото, на което седеше краля. – Не е ли прекрасен? – попита ме тя.

– Несравним – казах мрачно аз.

– И неженен, както чувам? – кокетно ме погледна Люнет. Аз се наведох към ухото ѝ.

– Той предпочита момчета – пошепнах ѝ аз. Тя ме удари по ръката.

– Глупак. Да не съм сляпа. Виж го как гледа Гуинивийър.

Сега беше ред на Люнет да се наведе към моето ухо.

– Не казвай на никого, но Гуинивийър е бременна – прошепна тя.

– Хубаво – отвърнах аз.

– Изобщо не е хубаво. Тя не е доволна. Не иска да се подува, нали разбираш? И изобщо не мога да я виня. Аз също не можех да се понасям, когато бях бременна. А, ето някой, когото бих искала да видя. Обичам да виждам нови лица в двора. А, и още нещо, Дерфел – усмихна се учтиво Люнет, – изкъпи се, скъпи – каза тя и се запъти към един от поетите на кралица Илейн.

– Сбогуване със старото и на лов за ново, а? – каза епископ Бедуйн, който изведнъж се появи до мен.

– Толкова съм стар, че се чудя как Люнет изобщо ме помни – отговорих навъсено аз.

Бедуйн се засмя, след това ме поведе навън към двора, който вече беше празен.

– Мерлин беше с теб – каза той и това не беше въпрос.

– Да, господарю – рекох аз и му разказах, как Мерлин се престори, че напуска двореца само за малко. Бедуйн поклати глава.

– Той обича тези номера – каза той тъжно. – Разкажи ми нещо повече.

Казах му всичко, което знаех. Разхождахме се напред назад по горната тераса, през дима на догарящите факли и аз разправях за отец Селуйн и за библиотеката на Бан, разказах на Бедуйн истинската история на обсадата, казах му и истината за Ланселот и завърших с ръкописа на Каледин, който Мерлин беше взел от обречения град.

– Той твърди, че този ръкопис съдържа Познанието на Британия – казах аз на Бедуйн.

– Моля се на Бога да е така (дано Бог да ми прости) – каза Бедуйн. – Все някой трябва да ни помогне.

– На зле ли вървят нещата?

Бедуйн сви рамене. Той изглеждаше стар и изморен. Косата му висеше на кичури, брадата му беше изтъняла, а лицето му имаше измъчен вид.

– Предполагам, че би могло да бъдат и по-зле – призна той, – но тъжното е, че нищо не върви към по-добро. Всъщност положението не се е променило кой знае колко, откакто ти замина за Арморика, само де-то Аел става все по-силен. Толкова здраво е стъпил върху земите ни, че се осмелява да се нарича вече Бретуалда – каза Бедуйн и потръпна пред мисълта за тези варварски претенции. (Бретуалда беше сакска титла и означаваше „владетел на Британия“.) – Той завладя цялата територия между Дурокобривис и Кориниум – продължи Бедуйн, – и вероятно щеше да превземе и самите крепости, ако не бяхме купили сегашния мир с последното си злато. А на юг ни заплашва Сердик, който се оказа по-зловещ и от Аел.

– Аел не напада ли Поус? – попитах аз.

– И Горфидид, като нас, му даде злато.

– Аз мислех, че Горфидид е болен.

– Като всяка епидемия и тази отмина. Той оздравя и сега стои

начело на обединените войски на Поуис и Елмет. Справя се по-добре, отколкото очаквахме – каза Бедуйн безпомощно, – може би, защото го крепи омразата. Той вече не пие като преди и се е заклел да отмъсти за загубената си ръка като отсече главата на Артър. И което е по-лошо, Дерфел, Горфидид прави това, което Артър се надяваше да направи – той обединява британските племена, но за съжаление ги обединява срещу нас, а не срещу саксите. Горфидид плаща на силурците на Гундлеус и на ирландските Черни щитове да нападат нашите брегове, подкупи и крал Марк, за да помага на Кадуи. И сега си мисля, че Горфидид ще плати и на Аел да наруши мира с нас. Поуиският крал се издига, а ние падаме. Сега в Поуис хората наричат Гофидид Велик крал. Негов наследник е Кунеглас, а ние с това нещастно са като дете Мордред... Горфидид събира армия, а ние разполагаме само с бойни отряди. И щом бъде прибрана тазгодишната реколта, Дерфел, Горфидид ще тръгне на юг с хората от Елмет и Поуис. Разправят, че срещу нас ще се изправи най-голямата войска, която някога е била виждана в Британия и нищо чудно, че има хора, които – Бедуйн сниши гласа си, – смятат, че трябва да приемем неговите условия за мир.

– И какви са тези условия?

– Има само едно условие. Смъртта на Артър. Горфидид никога няма да прости обидата, която Артър нанесе на Сийнуин. Можеш ли да го виниш за това? – Бедуйн сви рамене и замълча. – Ако Горфидид намери пари и плати на Аел да поднови войната, ще стане наистина опасно – продължи той след няколко крачки. – Ние не можем да плащаме повече на саксите. Нямаме вече нищо. Хазната е празна. Кой плаща данъци на едно загиващо управление? А не можем да отделим и войници, които да събират данъците.

– Там вътре има много злато – казах аз и завъртях глава към двореца, където пируващите вдигаха весел шум. – Колко злато видях само по Люнет – казах аз навъсено.

– Придворните дами на принцеса Гуинивър – каза тъжно Бедуйн – не са длъжни да се лишават от бижутата си, за да подпомагат защитата на границите на кралството. А дори и да дадат скъпоценностите си, това едва ли ще бъде достатъчно, за да можем пак да подкупим Аел. Ако той ни нападне на есен, Дерфел, тогава онези, които искат живота на Артър, вече няма да шепнат за това, а високо ще искат главата на Артър, застанали на крепостните стени. Артър, разбира се, може просто да си отиде. Би могъл да иде в Брослианд, предполагам, тогава Горфидид ще вземе малкия Мордред под свое покровителство и ние ще се превърнем

просто в едно зависимо кралство, което ще бъде управлявано от Поуис.

Вървах и мълчах. Нямах представа, че положението е толкова тежко. Бедуйн тъжно се усмихна.

– Изглежда, мой млади приятелю, че от врящото гърне ти си скочил право в огъня. Ще има работа за твоя меч, Дерфел, и то скоро, бъди сигурен.

– Искаше ми се да имам малко време да посетя Инис Уидрин – казах аз.

– За да намериш Мерлин ли?

– За да намеря Нимю – отвърнах аз.

Той спря.

– Ти не си ли чул?

Леден полъх мина през сърцето ми.

– Нищо не съм чул. Мислех, че може да е тук, в Дурновария.

– Тя беше тук – каза Бедуйн. – Принцеса Гуинивиър я доведе. Изнепадах се, че принцесата успя, но... Трябва да разбереш, Дерфел, че Гуинивиър и епископ Сенсъм – помниш ли го? Как би могъл да го забравиш, – та той и Гуинивиър не могат да се понасят. Нимю беше оръжието на Гуинивиър. Бог знае какво си мислеше тя, че Нимю може да направи, но Сенсъм предпочете да не чака, за да разбере това. Той започна да проповядва срещу Нимю, твърдеше, че тя е вещица. Някои християни, неприятно ми е да призная, са затворили сърцата си за доброто и Сенсъм им втълпяваше, че Нимю трябва да бъде убита с камъни.

– Не! – извиках аз.

– Не, не! – вдигна той ръце да ме успокои. – Тя отвърна на това като доведе езичниците от околността. Те разграбиха новия параклис на Сенсъм, имаше бунт, десетки хора загинаха, но нито Нимю, нито Сенсъм бяха ранени. Охраната на краля се паникьоса. Войниците помислиха, че някой напада краля. Нямахме нищо такова, разбира се, но те започнаха да хвърлят копия срещу хората. После Набур (магистратът, който отговаря за безопасността на краля) арестува Нимю и я обвини в подклаждане на бунт. А как иначе, нали е християнин. Епископ Сенсъм искаше Нимю да бъде осъдена на смърт, принцеса Гуинивиър настояваше тя да бъде освободена и докато всеки от двамата се опитваше да надделее, Нимю гниеше в затвора на Набур. – Бедуйн замълча и аз разбрах, че още не е стигнал до най-лошото. – Тя полудя, Дерфел. Все едно да затвориш сокол в клетка. Това беше нейният бунт срещу решетките. Крещеше и пишчеше и никой не можеше да я спре.

Досетих се какво е станало след това и поклатих глава.

– Не – казах аз.

– Островът на мъртвите – потвърди Бедуйн моето злокобно предположение. – Какво друго можеха да направят?

– Не! – извиках аз отново, защото Нимю беше на Острова на мъртвите, загубена сред хора с прекършени души, а аз не можех да понеса мисълта за тази жестока съдба. – Получи и своята Трета рана – промълвих аз.

– Какво? – попита Бедуйн и сложи ръка на ухото си.

– Нищо – казах аз. – Жива ли е?

– Кой знае? Никой жив човек не би отишъл там, а ако отиде, не може да се върне.

– Мерлин сигурно е отишъл точно там! – викнах аз с облекчение. Без съмнение, Мерлин беше чул новината от мъжа, с когото го бях видял да шепне в дъното на двора. А Мерлин можеше да направи това, което другите хора не биха се осмелили. Островът на мъртвите едва ли внушаваше ужас на Мерлин. Какво друго би накарало Мерлин да изчезне така набързо? Помислих си, че след ден – два той ще се върне в Дурновария с Нимю – спасена и излекувана. Трябваше да стане така.

– Моли се на Бога да е така – каза Бедуйн.

– Какво стана със Сенсъм? – попитах аз.

– Той не беше официално наказан – каза Бедуйн, – но Гуинивийър убеди Артър да му отнеме правото да бъде личен свещеник на Мордред. А после старецът, който управляваше манастира на Свещеното бодливо дърво в Инис Уидрин, умря и аз успях да убедя нашия млад епископ да заеме неговото място. Той не беше доволен, но знаеше, че си беше създавал твърде много врагове в Дурновария, затова прие. – (Бедуйн обаче беше много доволен от падението на Сенсъм.) – Той със сигурност загуби своята власт тук и не мисля, че някога ще успее да си я върне отново. Освен ако не е много по-хитър, отколкото си мисля. Сенсъм, разбира се, е един от тях, дето шушнат, че Артър трябва да бъде жертван. Набур също е от тях. В нашето кралство има поддръжници на Мордред, Дерфел, и те се питат защо трябва да се сражават, за да пазят живота на Артър.

Заобиколих един пиян войник, дошъл от залата за угощение, който повръщаше и пшкаше. Той вдигна очи към мен, после пак изблъва.

– Кой друг би могъл да управлява Думнония? – попитах аз Бедуйн, когато бяхме вече далеч от ушите на пияния.

– Това е добър въпрос, Дерфел, кой наистина? Горфидид, разбира се, или синът му Кунеглас. Някои хора си мислят за Гъринт, но той

самият не иска да управлява. Набур дори предложи аз да поема всичко в ръцете си. Той не каза нищо определено, разбира се, само намеци. – Бедуйн се изкиска иронично. – Но какво бих могъл да направя аз срещу нашите врагове? Ние имаме нужда от Артър. Никой друг нямаше да издържи толкова дълго срещу такъв обръч от врагове, но народът не ще да разбере това, Дерфел. Хората го обвиняват за настъпилия хаос, но всъщност ако някой друг беше на негово място, хаосът щеше да бъде по-голям. Ние сме кралство без истински крал и всеки мошеник протяга ръка към трона на Мордред.

Аз спрях до бронзовия бюст, който толкова приличаше на Горфидид.

– Ако Артър просто се беше оженил за Сийнуин – започнах аз, но Бедуйн ме прекъсна.

– Ако, Дерфел, ако. Ако бащата на Мордред беше жив, или ако Артър вместо ръката на Горфидид, бе отнел живота му, всичко щеше да бъде различно. Цялата история е низ от неосъществени възможности. И ти може би си прав. Може би, ако Артър се беше оженил за Сийнуин сега щеше да има мир и може би главата на Аел щеше да стои забучена на някое копие в Каер Кадарн, но докога, мислиш, Горфидид щеше да издържи да гледа възхода на Артър? Освен това спомни си защо Горфидид се съгласи да даде дъщеря си на Артър.

– За да има мир – предположих аз.

– Боже мой, не. Горфидид разреши на Сийнуин да се сгоди за Артър само, защото вярваше, че нейният син, внукът на Горфидид, ще управлява Думнония вместо Мордред. Тогава си мислех, че това е очевидно за всеки.

– Не и за мен – казах аз, защото в Каер Сус, когато Артър се влюби до полуда, аз бях един прост воин от охраната, а не офицер, който би разсъждавал над мотивите на кралете и принцовете.

– Ние имаме нужда от Артър – каза Бедуйн и ме погледна в очите. – И ако Артър има нужда от Гуинивиър, така да бъде – сви той рамене и отново тръгна напред. – Аз бих предпочел Сийнуин да беше негова съпруга, но изборът не беше мой, нито брачното легло. А сега, горкото същество ще се омъжи за Гундлеус.

– Гундлеус! – извиках аз и пияният войник се стресна и за малко да стъпи в повръщаното пред себе си. – Сийнуин ще се омъжва за Гундлеус? – попитах аз Бедуйн.

– Годежът им е след две седмици – каза Бедуйн спокойно, – на Лухназа. (Лухназа беше летният празник на Леуло, Богът на светлината.

Празникът беше посветен на плодородието, така че всеки годеж, сключен на този празник, се смяташе за благословен.) – Ще се оженият в края на есента, след войната.

Бедуин замълча, защото знаеше, че последните две думи разкриваха увереността на враговете, че те ще спечелят войната, а брачната церемония щеше да бъде част от тържествата по случай победата.

– Горфидид се е заклел да поднесе главата на Артър като сватбен подарък – добави тъжно Бедуин.

– Но Гундлеус вече е женен! – запротестирах аз, дори без да знам защо бях толкова възмутен. Дали защото си спомних крехката красота на Сийнуин? Аз още носех нейната златна брошка под своя нагръдник, но си казах, че възмущението ми не беше заради нея, а просто защото мразех Гундлеус.

– Това че беше женен за Ледуис, не го спря да се ожени за Норуена – каза презрително Бедуин. – Той ще отстрани Ледуис, ще обиколи три пъти някой свещен камък, след това ще целуне някоя магическа отровна гъба или каквото там вие езичниците правите, за да се разведете. Впрочем той вече не е християнин. Езически развод, след това ще се ожени за Сийнуин, ще я дари с наследник и след това ще побърза да се върне в леглото на Ледуис. Такива са, изглежда, нравите днес.

Бедуин замълча и нададе ухо към смеха, който идваше от залата за угощение.

– Макар че – продължи епископът – през следващите години ще си спомняме за тези дни като за края на добрите времена.

Имаше нещо в гласа му, което съвсем помрачи настроението ми.

– Обречени ли сме? – попитах го аз.

– Ако Аел спазва примирието може да изкараме още една година, но само ако разгромим Горфидид. А ако не успеем? Тогава трябва да се молим Мерлин да ни е донесъл нов живот.

Той сви рамене, явно не таеше големи надежди в това.

Епископ Бедуин не беше добър християнин, но беше много добър човек. Сега Сенсъм ми разправя, че добротата на Бедуин няма да спаси душата му от адския огън. А в онова лято, когато току що се бях върнал от Беноик, душите на всички ни изглеждаха обречени. Жътвата едва започваше, но след като свършеше, Горфидид щеше да ни нападне.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ОСТРОВЪТ НА МЪРТВИТЕ

Игрейн поиска да види брошката на Сийнуин. Отнесе я до прозореца да разгледа златните спирали. Познах по очите ѝ, че иска да я вземе.

– Вие имате много други, които са далеч по-хубави – казах аз нежно.

– Но нито една от тях не е свързана с такава история – каза тя и постави брошката до гърдите си.

– Но това е моята история, скъпа кралице – подразних я аз, – не вашата.

Тя се усмихна.

– И какво беше написал ти? Че ако аз съм толкова добра, колкото си мислиш, бих ти оставила брошката.

– Така ли съм писал?

– Защото знаеше, че това ще ме накара да ти я върна. Ти си един стар хитрец, брат Дерфел.

Игрейн ми подаде брошката, но преди да я взема, тя сви пръстите си върху нея.

– Ще бъде ли моя някой ден?

– На никой друг, скъпа лейди. Обещавам.

Тя все още я държеше в ръката си.

– И няма да позволиш на епископ Сенсъм да я вземе, нали?

– Никога – казах аз пламенно.

Тя пусна брошката в ръката ми.

– Ти наистина ли я носеше под нагръдника си?

– Винаги – казах аз и пхнах брошката под расото си.

– Горкият Инис Трийбс.

Игрейн седеше на своето място върху рамката на прозореца в моята килия, откъдето можеше да гледа надолу към долината на Динюрак, към далечната река, която бе набъбнала от подранил летен дъжд. Дали си представяше как франкските нашественици преминават през брода и пълчищата им вървят нагоре по склона?

– Какво стана с Лиънор? – попита Игрейн и ме изненада с този въпрос.

– Арфистката ли? Тя умря.

– Не! Но ти не каза ли, че тя успя да избяга от Инис Трийбс?

Аз кимнах.

– Избяга, но през първата си зима в Британия се разболя и умря. Просто умря.

– А твоята жена?

– Моята ли?

– В Инис Трийбс. Ти каза, че Галахад бил с Лиънор, но всички други също имали жени, така че твоята жена коя беше? И какво стана с нея?

– Не знам.

– О, Дерфел! Тя не може да не е означавала нещо за теб!

Аз въздъгнах.

– Тя беше дъщеря на рибар. Казваше се Пелсин, но всички ѝ викаха Пус. Нейният съпруг се беше удавил година преди да я срещна. Тя имаше мъничка дъщеря и когато Кълхуч повел нашите хора към лодката, Пус паднала от скалистата пътека. Държала бебето си и не можела да се крепи за скалата. Хората били изплашени, всеки бързал. Никой не бил виновен. Макар че често съм си мислел, че ако аз бях там, Пелсин щеше да остане жива. Тя беше здраво момиче, със светли очи, весел смях и неизтощимо желание за работа. Добра жена. Но ако бях спасил нейния живот, Мерлин щеше да умре. Съдбата е неумолима.

Игрейн изглежда си мислеше точно за това.

– Искане ми се да съм познавала Мерлин – каза тя замислено.

– Той щеше да ви хареса – казах аз. – Винаги е харесвал красивите жени.

– Ланселот също, нали? – бързо попита тя.

– О, да.

– Не момчета, нали?

– Не.

Игрейн се засмя. Тя беше облечена в бродирана синя рокля, която отиваше на нейната бяла кожа и на черната ѝ коса. На врата ѝ висяха две златни огърлици, а на тънката ѝ китка дрънкаха няколко гривни. Тя вонеше на изпражнения, но аз тактично се опитвах да не забелязвам това, защото ми дойде на ум, че кралицата носеше пелена, изцапана с първите изпражнения на новородено бебе – стар цяр против безплодие. Горката Игрейн.

– Ти мразеше Ланселот, нали? – внезапно каза тя с укор.

– От дъното на душата си.

– Не е честно! – скочи тя от рамката на прозореца и се заразхожда из малката стая. – Животът на един човек, не трябва да бъде разказван

от неговите врагове. Я си представи моят живот, разказан от Нуил.

– Коя е Нуил?

– Ти не знаеш ли? – каза Игрейн и се намръщи. Тогава предположих, че Нуил е любовница на мъжа й. – Наистина не е честно – настоя Игрейн, – защото всеки знае, че Ланселот е бил един от най-добрите воини на Артър. Всеки!

– Аз не.

– Но той сигурно е бил смел!

Загледах се през прозореца и се опитах да бъда честен пред себе си, опитах се да намеря нещо добро, което да мога да кажа за своя най-зъл враг.

– Той можеше да бъде смел – казах аз, – но предпочете да не бъде. Понякога се сражаваше, но обикновено избягваше битките. Страхуваше се да не получи белези на красивото си лице, разбираш ли? Той беше много суетен. Събираше римски огледала. Стаята с огледалата в двореца на Бан беше негова. Той можеше да си седи там с часове и да се възхищава на себе си.

– Не вярвам да е бил толкова лош, колкото го описваш – възропта Игрейн.

– Мисля, че той беше дори по-лош – казах аз. Не ми е приятно да пиша за Ланселот, защото споменът за него е като петно върху живота ми. – Най-лошото в него – казах аз на Игрейн – беше безчестието му. Ланселот лъжеше съзнателно, защото искаше да скрие истината за себе си, освен това знаеше как да накара хората да го харесват, когато той искаше това. Той можеше да очарова и рибата в морето, скъпа моя.

Тя подсмръкна, недоволна от моите думи. Без съмнение, когато Дафид, син на Груфуд, превежда това, Ланселот ще бъде излъскан точно както самият той би искал. Бляскавият Ланселот! Честният Ланселот! Красивият, танцуващият, усмихнатият, остроумният, изисканият Ланселот! Той беше крал без кралство и лорд на лъжите, но ако Игрейн наложи своите представи, за поколенията Ланселот ще бъде образец на съвършенство, най-великият сред кралското воинство.

Игрейн погледна през прозореца навън, където Сенсъм се опитваше да изкара група прокажени извън портите на манастира. Светецът мятеше буци пръст по нещастниците, крещеше им да вървят по дяволите и викаше на помощ другите монаси. Послушникът Тъдуол, който от ден на ден ставаше все по-груб с нас, подскачаше около господаря си и го окуражаваше. Войниците от охраната на Игрейн, които се излежаваша както обикновено край вратата на кухнята, най-накрая се появиха и

използваха копията си, за да отърват манастира от болните просяци.

– Сенсъм наистина ли искаше да пожертва Артър? – попита Игрейн.

– Така каза Бедуйн.

Игрейн срамежливо ме погледна.

– Сенсъм обича ли момчета, Дерфел?

– Светецът обича всеки, скъпа кралице, дори младите жени, които задават нахални въпроси.

Тя се усмихна виновно, след това се намръщи.

– Сигурна съм, че не харесва жени. Защо не разрешава на никого от вас да се ожени? В други манастири монасите се женят, но вие не.

– Набожният и обичан Сенсъм – обясних аз, – смята, че жените ще ни отвличат от нашето задължение да почитаме Господ. Точно както вие ме отвличате от моята работа.

Тя се засмя, после внезапно си спомни, че тя самата трябваше да свърши нещо много важно и скри усмивката си.

– Има две думи, които Дафид не можа да разбере в последните няколко пергаментата, Дерфел. Той иска да му ги обясниш. Какво е това „катамит“?

– Кажете му да пита някой друг.

– Наистина ще попитам някой друг – каза тя обидено. – А „камила“? Той казва, че не е вид въглища.

– Камилата е митично животно, лейди, с рога, крила, люспи, раздвоена опашка и огнен дъх.

– Прилича на Нуил – каза Игрейн.

– А! Евангелистките писатели на работа! Моите двама евангелисти! – каза Сенсъм, който се промъкна в стаята и се запъти към масата. Ръцете му още бяха мръсни от буците пръст, които беше хвърлял по прокажените. Той хвърли мнителен поглед към настоящия пергамент и сбърчи нос.

– Защо надушвам нещо гнило? – попита той.

Аз погледнах глуповато.

– От боба, който ядохме на закуска, лорд епископ – казах аз. – Моля за извинение.

– Удивен съм, че търпите неговата компания – обърна се Сенсъм към Игрейн. – А не трябваше ли да сте в параклиса, милейди? Да се молите за дете? Не е ли това всъщност вашата работа тук?

– Това със сигурност обаче не е ваша работа – каза Игрейн кисело. – Ако искате да знаете, лорд епископ, ние обсъждахме притчите на

нашия Спасител. Вие сам ни говорихте веднъж за камилата и за игленото ухо.

Сенсъм изръмжа и погледна през рамото ми.

– И каква е сакската дума за „камила“, миризливи брат Дерфел?

– Нуил – казах аз.

Игрейн се засмя и Сенсъм я изгледа свирепо.

– Нима думите на нашия благословен Господ ви забавляват, милейди?

– Просто съм щастлива, че съм тук – каза Игрейн смирено, – но наистина бих искала да знам какво е това „камила“.

– Всеки знае! – каза Сенсъм подигравателно. – Камилата е риба, голяма риба! Като съомгата – добави той срамежливо, – която понякога вашият съпруг се сеща да изпраща на нас бедните монаси.

– Ще му кажа да изпрати пак – каза Игрейн, – със следващите пергаменти, които ще прати на Дерфел, а аз знам, че това ще стане скоро, защото кралят много държи на това сакско Евангелие.

– Така ли? – попита Сенсъм недоверчиво.

– Много държи наистина, милорд епископ – каза убедено Игрейн.

Тя е умно момиче, много умно, а и красиво. Крал Брочваел е голям глупак, ако има любовница при такава кралица, но мъжете винаги постъпват глупаво, когато става въпрос за жени. Поне някои мъже, а най-големият глупак сред тях, предполагам, е Артър. Скъпият Артър, моят господар, най-щедрият от всички, и това е разказът за неговия живот.

Беше странно да се прибера у дома, особено както изобщо няхах дом. Имах няколко златни огърлици, няколко украшения, но с изключение на брошката на Сийнуин всичко продадох, за да осигуря на хората си поне храна през първите няколко дни след завръщането ни в Британия. Всичко друго, което имах, остана в Инис Трийбс и сега вече беше част от съкровището на някой франк. Бях беден, бездомен, не можех да дам нищо на моите воители, дори и зала, където да се храним, но те не ми се сърдеха. Те бяха добри хора и бяха дали клетва да ми служат. И те като мен бяха оставили в Инис Трийбс всичко, което не можеше да се носи. И те като мен бяха бедни, но никой не се оплакваше. Каван просто каза, че войникът трябва да приема своите загуби, както приема и плячката – с лекота. Иса (едно селско момче, което беше невероятен копие-носец) се опита да ми върне тънката златна огърлица, която му бях дал. Каза, че не било справедливо войникът да носи златна огърлица, когато неговият началник не носи. Но аз не я взех. Тогава Иса я подари на

момичето, което беше довел от Беноик, а на следващия ден момичето избяга с някакъв странстващ свещеник и неговите курви. В страната беше пълно с такива пътуващи християни. Те наричаха себе си мисионери. Почти с всеки един от тях вървеше по една група вярващи жени, които трябваше да помагат по време на християнските ритуали, но хората говореха, че всъщност свещениците ги използвали по-скоро, за да прелъстяват хора по пътищата и да ги покръстват в новата религия.

Артър ми даде замък близо до Дурновария, не ми го подари, защото той беше наследство на едно сираче на име Гилад, но Артър ме направи нейн настойник. Обикновено настойникът забогатява, а детето се разорява. Гилад беше едва на осем години и аз можех да се ожена за нея, ако исках и след това да я лиша от нейната собственост, или пък можех да продам ръката ѝ на някой мъж, който иска да си купи булка, а заедно с нея и стопанството, но вместо това, както искаше Артър, аз живеех от рентите на Гилад и я оставих да расте на спокойствие. И въпреки това нейните роднини протестираха срещу моето назначаване. Седмица след като се бях върнал от Инис Трийбс и само два дни откакто бях отишъл в замъка на Гилад, един нейн вуйчо, християнин, подаде жалба срещу моето настойничество при Набур, християнския магистрат на Дурновария, като заявил, че преди смъртта си бащата на Гилад обещал на него настойничеството. Успях да запазя подаръка на Артър само благодарение на моите копиеносци, които заеха позиции в двора на замъка. Те бяха в пълно бойно снаряжение, върховете на копията им блестяха и тяхното присъствие някак успя да убеди вуйчото и неговите поддръжници да се откажат от жалбата. Бяха повикани градските стражи, но един поглед към моите ветерани ги убеди, че може би имат по-важна работа другаде. Набур роптаеше, че върнали се войници безчинстват в мирен град, но след като ищците не се появиха в съда, той трябваше да отсъди в моя полза. По-късно разбрах, че вуйчото бил купил от Набур точно противоположното решение и че след това така и не успял да си върне парите. Аз назначих за управител на Гилад един от моите хора, Листан, който беше загубил стъпалото си в битка в горите на Беноик. И той, както и наследницата и нейното имение, преуспяха.

На следващата седмица Артър ме повика в Дурновария. Намерих го в залата на двореца, където обядваше с Гуинивийър. Той заповяда на слугите да донесат една кушетка и за мен и още храна. Навън в двора имаше тълпа просители.

– Горкият Артър – каза Гуинивийър – щом си дойде вкъщи и изведнъж всеки започва да се оплаква от своя съсед или да иска намаляване

на рентата. Защо не се обръщат към магистратите тези хора?

– Защото не са достатъчно богати, за да им дават подкупи – каза Артър.

– Или достатъчно силни, за да оградят двора си с мъже в желязо – добави Гуинивийър и се усмихна, за да покаже, че тя няма нищо против това, което бях направил. И как би могла, тя беше заклет противник на Набур, който беше начело на християнската фракция в кралството.

– Това беше спонтанен жест на подкрепа от страна на моите хора – казах аз иронично и Артър се засмя.

Беше чудесен обяд. Въпреки че рядко имах възможност да бъда насаме с Артър и Гуинивийър, всеки път виждах колко щастлив го правеше тя. Тя притежаваше остроумие, което липсваше на Артър, но го очароваше и тя знаеше това. Гуинивийър ласкаеше Артър, но му даваше и добри съвети. Артър винаги беше готов да повярва в доброто у всички и се нуждаеше от скептицизма на Гуинивийър, за да компенсира своя оптимизъм. Тя изобщо не се беше променила откакто я видях за последен път, макар че имаше някаква нова проникателност в нейните зелени очи. Не виждах никакви признаци на бременност – светлозелената ѝ рокля прилягаше плътно по корема ѝ, където висеше хлабаво вързано въже със златни пискюли. Медальон с нейния елен, увенчан с полумесец, висеше на врата ѝ под тежките слънчеви лъчи на сакската огърлица, която Артър ѝ прати от Дурокобровис. Тя се отнесе с презрение към този подарък, когато ѝ го дадох от името на Артър, но сега с гордост го носеше.

Разговорът по време на онзи обяд беше много лек. Артър искаше да знае защо косовете и дроздовете спираха да пеят през лятото, но ние не можахме да му отговорим, както не знаехме и защо лястовиците отлитат нанякъде през зимата (макар че Мерлин веднъж ми каза, че те отивали в една голяма пещера в северната пустош, където спели до пролетта в огромни купчини от пера). Гуинивийър искаше да ѝ кажа за Мерлин и аз се заклек в живота си, че друидът наистина се беше върнал в Британия.

– Отишъл е до Острова на мъртвите – казах ѝ аз.

– Какво е направил? – попита Артър ужасен.

Обясних му за Нимю и си спомних, че трябваше да благодаря на Гуинивийър за усилията ѝ да спаси моята приятелка от отмъщението на Сенсъм.

– Горката Нимю – каза Гуинивийър. Тя е диво същество, нали? Аз я харесвах, но мисля, че тя не ни харесваше. Ние всички сме твърде лекомислени! Не можах да събудя интерес у Нимю към Изидата. Изидата, каза ми тя, е чужда Богиня. След това изсъска като малка котка и замърмори

молитви към Манауидан.

Артър не реагира при споменаването на Изиди и аз предположих, че странната Богиня вече не го безпокои.

– Жалко, че не познавах Нимю по-добре – каза той.

– Ще я опознаеш – казах аз, – когато Мерлин я върне в света на живите.

– Ако може – каза Артър недоверчиво. – Никой никога не се е връщал от Острова на мъртвите.

– Нимю ще се върне – казах аз уверено.

– Тя е невероятна – каза Гуинивийър, – и ако въобще някой може да оцелее на този Остров, тя също ще успее.

– С помощта на Мерлин – добавих аз.

Едва в края на обяда нашият разговор се върна към Инис Трийбс и дори тогава Артър внимаваше да не споменава името на Ланселот. Вместо това той изрази съжалението си, че няма достоен дар, с който да ми се отблагодари за положените усилия.

– Достатъчна награда е това, че съм си вкъщи, лорд принц – казах, като не забравих и титлата, на която Гуинивийър толкова държеше.

– Мога поне да те нарека лорд – каза Артър, – и от днес нататък ще бъдеш наричан така, лорд Дерфел.

Аз се засмях, не защото бях неблагодарен, а защото тази титла на военачалник ми се виждаше прекалено щедра награда за направеното от мен. Освен това се чувствах и горд – хората наричаха някого лорд или господар, защото той е крал, принц, старейшина, или защото се беше прославил със своя меч. Обзет от суверен страх, аз докоснах дръжката на Хюелбейн, за да не може гордостта ми да ме лиши от късмет. Гуинивийър се засмя, не с лошо чувство, беше й приятно да ме види толкова доволен. А Артър, който повече от всичко на света обичаше да вижда другите хора щастливи, беше двойно по-щастлив като ни гледаше. В онзи ден той самият също беше щастлив, но Артър винаги изразяваше радостта си по-тихо от другите хора. От както го познавах, аз не го бях виждал пиан, никога не го бях виждал да вдига шум и никога не съм го виждал да губи здравия си разум, освен на бойното поле. Той излъчваше едно непоклатимо спокойствие, което объркваше някои хора, защото те се страхуваха, че той може да прониква в душите им. Аз обаче мисля, че това спокойствие се дължеше на неговото желание да бъде различен. Той искаше другите да се възхищават от него и обичаше щедро да възнаграждава тези прояви на възхищение.

Шумът от чакащите просители стана по-силен и Артър въздъхна

при мисълта за работата, която го чакаше. Той отмести чашата с вино и погледна извинително.

– Ти заслужаваш почивка, лорд Дерфел – каза Артър като нарочно погали ушите ми с моята нова титла, – но уви, много скоро ще те помоля да поведеш копиеносците си на север.

– Моите копиеносци са ваши, лорд принц – каза аз.

Той начерта с пръст един кръг върху мраморната маса.

– Ние сме обградени отвсякъде с врагове – каза той, – но истинската опасност идва от Поуис. Горфидид събира армия, каквато Британия не е виждала. Тази армия много скоро ще тръгне на юг. Страхувам се, че крал Тюдрик няма стомах за такава битка. Трябва да пратя в Гуент колкото може повече копия, за да поддържам лоялността на Тюдрик. Сей може да задържи Кадуи, Мелуас ще трябва да направи каквото може срещу Сердик, а всички останали отиваме в Гуент.

– Ами Аел? – попита Гуинивийър многозначително.

– Ние сме в мир с него – настоя Артър.

– Той действа според заплащането – напомни Гуинивийър, – а Горфидид много скоро ще му предложи достатъчно пари.

Артър сви рамене.

– Не мога да воювам едновременно срещу Горфидид и срещу Аел – промълви той. – Ще ни трябват триста копия, за да задържим саксите на Аел, не да ги разгромим, забележете, а само да ги задържим. Ако тези триста копия не отидат в Гуент, Тюдрик ще бъде разгромен.

– И Горфидид знае това – подчерта Гуинивийър.

– Е и какво мислиш, че трябва да направя, любов моя? – попита я Артър.

Но Гуинивийър нямаше по-добър отговор от Артър, а отговорът на Артър беше просто да се надява и да се моли, че крехкият мир с Аел няма да бъде нарушен. Сакският крал беше купен с една каруца злато и повече не можехме да му дадем, защото в кралството не беше останало никакво злато.

– Можем само да се надяваме, че Гъринт ще го задържи – каза Артър, – докато ние разгромим Горфидид.

Артър бутна назад своята кушетка и ми се усмихна.

– Почивай докато мине Лухназа, лорд Дерфел – каза ми той, – след това, щом бъде събрано зърното от полето, тръгваме на север.

Той плесна с ръце и слугите дойдоха да почистят масата и да пуснат чакащите просители. Докато прислужниците се суетяха в залата, Гуинивийър ме повика настрана.

– Може ли да поговорим? – попита тя.

– С удоволствие, лейди.

Принцесата свали тежката огърлица, подаде я на един от слугите, след това ме поведе нагоре по каменните стъпала, които водеха към една овощна градина. Там чакаха две от хрътките на Гуинивийър. Около падналите плодове жужаха оси и Гуинивийър заповяда на слугите да разчистят загниващите плодове, за да можем да вървим спокойно. Принцесата нахрани хрътките с пилешките кокали, останали от обяда, докато десетина слуги събираха в полите на дрехите си омекналите и загнили плодове. След това прислужниците изчезнаха и ни оставиха сами. Из цялата градина бяха издигнати плетени беседки, които щяха да бъдат украсени с цветя за празника Лухназа.

– Изглежда красиво – каза Гуинивийър, загледана в градината, – но бих искал сега да съм в Линдинис.

– Следващата година, лейди – казах аз.

– Тогава Линдинис ще бъде в развалини – отвърна тя мрачно. – Не си ли чул? Гундлеус го нападна. Не успя да завладее Каер Кадарн, но събори моя нов дворец. Това беше преди година – смръщи вежди Гуинивийър. – Надявам се, че Сийнуин ще го направи безкрайно нещастен, но се съмнявам, че ще успее. Тя е едно безцветно малко същество.

Слънцето се процеждаше през зелените листа и огряваше червената коса на Гуинивийър, а дърветата хвърляха сянка върху доброто й лице.

– Понякога ми се иска да бъда мъж – изненада ме тя.

– Наистина ли?

– Знаеш ли колко е непоносимо да седиш и да чакаш новини? – попита тя пламенно. – След две-три седмици вие всички ще отидете на север, а ние трябва само да седим и да чакаме. Да чакаме и да чакаме. Да чакаме, за да разберем дали Аел е нарушил думата си, дали огромната армия на Горфидид наистина е толкова голяма. – Гуинивийър замълча за миг. – Защо чака Горфидид? Защо не ни нападне още сега?

– Опълченците му събират реколтата – казах аз. – Всичко спира по време на жътва. Неговите хора ще искат да приберат своето зърно на сигурно място преди да дойдат за нашето.

– Можем ли да ги спрем? – попита тя рязко.

– По време на война – отговорих аз, – въпросът е не дали можем, а дали трябва да ги спрем. А ние трябва да ги спрем. (Или да умрем – помислих аз.)

Гуинивийър повървя мълчаливо, опитвайки се да отстрани възбудените кучета, които се бутаха в краката й.

– Знаеш ли какво говорят хората за Артър? – попита тя след малко. Аз кимнах.

– Че би било по-добре, ако той избяга в Брослианд и предаде кралството на Горфидид. Казват, че войната е загубена.

Тя ме погледна и аз потънах в зелените ѝ очи. В онзи момент, когато бях толкова близо до нея, сам с нея в топлата градина, обгърнат от нейния аромат, аз разбрах защо Артър беше рискувал мирното съществуване на едно кралство заради тази жена.

– Но ти ще се сражаваш за Артър, нали? – попита ме тя.

– До края, лейди – отвърнах аз. – За вас също – добавих смутено. Тя се усмихна.

– Благодаря ти.

Ние завихме зад един ъгъл и тръгнахме към малко поточе, което се спускаше от една скала в ъгъла на римската стена. Водата отиваше към овощната градина, а в нишите на покритата с мъх стена някой беше закрепил оброчни панделки. Гуинивиър повдигна позлатения ръб на нежнозелената си рокля, за да прескочи поточето.

– В кралството има подръжници на Мордред – каза ми тя и с това потвърди думите на епископ Бедуйн. – Повечето са християни и всички се молят Артър да бъде разгромен. Ако той бъде разбит, те ще трябва да пълзят пред Горфидид, разбира се, но забелязала съм, че на християните пълзенето им идва от вътре. Ако бях мъж, Дерфел Кадарн, щях да отсека три глави. На Сенсъм, на Набур и на Мордред.

Не изпитах и капка съмнение в искреността на думите ѝ.

– Но ако Набур и Сенсъм са най-добрите мъже в пратията на Мордред – казах аз, – Артър няма защо да се безпокои.

– Крал Мелуас също, мисля аз – каза Гуинивиър, – кой знае още колко други. Почти всеки странстващ свещеник в кралството разпространява заразата, те всички питат защо трябва да умираме заради Артър. Бих им отрязала главите на всички, но предателите се прикриват, лорд Дерфел. Те чакат в тъмното и удрят, когато не гледаш. Но ако Артър разгроми Горфидид, те всички ще започнат да го славят и да се правят, че винаги са били негови привърженици.

Гуинивиър плю, за да се предпази от злото, след това хвърли бърз поглед към мен.

– Разкажи ми за крал Ланселот – каза тя неочаквано.

Стори ми, че най-сетне бяхме стигнали до истинската причина за тази разходка под ябълковите дървета.

– Аз всъщност не го познавам – уклончиво отговорих аз.

– Той каза хубави думи за теб снощи – каза тя.

– Така ли? – отвърнах аз скептично. Знаех, че Ланселот и неговите придворни все още живееха в дома на Артър и всъщност преди да отида на онзи обяд се ужасявах от мисълта, че можех да го срещна и бях изпитал облекчение от отсъствието му.

– Той каза, че ти си голям воин – каза Гуинивийър.

– Хубаво е да се знае – рекох навъсено аз, – че и той понякога казвал истината.

Предположих, че Ланселот се беше опитал да улови в платната си новия вятър и да спечели благоразположението на Артър като хвали човек, за който знае, че е негов приятел.

– Може би – каза Гуинивийър – воините, които са преживели такъв ужасен разгром като падането на Инис Трийбс, винаги стигат до вражда помежду си.

– Преживели? – казах аз грубо. – Аз го видях да напуска Беноик, лейди, но не помня да съм го виждал да преживява някакво страдание. Нито пък помня да е имал превръзка на ръката си, когато си тръгваше.

– Той не е страхливец – настоя внимателно принцесата. – Лявата му ръка е отрупана с воински пръстени, лорд Дерфел.

– Воински пръстени! – казах аз презрително, бръкнах с ръка в пояса си и извадих цяла шепа пръстени. Имах вече толкова много, че повече не си правех труда да изработвам нови. Пръснах металните кръгчета по тревата в овощната градина и стреснах хрътките, които потърсиха сигурност в краката на своята господарка.

– Всеки може да си намери воински пръстени, лейди.

Гуинивийър също се стресна от хвърлените пръстени, но после ритна един от тях настрани.

– Аз харесвам крал Ланселот – каза тя предизвикателно, като с това ме предупреди да внимавам с непочтителните си забележки. – И ние трябва да се грижим за него. Артър живее с вината за падането на Беноик и най-малкото, което можем да направим, е поне да се отнасяме с почит към оцелелите. Искам, заради мен, да бъдеш учтив с Ланселот.

– Да, лейди – казах аз с нежелание.

– Трябва да му намерим богата съпруга – каза Гуинивийър. – Той трябва да има земя и хора, които да командва. Бих казала, че Думнония има късмет, че той дойде тук. Ние имаме нужда от добри войници.

– Наистина имаме нужда, лейди – съгласих се аз.

Тя долови сарказма в гласа ми и се намръщи, но въпреки явната ми враждебност, тя не се отказа от целта, с която ме беше поканила в

сенчестата овощна градина.

– Крал Ланселот – каза Гуинивийър, – иска да стане поклонник на Митра, и Артър и аз не искаме някой да му попречи.

Посягаха с такава лекота върху моята религия и усетих как лумна в душата ми пламъкът на гнева.

– Митра, лейди – казах аз студено, – е религия за смелите.

– Дори и ти, Дерфел Кадарн, няма защо да си създаваш нови врагове – отговори Гуинивийър не по-малко студено. Вече знаех, че, ако аз се противопоставя на желанията на Ланселот, тя ще стане мой враг. Без съмнение, помислих си тогава, Гуинивийър ще внуши същото на всеки друг, който би могъл да се обяви против посвещаването на Ланселот в мистериите на Митра.

– Нищо не може да се направи до зимата – казах аз, защото такъв отговор не ме задължаваше с нищо.

– Тогава обаче ще направиш каквото те помолих. Благодаря, лорд Дерфел – каза Гуинивийър и отвори вратата към залата.

– Аз ви благодаря, лейди – отвърнах аз и докато се спусках надолу по стълбите, гневът отново сграбчи сърцето ми. „Десет дни!“ – помислих си аз. Само десет дни и Ланселот вече беше спечелил покровителството на Гуинивийър. Изругах на ум и се заклек да стана презрян християнин, ако видя някога Ланселот да пирува в някоя пещера под кървава глава на бик. Аз бях разбил три сакски стени от щитове и бях забивал Хюелбейн до дръжката във враговете на моята родина, преди да бъде избран да служи на Митра, а всичко, което Ланселот някога беше правил, беше да се хвали и да се перчи.

Влязох в залата за угощения. Там един до друг седяха Артър и Бедуйн. Те слушаха жалбите на просителите, но като ме видя, Бедуйн слезе от подиума и ме заведе до едно по-тихо място край външната врата на залата.

– Разбрах, че вече си лорд – каза той. – Поздравявам те.

– Лорд без земя – казах аз мрачно, все още ядосан от оскърбителния разговор с Гуинивийър.

– Земя се получава след победа – каза ми Бедуйн, – победата идва след битка, а битки, лорд Дерфел, ще има много тази година.

Бедуйн млькна, тъй като вратата се отвори и в залата влязоха Ланселот и неговата свита. Бедуйн се поклони, аз само кимнах с глава. Кралят на Беноик сякаш се изненада, че ме вижда, но нищо не каза и отиде при Артър, който заповяда да бъде донесен още един стол на подиума.

– Да не би Ланселот да е вече член на съвета – гневно попитах аз

Бедуйн.

– Той е крал – каза Бедуйн търпеливо, – не очакваш да стои прав, докато ние седим, нали?

Забелязах, че кралят на Беноик все още носеше превръзка на дясната си ръка.

– Надявам се, че раната ще попречи на краля да дойде с нас – казах аз кисело. За малко да призная пред Бедуйн как Гуинивиър поиска да приемем Ланселот да служи на Митра, но после реших, че новината може и да почака.

– Наистина няма да дойде с нас – каза Бедуйн. – Ще остане в Дурновария като командващ гарнизона на крепостта.

– Като какъв? – попитах аз високо и толкова гневно, че Артър се извърна да види за какво беше този шум.

– Ако крал Ланселот и неговите хора пазят Гуинивиър и Мордред – каза Бедуйн уморено, – хората на Ланвал и Лиуарч ще могат да се бият срещу Горфидид.

Епископът се поколеба, след това сложи слабата си ръка на рамото ми.

– Има още нещо, което трябва да ти кажа, лорд Дерфел – Бедуйн говореше тихо и внимателно – Миналата седмица Мерлин е бил в Инис Уидрин.

– С Нимю ли? – попитах аз нетърпеливо.

Той поклати глава.

– Той изобщо не е ходил за нея, Дерфел. Отишъл е на север, но защо и къде не се знае.

Белегът на лявата ми ръка започна да тупти.

– А Нимю? – попитах аз, но ме беше страх да чуя отговора.

– Все още е на Острова, ако изобщо е жива – Бедуйн замълча, после добави – Съжалявам, Дерфел.

Погледът ми се зарея из претъпканата зала. Нима Мерлин не беше разбрал за Нимю? Или беше предпочел да я остави сред мъртвите? Колкото и да обичах Мерлин, понякога си мислех, че той може да бъде най-жестокият човек на света. Щом беше посетил Инис Уидрин, той със сигурност беше разбрал, къде е затворена Нимю. Но въпреки това не беше направил нищо. Беше я оставил сред мъртвите. И изведнъж в мен се надигнаха страхове, които сякаш пищяха като умиращите деца в Инис Трийбс. Няколко секунди не можех нито да се помърдна, нито да проговоря, след това погледнах към Бедуйн.

– Галахад ще поведе моите хора на север, ако аз не се върна – казах

му аз.

– Дерфел! – сграбчи той ръката ми. – Никой не може да се върне от Острова на мъртвите. Никой!

– И какво от това? – попитах аз. Защото ако цяла Думнония бъде превзета, това нямаше да има никакво значение. А Нимю не беше мъртва, знаех това, защото белегът на ръката ми пулсираше. И ако Нимю не значеше нищо за Мерлин, за мен не беше така. Аз се интересувах от нея много повече отколкото от Горфидид, от Аел, или от Ланселот с неговите нещастни амбиции да стане един от избраните служители на Митра. Аз обичах Нимю, независимо от нейните чувства към мен, и освен това тя ме беше избрала за свой защитник и беше оставила белега на лявата ми ръка винаги да ми напомня нашата клетва.

Това означаваше, че аз трябваше да отида там, където Мерлин не беше пожелал да отиде. Трябваше да отида на Острова на мъртвите.

Островът беше само на десет мили южно от Дурновария, на не повече от половин ден път, но знаех толкова малко за него, сякаш беше на луната.

Знаех, че всъщност това не беше остров, а по-скоро полуостров от твърда бяла скала, свързан със сушата чрез дълга тясна ивица. Римляните бяха добивали камъни там, но ние предпочитахме да си набавяме камъни от римските сгради, вместо от земята и не използвахме каменоломните. Така Островът на мъртвите запустял. След това се превърнал в затвор. Напреко на тясната камениста ивица, където римляните бяха построили каменна стена, били добавени още две стени, денонощно охранявани от войници. Ние изпращаме на Острова онези, които искахме да накажем. След време започнахме да изпращаме и други хора, които бяха загубили ума си и не можеха да живеят спокойно сред нас. Това бяха опасно лудите, изпращани в кралството на лудите, където никой нормален човек не можеше да оцелее. Затворени там, техните души, обладани от зли духове, не можеха да заплашват живите. Друидите твърдяха, че Островът принадлежи на тъмния сакат Бог Кром Дубх, християните казваха, че там била земната крепост на дявола. И езичници, и християни обаче бяха убедени, че мъжете и жените, изпратени на Острова, са изгубили душите си. Те бяха мъртви, въпреки че телата им бяха живи. А когато животът напуснеше и телата им, демоните и злите духове, които ги бяха обладавали, щяха завинаги да останат на Острова и нямаше да тормозят живите. Семейства довеждаха своя побъркан роднина до Острова и там при третата каменна стена, го оставяха да върви сам

към неznайните ужаси, които го очакваха. След това те се връщаха на сушата и правеха посмъртно угощение за своя изгубен родственик. Не всички луди изпращаха там. Някои бяха белязани от Боговете и бяха свещени, а някои семейства държаха своите луди затворени, така както Мерлин беше затворил горкия Пелинор. Но когато Боговете, белязали лудия, бяха лоши, тогава Островът беше единственото място за пленената от тях душа.

Морето бушуваше около Острова. Брегът откъм открито море, дори и при най-спокойно време, бе покрит от пяната на разбиващи се вълни и бурни водовъртежи. Там някъде беше Пещерата на Круачан, която водеше към Отвѣдния свят. Над нейния ужасен вход, скрит под водата, морето гърмеше, а вълните непрестанно се разбиваха на хиляди солени пръски. Нито един рибар не би се приближил до този кипнал водовъртеж, защото всяка лодка би била всмукана от черната паст на пещерата, а хората в нея биха станали сенки в Отвѣдния свят.

Когато тръгнах към Острова, беше ясен слънчев ден. Носех Хюелбейн и нищо друго от бойното си въоръжение, защото нито щита, нито нагръдника, направени от човешка ръка, можеха да ме предпазят от духовете на Острова. Бях си взел един мях с вода и торба с овесени питки, а като талисман против демоните на Острова носех брошката на Сийнуин и стрък чесън, закрепен върху моето зелено наметало.

Минах през залата, в която се провеждаха посмъртните угощения. Покрай пътя отвѣд залата бяха наредени черепи на хора и животни, предупреждение за онези, които не знаят, че приближават към Кралството на мъртвите души. Сега морето остана от лявата ми страна, а от дясно имаше противно тъмно блато, където дори птички не пееха. Отвѣд блатото широка крайбрежна ивица, покрита с едър пясък и камъни се отделяше от сушата, завиваше към морето и водеше към Острова. До Острова можеше да се стигне и по този песъчлив бряг, но пътят оттам беше много по-дълъг, затова повечето хора минаваха по другия път, край който бяха наредени черепите. Той водеше към един прогнил дървен кей, откъдето пътниците бяха превозвани с лодка до брега на Острова. Близо до кея се намираха кирпичените къщи на войниците от охраната. Стражи имаше и по песъчливата ивица, която водеше към Острова.

Стражите на кея бяха възрастни мъже или осакатени ветерани, които живееха в колибите заедно със семействата си. Мъжете ме гледаха как приближавам и когато стигнах до тях, препречиха пътя ми с ръжда-сyalите си копия.

– Казвам се лорд Дерфел – казах аз, – и искам да мина.

Началникът на охраната, един окъсан мъж със стар железен нагръдник и плесенясал кожен шлем, се поклони пред мен.

– Нямам право да ви спра, лорд Дерфел – каза той, – но не мога да ви пусна да се върнете.

Неговите хора ме гледаха с отворени уста, удивени, че някой иска по собствено желание да отиде на Острова.

– Тогава ще мина – казах аз. Копиеносците ми направиха път, а началникът им извика да приготвят малката лодка.

– Има ли много желаещи да минават оттук? – попитах аз командира.

– Не, но има – отговори той. – Някои идват, уморени от живота, други си мислят, че могат да управляват един остров с луди хора. Малцина са тези, които доживяват да се върнат и да ме молят да ги пусна обратно.

– А ти пускаш ли ги? – попитах аз.

– Не – отговори той учтиво. Той гледеше как хората му изнасяха греблата от една колиба, след това свъси вежди и се обърна към мен – Сигурен ли сте, господарю?

– Сигурен съм.

Той се чудеше какво ли ме води натам, но не посмя да попита, само ми помогна да слеза по хлъзгавите стъпала на кея и да скоча в измазаната с черен катран лодка.

– Гребците ще ви оставят при първата порта – каза ми той, сочейки към ивицата, която свързваше Острова със сушата. – След това ще стигнете до втора стена, накрая има и трета стена. На тези две стени няма порти, само няколко стъпала. Сигурно няма да срещнете мъртви души между двете стени, но след това...? Само Боговете знаят. Наистина ли искате да отидете там?

– Ти никога ли не проявяваш любопитство? – попитах го аз.

– На нас ни е разрешено да носим храна и да закарваме мъртвите души до третата стена, никога не бих отишъл отвъд нея – каза той мрачно. – Ще мина по моста на мечовете, който води към Отвъдния свят, само когато ми дойде времето, господарю. – Той вдъгна брадичката си към каменния бряг на Острова и добави – От другата страна на Острова се намира Пещерата на Круачан, господарю, и само глупави или отчаяни хора си търсят смъртта преди да им е дошло времето.

– Имам си причини – казах аз, – а ние с теб пак ще се видим в този свят на живите.

– Не, няма да се видим, ако отидете там, господарю.

Аз се загледах в зеления и бял склон на острова, който се издигаше над каменните стени, препречили каменистата ивица.

– Някога бях хвърлен в яма на смъртта – казах аз на командващия охраната. – Оттам изпълзах, ще изпълзя и оттук.

Извадих от кесията си една монета и му я подадох.

– Ще обсъдим онова, което ще остане от мен, като му дойде времето – казах аз.

– В момента, в който прекосите канала, господарю, вие сте мъртъв.

– Смъртта не знае как да ме вземе – казах аз и думите ми прозвучаха като глупаво самохвалство. Гребците натиснаха греблата и лодката ме понесе към Острова. Само след няколко удара на веслата лодката заби нос в крайбрежната кал и ние се изкачихме към сводестата порта на първата стена. Двата гребци вдигнаха гредата, отвориха двете крила на портата и се отдръпнаха, за да мина. Черен праг бележеше границата между този свят и онзи отвъд. Щом веднъж прекрачех това дебело парче почернено дърво, щяха да ме смятат за мъртъв. За секунда се поколебах, обхванат от страх, но после пристъпих отвъд черния праг.

Портата се затвори с трясък зад мен. Аз потръпнах.

Обърнах се да разгледам вътрешната страна на стената. Тя беше висока десет стъпки, изградена от гладки камъни, толкова равно наредени, че на бялото лице на стената не се виждаше дори едно място, където да може да се хване човек. Най-отгоре бяха подредени черепи – преграда от духове, която трябваше да пази света на живите от мъртвите души.

Помолих се на Боговете. Една молитва отпратих към моя покровител Бел и една към Манауидан, Богът на морето, който някога беше спасил Нимю. След това тръгнах към втората стена, препречила пътя. Тя беше изидана грубо от морски камъни и, като първата, беше увенчана с човешки черепи. Слязох по стъпалата, които се намираха в най-далечния край на стената. От дясната ми страна, на запад, големи вълни се разбиваха в пясъчния бряг, а от ляво слънцето беше огряло спокойните води на плиткия залив. В залива имаше няколко рибарски лодки, но всички стояха на безопасно разстояние от Острова. Пред мен беше третата стена. Не виждах никого. Над мен кръжаха чайки, а западният вятър отнасяше писъците им надалеч. От двете страни на пътя чернееха скалите, които морето заливаше по време на прилив.

Страхувах се. След завръщането на Артър в Британия аз се бях изправял пред безброй стени от щитове и пред хиляди мъже в битка, но в никое от тези сражения, нито дори в горящия Беноик, не бях изпитвал страх като този, който беше сграбчил сега сърцето ми с ледените си

пръсти. Спрях и се обърнах да видя нежнозелените хълмове на Думнония и малкото рибарско селце край залива от изток. „Върни се, върни се веднага!“ – помислих си аз. Нимю беше прекарала цяла година тук и аз си мислех, че едва ли са много душите, които биха оцелели толкова дълго на Острова на мъртвите, ако не са свирепи и силни. А дори и да я намерех, тя щеше да бъде луда. Не би могла да напусне това място. Това беше нейното кралство, кралството на смъртта. „Връщай се!“ – отново си казах аз, но тогава белегът на лявата ми длан затупка и аз реших, че Нимю е жива.

Изведнъж чух някакъв дрезгав вой и се стреснах. Обърнах се и видях една парцалива фигура да подскача на върха на третата стена. След това фигурата изчезна и аз се помолих на Боговете да ми дадат сила. Нимю винаги е знаела, че ще трябва да изстрада Трите рани, а белегът на моята лява ръка беше гаранция за нея, че аз ще ѝ помогна да преживее тези изпитания. Тръгнах напред.

Изкачих се по третата стена, която също беше направена от гладки сиви камъни и видях грубите стъпала, които водеха надолу към Острова. В края на стълбите имаше няколко празни кошници – очевидно в тях живите носеха хляб и осолено месо на своите мъртви роднини. Парцаливата фигура беше изчезнала, виждах само един висок хълм пред мен и каменен път, ограден от двете страни със сплетени бодливи храсти. Този път водеше към западната част на Острова. В подножието на големия хълм се виждаха руините на няколко сгради. Островът беше голям. За да стигне човек от третата стена до южния бряг, където се разбиваше морето, трябваше да върви два часа и още толкова, за да прехвърли високите скали, които започваха от западния и свършваха на източния бряг на Острова.

Тръгнах по пътя. Вятърът шумолеше в тревата отвъд бодливите храсти. Някаква птица изскряка срещу мен, после разпери белите си криле и литна към слънчевото небе. Пътят направи завой, така че сега вървах право срещу древния град. Това беше римски град, но не като Гле-вум или Дурновария, а просто струпани на едно място ниски каменни сгради, където навремето живеели робите от каменоломната. Покривите бяха направени от грубо сковани дървета, донесени от вълните, а отгоре бяха покрити със сухи водорасли – този подслон изглеждаше мизерен дори за мъртвите. Изпитвах страх от онова, което се криеше в града, и несъзнателно забавих крачка. Изведнъж някой извика и от хресталаците нагоре по склона излетя камък, мина от лявата ми страна и тупна на пътя зад мен. Шумът извади от колибите цяла тълпа дрипави същества,

които излязоха да видят кой се приближаваше към тяхното селище. Имаше и мъже, и жени, повечето в дрипи, но някой носеха своите дрипи с чувство за величие и вървяха към мен сякаш бяха най-великите монарси на земята. На главите им имаше венци от водорасли. Малцина от мъжете носеха копия, но всички бяха стиснали камъни в ръцете си. Някои хора бяха съвсем голи. Сред тълпата имаше деца – малки, диви и опасни деца. Някои възрастни трепереха неудържимо, други се кривяха, но всички ме гледаха със светнали гладни очи.

– Меч! – каза един огромен мъж. – Аз ще взема меча! Меч!

Той тръгна към мен, след него и другите зашляпаха с босите си крака. Жена хвърли камък и изведнъж всички запищяха от удоволствие, защото им беше паднала една нова душа, която щяха да ограбят.

Аз извадих Хюелбейн, но никой, нито мъж, нито жена, нито дете, не трепна при вида на дългото му острие. Никой не спря. Тогава побягнах. За един воин не беше унижително да побегне, подгонен от мъртвите. Тичах назад по пътя, по който бях дошъл. След мен летяха камъни, едно куче се опита да захапне зеленото ми наметало. Посякох побеснялото животно с меча. Стигнах до завоя, свих наляво, промуших се през бодливите храсти и тръгнах нагоре по хълма. Изведнъж пред мен изникна голо същество с лице на човек, но тялото му беше космато и мръсно като на животно. Едно от очите му беше възпалено и течеше, в устата му имаше само разлагачи се венци. То скочи срещу мен с протегнати ръце, ноктите му бяха извити като куки. Хюелбейн блесна и го посече. Пищях от ужас. Бях сигурен, че съм срещнал един от демоните на Острова, но инстинктите ми все още бяха остри като меча, който мина през ръката на косматото същество и отрязва главата му. Прескочих тялото му и се закатерих нагоре, преследван от цяла тълпа изгладнели души. Един камък ме удари в гърба, друг изкъртя в скалата под мен, но аз продължавах да се катеря бързо нагоре по каменния склон, докато накрая открих тясна пътечка, която се виеше, подобно на пътеките в Инис Трийбс, около стръмния хълм.

Застанах на пътеката и се обърнах, за да посрещна своите преследвачи. Те спряха, най-сетне изплашени от меча, който ги чакаше на тясната пътека, където можеха да идват към мен само един по един. Едрият мъж ме погледна дяволито.

– Хубав човек – каза той с подкупващ глас, – ела долу, хубавецо. Виж яйце – показва ми той едно яйце от чайка, за да ме примамим. – Ела и хапни!

Една старица вдигна полите си и се разкрачи срещу мен.

– Ела при мен, любими мой! Ела при мен, скъпи. Знам, че ще дойдеш!

Тя започна да пикае. Едно от децата се разсмя и хвърли камък срещу мен.

Оставих ги и си тръгнах. Някои ме последваха по пътеката, но скоро им стана скучно и те се върнаха в своето призрачно селище.

Тясната пътека вървеше между небето и морето. От време на време пресичах някоя древна каменоломна, където се виждаха следи от римските инструменти, но след това пътеката отново започваше да лъкатуши между скали обрасли с трънлив гъсталак и полянки, покрити с машерка. Не срещнах никого, докато изведнъж от една малка каменоломна се чу глас.

– Ти не ми изглеждаш луд.

Обърнах се с изваден меч и видях изискан мъж с тъмно наметало, който мрачно гледаше от входа на една пещера. Той вдигна ръка.

– Без оръжия. Моля! Аз се казвам Малдин и те поздравявам, страннико, ако идваш с мир, а ако не, тогава моля да ни отминеш.

Аз изтрих кръвта от Хюелбейн и го скрих в ножницата.

– Идвам с мир – казах аз.

– Сега ли пристигаш на Острова? – попита той и предпазливо се приближи. Той имаше приятно и тъжно лице, което ми напомняше епископ Бедуин.

– Няма и час, откакто пристигнах – отговорих аз.

– И без съмнение беше преследван от онази сган край портата. Извинявам се от тяхно име, макар Боговете да са ми свидетели, че не нося никаква отговорност за постъпките на тези таласъми. Всяка седмица те взимат хляба и карат всички останали да им плащаме, ако искаме да ядем. Забележително, нали, как можем да създаваме своя йерархия дори там, където живеят само изгубени души. Тук има владетели. Има силни и слаби. Някои мъже мечтаят да създадат рай на земята и, доколкото разбирам, първото условие за изграждането на този рай е да не бъдем ограничавани от каквито и да било закони. Но аз подозирам, приятелю, че всяко място, където хората не са ограничени от закони, ще прилича повече на този Остров, отколкото на рай. Нямам удоволствието да те познавам.

– Дерфел.

– Дерфел? – смръщи вежди той. – Служител на друиди?

– Бях. Сега съм воин.

– Не, не си – поправи ме той, – сега си мъртъв. Дошъл си на

Острова на мъртвите. Моля, влез и седни. Не е нещо особено, но е моят дом.

Той посочи към пещерата, където два каменни блока, покрити до някъде с парцали, служеха за маса и за стол. Парче стар плат, вероятно довлечен от морето, закриваше наполовина ъгъла, в който човекът спеше, но аз виждах леглото му, направено от суха трева. Той настоя да седна на по-малкия каменен блок.

– Мога да ти предложа дъждовна вода за пиене – каза той, – и малко хляб от преди пет дни за ядене.

Аз сложих на масата една овесена питка. Малдин беше гладен и това се виждаше, но той устоя на желанието си да грабне питката. Вместо това човекът извади един малък нож, чието острие се беше изтънило от точене, и раздели питката на половина.

– С риск да прозвучи неблагоприятно – каза той, – ще ти кажа, че никога не съм обичал овесени питки. Аз предпочитам месо, прясно месо, но все пак ти благодаря, Дерфел.

Малдин беше коленичил срещу мен, но след като изядохме овесената питка (и той внимателно изчисти трохите от устните си), той се изправи и се облегна на стената.

– Майка ми правеше овесени питки – каза ми той, – но нейните бяха по-твърди. Предполагам, че овесът не е бил изчистван добре от плевата. Тази питка беше чудесна и аз ще променя мнението си за овесените питки. Отново ти благодаря – каза той и се поклони.

– Ти не изглеждаш луд – казах аз.

Той се умихна. Беше човек на средна възраст с изискано лице, умни очи и бяла брада, която той се опитваше да подрязва. Пещерата му беше чиста, очевидно я метеше с метлата от клони, която стоеше облегната на стената.

– Тук не се изпращат само лудите, Дерфел – каза той укорително. – Някои изпращат тук и нормалните, които искат да накажат. За съжаление, аз обидих Утър – каза Малдин мрачно. – Аз бях съветник, голям човек бях, но когато казах на Утър, че неговият син Мордред е глупак, бях изпратен тук. Но аз бях прав. Мордред беше глупак, дори когато беше на десет години, той пак беше глупав.

– Бил си тук толкова дълго? – попитах аз удивен.

– Уви, да.

– Как оцеля?

Той сви рамене, сякаш недоволен от себе си.

– Тълъсъмите, които пазят портата, смятат, че аз мога да правя

магии. Заплаших ги, че ако ме обиждат, ще им върна ума. Затова те се грижат добре за мен. Лудите са по-щастливи тук, повярвай ми. Всеки, който не е загубил ума си, би се молил да се побърка, ако иска да живее на този Остров. А ти, приятелю Дерфел, мога ли да попитам какво те води тук?

– Търся една жена.

– А! Тук имаме много жени и повечето нямат нищо общо със скромността. Такива жени, мисля, са част от земния рай, за който говорих одева, но уви, реалността доказва точно обратното. Освен че са безсрамни, те са и мръсни, когато говорят са отегчителни, а удоволствието, което получаваш от тях, е колкото краткотрайно, толкова и срамно. Ако търсиш такава жена, Дерфел, тук ги има в изобилие.

– Търся жена на име Нимю – казах аз.

– Нимю – каза той и свъси вежди, опитвайки се да си спомни името, – Нимю! Да, спомням си я! Момиче с черна коса и без око. Тя отиде при морския народ.

– Да не би да се е удавила? – попитах аз ужасен.

– Не, не – тръсна той глава. – Тук на Острова ние си имаме свои обичаи. Ти вече се запозна с тълъсмите край портата. Ние тук, в каменистите, се наричаме отшелници – ние сме малка група хора, които предпочитат да живеят в самота и затова обитаваме пещерите от тази страна на Острова. От другата страна са зверовете. Можеш да си представиш как изглеждат. В южния край е морският народ. Те ловят риба с въженца, сплетени от човешка коса и куки, направени от бодили и трябва да призная, че тези хора са най-благопристойните тук на Острова. Но никое от островните племена не се слави с гостоприемството си. Всички враждуват помежду си, разбира се. Виждаш ли, как тук си имаме всичко, което предлага и Светът на живите? Нямаме може би само религия, макар че един-двама от тукашните обитатели се смятат за Богове. И кой би могъл да ги убеди в противното?

– Никога ли не си опитвал да си тръгнеш отгук?

– Опитах – каза той тъжно. – Много отдавна. Веднъж опитах да преплувам залива, но те ни наблюдават и един удар по главата с копие то е напълно достатъчен да ти припомни, че не ти е разрешено да напуснеш Острова. Аз заплувах обратно още преди да са дошли да ме ударят. Повечето хора, които опитват да избягат по този път, се давят. Малцина тръгват по ивицата през трите стени и някои може би се връщат в Света на живите, но само ако успеят първо да минат през владенията на тълъсмите край портата. А ако успеят да преминат през това изпитание, те

трябва да се измъкнат и от стражите, които чакат на брега. Видя ли черепите, наредени по стените? Те всички са на хора, които са се опитали да избягат. Горките души.

Той замълча и за секунда помислих, че ще заплаче. Но той рязко се отдели от стената.

– За какво съм се замислил? Толкова ли съм невъзпитан? Трябва да ти предложа вода. Виждаш ли? Това е моят резервоар!

Той гордо посочи към една дървена каца, която беше поставена точно до отвора на пещерата, така че да събира водата, стичаща се по камъните по време на дъжд. Малдин имаше черпак и с него напълни две дървени чаши с вода.

– Кацата и черпака взех от една рибарска лодка, която се разби тук. Кога? Чакай да видя... преди две години. Горките хора! Трима мъже и две момчета. Един от мъжете се опита да избяга от Острова с плуване и се удави, а другите двама бяха пребити с камъни. Двете момчета бяха отведени. Можеш да си представиш, какво се е случило с тях! Може да има много жени, но чистото месо от млади рибарски момчета рядко се среща на този Остров.

Малдин сложи чашата пред мен и поклати глава.

– Това е ужасно място, приятелю мой. Постъпил си глупаво като си дошъл тук. Или може би си бил изпратен?

– Дойдох тук по свой избор.

– Тогава и без друго мястото ти е тук, защото просто си луд. – Малдин изпи своята вода. – Каж ми новините от Британия – каза той.

Казах му. Той беше чул за смъртта на Утър и за завръщането на Артър, но нищо друго. Намръщи се когато му казах, че крал Мордред е недъгав, но се зарадва, когато чу, че Бедуйн беше още жив.

– Аз харесвам Бедуйн – каза той. – По-точно, харесвах го. Трябва да се научим да говорим тук така, сякаш сме мъртви. Той трябва да е много стар?

– Не толкова стар, колкото Мерлин.

– Мерлин още ли е жив? – попита той изненадан.

– Още.

– Божове! Значи Мерлин е жив! – Малдин изглеждаше доволен. – Веднъж му дадох орлов камък и той ми беше много благодарен. Имам и тук някъде един. Къде беше? – Той започна да рови в купчина камъни и трески, които съставляваха неговата колекция, складирана зад входа на пещерата. – Дали не е там? – посочи той към завесата пред леглото си. – Би ли проверил?

Обърнах се да потърся скъпоценния камък и в момента, в който погледнах настрани, Малдин скочи върху гърба ми и се опита да ми пререже гърлото с малкия си нож.

– Ще те изям! – нададе той победоносен вик. – Ще те изям!

Но аз някак си бях успял да хвана ножа му с лявата си ръка и го държах далеч от адамовата си ябълка. Малдин ме събори на пода и се опита да ми отхапе ухото. Лигите му течаха върху мен, мисълта за прясното човешко месо бе възбудила апетита му. Ударих го веднъж, втори път, успях да се извъртя и да вдигна коляното си, след това отново го ударих. Но нещастникът беше невероятно силен, а шумът от борбата привлече и други мъже от съседните пещери. Само след секунди нямаше да имам никакъв шанс да се измъкна, затова с последно отчаяно усилие се надигнах, ударих с глава Малдин в челото и успях да го отхвърля от себе си. Изритах го настрани и едва се измъкнах от ноктите на неговите приятели. Застанах на вратата на спалнята му и едва тук намерих достатъчно място, за да измъкна Хюелбейн. Отшелниците отстъпиха назад при вида на бляскавото острие.

Малдин лежеше в единия край на пещерата, устата му кървеше.

– И няма да ми дадеш дори парченце от черния дроб – проплака той. – Само едно парченце, а? Моля те?

Тръгнах си. Другите отшелници дръпнаха наметалото ми, когато минавах покрай тях, но никой не се опита да ме спре. Един от тях се изсмя зад гърба ми.

– Ти ще трябва да се върнеш! – викна той след мен. – И тогава ще бъдем още по-гладни!

– Изяжте Малдин – казах им аз мрачно.

Изкачих се до билото на хълма, където сред скалите растеше прешип. От върха видях, че големият скален хълм не стигаше до самия южен край на Острова, а стръмно се спускаше към една дълга равнина, оградена с древни каменни стени, които показваха, че някога на Острова бяха живели обикновени мъже и жени и бяха обработвали земята на това плато, което се спускаше към морето. На платото още имаше селище и аз предположих, че там живее морският народ. Една група мъртви души се беше събрала край кръглите колиби, които се гушеха в подножието на хълма. Хората гледаха към мен. Реших, че ще е по-добре да изчакам зората преди да слеза при тях. Рано сутрин животът просто пълзи, затова войниците предпочитат да нападат в зори, затова и аз реших да потърся моята Нимю призори, когато лудите обитатели на Острова щяха да бъдат замаяни от съня.

Изживях тежка нощ. Много лоша нощ. Звездите – тези светли домове, откъдето духовете гледаха към земята – бавно се движеха над мен. Молех се на Бел да ми даде сила, понякога заспивах, но при всеки шум широко отварях очи. Бях се сврял в една тясна скална цепнатина, където можех да бъда нападнат само от един човек, така че поне бях сигурен, че ще мога да се защитя, макар че само Бел знаеше, как щях да напусна този Остров. И дали изобщо щях да намеря моята Нимю.

Преди зазоряване се измъкнах от скалната ниша. Над морето, отвъд тътена, който бележеше входа на Пещерата на Круачан, се стелеше мъгла. На слабата сива светлина на раждащото се утро Островът изглеждаше равен и студен. Не видях никого докато слизах надолу по склона. Слънцето още не беше изгряло, когато влязох в първото селце от груби колиби. Реших, че предишния ден съм бил твърде плах с островните обитатели. Този ден щях да се отнасям с мъртвите като с мърша, каквато всъщност бяха.

Колибите бяха направени от сплетени пръти, измазани с кал, покривите също бяха от сплетени пръти, но бяха покрити с трева. Ритнах една разнебитена дървена врата, наведох се и влязох в колибата. Сграбчих първото попаднало ми същество и го изхвърлих навън. Ритнах друго, след това направих с Хюелбейн дупка в покрива. Съществата се събудиха и запълзяха надалеч от мен. Ритнах един мъж в главата, ударих друг с плоското на меча и извлякох трети навън. Хвърлих го на земята, стъпих с крак върху гърдите му и опрях върха на Хюелбейн в гърлото му.

– Търся жена на име Нимю – казах аз.

Той заекна срещу мен на някакъв неразбран език. Не можеше да говори, или по-точно можеше да говори само на някакъв си негов език. Затова аз го оставих и хукнах след една жена, която куцукаше към храсталака. Тя изпищя, когато я хванах, и пак изпищя, когато опрях стоманата до нейното гърло.

– Познаваш ли жена на име Нимю?

Тя беше онемяла от ужас. Вместо да отговори, жената вдигна мръсните си поли и похотливо ми се усмихна с беззъбата си уста. Аз я плеснах през лицето с плоското на меча.

– Нимю! – креснах ѝ аз. – Момиче с едно око, казва се Нимю. Познаваш ли я?

Жената сякаш си беше глътнала езика, но посочи на юг и отчаяно замаха с ръка към морския бряг в най-отдалечения край на Острова, очевидно искаше да ми угоди, за да ме омилостиви. Махнах меча от

лицето ѝ и ритнах полите на дрехата ѝ, които отново покриха бедрата ѝ. Жената се скри сред някакви тръни. Другите изплашени души зяпаха от колибите си. Аз тръгнах по една пътека на юг към чернеещото море.

Минах през още две селца, но никой не се опита да ме спре. Бях станал част от реалния кошмар на Острова на мъртвите – едно същество тръгнало в зори с изваден меч. Вървах през полета, обрасли със светла трева, осеяна с трилистни детелини, синя телчарка и алени орхидеи. Тогава си помислих, че трябваше от самото начало да се досетя, че Нимю, любимото дете на Манауидан, щеше да потърси убежище близо до морето.

Южният бряг на Острова също беше скалист, но беше нисък. Големите вълни се разбиваха в камъните, скалните цепнатини поглъщаха солената вода, побелели от пяна, а следващата вълна идваше и избухваше в облак ситни капчици. Водата сякаш вреше в огромен казан. Беше лятно утро, но морето беше сиво като желязо, духаше студен вятър и морските птици жално пищяха.

Скачах от скала на скала и слизах все по-близо до морето. Вятърът развяваше изпокъсаното ми наметало. Заобиколих един висок каменен стълб и видях пещера само на няколко стъпки над тъмната линия, оставена от приливната вълна. Пред пещерата имаше една издатина, а върху нея бяха струпани кости от птици и други животни. Купчините бяха направени от човек, защото бяха на еднакви разстояния една от друга, а върху всяка една внимателно бяха кръстосани по-дълги кости и отгоре беше поставен по един череп. Спрях, страхът заля душата ми, както морската вълна заливаше брега. Гледах към убежището. Сигурен бях, че на целия този Остров на обречените души нямаше друго убежище толкова близо до морето.

– Нимю? – извиках аз, когато събрах достатъчно смелост да се приближа. – Нимю?

Изкачих се до тясната скална площадка и бавно минах покрай купчините кости. Страхувах се от онова, което щях да намеря в пещерата.

– Нимю? – извиках аз.

Зад мен вълните гърмяха и протягаха бели пипала към издатината. Водата се връщаше надолу и се стичаше обратно в морето, после с гръм се разбиваше нова вълна. Пещерата беше тъмна и тиха.

– Нимю? – казах аз отново и гласът ми трепна.

Входът на пещерата се пазеше от два човешки черепа, натикани в ниши от двете страни на входа. Те се хилеха насреща ми с изпочупените си зъби.

– Нимю?

Никой не отговори, само вятърът виеше, птиците тъжно крещяха, а ужасното море блъскаше брега.

Влязох в пещерата. Вътре беше студено и тъмно. Стените бяха влажни. Подът от дребни камъни се надигаше и аз трябваше да се наведа, за да продължа напред. Пещерата се стесни и остро зави наляво. Трети череп пазеше на завоя, спрях, за да могат очите ми да свикнат с мрака, след това минах покрай черепа и видях тъмния край на пещерата.

И там, в тъмния ъгъл, леже тя. Моята Нимю.

Отначало помислих, че е мъртва, защото беше гола, спластената ѝ черна коса покриваше лицето ѝ. Тя беше свила колене до гърдите си и беше обгърнала краката си със своите бледи ръце. Понякога, сред зелените хълмове, се осмелявахме да разкопаваме могилите на погребани хора, за да търсим злато. Там намирахме костите на мъртъвците сгъшени точно така, клекнали в земята, за да отблъскват духовете през цялата вечност.

– Нимю?

Трябваше да пълзя на колене и на лакти, за да стигна до нея.

– Нимю? – отново казах аз. Но този път името ѝ спря в гърлото ми, защото бях сигурен, че е мъртва. Тогава видях, че ребрата ѝ се повдигаха. Тя дишаше, но все още изглеждаше като мъртва. Оставих Хюелбеин, протегнах ръка и докоснах нейното студено бяло рамо.

– Нимю?

Тя скочи срещу мен, засъска, оголи зъби, едното ѝ око беше червена дупка, а другото се беше обърнало така, че от него се виждаше само бялото. Тя се опита да ме ухапе, издра ме, изписка някакво проклетие и ме заплю. След това протегна дългите си нокти към очите ми.

– Нимю! – изкрещях аз. Тя плюеше, лигавеше се, бореше се и ме хапеше по лицето с мръсните си зъби. – Нимю!

Тя изпищя ново проклетие и сграбчи гърлото ми с дясната си ръка. Тя притежаваше силата на лудите и писъкът ѝ се изви в победоносен вик, когато пръстите ѝ стиснаха гръкляна ми. Тогава изведнъж разбрах, какво трябваше да направя. Сграбчих лявата ѝ ръка, забравих болката в гърлото и поставих собствената си белязана ръка върху белега на нейната длан. Държах така ръката си и не мърдах.

И бавно, бавно пръстите на дясната ѝ ръка започнаха да се отпускат. Бавно, бавно, окото ѝ се извъртя и аз отново видях светлата душа на своята любима. Тя се вгледа в мен и заплака.

– Нимю – казах аз и тя обви ръце около врата ми и здраво се вкопчи

в мен. Тя хлипаше и се тресеше в прегръдките ми, аз я галех и шепнех името ѝ.

Накрая тя утихна, но дълго остана увиснала на врата ми. След това усетих, че мръдна глава.

– Къде е Мерлин? – попита тя с тих детски глас.

– Тук в Британия – казах аз.

– Тогава трябва да вървим.

Тя свали ръцете си от врата ми, седна и вдигна очи към лицето ми.

– Сънувах, че ще дойдеш – каза тя.

– Обичам те – казах аз без да искам, няхах намерение да го казвам, дори и да беше вярно.

– Затова и дойде – отвърна тя сякаш това беше очевидно.

– Имаш ли дрехи? – попитах аз.

– Имам твоето наметало – отговори тя. – Нямам нужда от нищо друго освен от ръката ти.

Изпълзях от пещерата, сложих Хюелбеин в ножницата и завих треперещото ѝ тяло в моето зелено наметало. Тя пхна ръката си в една от дупките на продрания плат и ме хвана за ръка. Минахме покрай костите, изкачихме се по хълма, където морският народ се беше събрал и ни наблюдаваше. Стигнахме върха и те се разделиха, за да минем, но никой не ни последва, когато се спуснахме надолу към източната част на Острова. Нимю не говореше. Нейната лудост беше отлетяла в момента, в който моята ръка докосна нейната, но това я беше изтощило. Помагах ѝ, където беше по-стръмно. Минахме покрай пещерите на отшелниците без да срещнем никого. Може би всички спяха или Боговете бяха омагьосали целия Остров, за да можем ние двамата безпрепятствено да вървим на север, далеч от мъртвите души.

Слънцето изгря. Сега видях, че косата на Нимю се беше спластила от мръсотия и беше цялата покрита с въшки, кожата ѝ беше мръсна. Тя беше загубила златното си око. Беше толкова слаба, че едва вървеше. Затова докато слизахме надолу към тясната ивица, която свързваше Острова със сушата, аз я взех на ръце и открих, че беше по-лека и от десетгодишно дете.

– Много си слаба – казах аз.

– Така съм се родила, Дерфел – отговори тя.

– Имаш нужда от почивка.

– Знам.

Тя отпусна глава на гърдите ми и за първи път в живота си се почувства напълно щастлива, че някой друг се грижи за нея.

Носих я до първата каменна стена. Морето гърмеше от ляво, а от дясно заливът блестеше, огрян от изгряващото слънце. Не знаех как щях да я преведа край стражите. Знаех само, че трябваше да напуснем Острова, защото такава беше нейната съдба, а аз бях машата на тази съдба. Затова вървах и вярвах, че Боговете ще се погрижат за нас, когато стигнем до последната преграда.

Пренесох Нимю и през средната стена с черепите и продължих напред към зелените хълмове на Думнония. На площадката върху последната каменна стена, която блестеше бяла и гладка пред мен, виждах силуета само на един копиеносец, но предположих, че след като ме бяха видели да напускам Острова, през канала вече идваха и други войници. Долу, в подножието на стената, върху пясъчния бряг стояха още стражи. Бяха застанали така, че да ми преградят пътя към сушата. Ако трябваше да убивам, помислих си аз, щях да убивам. Това беше волята на Боговете, не моя, и Хюелбейн щеше да сече с умение и сила, дадени от Боговете.

Но когато стигнах до последната стена с лекия си товар, вратите между живота и смъртта се отвориха. Очаквах да видя командващия охраната с неговото ръждиво копие готов да ме върне назад. Но вместо това видях Галахад и Каван, които чакаха пред черния праг с извадени мечове и с щит в лявата ръка.

– Ние тръгнахме след теб – каза Галахад.

– Бедуйн ни изпрати – добави Каван. Аз покрих ужасната коса на Нимю с качулката на наметалото така че приятелите ми да не видят нейното падение. В стремежа си да се скрие цялата, тя се притисна към мен.

Галахад и Каван бяха довели моите хора, които сега държаха пазачите на Острова на далечния бряг, насочили копия срещу тях. А Галахад и Каван бяха заставили лодката да ги откара отвъд канала.

– Днес щяхме да тръгнем да те търсим – каза Галахад, погледна към Острова и се прекръсти. Той ме огледа с любопитство сякаш се страхуваше, че може да съм се върнал оттам по-различен.

– Трябваше да се досетя, че ще ви намеря тук – казах аз.

– Да – каза той – трябваше.

В очите му имаше сълзи, сълзи от щастие.

Качихме се в лодката, минахме канала и аз пренесох Нимю по пътя с черепите, до залата за посмъртни угощения, където един човек товари сол в каруца, за да я кара в Дурновария. Положих Нимю върху товара и тръгнах край поскърцващата каруца на север към града. Бях измъкнал Нимю от Острова на мъртвите и я бях върнал в една воюваща

страна.

* * *

Отведох Нимю в имението на Гилад. Не я настаних в големия замък. Предпочетох да я занеса в изоставената къщичка на някакъв овчар, защото там можехме да бъдем сами. Нахраних я с бульон и мляко, но преди това хубаво я измих – измих всеки сантиметър от тялото ѝ, измих я два пъти, измих и черната ѝ коса, след това я разресах с костен гребен. Някъде косата беше толкова сплетена, че трябваше да режа кичури, но предпочитах да упорствам с гребена, докато накрая цялата коса беше добре разресана. После започнах да избивам въшките и още веднъж измих главата ѝ. Тя изтърпя всичко това като послушно дете. А когато вече беше чиста, аз я загърнах в едно вълнено одеяло, свалих супата от огъня и я накарах да я изяде, докато се измия и аз и се отърва от въшките, които бяха полазили и мен.

Когато свърших, вече се беше смрачило и Нимю спеше дълбоко в легло от току що откъсната папрат. Тя спа през цялата нощ, а на сутринта изяде шестте яйца, които бях изпържил. След това пак заспа, а аз взех нож и парче кожа и ѝ направих превръзка за окото. Накарах една от слугините на Галахад да донесе дрехи и изпратих Иса до града за новини. Той беше умно момче и умееше да разговаря така, че дори непознатите с удоволствие му се доверяваха на чашка в кръчмата.

– Половината град говори, че войната вече е загубена, господарю – каза ми той, когато се върна. Нимю спеше и ние разговаряхме край почетото, което течеше близо до къщурката.

– А другата половина? – попитах аз.

Той се захла.

– Другите с нетърпение очакват Лухназа, господарю. За нищо друго не мислят. Но тези, които мислят, всички са християни – каза той и се изплю в потока. – Те казват, че Лухназа е празник на злото и че крал Горфидид идва, за да ни накаже за нашите грехове.

– В такъв случай – казах аз – по-добре да извършим достатъчно грехове, та да си заслужим наказанието.

Иса се засмя.

– Някои разправят, че господарят Артър не смее да напусне града от страх, че ако войниците му си тръгнат от тук, ще избухне бунт.

Аз поклатих глава.

– Той иска да бъде с Гуинивийър на Лухназа.

– Кой не би искал? – попита Иса.

– Говори ли със златаря? – попитах аз. Иса кимна.

– Той каза, че не може да направи око за по-малко от две седмици, защото никога не е правил такова нещо, но щял да намери нечий труп и да извади окото му, за да вземе точно мярката. Казах му, че ще е по-добре да намери труп на дете, защото дамата не е голяма, нали? – повдигна той брадичката си към къщата.

– Каза ли му, че окото трябва да бъде кухо?

– Да, господарю.

– Добре си направил. А сега, предполагам, че би искал да се отдадеш на най-греховните си желания и да празнуваш Лухназа, нали?

Той се захла.

– Да, господарю.

Лухназа трябваше да е празник на жътвата, но младите винаги го превръщаха в празник на плодородието, който трябваше да започне тази нощ, в навечерието на Лухназа.

– Тогава върви – казах му аз. – Аз ще остана тук.

В онзи следобед направих на Нимю нейна лична беседка за празника на Лухназа. Съмнявах се, че това ще ѝ достави удоволствие, но аз исках да го направя, затова отрязях върбови клони и сплетох малка беседка край потока, която украсих с метличина, макове, маргаритки, напръстничета и сплетох отгоре дългите стебла на розови грамофончета. Из цяла Британия се правеха такива беседки за празника на Лухназа, а следващата пролет из цяла Британия щяха да се родят стотици бебета, заченати на Лухназа. Смяташе се, че пролетта е най-доброто време за раждане на деца, защото тогава светът живееше с радостното очакване на лятното изобилие. (Макар че тази година изобилието и щастието не вървяха ръка за ръка, защото всичко зависеше от битките, които ни очакваха след жътвата.)

Нимю излезе от къщичката, точно когато заплитах последните маргаритки на върха на беседката.

– Лухназа ли е? – попита тя изненадана.

– Утре.

Тя свенливо се засмя.

– Никой никога не ми е правил беседка.

– Ти никога не си искала.

– Сега обаче искам – каза тя и седна в сянката на пъстрата беседка с такова удоволствие, че сърцето ми подскочи от щастие. Тя беше намерила превръзката за окото и беше облякла една от роклите, донесени от слугинята на Гилад. Беше рокля на робиня – обикновена кафява дреха,

но много ѝ отиваше, на нея винаги ѝ отиваха семплите дрехи. Тя беше бледа и слаба, но беше чиста и на бузите ѝ имаше лека руменина.

– Не знам какво стана със златното око – каза тя със съжаление и докосна превръзката.

– Поръчал съм друго око – казах ѝ аз, но не споменах, че бях изпратил на златаря последните си пари. Отчаяно се нуждаех от бойна плячка, за да напълня отново кесията си.

– Аз пък съм гладна – каза Нимю и в гласа ѝ прозвуча нотка от нейната някогашна дяволитост.

Супата в гърнето се беше сгъстила, затова сложих на дъното на една тенджерата няколко брезови клончета да не загори и я изсипах там. След това сложих тенджерата на огъня. После Нимю изяде всичко, протегна се в своята празнична беседка и се загледа в поточето. Под водата плуваше видра и над нея излизаха мехурчета. Бях виждал животното и преди – беше стар мъжкар, чиято козина беше белязана от някогашни битки и рани от ловни копия. Нимю проследи мехурчетата, които се скриха под една паднала върба и тогава заговори.

Тя винаги е обичала разговорите, но онази вечер беше просто неуморима. Искаше да ѝ разкажа всичко, което се беше случило в нейно отсъствие, до най-малки подробности. А всяка подробност тя наместваше в някаква своя схема, така че събитията от последната година накрая заприличаха, поне за нея, на мозаечен под, където всяко отделно камъче макар и да изглеждаше незначително, прибавено към останалите, ставаше част от едно сложно и многозначително цяло. Нимю прояви най-голям интерес към Мерлин и към ръкописа, който той беше измъкнал от обречената библиотека на Бан.

– Ти не го ли прочете? – попита тя.

– Не.

– Аз обаче ще го прочета – каза тя пламенно.

Поколбах се за момент, но после реших да кажа какво мисля.

– Мислех, че Мерлин ще дойде да те вземе от Острова – казах аз. Рисувах да я обидя по две причини – първо защото думите ми криеха укор срещу Мерлин и второ, защото ѝ напомнях за единственото нещо, за което тя не искаше да говори – за Острова на мъртвите. Но тя не се обиди.

– Мерлин сигурно е смятал, че мога сама да се погрижа за себе си – каза тя, след това се усмихна. – Освен това той знае, че аз имам теб.

Вече се беше стъмнило и потокът ромолеше, посребрен от лунната светлина. В главата ми се въртяха десетки въпроси, но не смеех да ги

задам. Изведнъж тя сама започна да им отговаря. Заговори за Острова или по-точно заговори за онази малка частица от нейната душа, която винаги беше съзнавала ужаса на онова място, дори когато всичко друго в нея се беше предало на сполетялата я участ.

– Мислех, че лудостта е като смъртта – и че лудият не разбира, че може да бъде и друг, но той разбира. Наистина. То е като да гледаш себе си от страни и да не можеш да си помогнеш. Сякаш си изоставил себе си – каза тя и замълча. В единственото ѝ око се появиха сълзи.

– Недей – промълвих аз, внезапно загубил всякакво желание да науча нещо повече.

– А понякога – продължи тя – седях на моята скала, гледах морето и знаех, че не съм луда, чудех се защо беше всичко това, каква беше причината. Тогава разбирах, че всъщност трябваше да бъда луда, защото ако не бях, всичко това щеше да бъде напразно.

– Разбира се, че е било напразно – викнах аз гневно.

– О, Дерфел, скъпи Дерфел. Умът ти е като камък, който се откъсва от скала – усмихна се тя. – Разбира се, че не е било напразно. Аз бях там поради същата причина, поради която Мерлин намери ръкописа на Каледин. Не разбираш ли? Боговете си играят с нас, но ако отворим душите си, тогава ние ще станем част от тази игра, а не нейни жертви. Има причина за лудостта! Тя е дар от Боговете, и като всеки техен дар, и тя има своята цена, но аз вече я платих.

Тя говореше пламенно, а аз изведнъж почувствах непреодолимо желание да се прозина и колкото и да се опитвах да скрия прозявката, не можах и Нимю я видя.

– Имаш нужда от сън, Дерфел – каза тя.

– Не – запротестирах аз.

– Миналата нощ спа ли?

– Малко.

Всъщност бях седял на прага на къщичката и дремех на пресекулки, събуден от мишките, които шумоляха в сламения покрив.

– Тогава иди да си легнеш – каза тя твърдо, – и ме остави тук да помисля.

Бях толкова уморен, че едва намерих сили да се съблека, накрая се строполих на папратовото легло и заспах като мъртъв. Беше дълбок здрав сън – така спеше войникът намерил безопасно убежище след битка, когато неспокойните сънища, прекъсвани от кошмарните спомени за свистящи мечове и проблясващи вражи копия, напуснат душата му. Точно така спях и аз в онази нощ. Тогава Нимю дойде при мен.

Отначало си помислих, че сънувам, но след това се стреснах и се събудих, усетил студената голота на тялото й до моето.

– Всичко е наред, Дерфел – прошепна тя, – спи, спи.

И аз отново заспах, обгърнал крехката й снага.

Събудихме се призори. Беше прекрасна утрин, така започваше денят на Лухназа. Имало е и други такива дни в моя живот – дни, изпълнени с кристално щастие. Понякога любовта сякаш е в крак с живота или просто тогава Боговете ни превръщат в глупци, но няма нищо по-сладко от глупостта на Лухназа. Слънцето грееше, лъчите му се промъкваха между цветята, които украсяваха нашата беседка. Ние бяхме там и се любехме, след това играхме като деца в потока, където аз се опитах да се скрия под водата и да изпускам мехурчета като видрата, но само се задавих и разсмях Нимю. Едно шарено рибарче прелетя между върбите, като приказно цветно облаче. През целия ден не видяхме никого, освен двама ездачи, които минаха по другия бряг, а на ръцете им имаше по един сокол. Те не ни забелязаха и ние тихо лежахме и гледахме как една от техните птици свали чапла, а това беше добро знамение. В този единствен съвършен ден Нимю и аз бяхме любовници, въпреки че бяхме лишени от второто удоволствие на любовта – съзнанието за споделено бъдеще, прекарано в щастие, голямо колкото любовта. Аз няхах бъдеще с Нимю. Нейното бъдеще бе свързано с пътищата на Боговете, а аз няхах способностите, необходими, за да я следвам.

Но дори и Нимю се изкуши да се отклони от тези пътища. Вечерта на Лухназа, когато слънчевата светлина вече издължаваше сенките на дърветата по западните склонове, тя се беше сгушила в ръцете ми в малката беседка и говореше за всичко онова, което можеше да бъде. Малка къща, парче земя, деца и стада.

– Бихме могли да отидем в Кърнау – каза тя замечтано. – Мерлин винаги е казвал, че Кърнау е благословено място. Далече е от саксите.

– Ирландия – казах аз – е по-далече.

Почувствах как тя трепна в ръцете ми.

– Ирландия е прокълната.

– Защо? – попитах аз.

– Те притежаваха Съкровищата на Британия – отговори тя, – и ги изгубиха.

Не ми се говореше за Съкровищата на Британия, нито за Боговете, за нищо, което можеше да развали онзи момент.

– Тогава в Кърнау – съгласих се аз.

– Една малка къщичка – каза Нимю и след това изброи всичко,

което беше нужно за една къщичка – кани, тенджери, шишове, сита, ведра от тисово дърво, куки за изкормване на животни, сърпове, чакрък, вретено, рибарска мрежа, варел, огнище и легло. Дали беше мечтала за тези неща в своята влажна и студена пещера над врящото море?

– И без сакси, и без християни – добави тя. – Може би трябва да отидем на островите в Западното море, а? На островите отвъд Кърнау. В Лионес – прошепна тя красивата дума. – Да живеем и да се обичаме в Лионес – добави тя и се разсмя.

– Защо се смееш?

Тя помълча, после сви рамене.

– Лионес е за друг живот – каза тя и с това неясно твърдение разваля магията. Поне за мен, защото на мен ми се стори, че чувам подигравателния смях на Мерлин, който се кискаше сред летните листа. Оставих мечтата бавно да отлети, докато ние лежахме неподвижни в меката светлина на отиващия си ден. Два лебеда отлетяха на север към долината, която водеше към огромното фалическо изображение на Бог Суселос, което беше издълбано във варовиковия хълм близо до имението на Гилад. Сенсъм искаше да бъде заличено смелото изображение. Гуинивийър се беше противопоставила на неговото желание, но не беше успяла да предотврати издигането на малко християнско светилище в подножието на хълма. Бях си наумил да купя онази земя, когато мога, не за да я обработвам, а за да попреча на християните да скрият или унищожат образа на Бог Суселос.

– Къде е Сенсъм? – попита Нимю, беше прочела мислите ми.

– Сега е наставник на монасите от Свещеното бодливо дърво.

– Дано него да го убодете – каза тя отмъстително. Нимю се измъкна от ръцете ми, седна и издърпа одеялото чак до врата си. – А Гундлеус днес се сгодява, а?

– Да.

– Няма да доживее да се порадва на своята булка – каза тя, но това беше по-скоро надежда, отколкото уверено предсказание.

– Ще доживее, ако Артър не успее да разгроми тяхната армия – казах аз.

А на следващия ден надеждите за победа сякаш завинаги ни напуснаха. Подготвих се за жътвата в имението на Гилад – трябваше да се наострят сърповете, трябваше да се заковат кожените каишки на дървените бухалки, с които вършеехме. Точно тогава в Дурновария пристигна вестоносец от Дурокобривис. Иса донесе новината от града, а тя беше ужасна. Аел беше нарушил мира. В навечерието на Лухназа цяла орда

от сакси нападнала крепостта на Гърийнт и я превзела. Принц Гърийнт беше мъртъв, Дурокобривис беше паднал, а зависимият от Думнония принц Мериадок от Стронгор беше избягал и кралството му беше станало част от Лоегир. Сега Артър трябваше да се сражава и срещу Горфидид, и срещу многобройните сакси. Думнония беше обречена.

Нимю се отнесе с презрение към моя песимизъм.

– Боговете няма да свършат играта толкова бързо – заяви тя.

– Тогава Боговете ще трябва да напълнят хазната ни – казах аз рязко, – защото ние не можем да разгромим едновременно и Аел, и Горфидид, което означава, че ще трябва да подкупим саксите или да умрем.

– Само дребнавите умове се тревожат за пари – каза Нимю.

– Тогава благодари на Боговете за дребнавите умове – отвърнах аз, защото лично аз непрекъснато се тревожех за пари.

– В Думнония има пари, ако имате нужда от пари – каза Нимю нехайно.

– На Гуинивиър ли? – попитах аз и поклатих глава. – Артър никога няма да ги поиска.

По онова време никой от нас не знаеше колко беше голямо богатството, което Ланселот беше донесъл от Инис Трийбс. То можеше да ни стигне да купим мира с Аел, но кралят на Беноик го беше скрил добре.

– Не златото на Гуинивиър – каза Нимю и след това ми каза какво има пред вид, чак се проклетх, че не бях помислил за това по-рано. Значи все пак иммахме шанс, само шанс, но Боговете трябваше да ни дадат достатъчно време, а и цената на Аел не трябваше да е непосилно висока. Пресметнах, че на хората на Аел ще им трябва поне седмица, за да изтрезнеят след превземането и разграбването на Дурокобривис, така че ние разполагахме с тази седмица, за да направим чудото.

Заведох Нимю при Артър. Нямахше да има никаква идилия в Лионес, нито сита, нито легло край морето. Мерлин беше заминал на север да спасява Британия, сега Нимю трябваше да направи своя собствена магия тук, в южната част. Ние тръгнахме да купим мира със саксите, а зад нас, на брега на нашия летен поток, цветята на Лухназа увяхваха.

Артър и неговата охрана тръгнаха на север по Фоския път. Шестдесет конника, покрити с желязо и кожа, отиваха на война, а с тях и петдесет копиеносци – шестима от моите хора, останалите бяха под командването на Ланвал, бившия командващ охраната на Гуинивиър (неговата работа сега беше узурпирана от Ланселот, краля на Беноик, който заедно със своите хора сега беше защитник на всички високопоставени хора

в Дурновария). Галахад беше взел другите копиеносци от моя отряд и бе тръгнал с тях на север към Гуент. Трябваше да напуснем Думнония преди да сме прибрали реколтата, но след предателството на Аел нямахме друг избор. Аз тръгнах с Артър и Нимю. Тя настоя да дойде с мен, въпреки че все още беше много слаба, но нищо не можеше да я задържи настрана от войната, която щеше скоро да започне. Тръгнахме два дни след Лухназа. Небето беше покрито с тежки дъждовни облаци като предзнаменование за онова, което щеше да се случи.

Конниците, заедно с конярите и товарните мулета, както и копиеносците на Ланвал чакаха на Фоския път, а Артър отиде до Инис Уидрин. Нимю, аз и шестимата копиеносци от моя отряд го последвахме като ескорт. Беше странно да се окажа отново под мержелеещия се връх на Хълма. Гулидин беше построил отново замъка на Мерлин, така че върхът изглеждаше почти като в деня, когато двамата с Нимю избягахме от Гундлеус. Беше възстановена дори кулата и аз се запитах дали и тя като предишната, трябваше да бъде стая за мечти, в която шепотът на Боговете можеше да бъде чул от спящия магьосник.

Но ние нямахме работа на Хълма. Бяхме тръгнали към манастира на Свещеното Бодливо дръвче. Петима от моите хора останаха извън портите, а Артър, Нимю и аз влязохме в манастирския комплекс. Нимю беше спуснала качулката си, така че лицето и кожената превръзка на окото ѝ оставаха скрити. Сенсъм побърза да ни посрещне. Той изглеждаше твърде добре за човек, който уж беше изпаднал в немилост за подстрекаването на опасен бунт в Дурновария. Той беше напълнял и носеше ново черно расо и наметка, разточително украсена с бродирани златни кръстове и сребърни тръни. Тежък златен кръст с дебела златна верига висеше на гърдите му, а на врата му имаше друга златна огърлица. На мишото му лице се появи някакво мазно подобие на усмивка.

– Каква чест ни оказвате! – извика той и разпери ръце за поздрав. – Каква чест! Мога ли да се надявам, лорд Артър, че идвате да се поклоните на нашия прескъп Господ? Това е Неговото Свято дръвче! То напомня за бодлите, впили се в главата Му, когато е страдал за вашите грехове.

Той сочеше към оклюмалото бодливо дърво с провиснали тъжни листа. Около дръвчето имаше група поклонници, които бяха окичили клоните с ленти, всяка вързана с гореща молитва. Щом ни видяха поклонниците се отдалечиха, без да разберат, че зле облеченото селско момче, което заедно с тях се кланяше пред дървото, беше един от нашите хора. Това беше Иса, когото бях изпратил преди нас с няколко

монети дарение за светилището.

– Малко вино? – попита Сенсъм. – И храна? Имаме студена съомга, пресен хляб, дори малко ягоди.

– Добре си живеете тук, Сенсъм – каза Артър като се огледа.

Манастирът се беше разраснал, откакто бях напуснал Инис Уидрин. Каменната църква беше достроена, имаше и две нови сгради – спалня за монасите и къща за Сенсъм. И двете сгради бяха каменни, а покривите им бяха покрити с керемиди, взети от римските вили.

Сенсъм вдигна поглед към натежалите облаци.

– Ние сме просто смирени служители на великия Господ, и нашият живот на земята изцяло зависи от Неговата милост и провидение. Почитаемата ви съпруга е добре, надявам се?

– Много добре, благодаря.

– Тази новина ни радва, господарю – излъга Сенсъм. – Нашият крал също е добре, нали?

– Момчето расте, Сенсъм.

– И се учи в правата вяра, надявам се – добави Сенсъм. Ние вървахме напред, а той отстъпваше. – И какво ви води в нашата малка обител, господарю?

Артър се усмихна.

– Нуждата, епископе, нуждата.

– От Божията милост ли, господарю? – попита Сенсъм.

– От пари.

Сенсъм вдигна ръце.

– Нима човекът, който търси риба, се качва на върха на планината? Нима жадният отива в пустинята? Защо идвате при нас, лорд Артър? Ние, монасите, сме се обрекли на бедност и дори трохите, които нашият същ Господ разрешава да паднат в скута ни, даваме на бедните.

Той събра грациозно ръцете си.

– Тогава, скъпи Сенсъм – каза Артър, – аз съм дошъл да се уверя, че спазвате обета си за бедност. Войната върви трудно, имаме нужда от пари, хазната е празна, а вие ще имате честта да дадете заем на своя крал.

Нимю, която сега вървеше смирено зад нас като прислужник, беше припомнила на Артър за богатството на църквата. Как ли се наслаждаваше сега на безпокойството на Сенсъм.

– Великият крал Утър, дано душата му почива в мир, освободи църквата от такива принудителни вземания – каза Сенсъм остро – както освободи, за срам и грях и езическите светилища – добави епископът и се

прекръсти.

– Съветът на крал Мордред – каза Артър, – отмени това благоволение, а твоето светилище, епископе, се слави като най-богатото в Думнония.

Сенсъм отново вдигна очи към небето.

– Ако една златна монета, господарю, е богатство, то аз с радост ще ти я дам в дар. Но ние сме бедни. Трябва да търсиш своя заем горе на върха – посочи той към Хълма. – Езичниците там, господарю, трупат златни съкровища от векове!

– Хълмът – прекъснах го аз студено, – беше превзет от Гундлеус, когато Норуена беше убита. Каквото имаше, а то не беше много, силурците го взеха.

Сенсъм се престори, че едва сега ме забелязва.

– А, това е Дерфел, нали така? Така си и мислех. Добре дошъл у дома, Дерфел!

– Лорд Дерфел – поправи го Артър.

Очите на Сенсъм се разшириха.

– Слава на Бога! Трябва да благодариш на Бога, Дерфел! Ти се издигаш. Какво щастие е това за мен, скромния служител, който сега ще може да се хвали, че те е познавал още от времето, когато беше само обикновен копиеносец. А сега лорд! Каква благословия! И каква чест е присъствието ти за нас! Но дори и ти, лорд Дерфел, знаеш, че когато Гундлеус нападна Хълма, той ограби и бедните монаси тук. Уви, какви разрушения остави след себе си! Светилището пострада в името на Христос и още не се е възстановило.

– Гундлеус отиде най-напред на Хълма – каза аз. – Знам, защото бях там. Така той даде време на монасите тук да скрият своите съкровища.

– Вие езичниците създавате невероятни измислици за нас християните! Още ли твърдите, че ядем бебета по време на разгулните си пиршества? – изсмя се Сенсъм.

Артър въздъхна.

– Скъпи епископ Сенсъм – каза той, – Знам, че ви е тежко да изпълните молбата ми. Знам, че е ваше задължение да пазите богатството на вашата църква, за да може да расте и да отразява славата на Бога. Всичко това го знам, но знам също така, че ако ние нямаме пари, за да отблъснем нашите врагове, те ще дойдат тук и тогава няма да има нито църква, нито Свещено Бодливо дръвче, и от епископа на това светилище – Артър мушна пръст в ребрата на Сенсъм, – ще останат само сухи

кости, изкълвани до бяло от гарваните.

– Има и други начини да се държат враговете далеч от нас – каза Сенсъм, намеквайки неразумно, че Артър беше причината за тази война и че ако Артър просто напусне Думнония, Горфидид ще бъде удовлетворен.

Артър не се разгневи. Той просто се усмихна.

– Твоето съкровище е необходимо на Думнония, епископе.

– Ние нямаме съкровище. Уви! Бог ми е свидетел, господарю – прекръсти се Сенсъм, – ние не притежаваме нищо.

Аз се приближих до бодливото дръвче.

– Монасите от Ивиниум (това беше един манастир на няколко мили южно от Инис Уидрин) са по-добри градинари от теб, епископе – каза аз. Измъкнах Хюелбејн от ножницата и забодох върха му в пръстта до повяхналото дърво. – Може би трябва да изкопаем Свещеното бодливо дръвче и да го занесем в Ивиниум да се грижат за него? Сигурен съм, че тамошните монаси ще платят скъпо и прескъпо за тази привилегия.

– А и Бодливото дръвче ще бъде по-далече от саксите – добави весело Артър. – Без съмнение, ти одобряваш нашия план, нали епископе?

Сенсъм отчаяно замаха с ръце.

– Монасите от Ивиниум са невежи глупаци, господарю, знаят само да мрънкат молитви. Ако почакате в църквата, може би ще намеря няколко монети за вас.

– Гледай да намериш – каза Артър.

Ние тримата почти бяхме избутани в църквата. Това беше една проста сграда с каменен под, каменни стени и гредоред на тавана. Беше мрачно място, защото светлината влизаше през едни малки прозорчета, покрити с увивни растения. В дъното на църквата имаше каменна маса, върху която стърчеше разпятие. Нимю си свали качулката и плю срещу кръста, а Артър отиде до масата и седна на нея.

– Тази работа никак не ми е приятна, Дерфел – каза той.

– Нима трябва да е приятна, господарю?

– Не трябва да се обиждат Боговете – каза Артър мрачно.

– Разправят, че този Бог – каза Нимю с презрение – прощава. Подобре да обидим такъв Бог, отколкото някой друг.

Артър се усмихна. Беше облечен с обикновена къса дреха, панталони, ботуши, наметало, а на кръста му висеше Екскалибур. Той не носеше нито злато, нито ризница, но всеки би усетил властта, която притежава. В този момент това най-ясно личеше в неговото безпокойство. Той поседя мълчалив известно време, после вдигна поглед към мен.

Нимю разглеждаше малките стаи в задната част на църквата и ние двамата бяхме сами.

– Може би трябва да напуснем Британия – каза ми Артър.

– И да предадем Думнония в ръцете на Горфидид?

– След време Горфидид ще постави Мордред на трона – каза Артър, – а това е единственото, което има значение.

– Той ли казва така? – попитах аз.

– Той.

– Какво друго би могъл да каже? – възразих аз, ужасен дори от факта, че моят господар беше започнал да размишлява над възможността да напуснем Думнония. – Но истината е, че Мордред ще стане зависим от Горфидид, а Горфидид няма да има причини да постави на трона един зависим крал. Би могъл да даде престола на някой свой роднина. А защо не на своя син Кенуглас?

– Кунеглас е почтен – убедено каза Артър.

– Кунеглас ще направи каквото каже баща му – отвърнах аз презрително, – а Горфидид иска да бъде Велик крал, което означава, че той едва ли би искал наследникът на стария Велик крал да израсне като негов съперник. Между впрочем, мислиш ли, че друидите на Горфидид ще оставят един сакат крал да живее? Ако вие, господарю, си тръгнете, смятайте, че дните на Мордред са преброени.

Артър не отговори. Седеше там, подпрял ръце на ръба на масата, отпуснал глава с очи вперени в пода. Той знаеше, че съм прав. Знаеше също, че от всички военачалници на Британия той единствен се сражаваше за Мордред. Останалите искаха да видят свои хора на престола на Думнония. А Гуинивиър искаше самият Артър да седне на този трон. Той вдигна поглед към мен.

– Гуинивиър каза ли ти... – започна той.

– Да – прекъснах го аз мрачно. Предположих, че става въпрос за амбициите на Гуинивиър да го види на престола на Думнония, но се оказа, че той имаше пред вид нещо съвсем друго.

Артър скочи от масата, започна да се разхожда напред назад и най-неочаквано каза:

– Разбирам чувствата ти към Ланселот, но само помисли, Дерфел. Да предположим, че Беноик беше твое кралство и ти си вярвал, че аз ще дойда и ще го спася. Знаел си, че съм положил клетва за това. Но аз не идвам и кралството ти е превзето. Това нямаше ли да те натъжи? Нямаше ли да ти отнеме вярата в хората? Крал Ланселот много е изстрадал и затова съм отговорен аз! Аз! И сега искам, ако мога, да поправам

стореното. Аз не мога да отвоювам Беноик, но може би ще мога да дам на Ланселот друго кралство.

– Кое? – попитах аз.

Той срамежливо се усмихна. Беше съставил цял план и сега изпитваше огромно удоволствие от възможността да го разкрие пред мен.

– Силурия – каза той. – Да предположим, че можем да разгромим Горфидид, а заедно с него и Гундлеус. Гундлеус си няма наследник, Дерфел, така че ако успеем да убием Гундлеус, неговият трон ще остане празен. Ние имаме крал без трон, те ще имат трон без крал. Нещо повече, ние имаме неженен крал! Ще предложим Ланселот за съпруг на Сийнуин, Горфидид ще види дъщеря си кралица, а ние ще поставим свой човек на престола на Силурия. Ще има мир, Дерфел! – Артър обличаше в думи красивата си мечта, възвърнал предишния си ентузиазъм. – Съюз! Съюз, скрепен с брак, какъвто аз не успях да постигна, но сега можем да го постигнем. Ланселот и Сийнуин! И за да го постигнем, трябва да убием един човек. Само един.

„И всички останали, които трябва да умрат в битката.“ – помислих си аз, но нищо не казах. Някъде на изток прокълнтя гръмотевица. Реших, че Бог Таранис ни слуша. Надявах се да застане на наша страна. През високите прозорчета се виждаше небето, тъмно като в нощ.

– Е? – прекъсна мислите ми Артър.

Мисълта за сватба на Ланселот и Сийнуин беше толкова горчива, че предпочитах да не говоря за това, не бях сигурен, че ще мога да овладя чувствата си. Но сега се заставих да отговоря без да развалям добрия тон.

– Най-напред трябва да се откупим от саксите и да разгромим Горфидид – казах аз кисело.

– А ако успеем? – попита той нетърпеливо.

Свих рамене, като че ли въпросът за брака беше извън сферата на моите компетенции.

– Ланселот смята, че идеята е добра – каза Артър, – майка му също. И Гуинивиър одобрява този план, всъщност идеята за брака на Ланселот и Сийнуин беше нейна. Тя е умно момиче. Много умно – усмихна се той, както винаги, когато мислеше за своята съпруга.

– Дори вашата умна съпруга, господарю, не може да определя служителите на Митра – осмелих се да кажа аз.

Главата му трепна, сякаш го бях ударил.

– Митра! – каза той гневно. – Защо смяташ, че Ланселот не е достоен за това?

– Защото е страхливец – озъбих се аз, неспособен да крия чувствата си повече.

– Борс и много други мъже не смятат така – предизвика ме Артър.

– Попитайте Галахад – отвърнах аз, – или вашия братовчед Кълхуч.

Изведнъж по покрива затрополи дъжд и само след миг от прозорци-те започна да капе вътре. Нимю се появи отново на малката сводеста врата зад каменната маса, където спря, за да си сложи качулката.

– Ако Ланселот докаже, че не е страхливец, ще се съгласиш ли? – попита ме Артър след малко.

– Ако Ланселот докаже себе си като воин, господарю, ще се съглася. Но сега той охранява вашия дворец, ако не се лъжа.

– Той пожела да поеме дворцовата охрана на Дурновария само докато зараснат раните на ръцете му – поясни Артър, – но ако той участва в сражения, Дерфел, ще се съгласиш ли?

– Ако се сражава добре, да – обещах аз неохотно. Бях напълно сигурен, че няма да се наложи да спазя това обещание.

– Добре – каза Артър, както винаги доволен от постигнатото съгласие. В този момент вратата на църквата се отвори с трясък и Сенсъм нахлу вътре заедно с влажния вятър, последван от двама монаси. Двамата монаси носеха кожени торби. Малки кожени торбички.

Сенсъм изтърси водата от расото си.

– Търсихме навсякъде, господарю – каза той задъхан, – преровихме всичко и събрахме малкото съкровища, които притежава нашата бедна обител. Сега полагаме в краката ви тези съкровища, с което изпълняваме своя скромнен дълг (макар и с нежелание) – той тъжно поклати глава. – Заради нашата щедрост ще ходим гладни този сезон, но там, където мечът командва, ние, простите Божии служители, трябва да се подчиняваме.

Монасите изсипаха съдържанието на торбичките върху каменния под. Една монета се търкулна към мен по пода и аз стъпих с крак върху нея.

– Златна монета на император Адриан! – каза Сенсъм, проследил монетата до моя крак. Вдигнах парата. Беше бронзова сестерция с образа на император Адриан от една страна и Британия с тризъбец и щит от другата. Аз стиснах монетата между пръстите си, извих я и я хвърлих на Сенсъм.

– Злато за глупаци, епископе – казах аз.

Такова беше почти цялото съкровище. Имаше изтъркани монети, повечето медни, някои сребърни, имаше железни пръчки, които широко

се използваха при размяна, една брошка от нечисто злато, както и няколко брънки от счупена златна верижка. Цялото съкровище струваше не повече от десетина златни монети.

– Това ли е всичко? – попита Артър.

– Ние даваме на бедните, господарю! – каза Сенсъм – Все пак, ако нуждата ви е толкова голяма, бих могъл да добавя и това.

Той свали златния кръст от врата си, който заедно с дебелия верига сигурно струваше четиридест – петдесет златни пари. Епископът неохотно го подаде на Артър.

– Това би могъл да бъде моят личен заем за вашата война, господарю? – предложи Сенсъм.

Артър посегна към кръста, но Сенсъм дръпна ръката си.

– Господарю – каза той, но толкова тихо, че само Артър и аз можехме да го чуем – миналата година с мен се отнесоха много несправедливо. В замяна на тази верига – разтърси той тежките златни брънки, – бих искал отново да бъда удостоен с честта да стана личен свещеник на крал Мордред. Моето място е до краля, господарю, а не тук сред тези болестотворни блата.

Преди Артър да може да отговори, вратата на църквата отново се отвори и вътре се вмъкна Иса с подгизнало наметало. Сенсъм се обърна вбесен към новодошлия.

– Църквата е затворена за поклонници! – озъби се той. – Има си часове за службите. А сега се махай! Махай се!

Иса махна от лицето си мократа коса, захили се и се обърна към мен.

– Те крият всичко край езерцето зад голямата къща, господарю. Всичко е скрито под купчина камъни. Видях ги как скриха там днешната парса.

Артър дръпна тежката верига от ръката на Сенсъм.

– Можеш да задържиш другите съкровища – кимна Артър към разхвърляното на пода, – за да храниш бедната си обител през зимата, епископе. Задръж и огърлицата си, за да ти напомня, че вратът ти е цял благодарение на мен.

Артър тръгна към вратата.

– Господарю! – извика Сенсъм възмутен – Умолявам ви...

– Моли, куче – прекъсна го Нимю и свали качулката си. – Моли! – Тя се обърна и плю срещу разпятието, после плю на пода на църквата и накрая заплю самия Сенсъм. – Моли, боклук такъв – озъби му се тя.

– Мили Боже! – Сенсъм пребледня като видя своя враг. Той

отстъпи назад и се прекръсти. За момент сякаш си глътна езика от ужас. Сигурно беше смятал, че Нимю е изчезнала за винаги на Острова на мъртвите. Но не, тя беше тук, в неговата църква и победоносно плюеше, където си пожелае.

– Това е светотатство! О, Исусе Христе! – той падна на колене и се вторачи в гредоредата на тавана. – Прати огън от небето! Сега, в този миг!

Артър мина покрай него и излезе под поройния дъжд, който мокреше оброчните панделки, висящи от Свещеното бодливо дръвче.

– Повикай и останалите копиеносци – заповяда той на Иса. Моите хора чакаха извън портите на манастира в случай, че Сенсъм се опита да скрие съкровищата си извън стените на обителта. Но сега копиеносците влязоха вътре в двора, за да ни помогнат да отстраним обезумелите монаси от купчината камъни, които скриваха тяхното тайно съкровище. Някои монаси паднаха на колене, като видяха Нимю. Те знаеха, коя е тя.

Сенсъм изскочи от църквата и се втурна към купчината камъни. Той се просна върху нея и драматично заяви, че ако трябва ще пожертва живота си, за да запази Божиите пари. Артър тъжно поклати глава.

– Сигурен ли си, че искаш да направиш тази саможертва, епископ Сенсъм?

– Боже Господи, Всемогъщи! – изрева Сенсъм. – Твоят раб идва, убит от тези зли мъже и тяхната мръсна вещица! Цял живот съм служил на волята Ти. Приеми ме, Господи! Приеми своя смирен раб!

Последва писък, защото Сенсъм реши, че смъртта беше дошла за него, но беше само Иса, който го хвана за врата и за расото на гърба и внимателно го вдигна от камъните. Отнесе го до езерцето и го пусна в плитката кълна вода.

– Давя се, Господи – извика Сенсъм, – хвърлен в бурните води, като Йона в океана! Мъченик в името на Христос! Както бяха мъчени Петър и Павел, Господи, сега идвам аз!

Той пусна няколко тревожни мехурчета във водата, но никой освен неговият Бог, не му обръщаше внимание, затова той бавно изпълзя от калния жабурняк и започна да обсипва с проклетия моите хора, които бързо преместваха камъните настрани.

Под купчината имаше дъсчен капак, а под него – яма, облицована с камъни и пълна до горе с кожени чували. А в чувалите имаше злато. Дебели златни монети, златни верижки, златни статуи, златни огърлици, златни брошки, златни гривни, златни игли – златото, донесено тук от стотиците поклонници, дошли да търсят изцеление от Бодливото дръвче. Артър настоя един монах да преброи и претегли всичко, за да може

да издаде точна разписка за даденото от манастира. Той остави моите хора да наблюдават монаха и поведе мокрия и протестиращ Сенсъм през двора.

– Първо трябва да се научиш да отглеждаш бодливи дръвчета и тогава да се месиш в делата на кралете, милорд епископ, – каза Артър. – Ти няма да станеш личен свещеник на краля, а ще останеш тук и ще се учиш на земеделие.

– Сложни тор на следващото дръвче – посъветвах го аз. – Поддържай корените му влажни, докато се захване. И не пресаждай дръвче, което цъфти, епископе, това няма да му хареса. Затова са загинали последните няколко дръвчета, които се пресаждал тук – отиваш в гората и ги изкопаваш в неподходящо време. Донеси го през зимата. Изкопай му дълбока дупка, сложи отдолу малко тор и листак и може да постигнеш истинско чудо.

Сенсъм падна на колене и впери поглед в мокрото небе.

– Прости им, Господи! – каза той.

Артър искаше да посети Хълма, но първо се отби при гроба на Норуена, станал място за поклонение на християните.

– Тази жена бе използвана най-безскрупулно – каза ми той.

– Това се отнася до всички жени – намеси се Нимю. Тя ни беше последвала до гроба, който се намираше непосредствено до Свещеното бодливо дръвче.

– Не е така – възрази Артър – Може би това е вярно за повечето хора, но не за всички. Тази жена наистина беше използвана най-безскрупулно, а ние още не сме отмъстили за нея.

– Някога ти имаше възможност да отмъстиш – обвини го остро Нимю, – но остави Гундлеус жив.

– Защото се надявах да има мир – каза Артър. – Следващия път обаче той ще умре.

– Твоята жена ми го обеща – каза Нимю.

Артър потръпна пред жестокостта, която се криеше зад желанието на Нимю, но кимна.

– Гундлеус ще бъде твой – каза Артър. – Обещавам ти.

Той се обърна и ни поведе към върха на Хълма под поройния дъжд. Нимю и аз отивахме у дома, а Артър искаше да види Моргана.

Той прегърна сестра си в замъка. Златната маска на Моргана проблясваше заедно със светкавиците в черното небе. На врата ѝ висеше огърлицата от мечи нокти, облечени в злато, която Артър ѝ беше донесъл от Беноик преди толкова време. Тя се вкопчи в него, жадна за

топлина и обич. Аз ги оставих насаме. Нимю, която сякаш никога не беше напускала Хълма, се шмугна през малката вратичка в покоите на Мерлин, а аз хукнах през дъжда към колибата на Гудован. Намерих го седнал пред старото си писалище. Но той не работеше, защото беше ослепял, макар и да казваше, че още може да различава светло и тъмно.

– А напоследък е предимно тъмно – каза той тъжно, след това се усмихна. – Предполагам, че вече си твърде голям, за да мога да те пошляпвам, а Дерфел?

– Можеш да опиташ, Гудован – казах аз, – но не вярвам да има голяма полза.

– Нима е имало някога – избоботи той. – Мерлин ми говори за теб, когато беше тук миналата седмица. Той не стоя дълго. Дойде, поговори с нас, остави ни още една котка, сякаш си нямаме достатъчно котки тук, и след това си тръгна. Дори не остана да пренощува, толкова бързаше.

– Знаеш ли накъде отиде? – попитах аз.

– Никога не казва, но ти къде мислиш, че е отишъл? – попита ме Гудован и в гласа му прозвуча нещо от неговата предишна строгост. – Да търси Нимю. Поне аз така си мисля, макар че защо ли му е притрябвало да търси това глупаво момиче, не знам. Трябва да си намери някоя робиня! – Той замълча и изведнъж се натъжи до сълзи – Знаеш ли, че Себил умря? – попита ме той. – Горката жена. Тя беше убита, Дерфел! Убита! Някой ѝ беше прерязал гърлото. Така и не разбрахме кой. Някой пътник предполагам. Светът отива по дяволите, Дерфел, по дяволите. – За момент Гудован сякаш потъна някъде, но после отново улови нишката на мислите си. – Мерлин трябва да си вземе робиня. Няма нищо лошо в една послушна робиня, а в града има много такива, които за дребна монета ще направят каквото поискаш. Аз използвам къщата до старата работилница на Гулидин. Там има една добра жена, макар че напоследък повече си говорим, отколкото се въргаме из леглото. Остарявам, Дерфел.

– Не изглеждаш стар. А Мерлин не търси Нимю. Тя е тук.

Отново прокътят гръмотевица и Гудован напипа едно малко парче желязо, което погали, за да се предпази от злото.

– Нимю е тук? – попита той удивен. – Но ние чухме, че е на Острова! – каза Гудован и отново погали парченцето желязо.

– Беше – казах просто, – но вече не е.

– Нимю... – произнесе той името ѝ, като че ли не можеше да повярва, – ще остане ли тук?

– Не, всички тръгваме на изток днес.

– И ще ни оставите сами? – попита той сприхаво. – Липсва ми Хюел.

– И на мен.

Той въздъхна.

– Времената се менят, Дерфел. Хълмът не е това, което беше. Всички остаряхме и децата вече ги няма. Мъчно ми е за тях. И горкият Друидан вече няма кого да тормози. Пелинор плещи глупости до забрава, а Моргана се разхожда, увесила нос.

– Че тя кога е била весела? – попитах аз безгрижно.

– Тя загуби своята сила – обясни ми Гудован. – Не силата, която й дава възможност да тълкува сънища и да лекува болни, а силата, която имаше, когато Мерлин беше тук и когато Утър седеше на престола. Тя не може да се примири с това, Дерфел, както не можа да се примири и с Нимю. – Той замълча замислен. – Тя много се разгневи, когато Гуинивийър повика Нимю, за да се справи със Сенсъм и да спре строителството на църквата в Дурновария. Моргана беше убедена, че трябваше нея да извикат, а не Нимю. Но чуваме, че лейди Гуинивийър се огражда само с красиви хора, така че Моргана няма никакъв шанс, нали? – изкиска се той. – Но тя все още е силна жена, Дерфел, брат й има голяма амбиция и тя никога не би се задоволила да остане тук и да слуша сънищата на селяните или да смесва билки, за да лекува крави. Тя загива от скука! До такава степен, че дори играе на табла с онзи нещастник епископ Сенсъм от светилището. Защо го изпратиха в Инис Уидрин?

– Защото не го искаха в Дурновария. Той наистина ли идва да играе тук с Моргана?

Гудован кимна.

– Той казва, че има нужда от интелигентна компания и че тя има най-острия ум в Инис Уидрин, а аз бих казал, че е прав. Той, разбира се, непрекъснато я поучава – някакви безкрайни глупости за девица, която ражда Бог, който пък бил прикован на кръст, но Моргана пуска всичко покрай маската си. Поне така се надявам.

Гудован замълча и отпи медовина от своя рог, в който с последни сили се бореше за живота си една оса. Когато той остави рога, аз измъкнах осата и я смачках на писалището му.

– Християните печелят привърженици, Дерфел – продължи Гудован. – Дори жената на Гулидин, тази добра жена Рала, се покръсти, а това вероятно означава, че Гулидин и двете им деца ще последват примера й. Нямам нищо против, но защо трябва да пеят толкова много?

– Ти не обичаш ли пеенето? – подразних го аз.

– Никои не обича хубавата песен повече от мен! – каза той твърдо. – Бойната песен на Утър или Песента на Таранис за голямото клане, на това му викам аз песен, а не онова мрънкане за това какви сме грешници и за милостта, от която се нуждаем, за да бъдем опростени. – Той въздъхна и тръсна глава. – Чух, че си бил в Инис Трийбс? – попита той.

Разказах му за падането на града. Историята беше много подходяща за този ден, когато над нивята се изливаше пороен дъжд, а над цяла Думнония се спускаше мрак. Когато разказът свърши, Гудован гледаше с невиждащи очи към вратата и мълчеше. Помислих, че е заспал, но когато станах от стола, той махна с ръка да седна отново.

– Наистина ли нещата са толкова зле, колкото твърди епископ Сенсъм? – попита той.

– Зле са, приятелю – признах аз.

– Разкажи ми.

Казах му как ирландците и корнийците нападат западните земи, където Кадуи още управляваше като независим владетел. Тристан правеше всичко възможно, за да възпре войниците на баща си, но крал Марк не можеше да устои на изкушението да обогати бедното си кралство за сметка на отслабналата Думнония. Казах му как саксите на Аел са нарушили примирието, но добавих, че главната заплаха идва от Горфидид, който притежава огромна армия.

– Събрал е мъжете на Елмет, Поуис и Силурия – казах аз, – и щом приберат реколтата, той ще ги поведе на юг.

– А Аел не напада ли Горфидид? – попита старият писар.

– Горфидид му е платил за това.

– А Горфидид ще победи ли?

Дълго мълчах, накрая отговорих: „Не.“ Не защото бях убеден в това, а защото не исках този стар приятел да се тревожи, че последното, което ще види в своя живот, ще бъде блясъкът на нечий меч, изсвистял пред слепите му очи.

– Артър ще се сражава с него – казах аз, – а той не се дава лесно.

– И ти ще се сражаваш с тях, нали?

– Това ми е работата, Гудован.

– От теб щеше да стане добър писар – каза той тъжно, – а това е една почтена и полезна професия, въпреки че ние писарите не ставаме лордове.

Аз мислех, че не знае за оказаната ми чест. Сега изведнъж се засраших от гордостта, с която я бях приел. Гудован се пресегна за своята медовина и отпи нова глътка.

– Ако видиш Мерлин, кажи му да се върне. Хълмът е мъртъв без него.

– Ще му кажа.

– Довиждане, лорд Дерфел – каза Гудован така сякаш знаеше, че това беше последната ни среща на този свят. Опитих се да прегърна стария човек, но той само махна с ръка да си тръгвам, защото не искаше да плаче пред мен.

Артър чакаше при портата откъм морето, загледан на запад отвъд мочурищата, над които се изливаше дъждът.

– Това ще затрудни жътвата – каза той мрачно. Над северно море проблясна светкавица.

– След смъртта на Утър имаше точно такава буря – казах аз.

Артър се загърна с наметалото си.

– Ако синът на Утър беше жив... – каза той, но не довърши мисълта си. Настроението му беше мрачно като времето.

– Синът на Утър не би могъл да се сражава с Горфидид, господарю – казах аз, – нито с Аел.

– Нито с Кадуи – добави той мрачно, – нито със Сердик. Толкова много врагове, Дерфел.

– Тогава радвайте се, че имате приятели, господарю.

Той прие тази истина с усмивка, след това се обърна да погледне на север.

– Тревожа се за един приятел – каза той тихо. – Тревожа се, че Тюдрик няма да иска да се бие. Той се измори да воюва и аз не мога да го виня за това. Гуент пострада много повече от Думнония. – Артър ме погледна и в очите му имаше сълзи, или може би това беше само от дъжда. – Исках да направя толкова велики неща, Дерфел, толкова велики неща. А накрая точно аз ги провалих, нали така?

– Не е така, господарю – казах аз убедено.

– Приятелите трябва да казват истината – смъмри ме той тихо.

– Ние имаме нужда от Гуинивиър – казах аз, притеснен, че трябва да говоря така, – вие сте били предопределени един за друг, иначе защо щяха Боговете да я доведат в залата за угощение в нощта на твоя годеж? Не е наша работа, господарю, да размишляваме над решенията на Боговете, ние трябва само да изживеем съдбата си.

Той смръщи вежди, защото предпочиташе да мисли, че той сам е отговорен за своята съдба.

– Да не би да мислиш, че всички трябва просто да се оставим на течението да ни носи?

– Мисля, господарю, че когато си в ръцете на съдбата, по-добре да не търсиш обяснения и причини.

– А аз търся – каза той тихо, след това се усмихна. – Обичаш ли някоя жена, Дерфел? – попита ме той.

– Жените, които обичам, господарю, не са за мен – отговорих аз със самосъжаление.

Той отново се намръщи, после поклати глава състрадателно.

– Горкият Дерфел – каза тихо той, но нещо в гласа му ме накара да го погледна в очите. Нима мислеше, че и Гуинивийър беше сред тези жени? Изчервих се и се зачудих какво да кажа, но Артър се обърна и се загледа в Нимю, която идваше към нас.

– Някой ден, когато намерим време, трябва да ми разкажеш за Острова на мъртвите – каза той.

– Ще разказвам след победата ви, господарю – отвърнах аз, – когато ще се нуждаете от интересни приказки, за да запълвате дългите зимни вечери.

– Да – каза той, – след нашата победа.

Но в гласа му нямаше голяма надежда. Армията на Горфидид беше толкова голяма, нашата толкова малка.

Но преди да премерим сили с Горфидид, трябваше да купим мира със саксите с Божиите пари. Затова тръгнахме към Лоегир.

Усетихме миризмата на Дурокобривис много преди да наближим града. Не бяхме пътували и два дни. Оставаше още половин ден път до превзетия град, но вятърът духаше от изток и носеше тежката миризма на смърт и дим далеч над запустелите ниви. Посевите бяха готови за жътва, но хората бяха избягали, изплашени от саксите. В Кунецио, един малък град, построен от римляните, където прекарахме нощта, улиците бяха изпълнени с бежанци, чиито стада бяха наблъскани в набързо построени кошари. Никой не поздрави Артър в Кунецио и нищо чудно, защото хората го обвиняваха за продължителната война и за всички свои нещастия. Мъжете мърмореха, че по времето на Утър е имало мир, а при Артър – само война.

Пред нашата мълчалива колона язدهа конниците на Артър. Те бяха облекли своите ризници, носеха копия и мечове, но щитовете им бяха обърнати надолу, а на копията им имаше зелени клонки – знак, че идвахме с мир. Зад конниците вървяха копиеносците на Ланвал, а след тях двадесет товарни мулета, натоварени със златото на Сенсъм и с всички кожени нагръдници, които конете на Артър носеха по време на битка. В

арьергард яздеше втори по-малък отряд конници. Самият Артър вървеше с моите копиеносци точно зад знаменосеца, който яздеше в авангарда. Хигуид, слугата на Артър, водеше Ламрей, черната кобила на господаря си, а до Хигуид вървеше някакъв непознат, когото аз взех за някакъв слуга. Нимю вървеше с нас и заедно с Артър се опитваха да научат някои сакски думи от мен. Но и двамата не бяха добри ученици.

Нимю скоро се отегчи от грубия език, а Артър мислеше за толкова много неща, че едва успя да научи няколко думи – мир, земя, копие, храна, майка, баща. Аз щях да му бъда преводач – това беше първият път, в който трябваше да говоря от името на Артър и да му предавам думите на неговите врагове. Щеше да има още много такива срещи.

Срещнахме врага по обяд, когато слизахме по един невисок хълм, обрасъл с гора, а пътят минаваше през нея. Внезапно една стрела мина между дърветата и се заби точно пред водача на колоната Сеграмор. Той вдигна ръка и Артър заповяда на всеки в колоната да запази спокойствие и да не мърда.

– Никакви мечове! – заповяда той. – Стойте и чакайте!

Саксите сигурно ни бяха държали под око от сутринта, защото бяха събрали един малък отряд, за да ни преградят пътя. Бяха шестдесет-седемдесет силни мъже, които се измъкнаха измежду дърветата и последваха своя водач. Той беше широкоплещест мъж, който носеше щандарт на старейшина, направен от еленови рога, от които висяха ивици човешка кожа.

Старейшината, като всички сакси, се беше окичил с рунтави кожи. Те всички много обичаха кожата и имаше защо – малко неща можеха да спрат острието на меч по-добре от дебел слой кожи. Този човек имаше пухкава черна кожа около врата си, ивици от подобна козина висяха на раменете и на бедрата му. Другата част от облеклото му беше от шавена кожа и вълна – къса горна дреха, панталони, ботуши и кожен шлем с парче черна кожа на върха. На кръста му висеше дълъг меч, а в ръката си държеше любимото оръжие на саксите – брадвата с широко острие.

– Загубихте ли се, уелхи? – викна той. („Уелхи“ беше тяхната дума за нас британците. Тя означаваше „чужденци“ и звучеше презрително.) – Или просто вече не ви си живее?

Той стоеше на пътя ни, разкراчил крака и вдигнал глава, а брадвата почиваше на рамото му. Мъжът имаше кестенява брада и гъста кестенява коса, която стърчеше изпод ръба на неговия шлем. Неговите хора, някои с железни, други с кожени шлемове, и почти всички с брадви, само за секунди изградиха пред нас стена от щитове. Някои от тях държеха

на каишки огромни кучета, големи колкото вълци. По-късно разбрахме, че саксите използват такива кучета като оръжие – пускат ги срещу противниковата стена секунди преди да атакуват със своите брадви и копия. Някои наши хора се плашеха повече от кучетата отколкото от саксите.

Аз тръгнах с Артър, който спря само на няколко крачки от водача на саксите. Никой от нас не носеше копие или щит, а мечовете ни лежаха скрити в ножниците.

– Моят господар – казах аз на сакски, – е Артър, защитник на Думония, който идва при вас с мир.

– Засега – каза мъжът, – имате вашия мир, но само засега – каза той презрително, все пак името на Артър очевидно му направи силно впечатление, защото той го погледна с ново любопитство и след това отново се обърна към мен.

– Ти сакс ли си? – попита ме той.

– По рождение да. Но сега съм британец.

– Може ли вълкът да стане крастава жаба? – смръщи се той. – Защо да не станеш отново сакс?

– Защото съм се заклел да служа на Артър – казах аз, – а тази служба изисква да предам на твоя крал голям дар в злато.

– За крастава жаба, виеш много добре – каза мъжът. – Аз се казвам Тердиг.

Никога не бях чувал това име.

– Твоята слава плаши нашите деца в сънищата им.

Той се засмя.

– Добре казано, крастава жабо. И кой е нашият крал?

– Аел – казах аз.

– Не чух добре, крастава жабо.

Аз въздъхнах.

– Бретуалдата Аел.

– Добре казано, крастава жабо – заяви Тердиг. Ние британците не признавахме титлата „бретуалда“, но аз я използвах, за да спечеля благоприятното отношение на сакския старейшина. Артър, който нищо не разбираше от нашия разговор, търпеливо чакаше да намеря удобен момент да му превода нещо. Той имаше доверие на своите хора и затова не бързаше и не се намесваше.

– Бретуалдата е на няколко часа път оттук – каза Тердиг. – Може ли да ми назовеш поне една причина, жабо, поради която аз трябва да обезпокоя неговия ден с новината, че някакви плъхове, мишки и гъсеници са

плъзнали в земите му.

– Ние носим на бретуалдата повече злато, отколкото ти, Тердиг, можеш да си представиш. Злато за вашите мъже, за вашите жени, за вашите дъщери, има дори за вашите роби. Това достатъчно основателна причина ли е?

– Покажи, крастава жабо.

Беше рисковано, но Артър с готовност се съгласи да заведе Тердиг и шестима от неговите хора до мулетата и да му покаже съкровището в чувалите. Рискът се състоеше в това, че Тердиг можеше да реши да се бие с нас за златото, но ние бяхме повече, а и видът на конниците с техните огромни коне внушаваше страх. Така че сакът просто взе три златни монети и каза, че ще съобщи за нас на бретуалдата.

– Вие чакайте при Камъните – заповяда ни той. – Стойте там и моят крал ще дойде на сутринта.

Тази заповед означаваше, че Аел вече е бил предупреден за нашето приближаване и вероятно беше разбрал какво ни води насам.

– Може да останете при камъните с мир – каза Тердиг, – докато бретуалдата реши какво да прави с вас.

Цял следобед вървахме, докато стигнахме Камъните. Онази вечер за първи път видях големия каменен кръг. Мерлин често ми беше говорил за Камъните. Нимю също беше чувала за тяхната сила. Но никой не знаеше кой беше издигнал тези камъни и защо ги беше подредил в кръг. Нимю беше сигурна, че само Боговете можеха да направят това и затова започна да напява молитви, когато приближихме до сивите самотни монолити, чиито издължени сенки се тъмнееха на фона на светлозелената трева. Около каменния кръг имаше плитък ров. Самите Камъни образуваха огромен кръг от високи блокове, подобни на колони, а над тях бяха сложени други камъни, които изглеждаха като трегери. А в пространството, оградено от тези груби арки, имаше други огромни скални късове, изправени на тясната си страна и наредени около голям плосък камък, който служеше за олтар. В Британия имаше много от тези каменни кръгове, някои дори заемаха по-голяма площ, но само този бе свързан с такава тайнственост и величие, затова всички бяхме обзети от страхопочитание и мълчаливо пристъпвахме към тази светиня.

Нимю направи своите заклинания, след това ни увери, че е безопасно и ние прескочихме рова и започнахме удивени да се разхождаме сред тези скални късове, подредени от Боговете. Камъните бяха обрасли с лишеи. Някои се бяха наклонили, други направо бяха паднали, а трети носеха дълбоки надписи с римски имена и цифри. До смъртта си

Гърийнт беше Лорд на камъните – служба създадена от Утър като награда за този, който отговаря за безопасността на нашата източна граница, заплашвана от саксите. Но сега някой друг трябваше да получи тази титла и да се опита да изтласка Аел обратно отвъд изгорения Дурокобривис. Нимю смяташе, че е позор, дето Аел беше пожелал да се срещне с нас, тук толкова навътре в Думнония.

На юг имаше една долина, обрасла с гора, и ние използвахме мулетата, за да донесем дърва оттам и да накладем огън, който горя ярко през цялата призрачна нощ. На хоризонта на изток се виждаха и други огньовете, което означаваше, че саксите ни бяха последвали. Беше напрегната нощ. Нашият огън се извисяваше сякаш беше Белтейн, но сенките, които пламъците хвърляха по камъните, ни изнервяха. Нимю направи предпазни заклинания около рова и това поуспокои хората ни, но вързаните коне цяла нощ цвилеха и риеха пръстта с копита. Артър предполагаше, че те надушваха бойните кучета на саксите, но Нимю беше сигурна, че около нас бродят духовете на умрелите. Нашите часовои стискаха копията си и ги вдигаха при всеки полъх на вятъра, прошумял над гробните могили, които се намираха около Камъните. Не ни обезпокои нито куче, нито дух, нито воин, но малцина от нас успяха да поспят.

Артър изобщо не спа. По едно време през нощта той ме помоли да се разходим и ние закрачихме по външния кръг на камъните. Известно време той вървя гологлав и мълчалив под ярките звезди.

– Аз съм бил тук – наруши той внезапно тишината.

– Кога, господарю? – попитах аз.

– Преди десет години. Или единадесет – повдигна той рамене сякаш броят на годините нямаше значение. – Мерлин ме доведе.

Той отново замълча и аз не казах нищо, защото от последните му думи почувствах, че това място имаше особено значение за него. И наистина беше така, защото накрая той спря и посочи сивия блок, който стоеше като олтар в центъра на каменния кръг.

– Ето там, Дерфел, Мерлин ми даде Каледфулч.

Аз погледнах към украсената с кръстосани нишки дръжка, която стърчеше от ножницата.

– Достоен дар, господарю – казах аз.

– Много тежък, Дерфел. Беше свързан с тежко бреме. – Артър ме хвана под ръка и ние отново тръгнахме. – Мерлин ми го даде при условие, че правя това, което той ми заповяда и аз се подчиних. Отидох в Беноик и научих от Бан задълженията на владетеля. Научих, че кралят е толкова добър, колкото най-бедният човек в своето кралство. Това беше

урокут на Бан.

– Това не е бил урок, който Бан е научил от собствен опит – казах аз мрачно, защото си помислих как Бан беше пренебрегнал своя народ, за да създаде разкошния Инис Трийбс. Артър се усмихна.

– Някои хора са по-добри в познанията си отколкото в делата си, Дерфел. Бан беше много мъдър, но не и практичен. А аз трябва да бъда и двете.

– Да бъдете крал? – осмелих се аз да попитам, защото подобно твърдение щеше да бъде в противоречие с всичко, което Артър беше говорил дотогава за своята цел в живота. Но Артър не се обиди от моя въпрос.

– Да бъда владетел – каза той и отново спря, загледан в легналите войници, загърнали се със своите тъмни наметала в центъра на каменния кръг. А на мен ми се струваше, че плоският камък сияе под лунната светлина или може би това беше само моето разпалено въображение.

– Мерлин ме накара да се съблека гол и да стоя на този камък цяла нощ – продължи Артър. – Валеше дъжд, духаше вятър и беше много студено. Той напяваше заклинания, а мен накара да държа меча пред себе си с протегнати ръце. Помня, че по едно време ръцете ми горяха като в огън, после се вкочаниха, но той не ми даваше да пусна Каледфулч. „Дръж го! – викаше той – дръж го!“ И аз стоях и треперех, а той призоваваше мъртвите да станат свидетели на неговия дар. И те дойдоха, Дерфел, редица след редица идваха мъртви воители с празни очи и ръждясали шлемове, които се надигнаха от Онзи свят, за да видят как ще получа меча. – Артър тръсна глава при този спомен. – Или може би просто съм сънувал тези проядени от червеи мъже. Бях млад и много впечатлителен, а Мерлин знае как да всее страх от Боговете в душата на един млад човек. Но след като ме изплаши с тълпата мъртви свидетели, той ми каза какво трябва да прави предводителят, как да намира воините, които имат нужда от водач, и как трябва да се сражава в битка. Той разкри съдбата ми, Дерфел – каза Артър и отново замълча, а лицето му изглеждаше много мрачно на лунната светлина. След това се усмихна тъжно и изведнъж изтърси – Всичко това са глупости.

Каза го толкова тихо, че едва го чух.

– Глупости ли? – попитах аз, неспособен да скрия неодобрението си.

– Аз трябва да върна Британия на нейните Богове – каза Артър с насмешка.

– И ще го направите, господарю – казах аз. Той сви рамене.

– Мерлин искаше една силна ръка, която да държи един добър меч – каза той, – но какво искат Боговете, Дерфел, не знам. Ако те искат Британия, защо съм им потрябвал аз? Или Мерлин? Нима Боговете имат нужда от хората? Или ние сме като кучета, дето лаят за господари, които не искат да ги слушат?

– Ние не сме кучета – казах аз. – Ние сме създадени от Боговете. Те трябва да са имали някаква цел, когато са ни създали.

– Така ли? Може би просто сме създадени, за да ги забавляваме.

– Мерлин казва, че сме изгубили връзката с Боговете – продължих аз да упорствам.

– Точно както Мерлин изгуби връзката с нас – каза твърдо Артър. – Ти видя как той избяга от Дурновария онази нощ, когато се върнахте от Инис Трийбс. Мерлин е прекалено зает, Дерфел. Мерлин преследва своите „Съкровища на Британия“ и не се интересува какво правим ние в Думнония. Аз бих могъл да направя за Мордред велико кралство, бих могъл да издигна справедливостта в закон, бих могъл да донеса мир и да накарам християни и езичници заедно да танцуват под лунната светлина, и Мерлин отново ще остане сляп и глух за всичко това. Защото Мерлин се интересува само от момента, в който цяла Британия ще бъде върната на Боговете, а когато този момент настъпи, той ще поиска от мен да му върна Каледфулч. Това беше неговото второ условие. Каза ми, че мога да взема меча на Боговете, само ако му го върна, когато той ми го поиска.

Той говореше с насмешка, която ме тревожеше.

– Не вярвате ли в мечтата на Мерлин? – попитах аз.

– Вярвам, че Мерлин е най-мъдрият човек в Британия – каза сериозно Артър, – и че знае много повече от онова, което аз мога изобщо да се надявам, че някога ще науча. Знам също, че моята съдба е преплетена с неговата, точно както твоята е преплетена със съдбата на Нимю, предполагам. Освен това си мисля, че Мерлин се е родил отегчен и сега иска да прави това, което правят Боговете. Да се забавлява за наша сметка. А това, Дерфел, означава, че когато дойде време да връщам Каледфулч, то ще бъде точно тогава, когато най-много ще имам нужда от него.

– И какво ще правите тогава?

– Нямам представа. Никаква представа.

Тази мисъл сякаш го развесели, защото той се усмихна, след това сложи ръка на моето рамо.

– Върви да спиш, Дерфел. Ще имам нужда от езика ти утре и не искам да пелтечиш от умора.

Оставих го и успях да дремна в сянката на сияещия камък, облян от лунната светлина, въпреки че преди това дълго лежах и мислех за онази далечна нощ, когато Мерлин е накарал Артър да държи тежкия меч до прималяване и е стоварил огромното бреме на неговата съдба върху крехките му рамене. Чудех се защо Мерлин беше избрал Артър, тъй като сега ми се струваше, че двамата бяха толкова различни. Мерлин вярваше, че хаосът може да бъде победен само ако бъдат впрегнати силите на тайнственото, а Артър вярваше в силите на човека. Може би, помислих си аз, Мерлин беше научил Артър да управлява хората, за да може той самият свободно да управлява тъмните сили. Освен това осъзнах, макар и твърде смътно, че може да дойде време, когато щеше да се наложи да избираме един от тях двамата, а това ме плашеше. Помолих се никога да не се налага такъв избор. След това заспах и спях докато изгря слънцето и освети единственият каменен стълб извън кръга, чиято сянка се простря и стигна точно до центъра на каменния кръг, където ние пазахме парите на кралството за откупа.

Пихме вода, хапнахме твърд хляб, закопчахме коланите с мечовете на кръста и след това пръснахме златото върху росната трева пред каменния олтар.

– Какво ще попречи на Аел да вземе златото и въпреки това да продължи войната? – попитах аз Артър, докато чакахме пристигането на саксите. В края на краищата, Аел и друг път беше взимал злато от нас и това не му беше попречило да изгори Дурокобровис.

Артър сви рамене. Той беше облякъл резервната си ризница – римска изработка – която беше очукана и белязана от множество битки. Той я носеше върху едно от своите бели наметала.

– Нищо – отвърна Артър – освен малкото чест, която може би има. Затова ние трябва да му предложим нещо повече от злато.

– Повече? – повторих аз, учуден, но Артър не отговори, защото на озареният от слънцето хоризонт на изток се появиха саксите.

Идваха подредени в дълга колона, която обхвана целия хоризонт. Те биеха своите бойни тъпани, а копиеносците вървяха в боен ред, но на оръжията им бяха закачени листа, което означаваше, че за момента идваха с мир. Аел вървеше начело. Той беше първият „бретуалда“, с когото щях да се запозная, до края на живота си щях да срещна само още един. Вторият щеше да се появи по-късно и щеше да ни създаде много повече неприятности, но засега и Аел ни създаваше достатъчно грижи. Той беше висок човек с открито твърдо лице и тъмни очи, които скриваха мислите му. Той имаше черна брада, бузите му бяха набраздени от

белези, получени в битки, а на дясната му ръка липсваха два пръста. Аел носеше черна дреха с кожен колан, кожени ботуши, железен шлем, от който стърчаха рога на бик, а върху всичко това беше сложил наметка от мечка кожа (с напредването на деня ставаше все по-горещо, така че по едно време Аел свали тази помпозна дреха). За щандарт му служеше един нащипан с кръв череп на бик, забучен на копие.

Войската му беше от двеста, двеста и няколко души и повече от половината водеха огромни бойни кучета, вързани с кожени ремъци. Зад войниците вървеше една тълпа от жени, деца и роби. Саксите бяха много повече от нас, но Аел беше обещал да не ни напада, поне докато реши съдбата ни. Хората му изобщо не се държаха враждебно. Те спряха отвъд рова, а Аел, заедно със своите съветници, един преводач и двама магьосници, влезе в кръга, за да се срещне с Артър. Магьосниците бяха намазали косите си с изпражнения и бяха оформили кичури, които след като бяха изсъхнали, стърчаха на всички страни. На раменете магьосниците имаха раздърпани наметала от вълчи кожи. Като се завъртяха наоколо да правят своите заклинания, от боядисаните им тела сякаш наизскачаха вълчи муцуни, крака и опашки. Те крещяха заклинанията си и приближаваха, като с това унищожаваша всяка магия, която евентуално бяхме направили срещу техния вожд. Нимю клекна зад нас и започна да напява противозаклинания.

Двамата предводители се измериха с поглед. Артър беше по-висок, а Аел по-широкоплещест. Лицето на Артър беше поразително, но лицето на Аел беше ужасяващо. В него безпогрешно можеше да разпознаеш лицето на човек, дошъл отвъд морето, за да създаде свое кралство в чуждата земя. И той беше създал това кралство благодарение на своята свирепа жестокост.

– Би трябвало да те убия сега, Артър – каза той, – така ще имам един враг по-малко.

Неговите магьосници, голи под проядените от молците вълчи кожи, клекнаха зад него. Единият задъвка пръст, а другият извъртя очи, когато Нимю, свалила превръзката от празното си око, изсъска срещу тях. Борбата между Нимю и сакските магьосници беше лична война, на която предводителите на обръщаха внимание.

– Може би ще дойде време, Аел – каза Артър, – когато ние с теб ще се срещнем на бойното поле. Но засега ти предлагам мир.

Очаквах донякъде, че Артър ще се поклони на Аел, който, за разлика от Артър, беше крал, но Артър се държеше с бретуалдата като с равен и Аел приемаше това без възражения.

– Защо? – попита направо Аел. Той не си служеше със заобикалки, докато ние, британите, обичахме предисловията. Веднага забелязах тази разлика между нас и саксите. Британите мислеха със заобикалки, мисълта им следваше сложни извивки, подобно на сложните плетеници в техните бижута, а саксите бяха пряма и груба, също като тежките златни брошки и недодяланите огърлици, които правеха. Британите рядко започваха да говорят направо по въпроса, който ги интересуваше – първо се въртяха около него, намекваха, подсказваха, винаги търсейки заобиколни пътища към целта. Саксите пет пари не даваха за този изтънчен подход. Веднъж Артър ми заяви, че и на мен ми е присъща тази сакска прямота, но си мисля, че го каза като комплимент.

Артър не отговори на въпроса на Аел.

– Мислех, че вече бяхме постигнали мир помежду си. Имахме споразумение, подпечатано със злато.

Аел с нищо не показва някакво притеснение затова, че беше нарушил мира. Той само сви рамене, сякаш това беше дребно нещо.

– Щом едното споразумение се е провалило, защо си дошъл да плащаш за друго? – попита той.

– Защото съм скаран с Горфидид – отговори Артър, възприемайки прямотата на сакса, – и аз търся твоята помощ в тази кавга.

Аел кимна.

– Но ако аз ти помогна да разгромиш Горфидид, ще увеличи силата ти. Защо трябва да правя това?

– Защото ако не го направиш, Горфидид ще разгроми мен, и тогава той ще бъде по-силен.

Аел се засмя и разкри развалените си зъби.

– Какво го интересува кучето, кой от двата плъха ще убие? – попита той. При превода на последното изречение аз замених плъховете с елени. Стори ми се по-тактично. Забелязах, че преводачът на Аел не ме издаде на своя господар.

– Нищо – съгласи се Артър, – но елените не са еднакви. – (Преводачът на Аел каза, че плъховете не са еднакви и аз не казах нищо на Артър.) – В най-добрият случай, лорд Аел – продължи Артър, – аз запазвам Думнония и правя Поуис и Силурия мои съюзници. Но ако Горфидид победи, той ще обедини срещу теб Елмет, Регед, Поуис, Силурия и Думнония.

– Но на твоя страна ще имаш и Гуент – каза Аел. Той очевидно беше умен мъж.

– Така е, но и Горфидид ще спечели подкрепата на Гуент, когато се

стигне до война между брити и сакси.

Аел изръмжа. Сегашното положение, при което британите се биеха помежду си, беше в негова полза, но той знаеше, че накрая британите ще спрат да воюват помежду си. И тъй като сега изглеждаше, че Горфидид е на път скоро да сложи край на тези войни, предложението на Артър даваше възможност на Аел да продължи конфликта между своите врагове.

– И какво искаш от мен? – попита той. Неговите магьосници в това време подскачаха на четири крака като огромни скакалци, а Нимю подреждаше камъчета на земята. Очертаната с камъчетата фигура изглежда разтревожи двамата магьосници, защото те започнаха да надават уплашени викове. Аел не им обърна внимание.

– Искам да дадеш на Думнония и на Гуент три луни мир – каза Артър.

– Така значи, ти просто искаш да купиш мир, а? – изрева Аел и то така, че дори Нимю се стресна. Саксът махна с ръка към своите хора, налякали заедно с жените, кучетата и робите си отвъд плиткия ров.

– Какво прави една войска по време на мир? Кажете ми! Аз съм им обещал нещо повече от злато. Обещах им земя! Обещах им роби! Обещах им британска кръв, а ти ми предлагаш мир. – Аел плю. – В името на Тор, Артър, аз ще ти дам мир, защото просто ще те убия, а моите хора ще се изреждат при жена ти. Такъв ще бъде моят мир! – Той отново плю на земята, после погледна към мен. – Кажете на твоя господар, куче – каза той, – че половината от моите хора току що са пристигнали с лодките. Те не са събирали зърно и няма с какво да се изхранват през зимата. Не можем да ядем злато. Ако не вземем земя и зърно, ще умрем от глад. За какво му е на гладния човек мир?

Аз преведох на Артър думите, без най-грубите обиди.

Лицето на Артър се сви като от удар. Аел забеляза това, реши, че е знак за слабост и презрително се извърна.

– Ще ти дам два часа преднина, червей такъв – викна той през рамо, – след това ще тръгна след теб.

– Рате – каза само Артър, без дори да изчака да му преведа заплахата на Аел.

Саксът се обърна. Нищо не каза, само се взря в лицето на Артър. Вонята на неговата мечка кожа беше отвратителна – смесица от миризмите на пот, изпражнения и мас. Той продължаваше да мълчи и да чака.

– Рате – повтори Артър, – кажи му, че може да превземе Рате. Кажете му, че там има всичко, което той иска. Кажете му, че земята, която този

град пази, е негова.

Рате беше крепостта, която пазеше източната граница на Горфидид със саксите и ако Горфидид изгубеше тази крепост, саксите щяха да се придвижат двадесет мили по-навътре в Поуис.

Преведох. Отне ми известно време, докато обясня местоположение-то на Рате на Аел, но накрая той разбра. Не беше доволен, изглежда защото Рате беше здрава римска крепост, която Горфидид допълнително беше укрепил с масивен земен насип.

Артър обясни, че Горфидид беше изтеглил оттам най-добрите си копиеносци, за да ги включи в армията, която събираше, за да нападне Гуент и Думнония. Нямахме нужда да обяснява, че Горфидид беше поел този риск само, защото вярваше в мира, който беше купил от Аел, мир, който Артър сега искаше да разруши. Артър съобщи, че една християнска общност в Рате беше построила манастир в непосредствена близост до наземното укрепление на крепостта и че монасите бяха пробили вход в укреплението, за да могат по-лесно да влизат и да излизат от своята обител. Командващият на крепостния гарнизон, който беше един от малкото християни във войската на Горфидид, беше дал благословието си за построяването на този манастир.

– Откъде знае всичко това? – попита ме Аел.

– Каж ми, че съм довел с мен един човек, един човек от Рате, който знае как може да се влезе в манастира и който е готов да им стане водач. Каж ми, че единственото, което искам, е да пощадят живота на този човек.

Тогава разбрах, кой е бил непознатият, който вървеше до Хигуид. Разбрах също така, че още преди да тръгнем от Дурновария Артър е знаел, че ще трябва да пожертва Рате.

Аел поиска да научи нещо повече за предателя и Артър му разказа как човекът напуснал Поуис и дошъл в Думнония, за да търси отмъщение, тъй като жена му го беше изоставила заради един от офицерите на Горфидид.

Аел поговори със своите съветници, докато двамата му магьосници ломотеха нещо срещу Нимю. Един от тях насочи към нея човешка бедрена кост, но Нимю само плю. Това сякаш приключи войната между тях, тъй като двамата магьосници се оттеглиха, а Нимю стана и изтупа ръцете си. Съветниците на Аел започнаха да се пазарят с нас. По едно време те настояха да им предадем всичките си бойни коне, но в замяна Артър поиска всичките им бойни кучета. Накрая, вече беше следобяд, саксите приеха предложението за Рате и златото на Артър. Това беше

може би най-голямото съкровище предавано от британите на някой сакс, но Аел настоя да вземе и двама заложници, които обеща да освободи, след като се увери, че Артър и Горфидид не са му поставили капан в Рате. Той посочи наслуки двама от воините на Артър – бяха Балин и Ланвал.

Вечерта ядохме заедно със саксите. Бях любопитен да видя от близо тези мъже, които бяха мои братя по рождение. Дори се страхувах, че ще почувствам зова на кръвта, но всъщност ми се видяха отблъскващи. Подхвърлях си груби шегги, маниерите им бяха просташки, а от миризмата на увитите им в кожи тела ми приляваше. Някои от тях ми се подиграваха, като твърдяха, че приличам на техния крал Аел, но аз не виждах никаква прилика между плоските груби черти на Аел и онова, което си мислех, че представлява собственото ми лице. Накрая Аел се озъби на нескъпопаните шегаджии и те млъкнаха. Саксът втренчи студен поглед в мен и ме помоли да поканя хората на Артър да споделят неговата вечеря от огромни печени късове месо. Ядохме месото без да си сваляме ръкавиците, дърпахме със зъби горещото месо, а кървият сок капеше по брадите ни. Ние им дадохме медовина, те ни дадоха пиво. Имаше няколко пиянски сбивания, но никой не беше убит. Аел, както и Артър, остана трезв, но двамата магьосници на бретуалдата така се напиха, че заспаха в собствения си бълвоч. Аел ни обясни, че и двамата са луди, които чуват Боговете. Той имал и други жреци, които били нормални, но се смятало, че лудите притежават особена сила, която можело да потрѣбва на саксите.

– Страхувахме се, че ти може да доведеш Мерлин – каза Аел.

– Мерлин сам е господар на себе си – отвърна Артър, – но това е негова жрица – посочи той към Нимю, която беше вперила единственото си око в сакса.

Аел направи някакъв жест, който вероятно беше неговият знак против зло. Той се страхуваше от Нимю заради Мерлин, а това беше добре да се знае.

– Но Мерлин е в Британия, нали? – попита Аел с безпокойство.

– Така казват някои – отговорих аз вместо Артър, – но други твърдят обратното. Кой знае? Може и да е някъде там в тъмното – погледнах аз към черната нощ около нас.

Аел срѣга с дръжката на копието си единия от своите магьосници. Човекът изскимтя жалостиво и Аел сякаш остана доволен от този звук, като че ли това беше достатъчно, за да го предпази от всяка неприятност. Бретуалдата беше окачил на врата си кръста на Сенсъм, а неговите

хора носеха тежките златни огърлици, които бяхме взели от Инис Уидрин. По-късно същата нощ, когато повечето сакси шумно хъркаха, ние разговаряхме с някои от техните роби, които ни разказаха как бе паднал Дурокобровис и как принц Гърийнт бил пленен жив и измъчван до смърт. Артър се разплака. Никой не беше познавал Гърийнт отблизо, но той беше скромен човек, без амбиции, който беше направил всичко възможно да задържи нарастващите сили на саксите. Някои роби ни молеха да ги вземем с нас, но ние не можехме да направим това, защото не смеехме да обидим своите домакини.

– Един ден ще се върнем за вас – обеща Артър на робите – Ще се върнем.

Саксите си тръгнаха на другия ден следобяд. Аел настоя ние да останем още една нощ преди да напуснем Камъните, защото искаше да бъде сигурен, че няма да го последваме. Аел отведе със себе си Балин, Ланвал и човека от Поуис. Артър се допита до Нимю дали Аел ще съдържа думата си. Тя кимна с глава – сънувала, че саксите връщат нашите заложници.

– Но кръвта на Рате ще тежи на твоята съвест – каза тя злокобно.

Пригответе се за нашето собствено пътуване и зачакахме следващото утро. Артър винаги се чувстваше зле, когато беше принуден да бездейства, затова, когато се свечери, той помоли Сеграмор и мен да отидем до горите на юг. В началото като че ли вървахме безцелно, но накрая Артър спря под един огромен дъб, по който висяха дълги сиви лишеи.

– Чувствам се омърсен – каза той. – Не успях да спазя клетвата си към Беноик, сега купувам смъртта на стотици брити.

– Ти не можеше да спасиш Беноик – каза аз твърдо.

– Страна, която купува поети, вместо копиеносци, не заслужава да оцеее – добави Сеграмор.

– Няма значение дали съм могъл да я спася или не – каза Артър. – Аз дадох клетва на Бан и не я спазих.

– Ако на някой къщата му изгаря до основи, той няма да хукне да гаси пожара у съседите – каза Сеграмор. Неговото черно лице, непроницаемо като лицето на Аел, бе омагьосало саксите. Мнозина от тях се бяха сражавали срещу него през последните години и вярваха, че той беше някакъв демон, повикан от Мерлин. Артър се беше възползвал от тези страхове и беше намекнал, че ще остави Сеграмор да пази новата граница. Всъщност Артър щеше да вземе Сеграмор в Гуент, защото щеше да има нужда от най-добрите си мъже във войната с Горфидид.

– Ти не беше в състояние да спазиш клетвата си към Беноик – продължи Сеграмор, – така че Боговете ще ти простят.

Сеграмор имаше много прагматична представа за Боговете и хората и това беше една от неговите силни страни.

– Боговете може и да ми простят – каза Артър, – но аз не мога да си простя. А сега плащам на саксите, за да убиват брити. – Само при мисълта за това Артър потръпна. – Снощи си пожелах Мерлин да беше тук – каза той, – за да знам, че той би одобрил това, което правим.

– Разбира се, че би одобрил – казах аз. Нимю не приемаше жертвата на Рате, но тя винаги е била по-чиста от Мерлин. Тя разбра, че е необходимо да се плати на саксите, но беше отвратена от мисълта да плащаме с британска кръв, пък била тя и на наши врагове.

– Всъщност няма никакво значение какво мисли Мерлин – каза Артър гневно. – Не би имало значение дори ако всеки жрец, друид или менистрел в Британия са съгласни с мен. Когато искаш благословия от някой друг, ти просто се опитваш да избягаш от отговорност. Нимю е права, аз ще нося отговорността за всички убити в Рате.

– Какво друго можеше да направиш? – попитах аз.

– Ти не разбираш, Дерфел – каза Артър мрачно, като че ли ме обвиняваше, но всъщност обвиняваше себе си. – Винаги съм знаел, че Аел ще поиска нещо повече от злато. Това са сакси! Те не искат мир, искат земя! Знаех това, иначе защо щях да мъкна с нас онзи нещастен човек от Рате? Още преди Аел дори да се сети да поиска, аз бях готов да дам, а колко мъже ще трябва да умрат, заради моята далновидност? Триста? А колко жени ще бъдат отведени в робство? Колко деца? Колко семейства ще бъдат разбити? И за какво? За да докажа, че аз съм по-добър предводител от Горфидид? Струва ли си заради мен да пострадат толкова много хора?

– Те ще страдат, за да запазят престола за Мордред – казах аз.

– Още една клетва! – каза Артър мрачно. – Всички тези клетви, които трябва да спазваме! Дал съм клетва на Утър да поставя внука му на трона, дал съм клетва на Лиодиган да му върна Хенис Уирън.

Артър замълча изведнъж и Сеграмор ме погледна тревожно, защото и двамата чувахме за първи път за тази клетва, която щеше да ни застави да се бием срещу Диурнач, страшния ирландец, краля на Лейн, превзел кралството на Лиодиган.

– И сред всички хора – каза Артър нещастен, – аз съм този, който най-лесно нарушава клетвите си. Наруших клетвата си към Бан, наруших и клетвата си пред Сийнуин. Горката Сийнуин.

За първи път чувахме Артър така открито да съжалява за нарушено обещание. Преди това мислех, че Гуинивийър блести като ярко слънце в душата на Артър, затъмнило бледото сияние на Сийнуин до такава степен, че тя бе изчезнала от съзнанието му. Но се оказа, че споменът за поуйската принцеса все още гложди съвестта на Артър. Измъчваше го точно както мисълта за съдбата на Рате.

– Може би трябва да ги предупредим – каза той.

– И да загубим зложниците ли? – попита Сеграмор.

Артър тръсна глава.

– Ще предложа себе си в замяна на Балин и Ланвал.

И точно това мислеше да направи. Бях сигурен. Угризенията бяха толкова мъчителни, че той отчаяно търсеше начин да развърже този възел, в който бяха сплетени съвест и дълг, беше готов да го направи дори с цената на собствения си живот.

– Мерлин би ми се присмял сега – каза той.

– Така е – казах аз. Съвестта на Мерлин, ако изобщо съществуваше, служеше само като показател за това как разсъждаваха по-низшите хора и така подтикваше Мерлин да се държи по най-неочакван начин. Съвестта на Мерлин беше средство за забавление на Боговете. Съвестта на Артър беше бreme.

Сега той втръчено гледаше в обраслата с мъх земя под сянката на дъба. Денят потъваше в мрак, душата на Артър също. Наистина ли се беше изкушил да зареже всичко? Да отиде до крепостта на Аел и да предложи своя живот в замяна на живота на хората в Рате? Мисля, че за момент беше решил точно това. Но после в него се надигна коварната логика на неговата амбиция и подобно на приливната вълна, която заливаше пясъците на Инис Трийбс, удави отчаянието.

– Преди сто години – каза той бавно – на тази земя е царял мир. Справедливост. Мъжете са разчиствали горите, уверени, че техните внуци ще живеят и ще обработват земята. Но тези внуци са мъртви, убити от саксите или от своите. Ако не направим нищо, хаосът ще продължи да се разпростира, докато не остане нищо друго освен саксите и техните ненормални магьосници. Ако Горфидид победи, той ще вземе богатствата на Думнония, а ако победа аз, аз ще прегърна Поуис като брат. Ненавиждам това, което правим, но само ако го направим, ще можем да въведем ред – каза Артър и погледна и двама ни. – Ние всички сме поклонници на Митра, така че вие можете да станете свидетели на клетвата, която ще направя пред Него.

Артър замълча. Той беше започнал да мрази клетвите и свързаните

с тях задължения, но състоянието му след онази среща с Аел беше такава, че той беше готов да поеме бремето на нова клетва.

– Намери ми един камък, Дерфел – заповяда той.

Аз изрових с крак един камък, изчистих пръстта от него. След това по искане на Артър надрасках върху камъка с върха на ножа името на Аел. Артър изрови със своя нож дълбока дупка до ствола на дъба и се изправи.

– Заклевам се – каза той, – че ако оцелея след битката с Горфидид, ще отмъстя за невинните души в Рате, които осъдих на смърт. Аз ще убия Аел. Ще унищожа и него и хората му. Ще нахраня гарваните с тях, а богатствата им ще раздам на децата на Рате. Вие двамата сте свидетели на моята клетва, и ако не я изпълня, вие ще бъдете освободени от клетвата си за вярност към мен. – Артър пусна камъка в дупката и тримата го зарихме с изровената пръст. – Дано Боговете ми простят за смъртта, която днес посях – каза Артър.

След това тръгнахме да посеем още.

* * *

На път за Гуент минахме през Кориниум. Айлийн още живееше там. Артър видя синовете си, но не прие майка им. Не искаше слуховете за подобна среща да стигнат до Гуинивиър и да я наранят. Все пак той ме изпрати да занеса на Айлийн една емайлирана сребърна брошка, на която беше изобразено животно подобно на заек, само че с по-къси крака и уши. Тя ме прие любезно, но когато видя подаръка на Артър само сви рамене. Тази брошка беше от съкровището на Сенсъм, но Артър я беше платил с монети от собствената си кесия.

– Той имаше желание да ти прати нещо по-хубаво – предадох аз думите на Артър, – но за съжаление сега трябва да даваме най-красивите бижута на саксите.

– Едно време – каза горчиво тя, – Артър ми прашаше подаръци, защото изпитваше любов, а не чувство на вина.

Айлийн все още беше поразителна жена, въпреки че косата ѝ беше посребряла, а очите ѝ бяха потъмнели от тъгата на примирението. Тя беше облечена в дълга вълнена рокля в син цвят, а косата ѝ бе сплетена и завъртяна на охльови над ушите. Айлийн хвърли поглед на странното емайлирано животно.

– Какво мислиш е това? – попита ме тя. – Не е заек. Може ли да е котка?

– Сеграмор казва, че е заек. Той бил виждал такива зайци в

Кападокия, макар че ако ме питате къде е това място, няма да мога да отговоря.

– Ти не трябва да вярваш на всичко, което ти разправя Сеграмор – подразни ме Айлийн, докато си закачаше брошката на гърдите. – Имам скъпоценности като кралица – добави тя като ме поведе към малката градина на своята римска къща, – но все още съм робиня.

– Артър не ви ли върна свободата? – попитах аз, поразен.

– Тревожи се, че ще се върна в Арморика. Или ще отида в Ирландия и ще отведа синовете му далеч от него. – Айлийн сви рамене. – Когато момчетата навършат пълнолетие, Артър ще ми върне свободата и знаеш ли какво ще направя тогава? Ще си остана тук, точно тук – вдигна ръка тя към един стол, поставен под сянката на лозата. – Изглеждаш по-възрастен – каза тя и ми наля сламеножълто вино от една бутилка облечена с плетени върбови клонки. – Разбрах, че Люнет те е изоставила? – попита тя и ми подаде рога, пълен с вино.

– Просто се разделихме.

– Чувам, че сега била жрица на Изиди – каза Айлийн с насмешка. – Много неща стигат до мен от Дурновария, но на мен не ми се ще да вярвам наполовина на онова, което чувам.

– Какво толкова лошо има в новините, които стигат до тук? – попитах аз.

– Ако не знаеш, Дерфел, по-добре е да не узнаваш. – Айлийн отпи малко вино и смръщи вежди, сякаш вкусът не ѝ хареса. – Артър така прави. Никак не обича лошите новини. Той дори вярва, че в близнаците има нещо добро.

Беше повече от странно една майка да говори така за синовете си.

– Сигурен съм, че у тях има нещо добро – казах аз.

Тя ме погледна и се умихна.

– Момчетата не са станали по-добри от преди, Дерфел, а те никога не са били добри. Те негодуват срещу баща си. Смятат, че трябва да бъдат принцове и се държат като принцове. В този град няма беля, в която те да не са замесени. А ако се опитам да ги вразумя, тя ме наричат „курва“.

Айлийн натроши парче сладкиш и хвърли трохите на подскачащите наоколо врабчета. В другия край на двора един слуга чистеше с метла от клони и тя му заповяда да ни остави сами. След това ме попита за войната и аз се опитах да скрия своя песимизъм по отношение на огромната армия на Горфидид.

– Не може ли да вземеш Амхар и Лохолт със себе си? – попита ме

Айлийн след малко. – Може пък да станат добри войници.

– Ами ако баща им мисли, че те не са дорасли за войници?

– Чудя се дали изобщо мисли за тях. Той им праща пари. Но мен ако питаш, по-добре да не им праща. – Айлийн прокара пръсти по брошката и смени темата – Всички християни в града разправят, че Артър е обречен.

– Още не, лейди.

Тя се усмихна.

– Това няма да трае дълго, Дерфел. Хората подценяват Артър. Те виждат добротата му, чуват любезните му думи, свикнали са с приказките му за справедливост, но никой не знае, дори и ти, Дерфел, какво гори вътре в него.

– И какво е то?

– Амбиция – каза тя просто, след това се замисли за миг. – Неговата душа – продължи тя, – е колесница, теглена от два коня – амбицията и съвестта. Но запомни думите ми, Дерфел, амбицията е впрегната отзад и винаги ще тегли повече. А той е способен, много способен. – Тя тъжно се усмихна. – Само го наблюдавай, Дерфел, когато изглежда в безизходица, когато всичко е против него, той ще удиви всички ви. Виждала съм това и друг път. Той ще победи, но след това конят на съвестта ще дръпне юздите и Артър както обикновено ще направи грешката да прости на своите врагове.

– Това лошо ли е?

– Не става въпрос дали е добро или лошо, Дерфел, а дали е практично. Ние ирландците знаем едно нещо със сигурност – когато простиш на един враг, ще трябва отново и отново да се биеш с него. Артър смесва морал с власт и превръща тази смес в нещо още по-опасно с вярата си в доброто у хората, дори най-лошите. Точно затова, запомни думите ми, затова той никога няма да постигне мир. Той мечтае за мир, говори за мир, но винаги ще има врагове и причина за това е неговата собствена доверчива душа. Освен ако Гуинивийър не промени отношението му към хората. А тя може да го направи. Знаеш ли на кого ми напомня тази жена?

– Не знаех, че си я виждала – казах аз.

– Не съм. И онази личност, на която тя ми напомня, също не съм виждала. Но чувам много неща, а и познавам Артър много добре. От това, което знам, мога да кажа, че Гуинивийър прилича на майка му – паразитна и силна. Предполагам, че той би направил всичко, за да й угоди.

– Дори с цената на своята съвест?

Този въпрос накара Айлийн да се усмихне.

– Ти би трябвало да знаеш, Дерфел, че някои жени винаги искат техните мъже да плащат неимоверна цена. Колкото повече плаща мъжът, толкова по-достойна е жената. А аз подозирам, че Гуинивиър има високо мнение за себе си. Така и би трябвало. Всички трябва да ценим себе си – добави тя тъжно и стана от стола. – Кажи му, че го обичам – каза ми тя, докато се връщахме към къщата, – и го помоли от мое име да вземе синовете си във войската.

Артър не пожела да ги вземе.

– Дай им още една година – каза ми той, когато си тръгнахме на следващата сутрин. Той беше обядвал с близнаците и им беше дал някои малки подаръци, но всички забелязахме колко мрачно Амхар и Лохолт приеха вниманието на баща си. Артър също забеляза и затова беше много кисел, когато поехме на запад.

– Децата, родени от невенчана майка – каза той след дълго мълчание, – са с ограбена душа.

– А твоята душа, господарю? – попитах аз.

– Кърпя я всяка сутрин, Дерфел, парче по парче. – Артър въздъхна. – Ще трябва да отделя повече време на Амхар и Лохолт, но само Боговете знаят откъде да го взема това време, защото след четири-пет месеца ще стана отново баща. Ако съм жив – добави той мрачно.

Значи Люнет беше права. Гуинивиър наистина беше бременна.

– Радвам се за теб, господарю – казах аз, въпреки че тогава си мислех за онова, което ми беше казала Люнет – че Гуинивиър изобщо не се радва на състоянието си.

– И аз се радвам за себе си! – засмя се Артър, беше победил мрачното си настроение. – Радвам се и за Гуинивиър. Ще бъде добре за нея. А след десет години, Дерфел, Мордред ще заеме трона си и ние с Гуинивиър ще можем да си намерим някое щастливо място, където да отглеждаме нашите крави, деца и прасета! Тогава ще бъда щастлив. Ще науча Ламрей да тегли каруца и ще използвам Екскалибур като остен за воловете, докато ора.

Опитах се да си представя Гуинивиър като жена на земеделец, дори като богата жена на земеделец, но не успях.

От Кориниум отидохме в Глевум. След това прекосихме река Севърн и тръгнахме през централните територии на Гуент. Бяхме чудесна гледка. Артър нарочно яздеше с вдигнати щандарти, а конниците му бяха облечени в ризници и с пълно бойно снаряжение. Пътувахме така, защото искахме да внушим увереност на местните хора. Те бяха толкова

обезверени и изплашени, че се нуждаеха от това. Всеки тук мислеше, че Горфидид ще спечели и въпреки че беше време за жътва, всички бяха много мрачни. На едно място селяни вършееха с бухалките си и вместо да звучи както обикновено веселата песен, която им помагаше да удрят в ритъм, певецът напяваше Жалбите на Есилт. Забелязахме също, че от всяка вила, къща и къщурка бяха изчезнали всички ценни предмети. Бяха скрити, вероятно заровени, така че войниците на Горфидид нямаше да могат да оставят населението без нищо.

– Къртиците пак забогатяха – каза Артър навъсено.

Само Артър не беше облякъл своята красива ризница.

– Тя е у Морфанс – каза ми той, когато го попитах защо си беше облякъл резервната ризница. Морфанс беше грозният войн, който се беше сприятелил с мен на пира след пристигането на Артър в Каер Кадарн преди толкова много години.

– У Морфанс ли? – попитах аз удивен. – Как успя Морфанс да заслужи такъв подарък?

– Не съм му я подарил, Дерфел. Дадох му я само на заем. През последните дни той непрекъснато язди облечен с нея близо до хората на Горфидид. Те мислят, че аз вече съм там и може би затова утихнаха. Поне досега нямаме вести за нови нападения.

Разсмях се при мисълта, че зад забралото на белия шлем на Артър се крие грозното лице на Морфанс. Но изглежда измамата наистина беше подействала, защото когато се присъединихме към крал Тюдрик при римската крепост Магнис, врагът още не беше излизал в атака от своите крепости, разположени сред хълмовете на Поуис.

Тюдрик беше облякъл красивата си римска ризница, но изглеждаше почти като старец. Косата му беше посивяла и гърбът му се беше привел – нещо, което не бях забелязал последния път, когато го видях. Той само изсумтя като научи новината за мира с Аел. Но после се опита да бъде по-учтив.

– Добра новина – каза той, след това потърка очи и добави, – макар Бог да ми е свидетел, че Горфидид никога не се е нуждаел от помощта на саксите, за да ни бие. Той има толкова много войници.

Римското укрепление направо кипеше. Оръжейници коваха върхове за копия, а всички ясенови дървета на мили наоколо бяха изсечени за дръжки на копия. На всеки час пристигаха каруци пълни с току що прибрано зърно и хлебарските пещи горяха непрекъснато, както и пещите на ковачите, така че над крепостта денонощно се извиваха стълбове дим. Но въпреки новата реколта войската, която непрекъснато

растеше, пак беше гладна. Повечето копиеносци лагеруваха извън стените на крепостта, някои бяха на мили от града и постоянно се спореше за разпределението на твърдо опечения хляб и сухия боб. Други подразделения се оплакваха, че водата им била замърсявана от отходните места на войнишките лагери, разположени по-нагоре по течението на потока. Имаше болести, глад и дезертъори. Всичко това говореше, че нито Тюдрик, нито Артър някога се бяха сблъскали с проблемите, които възникват пред военачалниците на такива големи войски.

– Да, но ако ние имаме проблеми – каза ведро Артър, – представете си грижите на Горфидид.

Моите копиеносци, все още под командването на Галахад, лагеруваха на осем мили северно от Магнис. Там офицерът на Тюдрик, Агрикола, наблюдаваше отблизо хълмовете по границата между Гуент и Поуис. Изпитах истинско щастие, когато отново видях шлемовете с вълчите опашки. След поразителните настроения на гуентските селяни, изведнъж се почувствах добре като си помислих, че тук, поне, имаше мъже, които никога нямаше да бъдат бити. Нимю дойде с мен и моите хора се струпаха около нея. Искаха тя докосне върховете на копията и на мечовете им, за да им даде сила. Забелязах, че дори християните искаха оръжието им да бъде докоснато от нейната езическа ръка. Тя вършеше работата на Мерлин. Воините знаеха, че Нимю беше дошла от Острова на мъртвите и смятаха, че силата ѝ беше едва ли не колкото силата на нейния учител.

Агрикола ме прие в една палатка. За първи път виждах палатка. Беше много хубаво нещо с висок централен стълб и четири кола в ъглите, които поддържаха лънен балдахин. Балдахинът пропускаше слънчевата светлина, така че посивялата коса на Агрикола изглеждаше странно жълта. Той беше със своята римска ризница, седнал пред една маса, покрита с пергаменти. Агрикола беше суров човек и ме поздрави сякаш се бяхме видели вчера, но все пак си разреши да похвали моите хора.

– Те са уверени. Но враговете също са уверени, а са много повече от нас – добави той мрачно.

– Колко? – попитах аз.

Агрикола като че ли се обиди от моята прямота, но аз вече не бях момчето, което някога за първи път срещна големия военачалник на Гуент. Имах право да знам какво очакваше хората ми. Или може би Агрикола не се обиди от моята прямота, а просто не искаше да си спомня за преимуществото на врага. Накрая обаче ми каза всичко.

– Според нашите шпиони – каза той, – Горфидид е събрал

шестотин копиеносци от своето собствено кралство. Гундлеус е довел още двеста и петдесет от Силурия, а може и повече. Ганвал от Елмет е изпратил двеста души, а само Бог знае колко мъже без господар са отишли под знамето на Горфидид заради дял от плячката.

Мъжете без господар бяха мошеници, заточеници, убийци и диваци, които се присъединяваха към някоя войска заради плячката, която можеха да вземат след битка. Такива мъже бяха страшни в сражение, защото нямаха какво да губят, а можеха само да спечелят. Съмнявах се, че на наша страна имаше много от тези авантюристи, не само защото се очакваше да загубим, но защото и Тюдрик, и Артър не обичаха такива мъже. Все пак, колкото и странно да е, повечето от най-добрите воители на Артър някога са били точно такива мъже без господари. Воители като Сеграмор се бяха сражавали в римските войски, които били разбити от ордите на езичниците в Италия и на младия Артър му беше дошла гениалната идея да впрегне силата на тази самотни мъже в една войска.

– Има и друго – продължи злокобно Агрикола. – Кралят на Корновия също е изпратил воители, а вчера чухме, че Енгас Мак Ейрем от Демедия е дошъл с една войска Черни щитове – около сто човека, вероятно. А според едно друго сведение мъжете от Гуинед също ще се присъединят към Горфидид.

– Опълченци ли? – попитах аз.

Агрикола сви рамене.

– Пет-шестотин. А може би хиляда. Но те няма да дойдат преди края на жътвата.

Започнах да съжалявам, че попитах за броя на враговете.

– А ние колко сме?

– Сега след като Артър дойде... – Агрикола замълча за момент. – Седемстотин копия.

Нищо чудно, помислих си аз, че хората в Гуент и Думнония заравят съкровищата си и шепнат, че Артър трябва да напусне Британия. Трябваше да се сражаваме с цяла орда.

– Ще ти бъда благодарен – каза Агрикола кисело, сякаш мисълта за проява на благодарност бе свършено чужда на неговото мислене, – ако не разтръбваш наляво и надясно това, което ти съобщих. И без това имаме много дезертъори. Ако станат повече, направо можем да изкопаем собствените си гробове.

– Сред моите хора няма дезертъори – каза аз твърдо.

– Няма – съгласи се той, – все още.

Агрикола стана и взе късия си римски меч, който висеше на един от

коловете на палатката, след това спря за момент на изхода и хвърли поглед към поуиските хълмове.

– Хората разправят, че ти си приятел на Мерлин – каза той.

– Да, лорд Агрикола.

– Той ще дойде ли?

– Не знам.

Агрикола изсумтя.

– Моля се да дойде. Тази войска има нужда от някой, който да й влее малко разум. Довечера всички офицери са свикани в Магнис. Военен съвет – каза той мрачно, сякаш знаеше, че подобни съвети, създаваха повече разпри, отколкото разбирателство. – Бъди там при залез слънце.

С мен дойде и Галахад. Нимю остана с моите хора, защото нейното присъствие им внушаваше увереност. А аз бях доволен, че не дойде с мен, защото съветът беше открит с молитва, произнесена от епископ Конрад от Гуент. А той беше толкова обзет от пораженчески настроения, че помоли своя Бог да ни даде сила да посрещнем могъщия враг. Галахад беше разперил ръце като всички християни на молитва и мърмореше заедно с епископа, а ние езичниците ръмжихме, че няма да се молим за сила, а за победа. Мислех си, че сред нас трябваше да има друиди, но Тюдрик беше християнин и не ползваше услугите на друиди, а Бализ (старецът, който беше присъствал на провъзгласяването на Мордред за крал) беше умрял през първата зима, която прекарах в Беноик. Агрикола с основание се надяваше Мерлин да дойде, защото липсата на друиди в една войска даваше предимство на врага.

На съвета имаше четиридесет-петдесет души, всички бяхме старейшини и военачалници. Срецнахме се в голата каменна зала в банята на Магнис. Тази зала ми напомняше за църквата в Инис Уидрин. Крал Тюдрик, Артър, Агрикола и синът на Тюдрик – престолонаследникът Мюриг седяха на маса върху каменен подиум. Мюриг беше пораснал, но беше блед и слаб и изглеждаше много нещастен във възшироката си римска ризница. Беше достатъчно голям, за да участва в битка, но беше толкова напрегнат, че изглеждаше напълно непригоден за това. Непрекъснато премигваше, сякаш току що беше излязъл на слънчева светлина след дълг престой на тъмно. Освен това през цялото време си играеше с кръста, който висеше на врата му. Единствено Артър не беше с бойно снаряжение, но изглеждаше по-спокоен в селските дрехи, с които беше облечен.

Воините нададоха радостни възгласи и затропаха с дръжките на

копията си, когато крал Тюдрик съобщи новината за оттеглянето на саксите от източната граница. Но поводите за радостни възгласи не бяха много през онази нощ. Особено след като Агрикола стана и обобщи сведенията за числеността на противника. Той не изброи всички контингенти, но дори и без по-малките подразделения беше ясно, че войската на Горфидид е два пъти по-голяма от нашата.

– Просто ще трябва да убиваме два пъти по-бързо! – викна Морфанс някъде отзад. (Той беше върнал ризницата на Артър, твърдейки че само герой може да носи такова количество метал и да се сражава.) Агрикола остави без коментар репликата му, а добави, че след седмица жътвата ще приключи и тогава опълчението на Гуент ще увеличи числеността на нашите войски. Никой не изглеждаше зарадван от тази новина.

Крал Тюдрик предложи да дадем сражение на Горфидид под стени-те на Магнис.

– Дайте ми само една седмица – каза той – и аз така ще напълня тази крепост със зърно от новата реколта, че Горфидид никога няма да може да ни измъкне от тук. Нека да се сражаваме тук – махна той с ръка към тъмнината отвъд вратите на залата, – и ако нещата се развият зле, ние просто ще се приберем зад крепостните стени и ще ги оставим да си хабят копията срещу дървената палисада.

Точно тези битки предпочиташе Тюдрик и отдавна се беше усъвършенствал в тях – отстояване на обсада – битка, в която той можеше да използва работата на отдавна починалите римски строители, за да спира вражите копия и мечове. В залата се чу одобрително мърморене, към което се присъединиха и други от присъстващите, когато Тюдрик каза на съвета, че Аел вероятно е замислил нападение над Рате.

– Ще задържим Горфидид тук – каза някой, – и той сам ще си тръгне като разбере, че Аел е решил да му дойде на гости през задната врата.

– Аз няма да чакам Аел да води моята битка – обади се Артър за първи път и стаята стихна. Артър сякаш се смути от твърдия си тон. Той се усмихна извинително на крал Тюдрик и попита къде точно се бяха събрали силите на противника. Артър вече знаеше разположението им, разбира се, но постави въпроса, за да могат всички присъстващи да чуят отговора.

Агрикола отговори вместо Тюдрик.

– Най-близката до нас част е разположена между Коелс Хил и Каер Лъд – каза той, – а основната войска се събира в Браногениум. Идват и други откъм Каер Сус.

На нас тези имена почти нищо не ни говореха, но Артър изглежда ги познаваше добре.

– Значи те пазят хълмовете, които се намират между нас и Браногениум?

– Всеки проход – потвърди Агрикола, – и всеки връх.

– Колко са в долината Лъг? – попита Артър.

– Поне двеста от най-добрите им копиеносци. Те не са глупави, лорд – добави Агрикола мрачно.

Артър се изправи. Той беше във вихъра си по време на съвети, защото умееше да налага мнението си над хора, които мислеха по различен начин. Погледна ни и се усмихна.

– Християните най-добре ще разберат това – каза той и това беше тънко ласкателство към онези, които най-вероятно щяха да му се противопоставят. – Представете си един християнски кръст. Тук в Магнис ние сме в основата на кръста. Римският път който върви от Магнис на север към Браногениум е дръжката на кръста, а напречната част на кръста се оформя от хълмовете, които пресичат пътя. Коелс хил е отляво, Каер Лъд е отдясно, а долината Лъг е в центъра на кръста. Там пътят и реката пресичат хълмовете.

Артър излезе иззад масата, мина отпред и седна на ръба, за да бъде по-близо до нас.

– Искам да помислите за нещо – каза той. Пламъците от окачените на стената факли хвърляха сенки по дългите му скули, но очите му блестяха и в гласа му имаше ведрост и оптимизъм.

– Всички знаят, че ние ще загубим тази битка – каза той. – Врагът ни превъзхожда по численост. Ние чакаме тук Горфидид да ни нападне. Чакаме и някои от нас се обезверяват и си тръгват. Други се разболяват. И всички постоянно мислим за онази огромна армия, която се събира сред хълмовете при Браногениум и същевременно се опитваме да не мислим за деня в който, нашата стена от щитове ще бъде заобиколена от врага от три страни. Но помислете за врага! И те чакат, но докато чакат те стават по-силни! Идват мъже от Корновия, от Елмет, от Демечия, от Гуинед. Безимотни мъже отиват при Горфидид, за да завоюват земя, воини без господари отиват при него заради плячката. Те знаят, че ще победят и че ние чакаме като мишки, заобиколени от котки.

Артър отново се усмихна и се изправи.

– Но ние не сме мишки. Ние разполагаме с някои от най-добрите воини, които някога са вдигали копие. Сред нас са най-добрите бойци! – (Присъстващите затропаха с дръжките на копията си.) – Ние можем да

убиваме котки! А знаем и как да ги дерем! Но. – Последната дума спря започналите радостни възгласи. – Но – продължи Артър – не и ако стоим тук и чакаме да ни атакуват. Ще чакаме тук зад стените на Магнис и какво ще стане? Врагът просто ще ни заобиколи. Ще сложи ръка на нашите домове, на жените и децата ни, на земите и стадата ни и на новата ни реколта, а ние просто ще стоим като мишки в капан. Не, ние трябва да атакуваме и то скоро.

Агрикола изчака да стихнат възгласите на думнонците.

– Къде ще атакуваме? – попита той кисело.

– Там, където най-малко ни очакват, лорд, в най-защитеното място. Долината Лъг. Право нагоре по кръста! Право в сърцето! – той вдигна ръка, за да спре шумното одобрение на присъстващите. – Долината е тясна – каза той, – и никой не би могъл да заобиколи стената ни от щитовете откъм фланговете. Пътят минава през реката и прави брод северно от долината. – Артър беше свил вежди, опитвайки се да си спомни мястото, което беше виждал веднъж в живота си. Но той имаше войнишка памет за терени и му беше достатъчно да види дадена местност само веднъж, за да я запомни.

– Ще трябва да поставим хора на западния хълм, за да не позволим на техните стрелци да ни обсипват със стрели, но веднъж доберем ли се до долината, кълна се, че никой не може да ни мръдне оттам.

Агрикола обаче имаше възражения.

– Да, ние можем да се задържим там – съгласи се той, – но как ще си пробием път до там? Горфидид е оставил в долината двеста души, а може и повече. И сто човека да бяха, пак могат да защитават подстъпа към долината цял ден. Докато ние си пробиваме път към долината, Горфидид ще успее да доведе своите пълчища от Браногениум. И което е по-лошо, ирландските Черни щитовете, които са на гарнизон в крепостта на Коелс Хил, могат да се спуснат на юг и да ни излязат в тил. Така че дори и да се доберем до долината, дори и да се укрепим между тесните ѝ склонове, лорд, ние просто ще бъдем избити там.

– Ирландците от Коелс Хил не са страшни – каза Артър безгрижно. Той беше възбуден и не го съдържаше на едно място – започна да се раджда нагоре-надолу по подиума докато обясняваше и убеждаваше. – Моля ви, кралю господарю – обърна се той към Тюдрик, – помислете какво ще стане, ако чакаме тук. Врагът ще дойде, ние ще се оттеглим зад непревземаемите стени и те ще нападнат земите ни. Ние ще оцелеем до средата на зимата, но ще остане ли жив човек в Гуент и Думнония? Не. Тези хълмове на юг от Браногениум са стените на Горфидид. Ако

успеем да пробием тези стени, той ще трябва да се бие с нас и ако го накараме да се бие с нас в долината Лъг, той ще бъде разгромен.

– Ще ни спрат неговите двеста войника в долината – настоя Агрикола.

– Те ще изчезнат като мъгла – заяви Артър уверено. – Това са двеста човека, които никога не са виждали бронирани коне в битка.

Агрикола поклати глава.

– Долината е преградена с повалени дървета. Бронираните коне няма да могат да минат – поясни Агрикола и блъсна юмрук в разтворената си длан – Дотук и край – каза той просто и неговият тон накара Артър да седне. В залата се промъкна предчувствие за поражение.

– Дали бих могъл да кажа и аз нещо? – обади се Мюриг, синът на Тюдрик. Гласът му беше странно писклив и в тона му се долавяше сприхавост. Освен това Мюриг изглежда недовиждаше, защото всеки път, когато се вглеждаше в някой в центъра на стаята, той присвиваше очи и навеждаше глава напред. – Това, което бих искал да попитам – каза той след като неговият баща му разреши да се обърне към съвета, – е, защо изобщо трябва да се бием?

Мюриг зададе въпроса и започна бързо да мига. Никой не отговори. Въпросът бе толкова изненадващо пряк.

– Позволете ми, ако може, разрешете ми да обясня – каза Мюриг с педантичен тон. Може и да беше млад, но той имаше самочувствието на принц, въпреки че лично аз се дразнех от фалшивата скромност, с която обличаше изказванията си. – Ние трябва да се сражаваме с Горфидид – поправяйте ме, ако греша – защото сме стари съюзници на Думнония. Този съюз ни е донесъл много добрини, не се и съмнявам, но, доколкото разбирам, Горфидид няма претенции към трона на Думнония.

Ние думнонците заръмжахме, но Артър вдигна ръка, за да въдвори тишина и подкани Мюриг да продължи. Мюриг премигна и подръпна кръста на врата си.

– Просто се чудя защо трябва ние да се бием? Каква е нашата, ако мога така да се изразя, „casus belli“?

– Какво се бели? – провикна се Кълхуч. Той ме видя като пристигнах и дойде да ме поздрави. Сега стоеше до мен и тихо ми каза: – Изтънели са им щитовете на тия копелета, Дерфел, и те се опитват да се измъкнат.

Артър отново се изправи и учтиво заговори на Мюриг.

– Причината за тази война, лорд принц, е клетвата, положена от вашия баща, да пази трона на крал Мордред. А очевидно желанието на

крал Горфидид е да отнеме престола от моя крал.

Мюриг сви рамене.

– Но – поправяйте ме, моля, умоляваме ви, – но доколкото разбирам от тези неща, Горфидид няма за цел да лиши крал Мордред от престола.

– Ти откъде знаеш? – провикна се Кълхуч.

– Има такива данни – каза Мюриг раздражен.

– Копелетата са говорили с врага – прошепна Кълхуч в ухото ми. – Получавал ли си някога удар в гърба, Дерфел? Щеше да знаеш как се чувства Артър сега.

Но Артър запази спокойствие.

– Какви данни? – попита меко той.

Крал Тюдрик беше оставил сина си да говори, значи той самият му беше разрешил да предложи, макар и деликатно, политика на отстъпки спрямо Горфидид, а не пряка конфронтация. Но сега, въпреки че изглеждаше стар и уморен, кралят взе нещата в свои ръце.

– Нямам никакви данни, лорд Артър, които биха ми помогнали да изградя надеждна стратегия. Но въпреки това – (от начина по който Тюдрик произнесе последните думи всички разбрахме, че Артър е загубил спора) – въпреки това, лорд, аз съм убеден, че ние няма защо да предизвикваме Горфидид без нужда. Нека първо да видим дали не може да сключим мир. – Тюдрик замълча, като че ли се страхуваше, че тази дума ще ядоса Артър, но Артър нищо не каза. Тюдрик въздъхна. – Горфидид събира войска – каза той бавно и внимателно, – защото бе нанесена обида на неговото семейство. – Той отново замълча от страх, че неговата прямота може да обиди Артър, но Артър никога не е бягал от отговорност, така че сега само кимна с нежелание, приемайки истината в думите на Тюдрик. – А ние – продължи Тюдрик – ще се сражаваме заради клетвата, която сме дали на Великия крал Утър. Клетва, с която обещахме да пазим трона на Мордред. Лично аз няма да наруша тази клетва.

– Нито пък аз! – каза Артър високо.

– Но ако крал Горфидид няма претенции към този трон, лорд Артър, тогава какво? – попита крал Тюдрик. – Ако той има намерение да запази трона за Мордред, защо трябва да се бием?

Присъстващите в залата зашумяха. Ние, думнонците, надушихме предателство, хората от Гуент надушиха начин да се измъкнат от войната и известно време ние си крещяхме един на друг, докато накрая Артър възстанови реда като удари с ръка по масата.

– Последният пратеник, който пратих при Горфидид – каза Артър –

беше обезглавен, изпратиха ни главата му в торба. Да не би да предлагате, кралю господарю, да изпратя още някой?

Тюдрик тръсна глава.

– Горфидид отказва да приеме мои пратеници. Връщат ги още на границата. Но ако чакаме тук и оставим войската му да губи силите си в една дълга обсада, тогава, смятам, той ще се обезкуражи и сам ще пожелае да преговаряме.

Хората на Тюдрик изразиха своето съгласие с това.

Артър се опита още веднъж да разубеди Тюдрик. Той обрисова войската ни, обсадена зад стените на Магнис, докато пълчищата на Горфидид ограбват селяните, които току що са събрали зърното си. Но Артър не успя да трогне хората от Гуент нито с красноречието си, нито със своята пламенност. Те виждаха единствено как врагът обгражда стената им от щитове и пръснатите по бойното поле мъртви и затова се вкопчиха във вратата на своя крал, че ако успеят да се оттеглят зад стените на Магнис и оставят Горфидид да изтощава силите си в една продължителна обсада, ще бъде постигнат мир. Те започнаха да настояват Артър да се съгласи с тяхната стратегия, а това натъжи Артър. Той не можа да ги убеди в своята правота. А ако той останеше да чака тук, Горфидид щеше да поиска главата му. Можеше да избяга в Арморика, но това означаваше да изостави Мордред и да се откаже от собствената си мечта за обединена Британия. Шумът в залата се засили и тогава Галахад се изправи и поиска да бъде чул.

Тюдрик му даде думата. Най-напред Галахад се представи.

– Аз съм Галахад, кралю господарю – каза той, – принц на Беноик. Ако крал Горфидид не иска да приема пратеници от Гуент и от Думнония, той едва ли би отказал да говори с пратеник от Арморика. Позволете, кралю господарю, аз да отида в Каер Сус и да попитам Горфидид какво смята да прави с Мордред. И ако отида, кралю господарю, ще приемете ли моята дума, за да решите как да действате спрямо Горфидид?

Тюдрик беше много доволен от това предложение. Той с удоволствие би приел всичко, което би могло да предотврати войната, но все още настояваше да чуе съгласието на Артър.

– Да предположим, че Горфидид обещае да запази трона на Думнония за Мордред – обърна се той към Артър. – Какво ще направите тогава, лорд?

Артър загледа втренчено в масата пред себе си. Той губеше своята мечта, но никога не би излъгал, за да я спаси. Затова тъжно се усмихна.

– В такъв случай ще напусна Британия и ще поверя Мордред на вас, кралю господарю.

Ние, думнонците, отново запротестирахме, но този път Тюдрик ни усмири.

– Все още не знаем какъв отговор ще донесе Галахад – каза той, – но едно мога да обещаю. Ако тронът на Мордред е застрашен, тогава аз, крал Тюдрик, ще се бия. Ако не. Не виждам никаква причина да воювам.

И ние трябваше да се задоволим с това обещание. Изглежда войната зависеше от отговора на Горфидид. На следващата сутрин Галахад тръгна на север, за да разбере какво мислеше Горфидид.

И аз тръгнах с Галахад. Той не искаше да го придружавам, защото смяташе, че животът ми ще бъде в опасност в Поуис, но аз спорих с него така, както никога преди не бях спорил. Говорих и с Артър като го убеждавах, че поне един думнонец трябва лично да чуе намеренията на Горфидид по отношение на нашия крал. Тогава Артър се застъпи пред Галахад за мен и накрая Галахад се съгласи. Ние бяхме приятели, но заради моята безопасност Галахад настоя да пътувам като негов слуга и да нося неговия символ на щита си.

– Ами ти нямаш символ – казах аз.

– Вече имам – отвърна той и заповяда щитовете ни да бъдат украсени с кръстове. – Защо не – попита ме той, – нали съм християнин.

– Изглежда ужасно – казах аз. Бях свикнал да виждам на бойните щитове дракони, орли, бикове, елени, а не някакви религиозни геометрични фигури.

– На мен пък ми харесва – каза той, – освен това, Дерфел, ти сега си мой смирен слуга, така че твоето мнение изобщо не ме интересува.

Аз се опитах да го цапна по ръката, но той се изплъзна и се засмя. Бях принуден да яздя до Каер Сус. През всичките години, прекарани с Артър, така и не се научих да яздя свястно. Винаги ми се е струвало, че трябва да седна точно на гърба на коня. Но като седнеш така, не можеш да обхванеш тялото на животното с колене, затова трябва да се плъзнеш напред докато спреш зад врата му. Тогава краката ти висват надолу и се поклащат точно зад предните крака на коня. Накрая започнах да си пъхам стъпалото под колана на седлото, за да намеря някаква опора. Това направо обиди Галахад, който много се гордееше с майсторската си езда.

– Защо не яздиш като хората – каза той.

– Ами няма къде да си сложа краката!

– Конят има четири. Ти колко още искаш?

Яздихме до Каер Лъд, най-важната крепост на Горфидид след граничните хълмове. Градът беше разположен на едно възвишение, около което обикаляше река. Ние решихме, че часовете тук няма да бъдат толкова предпазливи, колкото войниците, охраняващи римския път при долината Лъг. Но въпреки това ние не разкрихме целта на посещението си в Поуис, просто казахме, че сме воини без земя от Арморика и искаме да влезем в кралството на Горфидид. Като разбраха, че Галахад е принц, часовете настояха да го придружат като почетен ескорт до командващия градския гарнизон. Така че те ни преведоха през целия град, който беше пълен с въоръжени мъже – пред всяка врата стърчаха копия, а на пейките пред кръчмите бяха накамарени бойни шлемове. Командващият на гарнизона беше един нервен мъж, който очевидно ненавиждаше отговорността да бъде командващ на такъв огромен гарнизон.

– Още като видях вашите щитовете, разбрах че трябва да сте от Арморика, лорд принц – каза той на Галахад, – Този символ е толкова странен за нашите провинциални очи.

– И толкова почтен за моите – каза тежко Галахад без да обръща внимание на моите погледи.

– Разбира се, разбира се – каза командващият. Той се казваше Халсид. – И вие, разбира се, сте добре дошли, лорд принц. Нашият Велик крал приветства с добре дошли всички... – той замълча смутен. Тъкмо щеше да каже, че Горфидид приветства всички безимотни воини, но тези думи можеха да наранят един принц от Арморика, останал без кралство. – Всички смели мъже – завърши най-накрая мисълта си командващият. – Вие не смятате да останете тук, предполагам. – каза той, очевидно разтревожен, че това ще увеличи гърлата в града, който и без нас беше пренаселен.

– Бих искал да отида в Каер Сус – каза Галахад. – Заедно с моя слуга – махна той с ръка към мен.

– Дано Боговете ви помогнат да стигнете бързо, лорд принц.

Така влязохме в кралството на врага. Яздехме през тихи долини. По нивите бяха наредени на кръстци току що отрязани царевични стъбла, а дърветата в овощните градини бяха натезжали от узрели ябълки. На следващия ден черният път, по който яздехме, ни отведе сред хълмовете. Той извиваше покрай големи влажни гори, докато накрая стигнахме до билото на възвишенията и преминахме през прохода, който водеше към столицата на Горфидид. Потръпнах нервно, когато видях грубите

наземни укрепления около Каер Сус. Уж армията на Горфидид се събираше около Браногениум, а тук беше пълно с войници. Те си бяха издигнали набързо каменни жилища и ги бяха покрили с чим. На стените на крепостта се вееха осем знамена, които свидетелстваха, че във войските на Горфидид бяха дошли да служат мъже от осем кралства.

– Осем ли? – попита Галахад. – Аз знам само Поуис, Силурия и Елмет. Кой са другите?

– Корновия, Демечия, Гуинед, Регед и Черните щитове от Демечия – довърших аз мрачния списък.

– Нищо чудно, че Тюдрик предпочита мира – каза Галахад тихо, докато оглеждаше удивен огромния боен лагер, разположен от двете страни на реката, която течеше край вражата столица.

Подкарахме конете надолу към това желязно гъмжило. След нас зачиха деца, заинтригувани от нашите странни щитове, а майките им подозрително ни наблюдаваха иззад сенчестите прозорци на своите каменни къщи. Мъжете ни хвърляха по едно око, виждаха странния символ, забелязваха качеството на нашите оръжия, но никой не ни спря, докато стигнахме портите на Каер Сус. Там войниците от кралската гвардия на Горфидид ни препречиха пътя с лъскавите си копия.

– Аз съм Галахад, принц на Беноик – заяви тържествено Галахад, – дошъл съм да видя своя братовчед Великия крал.

– Той братовчед ли ти е? – пошепнах аз.

– Така си говорим ние кралските особи – отвърна ми той шепнешком.

Гледката вътре в града обясняваше донякъде защо толкова много войници се бяха събрали при Каер Сус. В земята бяха забити три високи стълба и очакваха официалните церемонии по обявяването на войната. От всички британски кралства в Поуис християните бяха най-малко и старите ритуали се извършваха най-внимателно. Предположих, че много от войниците, които лагеруваха извън стените на града, са били докарани от Браногениум специално, за да наблюдават ритуалите и да могат да предадат на своите другари, че Боговете са били омилостивени. Горфидид нямаше защо да бърза с нападението, всичко щеше методично да изпита до най-малката подробност. Помислих си, че Артър може би беше прав като смяташе, че една изненадваща атака би извадила от равновесие подобно начинание.

Конете ни бяха поети от слуги, после един съветник разпита Галахад и след като се увери, че Галахад е този, за който се представя, ние бяхме заведени в залата за угощения. Войникът на вратата ни взе

мечовете, копията и щитовете и ги остави върху купчина други оръжия, които принадлежах на мъжете, вече бяха в залата на Горфидид.

Над сто човека се бяха събрали между дебелия дъбови колони, по които висяха човешки черепи – знак, че кралството е във война. Мъжете, които стояха под тези захилени символи на смъртта, бяха крале, принцове, лордове, старейшини и велики бойци от съюзните войски. Единствените мебели в залата бяха тронове, наредени върху един подиум в тъмния край на залата, където Горфидид седеше под своя символ – орела. До него, но на по-нисък трон, седеше Гундлеус. Щом зърнах силурския крал, белегът на лявата ми ръка започна да тупти. Танабурс клечеше край Гундлеус, а от дясно на Горфидид клечеше поуиският друид Йорует. Кунеглас, престолонаследникът на Поуис, седеше на трети трон и от двете му страни бяха седнали крале, които не познавах. В залата нямаше нито една жена. Това без съмнение беше военен съвет или най-малкото събрание, което щеше да даде възможност на мъжете да се порадват на предстоящата победа. Воините бяха облечени с метални и кожни ризници.

Ние спряхме за миг при вратата на залата и аз видях как устните на Галахад се движат в безмълвна молитва към неговия Бог. Една хрътка с отхапано ухо и белези по хълбоците подуши ботушите ни и се върна при своя господар, който стоеше заедно с други воители на покрития с рогозки под. В далечния край на залата един менестрел тихичко пееше бойна песен, но хората там не го слушаха, защото се бяха обърнали към Гундлеус. Силурският крал им описваше войските, които се очакваше да дойдат от Демечия. Един старейшина, който очевидно си беше патил от ирландците в миналото, запротестира, че Поуис няма нужда от помощта на Черните щитове, за да разгроми Артър и Тюдрик. Но един ръжък жест на Горфидид беше достатъчен, за да го накара да млъкне. Мислех, че ще трябва да чакаме, докато съветът свърши другата си работа, преди да ни обърнат внимание. Но не мина и минута и ни заведоха в центъра на залата на откритото пространство пред Горфидид. Погледнах Гундлеус и Танабурс, но те и двамата не ме познаха.

Ние паднахме на колене и зачакахме.

– Станете – каза Горфидид. Ние се подчинихме и аз отново погледнах към смръщено му лице. Не се беше променил много откакто го бях видял за последен път преди години. Лицето му пак беше все така подпухнало, очите му гледаха все така подозрително, също като в онзи ден, когато Артър беше дошъл да иска ръката на дъщеря му Сийнуин. Само дето косата и брадата му бяха побелели от прекараната през

последните години болест. Брадата му беше рядка и не можеше да скрие гушата, която беше обезобразила гърлото му. Той ни погледна уморено.

– Галахад – каза той с дрезгав глас, – принц на Беноик. Чували сме за твоя брат Ланселот, но не и за теб. И ти ли като твоя брат си от кучетата на Артър?

– Не съм давал клетва на никой, кралю господарю – каза Галахад – освен на баща си, чиито кости бяха стъпкани от неговите врагове. Аз съм без земя.

Горфидид се намести на своя трон и край облегалката увисна празният му ляв ръкав, който винаги му напомняше за неговият омразен враг Артър.

– Значи идваш при мен за земя, Галахад от Беноик? – попита Горфидид. – Много други са дошли преди теб за това – предупреди той Галахад, обгръщайки с жест претъпканата зала пред себе си. – Но смятам, че ще има достатъчно земя за всички ви в Думнония.

– Идвам при теб, кралю господарю, за да ти донеса по своя воля поздравите на крал Тюдрик от Гуент.

Това предизвика раздвижване в залата. Мъжете в дъното не бяха дочули изявлението на Галахад и искаха да им го повторят и шумът от тези тихи разговори продължи няколко секунди. Синът на Горфидид, Кунеглас, вдигна изненадан очи към нас. Неговото кръгло лице с дълги черни мустаци изглеждаше разтревожено и нищо чудно, помислих си аз, защото Кунеглас беше като Артър – мечтаеше за мир, но когато Артър обиди Сийнуин, той разби и надеждите на Кунеглас за мир и сега на престолонаследника на Поуис не му оставаше нищо друго освен да следва баща си в тази война, която заплашваше да опустоши южните кралства.

– Изглежда нашите врагове започват да губят желанието си за война – каза Горфидид. – Защо иначе Тюдрик ще ми изпраща поздравии?

– Крал Тюдрик, Велики кралю, не се страхува от никой човек, но предпочита мира – каза Галахад като не пропусна титлата, която Горфидид си беше присвоил в очакване на победата.

Тялото на Горфидид се сгърчи и аз за секунда помислих, че ще повърне, но след това осъзнах, че той всъщност се смееше.

– Ние кралете започваме да предпочитаме мира – каза накрая Горфидид, – само когато войната не ни изнася. Това събрание тук, Галахад от Беноик – и той махна с ръка към множеството старейшини и принцове в залата – обяснява внезапната любов на Тюдрик към мира. – Горфидид замълча, за да поеме дъх. – До сега, Галахад от Беноик, аз отказвах

да приемам пратеници от Гуент. И защо да ги приемам? Нима орелът се заслушва в блеенето на агнето, молещо за милост? След няколко дни смятам да накарам всички в Гуент да бляят пред мен за милост, но сега, след като си стигнал чак до тук, мога да се позабавлявам с теб. Какво предлага Тюдрик?

– Мир, кралю господарю, просто мир.

Горфидид се изплю.

– Ти, Галахад, си безимотен, кесията ти също е празна. Нима Тюдрик мисли, че може да постигне мир само като помоли за това? Нима мисли, че съм похарчил златото на моето кралство, за да събера една войска ей така за нищо? Нима мисли, че съм глупак?

– Той мисли, че британците не трябва да проливат собствената си кръв.

– Ти говориш като жена, Галахад от Беноик.

Горфидид произнесе тази обида нарочно високо, та да я чуят всички и залата гръмна от подигравки и смях.

– Все пак – продължи той, когато шумът стихна, – ще трябва да отнесеш някакъв отговор на краля на Гуент и той ще бъде такъв. – Горфидид замълча, за да събере мислите си. – Кажете на Тюдрик, че той е агне, което бозае от пресъхналата гръд на Думнония. Кажете му, че аз не враждувам с него, а с Артър. Предай на Тюдрик, че той може да има своя мир при две условия. Първо – ако пропусне моята войска през земите си безпрепятствено и второ – ако предостави зърно достатъчно да храни десет дни хиляда мъже.

Воините в залата ахнаха, защото условията бяха великодушни, но и умно замислени. Ако Тюдрик приемеше тези условия, той щеше да избегне разграбването на своята страна и щеше да улесни нападението на Горфидид срещу Думнония.

– Опълномощен ли си да приемеш тези условия, Галахад от Беноик? – попита Горфидид.

– Не, кралю господарю, мога само да попитам за условията, които бихте поставили и за намеренията ви спрямо Мордред, краля на Думнония, когото Тюдрик се е заклеял да защитава.

Горфидид се направи на обиден.

– Изглеждам ли ти на човек, който воюва срещу деца? – попита той, след това стана и пристъпи към края на подиума. – Аз воювам срещу Артър – каза той, но така че да го чуят всички в залата, – човекът, който предпочете да се ожени за една курва от Хенис Уирън вместо да вземе ръката на дъщеря ми. Има ли мъж, който да отmine такава обида

без да отмъсти? – Мъжете в залата изреваха своя отговор. – Артър е първеню – викна Горфидид, – син на курва и съпруг на друга курва! Докато Гуент защитава този поклонник на курви, Тюдрик ще бъде мой враг. И Думнония ще бъде мой враг, докато се сражава на страната на това първеню. А всеки наш враг ще се превърне за нас в щедър източник на злато, роби, храна, земя, жени и слава! Ние ще убием Артър, а неговата курва ще пратим да работи в казармите. – Горфидид почака докато затихнат възгласите на одобрение, след това впери властен поглед в Галахад. – Предай това на Тюдрик, Галахад от Беноик, а след това го кажи и на Артър.

– Дерфел ще го каже на Артър – чу се глас от залата. Обърнах се и видях Лайгесак, подлия Лайгесак, който някога беше командващ охраната на Норуена, а сега предателят беше на служба при Гундлеус. Той сочеше към мен. – Този човек се е клел във вярност на Артър, Велики кралю. Мога да се закълна в живота си.

Залата зашумя. Чувах как някои крещяха, че съм шпионин, други искаха моята смърт. Танабурс ме зяпаше съсредоточено и се опитваше да види лицето ми под гъстата руса брада и дебелиите мустаци, след това изведнъж ме позна и изпищя:

– Убийте го! Убийте го!

Охраната на Горфидид, единствените въоръжени мъже в залата, хукнаха към мен. Горфидид спря копиеносците си с вдигната ръка и остана така, докато всички в залата млъкнаха.

– Свързан ли си с клетва за вярност с поклонника на курви? – попита той със застрашителен тон.

– Дерфел е на служба при мен, Велики кралю – намеси си Галахад.

Горфидид вдигна пръст към мен.

– Той ще отговори. Свързан ли си с клетва за вярност с Артър?

Не можех да излъжа.

– Да, кралю господарю – признах аз.

Горфидид тежко слезе от платформата и почеса единствената си ръка в гърба на един от охраната, без да сваля поглед от мен.

– Знаеш ли, куче, какво направихме с последния пратеник на Артър?

– Убийте го, кралю господарю – казах аз.

– Изпратих възшливата му глава на твоя любовник на курви, ето какво направих. Хайде, побързай! – сопна се той на най-близкия войник от охраната, който се чудеше какво да сложи в протегнатата ръка на своя крал. – Меча ти, глупако! – каза Горфидид и войникът припряно

извади меча си и му го подаде с дръжката напред.

– Кралю господарю – пристъпи Галахад напред, но Горфидид завъртя меча така че той мина на сантиметри от очите на Галахад.

– Внимавай какво говориш в моята зала, Галахад от Беноик – изръмжа Горфидид.

– Моля ви да пощадите живота на Дерфел – каза Галахад. – Той не е дошъл тук като шпионин, а като мирен пратеник.

– Аз не искам мир! – викна Горфидид срещу Галахад. – Мирът не ми доставя удоволствие! Искам да видя Артър да плаче както някога плака моята дъщеря. Разбираш ли? Искам да видя неговите сълзи! Искам да го видя как ми се моли, така както тя ми се молеше. Искам да го видя да пълзи, искам да го видя мъртъв, а неговата курва искам да видя в ръцете на моите хора. Никой пратеник на Артър не е добре дошъл тук и Артър знае това! И ти го знаеше! – кресна той последните думи срещу мен и обърна меча към лицето ми.

– Убий го! Убий го! – заподскача Танабурс с парцаливата си дреха и костите в косата му затракаха като сух боб в паница.

– Само го докосни, Горфидид – прозвуча нечий глас в залата, – и твоят живот става мой. Ще го зароя в купчина тор в Каер Идион и ще извикам кучетата да се изпикаят върху него. Ще дам душата ти на детските духове, които жадуват за играчки. Ще те държа в тъмнина до последния ден на света и после ще плюя върху теб до началото на следващата ера и дори тогава, кралю господарю, мъченията ти едва ще са започнали.

Усетих как напрежението ме напуска, изтичаше като вода по нанадолнище. Само един човек би се осмелил да говори така на Велик крал. Беше Мерлин. Мерлин! Мерлин, който сега бавно вървеше изправен в целия си ръст към централната част на залата, Мерлин, който мина покрай мен и с жест по-царствен от който и да е жест на Горфидид, повдигна черния си жезъл и отклони меча на краля. Мерлин, който сега тръгна към Танабурс и пошепна нещо на ухото му, от което по-низшият друид изпищя и избяга от залата.

Беше Мерлин, който можеше да променя външността си като никой друг. Той умираше да се преструва, да обърква и да заблуждава. Той можеше да бъде рязък, проклет, търпелив и високомерен, но този ден беше решил да изглежда величествен. На тъмното му лице нямаше усмивка. В дълбоките му очи нямаше дяволити пламъчета, от тях струеше такава високомерна властност, че хората край него несъзнателно паднаха на колене и дори крал Горфидид, който миг преди това беше готов да

промуши гърлото ми с меч, свали дългото острие.

– За този човек ли говорите, лорд Мерлин? – попита Горфидид.

– Ти глух ли си, Горфидид? – сопна му се Мерлин. – Дерфел Кадарн ще живее. Той ще бъде твой почетен гост. Ще яде от храната ти и ще пие от виното ти. Ще спи в твоите легла и ще вземе някоя от робините ти, ако иска. Дерфел Кадарн и Галахад от Беноик са под мое покровителство. – Мерлин се обърна и втречено изгледа присъстващите в залата, предизвиквайки всеки, който би могъл да има възражения. – Дерфел Кадарн и Галахад от Беноик са под мое покровителство! – повтори той и този път вдигна черния си жезъл. Човек можеше да почувства как воините затрепериха пред страшната му мощ. – Без Дерфел Кадарн и Галахад от Беноик – каза Мерлин – нямаше да открия Познанието за Британия. Щях просто да умра в Беноик, а вие всички щяхте да бъдете обречени да робувате под управлението на саксите. – Мерлин се обърна отново към Горфидид. – Те имат нужда от храна. И престани да ме зяпаш, Дерфел – добави той без дори да ме погледне.

Аз наистина се бях втречил в него не само с удивление, но и с облекчение, и освен всичко друго се чудех какво правеше Мерлин в цитаделата на врага. Друидите, разбира се, можеха да ходят където си поискат, дори из териториите на враждебно кралство, но неговото присъствие в Каер Сус по това време беше странно и дори опасно, защото въпреки че хората на Горфидид се изплашиха от могъщия друид, те не бяха доволни от неговата намеса и някои, почувствали се в безопасност в дъното на залата, изръмжаха, че Мерлин трябва да гледа своята работа.

Мерлин се обърна към гласовете.

– Моята работа – каза той тихо и въпреки това в залата настана гробна тишина, – е да се грижа за вашите души и ако ми се прииска да потопя тези души в нещастие, тогава майките ви биха пожелали изобщо да не са ви раждали. Глупаци!

Последната дума беше произнесена високо и придружена със замах на жезъла, който накара облечените с тежки ризници мъже да се стропоят на колене. Никой от кралете не се осмели да се намеси, когато Мерлин изтрака с жезъла си по един от черепите, висящи от колоните.

– Молите се за победа! – каза Мерлин. – Но в битка с кого? Със своите братя, а не с враговете си! Вашите врагове са саксите. Години наред страдахме под управлението на римляните и когато накрая Боговете решиха, че е време да ни отърват от римляните, ние какво направихме? Започнахме да се бием помежду си и оставихме да се появи нов враг, който граби земите ни, изнасилва жените ни и взема нашето зърно. Така

че вървете и воювайте, воювайте и печелете своята война, но победа няма да видите.

– Да, но поне ще отмъстя за поруганата чест на дъщеря си – обади се Горфидид зад Мерлин.

– Твоята дъщеря, Горфидид – обърна се Мерлин към него, – сама ще отмъсти за себе си. Искаш ли да узнаеш нейната съдба? – попита Мерлин подигравателно, но след това отговори сериозно, а тонът му не оставяше и капка съмнение във верността на предсказанието. – Тя никога няма да бъде високо, никога няма да бъде и ниско, но ще бъде щастлива. Нейната душа, Горфидид, е благословена, и ако ти имаш разум поне колкото една бълха, ще се задоволиш с това.

– Аз ще се задоволя с черепа на Артър – каза Горфидид предизвикателно.

– Тогава върви и си го вземи – каза Мерлин с презрение, след това ме хвана под лакътя. – Хайде, Дерфел, ела да се порадваш на гостоприемството на своя враг.

Той ни поведе извън залата. Воините ни гледаха с неприязън, но нищо не можеха да направят – нито можеха да ни спрат да напуснем залата, нито пък ни попречиха да заемем една от стаите на Горфидид за гости, която Мерлин, очевидно беше вече ползвал.

– Така значи, Тюдрик иска мир, а? – попита ни той.

– Да, господарю – отвърнах аз.

– Разбира се. Той е християнин и си мисли, че знае повече от Боговете.

– А вие знаете ли какво мислят Боговете, господарю? – попита Галахад.

– Аз смятам, че Боговете ненавиждат скуката, затова правя всичко възможно, за да ги забавлявам. Така ги карам да ми се усмихват. Вашият Бог – каза Мерлин мрачно, – презира забавлението, и изисква да го почитате като пълзите. Той трябва да е много жалко същество. Вероятно прилича на Горфидид – безкрайно мнителен и вечно нашрек, за да пази своята репутация. Вие и двамата сте големи късметлии, че съм тук, нали? – внезапно попита той и се ухили дяволито. Тогава разбрах какво огромно удоволствие му беше доставило публичното унижение, което изтърпя Горфидид. Авторитетът на Мерлин до голяма степен се дължеше на неговите представления. Някои друиди, като Йорует например, работеха тихо, други, като Танабурс, разчитаха на зловещо лукавство, а Мерлин обичаше да властва и да обърква. Унижението на амбициозни крале беше не само приятно забавление, но и необходимост, към която

той несъзнателно се стремеше.

– Сийнуин наистина ли е благословена? – попитах аз.

Той сякаш се изненада от този неочакван въпрос.

– Това пък защо те интересува? Е, тя е хубаво момиче, а признавам, че хубавите момичета са моя слабост, така че ще взема да ѝ направя едно заклинание и тя ще стане благословена. Някога и на теб направих такова заклинание, Дерфел, но не зарад хубостта ти – засмя се той. След това погледна през прозореца да прецени дължината на сенките. – Скоро трябва да тръгвам.

– Какво ви доведе тук, господарю? – попита Галахад.

– Трябваше да говоря с Йорует – отговори Мерлин, оглеждайки се наоколо, за да се увери, че бе събрал всичките си вещи. – Той може и да е досаден идиот, но наистина знае някои работи, които аз временно съм забравил. Оказа се, че знае за Пръстена на Елюнед. Той беше някъде тук – измърмори Мерлин и зарови из джобовете, пришити към хастара на дрехата му. – Е, тука беше – каза той нехайно, но на мен ми се стори, че това безразличие беше само преструвка.

– Какъв е този Пръстен на Елюнед? – попита Галахад.

Мерлин смърщи вежди пред невежеството на моя приятел, после реши да не се занимава с това, а просто да обясни.

– Пръстенът на Елюнед – заяви той тържествено – е едно от Тринадесетте съкровища на Британия. Ние винаги сме знаели за Съкровищата, разбира се (поне тези от нас, които вярват в истинските Богове – вметна той и многозначително погледна към Галахад), но никой от нас не беше сигурен в същността на тяхната реална мощ.

– И сега вие научихте това от ръкописа, така ли? – попитах аз.

Мерлин хищно се усмихна. Бялата му коса беше вързана на тила с черна панделка, а брадата му беше сплетена на стегнати плитчици.

– Ръкописът – каза той – потвърди всичко, което знаех или предполагам, дори съдържа едно-две нови неща. А, ето го – каза той. През цялото време беше ровил из джобовете си за Пръстена и най-накрая успя да го намери. На мен този пръстен ми приличаше на най-обикновен воински пръстен, направен от желязо, но Мерлин го държеше върху дланта си така, като че ли това беше най-ценното бижу в Британия.

– Пръстенът на Елюнед – каза Мерлин – е изкован в Отвъдния свят в началото на всички времена. Парче метал наистина, нищо особено. – Той го хвърли към мен и аз го улових във въздуха. – Пръстенът, сам за себе си, няма никаква сила – каза Мерлин. Нито едно от съкровищата само за себе си няма мощ. Мантията-невидимка няма да те направи

невидим, Рогът на Бран Галед не издава по-добър звук от който и да е друг ловджийски рог. Между другото, Дерфел, ти доведе ли Нимю?

– Да.

– Браво. Така си и знаех. Интересно място е Островът на мъртвите, не мислиш ли? Ходя там, когато имам нужда от стимулираща компания. Докъде бях стигнал? А, да, Съкровищата. Боклуци без никаква стойност, наистина. Не бихте дали Палтото на Падарн и на просяк, ако, разбира се, имате добро сърце, но въпреки това то е едно от Съкровищата.

– Тогава каква полза от тях? – попита Галахад. Той беше взел Пръстена от мен и сега го подаде на друида.

– Те направляват Боговете, разбира се – сопна се Мерлин, сякаш отговорът беше повече от ясен. – Сами за себе си тези неща са пълна безвкусица, но ако ги събереш на едно място, можеш да накараш Боговете да заподскачат като жаби. Е, разбира се, не е достатъчно само да събереш Съкровищата на едно място – добави той бързо, – необходими са още един-два ритуала. И кой знае дали и тогава ще стане нещо? Никой не е опитвал досега, доколкото знам. Нимю добре ли е? – попита ме той.

– Вече да.

– Възмущение ли дочувам в гласа ти? Ти си мислиш, че трябваше аз да отида за Нимю, нали? Скъпи мой Дерфел, аз съм достатъчно зает и без да търча из цяла Британия да търся Нимю! Ако тя не може да се справи с Острова на мъртвите, какво полза от нея?

– Можеше да умре там – обвиних го аз, спомняйки си за талъсьмите и канибалите на Острова.

– Разбира се, че можеше! Какъв е смисълът от изпитанията, ако не са опасни? Ти наистина разсъждаваш по детски, Дерфел – поклати глава Мерлин със съжаление и напъха Пръстена върху един от дългите си костеливи пръсти. След това тържествено се вторачи в нас и всеки от нас със страхопочитание зачака да стане нещо свръхестествено, но след няколко зловещи секунди Мерлин просто ни се изсмя.

– Нали ви казах, няма нищо особено в Съкровищата.

– Колко от Съкровищата сте събрали досега? – попита Галахад.

– Няколко – отговори Мерлин уклончиво, – но дори и да имах двадесет от всичките тринадесет, пак ще си имам неприятности, ако не намеря тринадесетото. И точно то ми липсва, Дерфел. Гърнето на Клид-но Ейдин. Без Гърнето сме загубени.

– И с Гърнето пак сме загубени – казах аз мрачно.

Мерлин ме погледна като че ли се чудеше дали бих могъл да кажа нещо по-тъпо.

– Заради войната, нали? – каза той след няколко секунди. – Затова ли дойдохте тук? Да молите за мир! Какви глупаци сте вие двамата! Горфидид не иска мир. Този мъж е животно. Има ъкъл колкото вол, при това не особено умен вол. Той иска да бъде Велик крал, което означава, че иска да управлява Думнония.

– Той казва, че ще остави Мордред на престола – възрази Галахад.

– Разбира се, че ще казва така! – отвърна Мерлин презрително. – Какво друго би могъл да каже? Но в момента, в който сложи ръка на врата на това нещастно дете, той ще му го извие като на пиле, и добре ще направи.

– Вие искате Горфидид да спечели? – попитах аз ужасен.

Той въздъхна.

– Дерфел, Дерфел – каза той, – толкова приличаш на Артър. Ти смяташ, че светът е проста работа – доброто е добро, а лошото – лошо, горе си е горе, а долу – долу. Ти ме питаш какво искам аз. Ще ти кажа какво искам. Аз искам Тринадесетте съкровища. Ще ги използвам, за да върна Боговете в Британия и след това ще ги накарам да възстановят Британия такава каквато беше преди да дойдат римляните. Без християни – Мерлин вдигна пръст към Галахад, – и без митраисти – и той посочи към мен, – само народът на Боговете в страната на Боговете. Ето това искам, Дерфел.

– Ами Артър? – попитах аз.

– Какво Артър? Той е мъж, има си меч, може сам да се грижи за себе си. Съдбата е неумолима, Дерфел. Ако съдбата е решила Артър да спечели тази война, ще я спечели, дори ако Горфидид събере войски от целия свят, за да воюва срещу него. Ако нямах по-важна работа, признавам, щях да помогна на Артър, защото го харесвам, но съдбата е постановила в този момент да съм един стар човек с все по-отслабващи сили и с един пикочен мехур, дето тече като мях за вода, затова трябва да си пазя силиците. – (Той описваше трагичното си състояние с глас пълен с жизненост и енергия.) – Дори аз не мога едновременно да спечеля войните на Артър, да излекувам ума на Нимю и да откроя Съкровищата. Разбира се, ако установя, че като спася живота на Артър ще успея да намеря Съкровищата, тогава бъди сигурен, че ще се притека на помощ. Но иначе... – Той сви рамене, сякаш войната изобщо не го интересуваше. А може би наистина не го интересуваше. Мерлин се обърна към малкия прозорец и погледна към трите стълба, които стърчаха в центъра на Каер Сус.

– Ще останете да видите церемониите, надявам се.

– А трябва ли? – попитах аз.

– Разбира се, че трябва, стига Горфидид да ви разреши. Всяко преживяване е полезно, колкото и грозно да е то. Правил съм тези ритуали много пъти и на мен няма да ми бъде забавно, но вие може да останете и бъдете сигурни, че тук сте в пълна безопасност. Ще превърна Горфидид в гол охльов, ако падне и косъм от глупавите ви глави. Но сега трябва да тръгвам. Иорует казва, че на границата с Демеция имало някаква старица, която можела да си спомни нещо полезно. Ако е жива, разбира се, и ако е запазила паметта си. Мразя да разговарям със стари жени – те са толкова доволни, че има с кого да поговорят, че направо не спират да бърбят, а и никога не говорят по същество. Каква перспектива! Кажете на Нимю, че нямам търпение да я видя!

След тези думи той отвори вратата и излезе. В онзи следобед небето се заоблачи и привечер заръмя един противен дребен дъждец, от който обаче до вечерта крепостта направо подгизна. Друидът Иорует дойде при нас да ни увери, че сме в безопасност, но тактично намекна, че насила наложеното на Горфидид гостоприемство едва ли ще издържи присъствието ни на вечерното угощение по случай последното събиране на поуските съюзници и старейшини. (На другия ден подразделенията около Каер Сус трябваше да се отправят към останалата част от войската при Браногениум.) Ние уверихме Иорует, че нямаме никакво желание да присъстваме на угощението. Друидът се усмихна в знак на благодарност и седна на една пейка до вратата.

– Значи вие сте приятели на Мерлин? – попита той.

– Лорд Дерфел е негов приятел – каза Галахад.

Иорует потри уморено очи. Той беше стар, с приятно лице и плешива глава, само над ушите му стърчаха по няколко косъма.

– Все си мисля – каза той, – че моят брат Мерлин очаква твърде много от Боговете. Той вярва, че светът може да бъде изграден наново и че историята може да се изтрие като линия, начертана в калта. Но не е така.

Иорует се почеса по брадата, сигурно някоя въшка го беше ухапала, и погледна към Галахад, който носеше кръст на врата си. Друидът поклати глава.

– Завиждам на вашия християнски Бог. Той е едновременно трима и един, мъртъв и жив, Той е навсякъде и никъде, и иска да го почитате като същевременно заявява, че нищо друго не е достойно да бъде почитано. Благодарение на тези противоречия човек може да вярва във всичко или в нищо, а с нашите Богове не е така. Те са като крале,

непостоянни и могъщи, и ако пожелаят да ни забравят, те просто ни забравят. Няма значение какво вярваме ние, има значение само какво искат те. Нашите магии действат само когато Боговете разрешат. Мерлин не е съгласен с това, разбира се. Той мисли, че ако крещим достатъчно силно, ще успеем да привлечем Тяхното внимание, но какво правим с детето, което крещи?

– Обръщаме му внимание? – предположих аз.

– Удряме го, Дерфел – каза Йорует. – Удряме го докато млъкне. Страхувам се, че Мерлин ще крещи твърде високо и твърде дълго. – Йорует стана и взе жезъла си. – Извинявам се, че няма да можете да ядете с воините довечера, но принцеса Хелед каза, че сте добре дошли да вечеряте при нея.

Хелед от Елмет беше съпругата на Кунеглас и нейната покана едва ли беше единствено проява на задължителна учтивост. Наистина тази покана може да е била премерена обида, измислена от Горфидид, която внушаваше идеята, че ние не сме достойни за компанията на воините и можем да вечеряме само при жените и децата. Но Галахад каза, че за нас е чест да приемем и ние отидохме.

Там, в малката приемна зала на Хелед, беше Сийнуин. Бях си мечтал да я видя. Мислех за това от момента, в който Галахад за първи път предложи да отиде в Поуис като пратеник на Гуент. Точно затова положих такива неистови усилия да го убедя да ме вземе с него. Не дойдох в Каер Сус заради мира, а само за да видя отново лицето на Сийнуин. И сега я видях – седеше там в стаята на Хелед, осветена от мъждукащата светлина на свещи от натопена в лой сърцевина на тръстика.

Годините не бяха оставили и следа по лицето ѝ. То бе запазило своята сладка нежност. Тя се държеше все така скромно. Косата ѝ беше все така светла и усмивката ѝ бе все така красива. Когато влязохме, тя се занимаваше с едно дете – опитваше се да го храни с парченца ябълка. Детето беше Пердел, синът на Кунеглас.

– Казах му, че ако не си изяде ябълката, ужасните думнонци ще дойдат да го вземат – каза Сийнуин с усмивка. – Мисля, че той иска да дойде с вас, защото не ще да хапне и трошичка.

Хелед от Елмет, майката на Пердел, беше висока жена с широка челюст и светли очи. Тя ни поздрави като заповяда на една от слугините да ни налее медовина, след това ни запозна с две от лелите си – Тонуин и Елсел, които ни гледаха с неприязън. Ние очевидно бяхме прекъснали някакъв приятен за тях разговор, защото погледите им направо ни подканваха да си вървим, но Хелед беше по-любезна.

– Познавате ли принцеса Сийнуин? – попита ни тя.

Галахад ѝ се поклонил и клекнал до Пердел. Той много обичал децата, а и децата го приемаха с доверие от пръв поглед. Само след миг двамата принцове играеха с парчетата ябълка, които бяха се бяха превърнали в лисици и бягаха към леговището си (устата на Пердел), подплашени от хрътки (пръстите на Галахад). Ябълката изчезна за нула време.

– Защо аз не се сетих за това? – зачуди се Сийнуин.

– Защото не сте гледана от майката на Галахад, лейди – каза аз. – Тя очевидно все така го е хранила, тъй като до ден днешен той не може да яде, ако някой не надува ловджийски рог до ухото му.

Сийнуин се засмя, след това забеляза брошката, която носех. Изчерви се и за момент аз помислих, че съм направил непоправима грешка. Но после тя се усмихна.

– Трябваше да си спомня за вас, лорд Дерфел?

– Не, милейди. Тогава бях много млад.

– И сте запазили тази брошка? – попита тя, очевидно удивена, че някой може толкова да цени нещо, подарено от нея.

– Пазих я, милейди, дори когато загубих всичко друго.

Принцеса Хелед ни прекъсна, за да попита по каква работа бяхме дошли в Каер Сус. Бях сигурен, че тя вече знаеше, но принцесите винаги се правеха, че не знаят какво става на съветите на техните мъже. Отговорих, че сме дошли да разберем дали войната между нашите кралства е неизбежна.

– И неизбежна ли е? – попита принцесата с разбираема тревога, защото на следващата сутрин нейният съпруг щеше да тръгне на юг срещу врага.

– За съжаление, милейди, изглежда неизбежна – отвърнах аз.

– За всичко е виновен Артър – каза убедено Хелед и лелите ѝ енергично закичаха с глави.

– Мисля, че Артър би се съгласил с вас, милейди – каза аз, – и съжалява за това.

– Тогава защо ще воюва срещу нас? – поиска да разбере Хелед.

– Защото се е заклел да запази трона за Мордред, милейди.

– Моят тъст никога не би лишил наследника на Утър от неговия трон – каза Хелед разгорещено.

– Лорд Дерфел едва не изгуби главата си докато разговаряше по тези въпроси сутринта – каза Сийнуин дяволито.

– Лорд Дерфел – намеси се Галахад като вдигна поглед от последния лов на лисици – запази главата си, защото е любимец на своите

Богове.

- Но не и на вашия Бог, лорд принц, така ли? – попита остро Хелед.
- Моят Бог обича всеки, милейди.
- Искате да кажете, че той не подбира – засмя се тя.

Ядохме гъска, пилета, заек, еленово месо някакво отвратително вино, което вероятно беше държано твърде дълго след като е донесено в Британия. След вечеря седнахме на меки кушетки и една арфистка започна да свири за нас. Подобни кушетки бяха част от мебелировката на женските покои, така че ние с Галахад не се чувствахме особено удобно върху тези ниски меки легла. Но аз бях доволен, защото успях да седна на кушетката до Сийнуин. Известно време седях изправен, но после се облегнах на лакът и така се приближих достатъчно, за да мога тихо да й говоря. Поздравих я за годежа ѝ с Гундлеус.

Тя ме погледна развеселена.

- Това ми прилича на разговор между придворни – каза тя.
- Понякога съм принуден да бъда придворен, лейди. Ако предпочитате мога да се държа като воин.

Тя също се облегна на лакът, за да можем да говорим без да пречим на другите да слушат музиката. От нейната близост всичките ми сетива направо задимиха.

– Милорд Гундлеус – каза тихо тя, – поиска моята ръка – това беше цената, която баща ми трябваше да плати за силурската войска в предстоящата война.

– Тогава тази войска, лейди – казах аз, – е най-скъпопоструващата в цяла Британия.

Тя не се усмихна на моя комплимент, а задържа очите си върху моите.

- Вярно ли е – попита тя тихо, – че той е убил Норуена?

Прямотата на този въпрос ме смути.

- Той какво казва, лейди? – попитах аз.

– Той казва – отвърна тя толкова тихо, че едва я чувах, – че неговите хора били нападнати и тя била убита в суматохата. Казва, че било нещастен случай.

Аз погледнах към младото момиче, което свиреше на арфа. Лелите зяпаха към нас двамата, но Хелед не изглеждаше разтревожена от нашия разговор. Галахад слушаше музиката, сложил ръка на раменете на Пердел.

- Аз бях там, милейди – обърнах се аз отново към Сийнуин.

– И?

Реших, че нейната прямота заслужава прям отговор.

– Тя коленичи пред него, за да го посрещне, лейди – казах аз, – и той заби меча си в гърлото ѝ. Видях го с очите си.

Лицето ѝ се удължи. Светлината на тръстиковите свещи хвърляше червеникави отблясъци и сенки по бледите ѝ страни и в трапчинката под долната ѝ устна. Тя носеше разкошна рокля от светлосин лен, която беше украсена по края на полите със сребриста кожа от зимна невестулка. Около врата ѝ блестеше сребърна огърлица, на ушите ѝ имаше сребърни обици и аз си помислих, че среброто много отиваше на светлата ѝ коса. Тя тихо въздъхна.

– Страхувах се да чуя тази истина – каза тя, – но като принцеса трябва да се омъжа, там където ще бъде най-изгодно за кралството, а не където бих искала.

Тя обърна поглед към арфистката за известно време, след това отново се облегна близо до мен.

– Баща ми казва, че тази война се води заради моята чест. Така ли е?

– За него е така, лейди, но аз мога да ви уверя, че Артър много съжалява за обидата, която ви нанесе.

Тя леко свъси вежди. Темата, без съмнение, беше болезнена, но тя не можеше да я отмине, защото постъпката на Артър беше засегнала много по-дълбоко и трагично живота на Сийнуин, отколкото бе променила живота на Артър. Артър бе тръгнал към своето щастие и към брака си и беше оставил Сийнуин да страда, потънала в самосъжаление.

– Вие разбирате ли го, лорд Дерфел? – попита тя след малко.

– Тогава не можах да го разбера, лейди – казах аз. – Тогава си мислех, че е пълен глупак. Всички така мислехме.

– А сега? – попита тя, спряла сините си очи върху моите.

Помислих малко.

– Мисля, лейди, че веднъж в живота си Артър беше поразен от лудост и той не беше в състояние да ѝ се противопостави.

– Любов?

Аз я погледнах и си казах, че не съм влюбен в нея и че нейната брошка случайно беше станала мой талисман. Казах си, че тя беше принцеса, а аз син на робиня.

– Да, лейди – отговорих аз.

– Вие познавате ли тази лудост? – попита ме тя.

Не забелязвах нищо друго в стаята, гледах само Сийнуин. Принцеса Хелед, спящият малък принц, Галахад, лелите, арфистката, никой не

съществуваше за мен, не забелязвах нито тъканите гоблени по стените, нито бронзовите свещници. Виждах само големите тъжни очи на Сийнуин и чувах единствено ударите на сърцето си.

– Знам, че можеш да гледаш в очите на някого – чух се да казвам, – и изведнъж да разбереш, че животът вече е невъзможен без тези очи. Разбираш, че техният глас може да накара сърцето ти да спре и че тяхната компания е цялото щастие, за което можеш да мечтаеш, разбираш, че когато ги няма душата ти ще страда самотна и изоставена.

Тя помълча, загледана в мен с леко объркано изражение.

– Това случвало ли ви се е някога, лорд Дерфел? – попита тя накрая.

Аз се поколебах. Знаех думите, които идваха от душата ми, знаех и думите, които моето положение ме задължаваше да произнеса, но после си казах, че един воин никога не залага на плахостта и оставих душата си да избере думите.

– Не ми се беше случвало никога до този момент, лейди – казах аз. Но за да го направя се наложи да събера повече смелост, отколкото ми трябваше, за да се втурна срещу стена от щитове.

Тя веднага сведе очи и седна изправена, а аз се проклех за глупавата си смелост и за думите, с които я обидих. Аз също се изправих на канапето, изчервих се, душата чак ме заболя от смущение, а Сийнуин поздравя изпълнението на арфистката като хвърли няколко сребърни монети на килимчето пред арфата. Тя помоли да чуе Песента на Райънън.

– Мислех, че не слушаш, Сийнуин – каза лукаво една от лелите.

– Слушам, Тонуин, слушам и изпитвам голямо удоволствие от всичко, което чувам – каза Сийнуин и аз изведнъж се почувствах така, както се чувства воинът, когато се разпада стената от щитове на противника. Само дето не смеех да повярвам на думите ѝ. Искаше ми се, но не смеех. Такава е лудостта на любовта – за един кратък миг душата се люшва от екстаза до отчаянието.

Арфистката отново засвири под акомпанимента на дивите възгласи, които идваха от голямата зала, където воините се радваха, предвкушвайки победата от предстоящата битка. Аз отново се облегнах с лакът на възглавниците. Лицето ми все още пламтеше. Опитвах се да разбера дали последните думи на Сийнуин се отнасяха до нашия разговор или до музиката, и тогава Сийнуин отново се отпусна на канапето и се облегна близо до мен.

– Аз не искам да има война заради мен – каза тя.

– Войната изглежда неизбежна, лейди.

– Моят брат мисли като мен.

– Но в Поуис управлява вашият баща, лейди.

– Така е – каза тя просто. Замълча за миг, смръщила вежди, после погледна към мен. – Ако Артър победи, за кого ще поиска да ме омъжи?

Тя още веднъж ме изненада със своята прямота, но аз ѝ казах истината.

– Той иска ти да бъдеш кралица на Силурия, лейди – отвърнах аз.

Тя ме погледна с внезапна тревога.

– Да се омъжа за Гундлеус?

– За крал Ланселот от Беноик, лейди – казах аз, издавайки тайните надежди на Артър. Исках да видя реакцията ѝ.

Тя се вгледа в очите ми, явно се мъчеше да прецени дали ѝ казвах истината.

– Казват, че Ланселот е велик воин – промълви тя след малко с безразличие, което стопли сърцето ми.

– Така казват, лейди, да – отвърнах аз.

Тя отново замълча. Повдигна се малко и загледа ръцете на арфистката, които галеха струните, а аз гледах нея.

– Кажете на Артър – заговори тя след малко без да се обръща към мен, – че не му се сърдя. Кажете му и още нещо.

– Да, лейди? – насърчих я аз, защото тя внезапно млъкна.

– Кажете му, че ако той победи – каза тя и се обърна към мен, протегна ръка и докосна моята с тънкия си пръст, за да покаже колко важни бяха думите ѝ, – ако той победи – повтори тя, – ще потърся неговото покровителство.

– Ще му кажа, лейди – обещах аз, след това замълчах с преизпълнено сърце и добавих – Аз също се заклевам да ви защитавам.

Тя задържа пръста си до моята ръка, докосване леко като дъха на спящия принц.

– Може да се наложи да ви припомня тази клетва, лорд Дерфел – каза тя, потопила очите си в моите.

– Тя ще бъде в сила до края на времената и след това, лейди.

Тя се усмихна, прибра ръката си и се изправи на ръба на леглото.

В онази нощ си легнах, замаян от надежда, глупост, объркване, опасения, страх и възхищение. Защото точно като Артър бях дошъл в Каер Сус и бях поразен от любовта.

ЧАСТ ПЕТА СТЕНАТА ОТ ЩИТОВЕ

– Значи тя беше! – заяви Игрейн. – Принцеса Сийнуин! Тя е накарала кръвта ти да пламне, нали, брат Дерфел?

– Да, лейди – признах аз. И днес очите ми се пълнят със сълзи, когато си спомням за Сийнуин или може би сълзят от времето. В Динюрак вече е есен, а тя дойде с един студен вятър, който се промъква при мен през прозореца. Скоро ще трябва да спра писането за известно време, защото ще трябва да пълним хамбарите и складовете за зимата и ще трупаме дърва, които няма да горим за удоволствие на благословения свети Сенсъм, за да можем да споделяме страданията на нашия скъп Спасител.

– Нищо чудно, че мразиш Ланселот толкова много! – каза Игрейн. – Вие сте били съперници. Той знаеше ли за чувствата ти към Сийнуин?

– След време разбра.

– И какво стана? – попита Игрейн настоятелно.

– Защо не оставим всичко да си върви по реда, лейди?

– Защото не искам, разбира се.

– Да, но разказвачът съм аз и затова ще стане както аз искам.

– Ако не те харесвах толкова много, брат Дерфел, щях да заповядам да ти отрежат главата и да нахранят хрътките ми с тялото ти. – Игрейн смръщи вежди и се замисли. Днес тя е много хубава. Сложила си е сивата вълнена пелерина, украсена с кожи от видра. Кралицата не е бременна, така че или миризливите бебешки пелени не вършат никаква работа или Брочваел прекарва твърде много време с Нуил.

– В семейството на моя съпруг много често се говори за пралеля Сийнуин – каза тя, – но никой досега не ми е обяснил точно в какъв скандал се е забъркала тя.

– Думата „скандал“, лейди – казах аз сериозно, – е напълно неподходяща за човек като принцеса Сийнуин.

– Тя така и не се омъжила – каза Игрейн, – само това знам.

– И какво скандално има в това? – попитах аз.

– Ами това, че тя се е държала така, като че ли е била омъжена – каза Игрейн обидено. – Така разправя твоята църква. Нашата църква – поправи се бързо тя. – Така че казвай какво се случи. Хайде, кажи ми!

Аз дръпнах ръкава на расото си върху осакатената си ръка – тя

винаги първа усещаше студа от приближаващата се зима.

– Историята на Сийнуин е твърде дълга, за да я чуете сега – казах аз и не отстъпих независимо от настоятелните молби на моята кралица.

– А Мерлин намери ли Гърнето? – попита Игрейн.

– Ще разберете като му дойде времето – казах аз.

Тя вдигна ръце.

– Вбесяваш ме, Дерфел. Ако се държех наистина като кралица, трябваше да поискам главата ти.

– А аз ако бях нещо друго, а не стар и немощен монах, лейди, щях сам да ви я дам.

Тя се засмя, после се обърна към прозореца. Листата на малкото дъбово дърво, което брат Маелгуин засади, за да ни пази завет, бяха изсъхнали рано, а горите по склоновете под манастира бяха пълни с диви плодове. Всичко това говореше, че се задава сурова зима. Някога Сеграмор ми беше казал, че има места, където зимата никога не идва, а слънцето винаги е топло. Но може би, подобно на зайците с къси уши и къси крака, тези места са просто една измислена приказка. Беше време, когато се надявах, че християнският рай е топло място, но свети Сенсъм смята, че в рая сигурно е студено, след като в ада е горещо. Предполагам, че светецът е прав. Човек просто няма никаква надежда за бъдещето. Игрейн потрепери и отново се обърна към мен.

– На мен никой никога не ми е правил беседка за Лухназа – каза тя със съжаление.

– Разбира се, че са ви правила! – казах аз. – Всяка година!

– Ами! Правят я по задължение. Робите я правят, защото ги карат и аз естествено сядам там. Но съвсем различно е, когато някой млад мъж я прави специално заради теб и я украсява с метличина и макове. Мерлин ядоса ли се от връзката ти с Нимю?

– Не трябваше да ви доверявам това – казах аз. – Ако изобщо е разбрал, той никога нищо не ми е казвал. Едва ли би имало значение за него. Той не беше ревнив. Не беше като нас. Не беше като Артър, или като мен. Колко кръв е пролята от ревност! И когато стигнеш до края на живота си, какво значение има всичко това? Остаряваме, младите ни гледат и не могат да си представят, че някога нашата любов е разтърсвала цели кралства.

Игрейн направи дяволита физиономия.

– Ти каза, че Горфидид нарекъл Гуинивийър „курва“. Тя такава ли беше?

– Вие не трябва да употребявате такива думи, лейди.

– Добре. Гуинивийър беше ли това, което казва Горфидид за нея и което на мен не ми е разрешено да произнеса от страх да не обидя невинните ти уши?

– Не – казах аз, – не беше.

– Но тя беше ли вярна на Артър?

– Всяко нещо с времето си – казах аз.

Тя ми се изплези.

– Ланселот стана ли митраист?

– Чакайте и ще видите – настоях аз.

– Мразя те!

– А аз съм вашият най-горещ поклонник, скъпа лейди – казах аз, – но освен това съм и много изморен, пък и студеното време втвърдява масилото. Но обещавам, че ще напиша историята докрай.

– Ако Сенсъм те остави да я напишеш – каза Игрейн.

– Ще ме остави – отвърнах аз. Тези дни светецът е по-щастлив, благодарение на нашия послушник, който вече не е послушник, а свещеник и монах и вече, както настоява Сенсъм, светец като своя наставник. Свети Тъдуол – така трябва да го наричаме сега. Двамата светци делят една килия и заедно славят Господа. Не виждам нищо лошо в това сътрудничество, освен че свети Тъдуол, който вече е на дванадесет години, прави нов опит да се научи да чете. Той, разбира се, не може да говори сакски език, но въпреки това аз се страхувам, че той може да разчете нещо от моите писания. Този страх обаче може да почака, докато свети Тъдуол усвои буквите, ако това изобщо стане, а засега, за да задоволя нетърпеливото любопитство на моята най-красива кралица, Игрейн, ще продължа този разказ за Артър, моя скъп изгубен Господар, моя приятел, моя военачалник.

На следващия ден бях сляп и глух за всичко около мен. Стоях с Галахад като нежелан гост на моя враг Горфидид, докато Йорует омилостивяваше Боговете. Друидът можеше през цялото време да духа прецъфтели глухарчета, пак нямаше да ми направи впечатление. А нашите противници извършиха церемонията с всичките ѝ подробности. Те убиха един бик, вързаха трима затворници към трите кола, удушиха ги, след това промушиха в корема четвърти затворник и наблюдаваха смъртта му, тълкувайки знаменията. Пяха Бойната песен на Мапонос и танцуваха около мъртвите. Кралете, принцовете и старейшините натопаха върховете на копията си в кръвта на убитите, след това ги облизаха и нацапаха с кръв бузите си. Галахад се прекръсти, а аз си мечтаех за

Сийнуин. Тя не присъстваше на церемониите. Нито една жена не присъстваше на церемониите. Галахад ми каза, че знаменията били благоприятни за Горфидид, но мен не ме интересуваше. Аз блажено си спомнях докосването на Сийнуин.

После ни доведоха конете, донесоха ни оръжията и щитовете и Горфидид лично ни придружи до портите на Каер Сус. Неговият син Кунеглас също дойде. Той може и да е искал да прояви учтивост като ни придружи, но не и Горфидид.

– Кажи на твоя поклонник на курви – каза кралят (бузите му още бяха нацапани с кръв), – че само едно нещо може да предотврати войната. Кажи на Артър, че ако той дойде при мен в долината Лъг и се остави аз да произнеса присъдата над него, ще приема, че петното върху честта на дъщеря ми е изтрито.

– Ще му кажа, кралю господарю – отвърна Галахад.

– Артър още ли няма брада? – попита Горфидид и въпросът му прозвуча като обида.

– Няма, кралю господарю – каза Галахад.

– Значи няма да мога да сплета затворническа каишка от брадата му – изръмжа Горфидид. – Тогава му кажи да отреже червената коса на курвата си, да му я сплетат и с тази готова каишка да дойде при мен.

Горфидид очевидно изпитваше удоволствие да унижава враговете си, но по лицето на принц Кунеглас личеше силно смущение от грубостта на баща му.

– Предай му това, Галахад от Беноик – продължи Горфидид – и още му кажи, че ако ми се подчини, ще оставя неговата обръсната курва на свобода, но тя трябва да напусне Британия.

– Значи принцеса Гуинивър ще остане свободна, ако напусне Британия – каза Галахад.

– Казах „курвата“! – кресна Горфидид. – Спал съм с нея, така че знам какво говоря. Кажи това на Артър! – изляз той в лицето на Галахад. – Кажи му, че тя доброволно идваше в леглото ми и не само в моето!

– Ще му кажа – излъга Галахад, за да спре грубата тирада. – А за Мордред какво да му кажа, кралю господарю?

– Като го няма Артър – каза Горфидид, – Мордред ще има нужда от друг покровител. Аз ще поема отговорността за бъдещето на Мордред. Сега върви.

Поклонихме се, качихме се на конете и тръгнахме. Не можах да се съдържа да не се обърна назад с надеждата да видя Сийнуин, но по

укрепленията на Каер Сус се виждаха само мъже. Навсякъде около крепостта временните каменни постройки бяха съборени, тъй като хората се приготвяха да тръгнат към Браногениум по прекия път. Бяхме се договорили ние с Галахад да не използваме този път, а да се върнем у дома по по-дългия път през Каер Лъд, за да не шпионираме пълчищата на Горфидид.

Докато яздехме на изток, Галахад мрачно мълчеше, а аз не можех да скрия своето щастие и щом отминахме военните лагери, започнах да пея Песента на Райънън.

– Какво ти става? – попита Галахад раздразнен.

– Нищо. Нищо! Нищо! Нищо! – викнах аз радостно и забих пети в корема на коня, така че той хукна напред по зелената пътека, а аз се строполих в една коприва. – Съвсем нищо – казах отново, когато Галахад ми доведе коня. – Абсолютно нищо.

– Ти си луд, приятелю.

– Прав си – казах аз и несръчно се покатерих върху коня. Наистина бях луд, но няхах намерение да кажа на Галахад причината за моята лудост, затова известно време се опитвах да се държа нормално. И като за начало попитах: – Какво ще кажем на Артър?

– За Гуинивиър нищо – каза Галахад решително. – И без това Горфидид лъжеше. Боже Господи! Как можа да каже такива лъжи за Гуинивиър?

– Предизвикваше ни – казах аз. – Въпросът е какво да кажем на Артър за Мордред.

– Истината. Мордред не е заплашен от нищо.

– Но щом Горфидид може да лъже за Гуинивиър, защо мислиш, че не лъже за Мордред? Мерлин също не вярва на Горфидид.

– Ние не сме пратени да търсим отговора на Мерлин – каза Галахад.

– Изпратени сме да разберем истината, приятелю, а аз казвам, че истината беше казана от Мерлин.

– Но Тюдрик ще повярва на Горфидид – каза Галахад твърдо.

– А това означава, че Артър ще загуби – казах аз мрачно, но не ми се говореше за поражения, така че смених темата и попитах Галахад какво мисли за Сийнуин. Отново се оставих да бъда обсебен от моята лудост и ми се искаше да чуя как Галахад възхвалява Сийнуин и ми казва, че тя е най-красивото същество на света, но той само сви рамене.

– Малко симпатично девойче – каза той нехайно, – и хубаво, ако си падаш по такива крехки момичета. – Той замълча за миг и добави: –

Ланселот ще я хареса. Нали знаеш, че Артър иска да го ожени за нея? Макар че това едва ли ще стане сега. Подозирам, че Гундлеус ще си запази трона и Ланселот ще трябва другаде да си търси жена.

Повече нищо не казах за Сийнуин. Изминахме обратния път и на втората нощ стигнахме до Магнис. Точно както беше предсказал Галахад, Тюдрик пожела да повярва на обещанието на Горфидид, а Артър предпочете да повярва на Мерлин. Тогава разбрах, че Горфидид ни беше използвал, за да раздели Тюдрик и Артър. На мен ми се стори, че Горфидид беше направил добре – като слушах как Тюдрик и Артър спореха ми стана ясно, че кралят на Гуент нямаше кураж да участва в предстоящата война. Ние с Галахад оставихме двамата мъже да спорят и тръгнахме по укрепленията на Магнис, които представляваха земен насип, ограден от едната страна с ров пълен с вода, а на върха на насипа имаше здрава палисада.

– Тюдрик ще се наложи в този спор – каза Галахад мрачно. – Той няма доверие на Артър.

– Това не е вярно – възразих аз. Галахад поклати глава.

– Той знае, че Артър е честен човек – съгласи се Галахад, – но освен това Артър е и авантюрист. Той няма земя, мислил ли си някога за това? Той защитава името си, а не собствеността си. Той дължи положението си на малолетието на Мордред, а не на собственото си рождение. За да успее, Артър трябва да бъде по-смел от другите мъже, но точно сега на Тюдрик не му е необходима смелостта на Артър. Тюдрик иска сигурност. Затова ще приеме предложението на Горфидид. – Галахад замълча за миг. – Може би нашата съдба е да бъдем странстващи воини – продължи той мрачно, – лишени от земя и вечно тласкани назад към Западното море от нови врагове.

Аз потръпнах и се загърнах в наметалото. Западният вятър носеше студено обещание за дъжд.

– Нима искаш да кажеш, че Тюдрик ще ни изостави?

– Той вече ви е изоставил – каза Галахад навъсено, – единствената му грижа сега е да намери елегантен начин да се отърве от Артър. Тюдрик има твърде много за губене и няма да иска да поема рискове, а Артър няма какво друго да губи освен надеждите си.

– Ей, вие двамата! – чухме зад себе си силен глас. Беше Кълхуч, който бързаше към нас. – Артър ви вика.

– За какво? – попита Галахад.

– Вие как мислите, лорд принц? Да не мислите, че просто му трябва партньор за табла? – захили се Кълхуч. – Тия копелета – махна той с

ръка към облечените в красиви униформи хора на Тюдрик, – може да нямат кураж да се бият, но ние имаме. Предполагам, че ще нападнем сами. – Той видя изненаданите ни физиономии и се засмя. – Чухте онази нощ какво каза Агрикола. Двеста души могат да се задържат в долината Лъг срещу цяла армия. Тогава? Ние имаме двеста копиеносци, а Горфидид – армия, тогава защо ни е потрябвал някой си от Гуент? Време е да нахраним гарваните!

Дъждът заваля и засъска в запалените огньове. А ние май трябваше да тръгнем на война.

Понякога си мисля, че това беше най-смелото решение, което Артър някога е взимал. Бог ми е свидетел, че той е взимал и друг път решения при не по-малко трагични обстоятелства, но никога не е бил по-слаб, отколкото в онази дъждовна нощ в Магнис, когато Тюдрик търпеливо даваше заповеди за оттегляне на неговите хора зад римските стени и се подготвяше за примирието между Гуент и врага.

Артър ни беше събрал петима в една войнишка къща близо до крепостната стена. Дъждът се изливаше върху сламения покрив. В къщата беше запален огън, който хвърляше жълтеникава светлина върху нас. Сеграмор, най-довереният офицер на Артър, седеше до Морфанс на малка пейка, а Кълхуч, Галахад и аз бяхме клеknали на пода и слушахме Артър.

Артър призна, че принц Мюриг беше прав като каза, че войната е дело на самия Артър. Ако той не беше отхвърлил ръката на Сийуин, сега нямаше да има вражда между Поуис и Думнония. Гуент беше въввлечена в конфликта, тъй като е най-старият враг на Поуис и традиционен приятел на Думнония, но сега не беше в интерес на Гуент да продължава войната.

– Ако аз не бях дошъл в Британия – каза Артър, – крал Тюдрик нямаше да се страхува за кралството си сега. Това е моя война и както съм я започнал, така трябва да я свърша. – Артър замълча. Той много лесно се подаваше на чувствата си, а в онзи момент те го бяха погълнали изцяло. – Утре отивам в долината Лъг – каза той накрая и в един ужасен миг аз си помислих, че е решил да се предаде на Горфидид. Но Артър ни погледна и широко се усмихна, – и бих искал вие също да дойдете с мен, само че нямам право да настоявам за това.

В стаята настъпи тишина. Предполагам всички се замислихме колко рискована изглеждаше атаката срещу долината, когато все още смятахме да действваме заедно с войските на Гуент. А как щяхме да

спечелим тази битка само с мъжете на Думнония?

– Вие имате право да искате от нас да ви придружим – обади се Кълхуч, – защото сме положили клетва да ви служим.

– Аз ви освобождавам от тази клетва – каза Артър, – и сега ви моля единствено, ако оцелеете, да застанете зад моето обещание Мордред да стане наш крал, когато порасне.

Отново настъпи тишина. Мисля, че никой от нас не се колебаеше дали да остане верен на Артър, но не знаехме как да го кажем. Накрая Галахад проговори.

– Аз не съм полагал клетва за вярност към вас – каза той на Артър, – но сега се заклевам. Където се биете вие, господарю, там ще се бия и аз; вашите врагове са и мои врагове, вашите приятели са мои приятели. Кълна се в скъпоценната кръв на живия Христос. – Галахад се наведе напред, взе ръката на Артър и я целуна. – Да загубя живота си, ако изменя на своята дума.

– За една клетва са необходими двама души – каза Кълхуч. – Вие, господарю, може да ме освобождавате от моята клетва, но аз себе си не освобождавам.

– Нито пък аз – добавих аз.

На лицето на Сеграмор беше изписана досада.

– Аз съм твой човек – каза той на Артър, – и на никой друг.

– Поврага клетвата – каза грозният Морфанс, – аз искам да се бия за вас.

В очите на Артър имаше сълзи. Беше толкова трогнат, че не знаеше какво да каже, затова се зае да ръчка с една цепеница в огъня, докато успя наполовина да намали топлината и двойно да увеличи пушека.

– Вашите хора не са полагали клетва – каза той, – затова утре в долината Лъг искам да дойдат само тези, които желаят.

– Защо утре? – каза Кълхуч. – Защо не в други ден? Колкото повече време имаме за подготовка, толкова по-добре, нали така?

Артър поклати глава.

– Няма да можем да се подготвим по-добре дори да чакаме още цяла година. А шпионите на Горфидид вече тръгват на север с новината, че Тюдрик е приел условията на Горфидид. Така че ние трябва да нападнем преди тези същите шпиони да са открили, че ние думнонците не сме се оттеглили. Утре призори ще атакуваме. – Артър погледна към мен. – Ти ще нападнеш пръв, лорд Дерфел, затова тази вечер трябва да стигнеш до твоите хора и да говориш с тях. И ако те откажат, така да бъде, но ако се съгласят, Морфанс ще ти каже какво трябва да правят.

Морфанс беше обиколил фронта по цялото му протежение, преоблечен като Артър и беше разузнал позициите на врага. Сега той взе няколко шепи зърно от едно гърне, изсипа ги върху своето наметало, проснато на пода и наподоби очертанията на долината Лъг.

– Долината не е дълга – каза той, – но е дълбока и склоновете са стръмни. Дърветата са струпани тук в южния ѝ край – посочи той някакво петно на самия вход на своя модел. – Отсякоха няколко дървета и ги препречиха. Купът е достатъчно висок, за да спре конете, но няколко души могат бързо да отместят натрупаните стволоче. Тук е слабото им място – посочи той купчина жито, която представляваше западното възвишение. – То е стръмно откъм северния край на долината, но откъм южния спокойно може да се тича надолу по склона. Можем да изкачим хълма през нощта и призори ще се спуснем надолу в атака, ще разместим барикадата преди да са се разсънили. Тогава конете ще могат да минат – захили се той, озарен от мисълта за изненадата, която ще свари врага неподготвен.

– Твоите хора са свикнали да се придвижват нощем – обърна се Артър към мен, – така че утре на зазоряване вие се заемате с преградата, премахват я и след това трябва да се задържите в долината, докато пристигнат нашите коне. След конете ще дойдат и копиеносците. Сеграмор ще командва копиеносците, а аз с моите петдесет конника ще атакувам Браногениум.

Сеграмор изобщо не реагира на това изявление, което поставяше под негово командване по-голямата част от войската на Артър.

Ние обаче не можахме да скрием удивлението си. Не ни учуди назначението на Сеграмор, а тактиката на Артър.

– Петдест конници ще атакуват цялата армия на Горфидид? – попита Галахад недоверчиво.

– Ние няма да превземеме Браногениум – призна Артър, – може дори изобщо да не успеем да се приближим, но ще ги предизвикаме да ни преследват и ще ги увлечем към долината. Сеграмор ще ги пресрещне в северния край на долината, където пътят минава през реката и образува брод. И когато те атакуват вие се оттегляте. – Той погледна всеки от нас, за да се увери, че сме разбрали нарежданията му. – Оттегляйте се. Всеки път се оттегляйте. Накарайте ги да си мислят, че печелят! И когато ги накарате да навлязат дълбоко навътре в долината, ще атакувам аз.

– Откъде? – попитах аз.

– Отзад, разбира се! – възбуден от мисълта за развоя на битката, Артър си беше върнал целия ентузиазъм. – Когато моите конници се

изтеглят от Браногениум, няма да се върнем в долината, а ще се скрием някъде около северния ѝ вход. Мястото е обрасло с дървета. И когато вие ги накарате да ви последват навътре в долината, ние ще се появим в техния тил.

Сеграмор се беше втренил в купчините жито.

– Ирландските Черни щитове от Коелс Хил – каза той със своя отвратителен акцент – може да се спуснат от юг откъм хълмовете и да ни изненадат в тил – пхна той пръста си в зърната, пръснати в южния край на долината, за да поясни мисълта си. Всички знаехме, че тези ирландци са страшните воители на Енгас Мак Ейрем, краля на Демечия, който беше наш съюзник, докато Горфидид не промени отношението му към нас с помощта на поуиското злато. – Вие искате да се бием срещу войската на Горфидид отпред и с Черните щитове отзад? – попита Сеграмор.

– Сега разбирате – каза Артър с усмивка, – защо поисках да ви освободя от вашите клетви. Тюдрик обаче като разбере, че сме влезли в битка, ще дойде. Докато денят преваля, Сеграмор, с всяка измината минута вашата стена от щитове ще става все по-гъста. Хората на Тюдрик ще се справят с врага от Коелс Хил.

– А ако не стане така? – попита Сеграмор.

– Тогава вероятно ще загубим – каза Артър спокойно, – но с моята смърт Горфидид ще си получи победата, а Тюдрик – мира. Моята глава ще бъде изпратена като сватбен подарък на Сийнуин, а вие, приятели, ще пирувате в Отвѣдния свят, където, надявам се ще запазите едно място и за мен на вашата маса.

Отново настъпи тишина. Артър изглеждаше сигурен, че Тюдрик ще се намеси в сражението, но никой от нас не беше сигурен в това. На мен ми се струваше, че Тюдрик спокойно можеше да предпочете да остави Артър и хората му да загинат в долината Лъг и по този начин да се отрече от неудобния си съюзник, но освен това си казах, че висшата политика не е лъжица за моята уста. Моята грижа беше да оцелея на следващия ден и докато гледах грубия модел на бойното поле, направен от Морфанс, забелязах с тревога опасността, която криеше западният хълм, по който щяхме да се спуснем призори.

– Те ще заобиколят нашата стена от щитове през западния хълм – казах аз. Артър поклати глава.

– Хълмът е твърде стръмен за изкачване, когато човек е облечен в ризница. Най-много да ви изпратят от онази страна опълченци, т.е. стрелци. Ако можеш да отделиш хора, Дерфел, остави там няколко души, ако не, моли се Тюдрик да дойде по-бързо. За целта – каза той и се

обърна към Галахад, – въпреки че ми е неприятно да ви лишавам от участие в стената от щитове, лорд принц, ще ви помоля да станете мой пратеник до крал Тюдрик. Вие сте принц, говорите авторитетно и единствено вие можете да го убедите да се възползва от победата, която възнамерявам да му поднеса.

Галахад изглеждаше притеснен.

– Предпочитам да се бия, господарю.

– Ако става въпрос за предпочитания – усмихна се Артър, – аз предпочитам да спечеля, вместо да загубя. А за това имам нужда от хората на Тюдрик, които трябва да дойдат преди края на деня, а вие, лорд принц, сте единственият подходящ пратеник. Само вие можете да уговорите един огорчен от моето неподчинение крал, да го приласкаете, да го молите, но преди всичко, лорд принц, да го убедите, че ние ще спечелим битката утре или ще се бием до края на дните си.

Галахад прие предложението.

– Но трябва да ми разрешите – каза той, – да се върна и да се бия рамо до рамо с Дерфел, когато изпълня това поръчение.

– Ще бъдете добре дошъл – отвърна Артър. Той замълча, загледан в купчинките зърно на пода. – Ние сме малко – каза той простичко, – а те са много, но сънищата не се сбъдват, когато си предпазлив, а когато смело тръгваш срещу опасността. Утре може да донесем мир на британците.

Той млъкна, поразен вероятно от мисълта, че неговата амбиция за мир беше мечта и на Тюдрик. Може би Артър се зачуди дали изобщо да се сражава. Спомних си как след срещата ни с Аел, когато се заклехме под дъбовото дърво, Артър се беше размекнал и се беше отказал от борбата. Затова сега си помислих, че той може отново да отстъпи пред натежалата съвест, но в онази дъждовна нощ конят на неговата амбиция здраво теглеше напред душата му и той не можеше да мисли за мир, заплашен с цената на собствения му живот или с изгнание. Артър искаше мир, но още повече искаше той да диктува този мир.

– Дано Боговете, на които се молите – каза той тихо, – бъдат с вас утре.

Трябваше да се върна при моите хора на кон. Бързах и три пъти падах от гърба на животното. Като поличба паданията бяха ужасни, но иначе пътят беше разкалян и мек, та освен гордостта ми друго не пострада. Артър яздеше с мен, но когато наближихме на хвърлей от огньовете на моя отряд, които мъждукаха под дъжда, той спря коня ми.

– Направи това за мен утре, Дерфел, след това можеш да носиш

свои собствен щандарт и да рисуваш свой символ върху щитовете на твоите хора.

В този свят или в следващия, помислих си аз, но не го казах на глас, за да не предизвиквам Боговете. Защото на другия ден в мрачното сиво утро ние щяхме да се бием срещу целия свят.

Нито един от моите хора не се опита да се измъкне. Някои (малцина) може и да са искали, но никой не посмя да покаже слабост пред другарите си, така че тръгнахме всички до един. Тръгнахме посред нощ през подгизналата чужда земя. Артър ни изпрати и тръгна към стана на своите конници.

Нимю настоя да дойде с нас. Беше обещала да ни направи заклинание, за да минем без да ни усетят враговете, така че нищо не беше в състояние да накара моите хора да тръгнат без нея. Тя направи заклинанието преди да потеглим. За целта на светлината на една горяща главня Нимю затършува из хрусталаците край нашия лагер и в рова, който се намираше наблизко, намери една умряла овца. Тя измъкна трупа на животното, завлечено там от някой вълк. Отрязва главата, изчисти черепа от загнилото месо, след това клекна и скри със своето наметало и себе си, и вонящия череп. Клеча така доста дълго, вдишвайки отвратителната воня на разлагачата се мърша, след това стана и презрително ритна черепа настрани. Проследи с очи пътя му и след минута колебание, обяви, че врагът ще гледа другаде, когато ние преминаваме в нощта. Артър потръпна, пленен от силата и увереността на Нимю. След това той ме прегърна.

– Ще ти бъда длъжник, Дерфел.

– Няма такова нещо, господарю.

– Ако не за друго, то поне затова, че ми предаде думите на Сийнуин.

Нейната прошка му беше доставила огромно удоволствие. А когато му предадох молбата ѝ за покровителство, той само сви рамене.

– Тя няма защо да се страхува от когото и да било в Думнония – беше казал Артър.

Сега той ме потупа по гърба.

– Ще се видим при зори – обеща Артър и ни изпрати с поглед докато ние подредени в редица по един се изнизихме в тъмнината.

Минавахме през покрити с трева поляни и току що ожънати ниви, където нищо не ни затрудняваше освен калта, тъмнината и проливния дъжд. Дъждът беше от лявата ни страна и сякаш нямаше край – валеше и плющеше, проникваше през дрехите ни и ни смразяваше. В началото

вървахме плътно един зад друг, да не би някой да се изгуби в тъмното, но дори когато прекосяхахме лесните равни места, пак непрестанно се викахме един друг с тих глас, за да разберем къде са другарите ни. Някои се опитваха да държат края на наметалото на човека пред себе си, но копията се удряха едно в друго, хората се спъваха, затова накрая ги спрях и ги подредих в две колони. На всеки човек беше заповядано да закачи щита на гърба си и да хване копие на човека пред себе си. Най-отзад поставих Каван, който трябваше да внимава някой да не изостане. А отпред застанахме Нимю и аз. Тя хвана ръката ми, не от някакви чувства, а просто, за да вървим един до друг в черната нощ. Лухназа сега изглеждаше като сън, който избледняваше не от времето, а от упорития отказ на Нимю да признае, че това не беше сън, че ние наистина бяхме заедно в нашата беседка. Онези часове, както и месеците, прекарани на Острова на мъртвите, бяха изпълнили своето предназначение и сега нямаше защо да се връщаме към тях.

Стигнахме до някакви дървета. Поколебах се за миг, след това тръгнах, оказа се, по някакво стръмно кално нанадолнище. Тъмнината стана толкова непрогледна, че аз с отчаяние си помислих как никога няма да успея да изведа моите петдесет човека от тази ужасна черна бездна. Но тогава Нимю започна тихо и монотонно да напява и гласът ѝ беше като сигнал, който уверено поведе мъжете през тъмнината. И двете колони се разпаднаха, но следвайки гласа на Нимю всички успяхме някак си да се измъкнем от гората и да излезем на една полянка от другата ѝ страна. Спряхме там, за да можем двамата с Каван да преброим хората, а през това време Нимю обикаляше около нас и съскаше някакви заклинания срещу тъмното.

Проклетият дъжд и непрогледната тъмнина ми отнеха и последната частица увереност, която ми беше останала. Мислех, че мога да си представя земята, по който трябваше да минем, но пътят, който изминахме слепешката в нощта, съвсем ме обърка. Нямах представа нито къде се намирам, нито накъде трябва да вървя. Мислех, че се движехме на север, но без нито една звезда или поне малко лунна светлина вече не бях сигурен и в това. Тогава позволих на страховете си да надделаят.

– Какво чакаш? – попита ме Нимю шепнешком.

Не отговорих, не исках да си призная, че съм се загубил. Или не исках да призная, че се страхувах.

Нимю усети моята безпомощност и пое нещата в свои ръце.

– Пред нас има дълго открито пространство – пасбище – каза тя на моите хора. – Обикновено тук пасат овце, но сега стадата са отведени

надалеч, така че няма нито овчари, нито кучета и никои няма да ни види. Пътят върви нагоре, но не е труден, трябва само да не се делим. В края на пасбището има гора, там ще изчакаме да се развидели. Не е далеч и пътят не е труден. Знам, че сме мокри и замръзнали, но утре ще се стоплим на огньовете на нашите врагове.

Нимю говореше с непоколебима увереност.

Мисля, че ако бях сам, нямаше да преведа моите петдест воители през онази дъждовна нощ, но Нимю успя. Тя твърдеше, че нейното единствено око вижда в тъмното, когато нашите очи бяха безпомощни, и може би това беше самата истина или може би тя познаваше онези места по-добре от мен. Но както и да е, тя се справи чудесно. Един час вървахме нагоре по някакъв хълм и изведнъж пътят стана по-лек. Бяхме се изкачили на западната страна на долината Лъг, а в тъмнината под нас горяха огньовете на вражките часовои. Можех дори да видя преградата от повалени борове, както и отблясъците на река Лъг отвъд барикадата. Мъжете в долината хвърляха големи клони в огньовете, за да осветяват пътя от юг, откъдето можеха да се появят вражи войски.

Ние се добрахме до гората и седнахме на мократа земя. Някои от нас се унесоха в измамна, пълна със сънища, дрямка, която изобщо не приличаше на истински сън. След подобна дрямка човек се събужда измръзнал, изморен и схванат. Нимю обаче остана будна, мърмореше заклинания, говореше с хората, които не можеха да заспят. Това не бяха празни приказки, Нимю нямаше време за празни приказки. Тя пламенно обясняваше необходимостта от утрешната битка. Нямаше да се бием за Мордред, каза тя, а за да изчистим Британия от чуждите нашественици и чуждите вярвания. Хората поглъщаха всяка нейна дума, дори християните.

Не дочаках зората. Още с първата бледа светлина на изток събудих спящите и поведох мъжете надолу към края на гората. Там почакахме, спрели над тревистия склон, който се спускаше към дъното на долината, стръмен като склоновете на Хълма в Инис Уидрин. Бях пхнал лявата си ръка в ремъците на щита, Хюелбейн висеше на хълбока ми, а в дясната ръка стисках здраво копието. Тънка мъгла се виеше над коритото на реката там, където тя напускаше долината. Една бяла сова прелетя над нас и моите хора си помислиха, че това е лоша поличба, но след това зад нас изсъска дива котка и Нимю заяви, че прокобата на бялата сова е унищожена. Отправих молитва към Митра и обещах, че всеки час от предстоящата битка ще бъде посветен на Него. След това казах на моите хора, че франките бяха много по-свиреп враг от тези сънени поуиски

воини в долината под нас. Не бях сигурен в това, но на воините преди сражение не им трябват истини, а увереност. Бях наредил тайно на Иса и на още един от хората ми да стоят близо до Нимю, защото знаех, че ако тя умре, цялата увереност на воините щеше да изчезне яко дим.

Дъждът започна да бие в гърбовете ни. Покритият с трева склон беше много хлъзгав. Небето над далечния край на долината изсветля, проличаха сенките между гъстите облаци. Светът беше оцветен в сиво и черно – черна нощ бе още в долината, но по края на гората вече беше по-светло и аз се страхувах, че врагът може да ни вижда, а ние него не. Техните огньове още горяха, но пламъците бяха много по-слаби, отколкото в тъмните часове на нощта, когато бродят духовете. Не виждах никакви часовои. Беше време да вървим.

– Движете се бавно – заповядах аз на хората си. В началото си мислех, че трябва стремглаво да се спуснем надолу, но сега промених решението си. Мократа трева беше опасна и на мен ми се стори, че ще бъде по-добре да пълзим тихо и внимателно надолу. Тръгнах пръв. Колкото по-стръмно ставаше, толкова по внимателно стъпвах. Дори подкованите ботуши се пързалиха по тревата и по калта, така че ние вървахме бавно като дебнещи котки. Единственият звук, който се чуваше в полумрака, беше нашето дишане. Подпирахме се на копията си. На два пъти някой се изтъркалваше, дрънкаха щитове, ножници и копия, на два пъти ние застивахме в очакване да ни разкрият, но врагът още спеше.

Последната част от склона беше най-стръмна, но от ръба на този стръмен отсек най-сетне можехме да видим цялата долина. Реката течеше като черна сянка в далечния край, а под нас римският път се извиваше между няколко сламени колиби, където изглежда спяха поуиските войници. Виждах само четирима души. Двама клечаха близо до огньовете, трети стоеше под стряхата на една колиба, а четвъртият се разхождаше зад барикадата. На изток небето стана още по-светло, слънцето всеки миг щеше да изплува над хоризонта, макар и скрито зад облаци. Беше време моите копиеносци да поведат смъртта към врага.

– Нека Боговете да издигнат стена от щитове пред вас – казах им аз. – Убивайте добре.

Втурнахме се надолу през оставащите няколко метра от стръмния склон. Някои просто седнаха и се изпързалиха по мократа трева, други затичаха презглава, затичах и аз. Страхът ни даде криле и ние закрепяхме предизвикателствата си с пълно гърло. Ние бяхме вълците от Беноик, дошли в граничните планини на Поуис, за да доведем смъртта. И внезапно, както винаги в битка, бяхме обзети от неописуемо

въдоушевление. В душите ни пламна радост, която изтри всички задръжки, всяка мисъл и благоприличие и остави единствено дивия блясък на битката. Последните няколко метра ги взех само с един скок, заплетох се в един капинак, ритнах някакво празно ведро и тогава видях първият стреснат човек да излиза от близката колиба. Беше с панталони и кожен елек, беше взел копието си и примигваше в сивото дъждовно утро. Така и умря. Пронизах го с копието си в корема. Виех като вълк и приканвах враговете си да дойдат и да намерят смъртта си при мен.

Копието ми стърчеше от корема на умиращия мъж. Зарязах го там и извадих Хюелбейн. Друг мъж надникна от колибата да види какво става. Мечът ми проблесна пред очите му и ударът ми го прати обратно в колибата. Моите хора профучаха край мен, всички виеха и крещяха. Часовоите бягаха. Един хукна към реката, поколеба се, обърна се назад и умря пронизан от две копия. Един от моите хора грабна горяща главня и я хвърли върху мокрия сламен покрив. Полетяха и други главни и накрая всички колиби пламнаха. Огънят изкара обитателите им навън, където ги чакаха моите копиеносци. Една жена изпищя – горящият сламен покрив беше паднал върху нея. Нимю беше взела меча на някой от убитите и го заби във врата на паднал до нея мъж. Тя надаваше странен вой, от който направо настръхваха косите.

Каван викна на хората около него да се захващат с повалените борове. Оставих малцината оцелели на милостта на моите воители и отидох да помогна на Каван. Барикадата беше направена от десетина ствола. Двадесет души бяха необходими, за да се отмести един ствол. Бяхме разчистили един процеп от около четиридесет крачки, там където, минаваше пътят и тогава чухме предупредителния вик на Иса.

Оказа се, че мъжете, които бяхме избили, бяха само част от отряда, оставен да охранява долината, само подразделението, което пазеше барикадата. Сега основният гарнизон, събуден от бъркотията, идваше към нас откъм северния край на долината.

– Стена от щитове! – викнах аз. – Направете стена!

Подредихме се точно пред горящите колиби. Двама от моите хора си бяха счупили глезените при спускането надолу по склона. Трети беше убит в първите мигове на битката, но всички останали застанахме рамо до рамо и опряхме краищата на щитовете си един до друг. Бях си взел копието, така че прибрах Хюелбейн в ножницата и насочих копието напред над щитовете. По протежение на цялата стена, на пет крачки пред щитовете стърчаха стоманените остриета. Заповядах шестима воители да останат зад стената заедно с Нимю в случай, че някой враг се е

спотаил в сенките зад нас. След това трябваше да почакаме докато Каван си смени щита. Каишките на неговия щит се бяха скъсали и се наложи да вземе един от убитите поуиски войници. Той бързо изряза кожата обвивка с нарисувания върху нея орел, символа на Горфидид, и за мястото си на десния фланг на стената – това е най-опасното място, защото човекът, който го заемаше, трябваше да покрива със своя щит тялото на другаря си отляво и по този начин излагаше собственото си тяло на ударите на врага.

– Готов съм, господарю – викна ми той.

– Напред! – заповядах аз. Помислих, че беше по-добре да вървим напред, отколкото да оставим врага да се подреди и да ни атакува.

На север склоновете отстрани на долината ставаха все по-високи и по-стръмни. Склонът от дясната ни страна, отвъд реката, беше покрит с гъста гора, а от ляво в долната част имаше само трева, по-нагоре започваха храсталаци. Долината на север се стесняваше, но не чак толкова, че да премине в клисура. В Лъг имаше място за маневри на една неголяма войска, обаче блатистият бряг на реката ограничаваше твърдата почва, върху която можеше да се води сражение. Светлината, която проникваше през облаците, вече заливаше западните хълмове, но още не беше достигнала до дъното на долината. Там дъждът най-сетне беше спрял, но духаше студен, влажен вятър, който даваше нова сила на загасващите огньовете в северната част на долината. Тези огньовете осветяваха цяло село от сламени колиби, издигнати около една римска сграда. Пред огньовете притичваха забързани мъже, някъде изцвили кон и тогава изведнъж прозрачната светлина на зората достигна до края на пътя и аз видях тяхната стена от щитове.

Виждаше се, че тази стена беше направена най-малко от сто човека, и още прииждаха.

– Стой! – викнах аз на моите хора и се вгледах в неясните очертания на вражата стена от щитове. Пресметнах, че там се бяха подредили близо двеста мъже. Върховете на копията им проблясваха в сивото утро. Това беше елитната гвардия, която Горфидид беше изпратил да пази долината.

А долината беше твърде широка, за да могат моите петдесет човека да се задържат. Пътят минаваше близо до западния склон и оставяше широка поляна от дясната ни страна, откъдето врагът можеше лесно да ни заобиколи и да ни излезе в гръб. Затова дадох заповед за отстъпление.

– Бавно назад! – викнах аз, – Бавно и уверено! Обратно до

повалените дървета!

Можехме да пазим отвора, който бяхме направили, макар че само за минути врагът можеше да се покатери по стволите, които бяха останали, и да ни обгради.

– Бавно назад! – повторих аз. Те тръгнаха, но аз останах на мястото си, защото видях самотен конник, който препускаше към нас.

Пратеникът на поуисците беше висок човек, който яздеше добре. Той имаше железен шлем, украсен с лебедови пера. Носеше късо копие и меч, но нямаше щит. Беше си сложил нагръдник, а седлото му беше от овча кожа. Имаше нещо поразително в този човек. Очите му бяха тъмни, брадата черна. В лицето му имаше нещо познато, но така и не разбрах кой е, докато той не дръпна юздите на коня току над главата ми. Това беше Валърин, старейшината, сгоден за Гуинивийър, когато тя се запозна с Артър. Той ме погледна втренчено, след това бавно вдигна острието на копието си и го насочи към гърлото ми.

– Надявах се, че ти си Артър – каза той.

– Моят господар ви праща своите поздравии, лорд Валърин – казах аз.

Валърин се изплю на щита ми, върху който отново беше нарисувана мечката на Артър.

– Ти пък му прати моите поздравии – каза той, – на него и на курвата, за която се ожени. – Валърин замълча и повдигна леко копието, което блесна пред очите ми. – Ти си се отдалечил от вкъщи, момченце – каза той, – майка ти знае ли, че не си в леглото?

– Моят майка – отвърнах аз, – приготвя казан за твоите кости, лорд Валърин. Имаме нужда от лепило, а разправят, че от овчите кости става най-хубаво лепило.

Той изглеждаше доволен, че го познавам, защото погрешно реши, че това се дължи на неговата слава. Валърин не се досети, че навремето бях един от охраната на Артър, когато той посети Каер Сус преди толкова години. Валърин махна копието от очите ми и се загледа в моите хора.

– Не сте много – каза той, – затова пък ние сме много. Искате ли сега да се предадете?

– Вие наистина сте много, но моите хора са закаднели за битка, така че вашият брой тъкмо ще може да задоволи жаждата им.

Един военачалник трябва да е много добър в тези ритуални обиди, които се разменят преди битка, а аз винаги съм изпитвал голямо удоволствие от словесните двубои с врага. Артър никога не е бил добър в това

отношение, защото дори в последния момент преди клането той се опитва да се хареса на враговете си.

Валърин тръгна да обръща коня си.

– Как се казваш? – попита той преди да пришпори животното обратно.

– Лорд Дерфел Кадарн – казах аз гордо и мисля, че забелязах, или може би съм се надявал да забележа, едно трепване на веждите сякаш беше чувал името ми. После той заби пети в коня си и препусна на север.

„Ако Артър не дойде, помислих си аз тогава, всички ще измрем“. Настигна хората си зад барикадата. Там беше и Кълхуч, който беше тръгнал с Артър. Чакаше ме до огромния си кон, който шумно хрупаше зелена трева.

– Ние не сме далече, Дерфел – увери ме той, – и когато ония червеи нападнат, вие трябва да побегнете. Разбра ли? Накарайте ги да ви преследват. Това ще ги застави да се пръснат. А когато се появим ние, махнете се от пътя. – Той сграбчи ръката ми и ме стисна в мечешка прегръдка. – Това е по-хубаво от приказките за мир, а? – каза той, после се метна на седлото. – Бъдете страхливци за малко – викна Кълхуч на хората ми, вдигна ръка и пришпори коня си на юг.

Обясних на хората си какво е искал да каже Кълхуч с последните си думи. След това заех мястото си в центъра на стената от щитове, която бяхме изградили напреки на прохода сред повалените борове. Нимю застана до мен все още с кървав меч в ръка.

– Ще се престорим на изплашени – викнах аз към воините, – веднага щом като ни нападнат. Не се спъвайте, когато хукнете да тичате и се пазете от пътя на конете.

Заповядах на четирима души да помогнат на двамата със счупените глезени да се изтеглят в гъсталака зад преградата, където можеха да се скрият.

Закахаме. Погледнах веднъж назад, но не можах да видя хората на Артър. Предположих, че се бяха скрили там, където пътят навлизаше в една горичка на около четвърт миля на юг от нас. От дясната ми страна течеше тъмната бляскава река, а във водата се носеха два лебеда. Близко до брега ловуваше една чапла, но после разпери мързеливо криле и полетя на север. Нимю реши, че това беше добро знамение, защото злокобната птица отнесе злата си прокоба към врага.

Копиеносците на Валърин приближаваха бавно. Те бяха още сънени и затова едва се влачеха. Някои бяха гологлави и аз предположих, че

офицерите им ги бяха измъкнали с такава бързина от сламените им постели, че те не са имали време да си навлекат цялото въоръжение. Поуиската войска нямаше друид, така че поне не бяхме заплашени от заклинания, въпреки това всички тихо се молехме. Аз се молех на Митра и на Бел. Нимю призоваваше Андраст, Богинята на клането, а Каван се молеше на своите ирландски Богове да дадат на копието му сила и късмет. Видях, че Валърин беше слязъл от коня си и сега вървеше в центъра на подредените си войници. Но забелязах, че един слуга водеше коня на старейшината зад напредващите войници.

Силен вятър понесе дима от горящите колиби нагоре по пътя. Пушекът почти скри фронта на врага от погледите ни. Помислих си, че телата на мъртвите поуиски войници окончателно ще събудят техните другари. И наистина щом видяха убитите, те нададоха гневни викове. А когато облаците дим се разсеяха, забелязахме, че атакуващите вървят по-бързо и крещят обиди срещу нас. Ние чакахме и мълчахме, а сивата светлина на ранното утро най-сетне достигна до влажната земя на дъното на долината.

Поуиските копиеносци спряха на петдесет крачки от нас. Те всички носеха щитове с орел, значи сред тях нямаше воители от Силурия или от другите съюзници на Горфидид. Предположих, че тези копиеносци бяха сред най-добрите воители на Поуис, така че колкото повече убиехме днес толкова по-добре, щеше да бъде от помощ по-късно, а Боговете знаеха, че ние имаме нужда от помощ. Дотук нещата се бяха развили добре за нас, но трябваше непрекъснато да си припомням, че това бе само началото и скоро Горфидид щеше да изпрати цялата си мощ срещу шепата верни на Артър хора.

Двама от воините на Валърин се изправиха и хвърлиха копията си срещу нас. Оръжията им прелетяха над главите ни и се забиха в пръстта зад нас. Нашите мъже се засмяха подигравателно, някои дори свалиха щитовете си и откриха телата си сякаш приканваха врагът да опита отново. Благодарих на Митра, че Валърин нямаше стрелци. Малцина бяха воините, които носеха лъкове, защото никоя стрела не можеше да пробие щит, нито кожен нагръдник. Лъкът беше ловно оръжие, ненадминато при лов на диви птици или дребен дивеч. Все пак една тълпа опълченци, въоръжени с лъкове, можеше да създаде неприятности, защото беше в състояние да принуди воините да клекнат зад своята стена от щитове.

Още двама души хвърлиха копията си. Едно от копията удари щит и се заби в дървото. Другото отново прелетя високо. Валърин ни

наблюдаваше, за да прецени нашата решимост за борба и понеже ние не хвърляхме копия в отговор на неговите войници, той реши, че ние вече сме се предали. Валърин вдигна ръце, удари с копие по щита си и викна на хората си да тръгнат в атака.

Те зареваха предизвикателно и ние, точно както ни беше заповядал Артър, хукнахме да бягаме. За миг настана хаос, защото хората си пречеха един на друг, но после се пръснахме и затичахме надолу по пътя. Нимю тичаше пред нас, а черното ѝ наметало се вееше зад гърба ѝ. Тя непрекъснато се обръщаше назад да види какво става. Враговете нададоха радостни възгласи, предвкушвайки нашия погром, и хукнаха да ни гонят. Валърин съзря възможност да ни подгони с коня и викна на слугата си да доведе животното.

Ние тичахме непохватно, спъвани от наметала, щитове и копия. Бях изморен, задъхвах се, а чувах стъпките на поуйските войници зад себе си. На два пъти поглеждах през рамото си и всеки път виждах един висок червенобрад мъж да криви лице в усилието си да ме настигне. Той бягаше по-бързо от мен, започвах да си мисля, че ще трябва да спра, да се обърна и да се справя с него. И тогава чух рога на Артър. После още веднъж и от потъналата в сумрак горичка, която се виждаше пред нас, Артър се появи с цялата си мощ.

Най-напред се показа Артър с белите пера на шлема си, с бляскавата си ризница, с блесналия като огледало щит, а бялото наметало се вееше зад него като разперени криле. След това се появиха и неговите петдесет конници, възседнали бронираните си коне, покрили лицата си с желязо, стиснали лъскави копия. Знамената с дракона и с мечката се веяха високо над главите им, а земята се тресеше под мощните копита, които пръскаха кал и вода на всички страни докато големите коне набираха скорост. Моите хора тичаха встрани от пътя и бързо оформиха защитни кръгове, прикриха се зад щитовете и насочиха копията си над тях. Аз тръгнах наляво и се обърнах да видя как хората на Валърин отчаяно се опитваха да изградят стена от щитове. Валърин, все още на кон, крещеше към тях да се оттеглят към барикадата, но вече беше твърде късно. Нашият капан щракна и защитниците на долината Лъг бяха обречени.

Артър мина с тътен край мен, възседнал любимата си кобила Ламрей. Краищата на одеялото, с което беше покрита Ламрей, вече бяха покрити с кал. Някой хвърли копие, което се отби от кожата нагръдник на кобилата, тогава Артър заби своето копие в първия изпречил се враг, заряза оръжието си в тялото му и измъкна Ексакалибур от ножницата.

Хората на Вальрин закрепяха, когато огромните коне се врязаха в разпокъсаните им редици. Изсвистяха мечове и оставиха посечените мъже да се гърчат, потънали в кръв, а конете продължиха напред, някои от тях стъпкаха под обленените си в желязо копита изпаднали в паника войници. Разпръснати, копиеносците бяха безсилни срещу конете. Поуисците нямаха никакъв шанс да направят и най-малката стена от щитове. Те можеха единствено да бягат, а Вальрин като видя, че няма спасение, обърна лекия си кон и препусна на север.

Някои от неговите хора го последваха, но бяха настигнати от нашите конници. Други завиха и хукнаха към реката или към склона, тях погнахме ние. Малцина хвърлиха копията и щитовете си и вдигнаха ръце, тях пощадихме, но всеки, който оказа съпротива, беше обграден като глиган в храсталак, и убит. Артър беше изчезнал в долината, оставяйки след себе си мъже, с разцепени от Ексакалибур глави. Други врагове влачеха крака и падаха, а Нимю гледаше клането и надаваше победоносен писък.

Пленихме близо петдесет души. Още толкова бяха мъртви или умираха. Малцина успяха да избягат нагоре по склона, по който бяхме дошли на зазоряване, други се удавиха при опита си да преплуват Лъг, но всички останали кървяха, влачеха се, и повръщаха. Хората на Сеграмор, сто и петдесет отлични копиеносци, пристигнаха, когато довършвахме последните войници на Вальрин.

– Не можем да отделим хора за охрана на пленници – поздрави ме Сеграмор.

– Знам.

– Тогава, избий ги – заповяда ми той и Нимю повтори думите му като ехо.

– Не – възпротивих се аз. Сеграмор беше мой командир до края на деня и на мен не ми беше приятно да му се противопоставям, но Артър искаше да донесе мир на британците, а избиването на безпомощни пленници нямаше да привлече Поуис към този мир. Освен това пленниците бяха заловени от моите хора, така че за тяхната съдба отговарях аз. Заповядах пленниците да бъдат съблечени и един по един да минат покрай Каван, който ги очакваше с тежък камък в ръка, застанал до един каменен блок, който щеше да му служи като наковалня. Поставихме дясната ръка на всеки пленник върху каменния блок и я задържахме така, Каван смазваше със своя камък безименния и малкия пръст. Човек със счупени пръсти щеше да оживее, дори можеше пак да държи копие, но трябваше да минат много дни, докато заздравеят костите. След това

изпратихме голите мъже на юг и им казахме, че ако до падането на мрака видим отново лицата им вече наистина ще ги избием. Сеграмор ми се присмя за проявената снизходителност, но не се противопостави на заповедите ми. Моите хора взеха най-хубавите дрехи и ботуши, претърсиха останалите дрехи за монети, след това хвърлиха всичко ненужно върху горящите колиби. Струпахме плененото оръжие на купчини край пътя. После тръгнахме на север и видяхме, че Артър е преследвал поуйските воини до брода, след това се беше върнал до селото край римската сграда. Артър предположи, че тази сграда е била страноприемница, в която са си почивали пътниците, тръгнали на север. Тълпа жени стояха до къщата под охрана, стиснали децата си и малките си бохчи.

– Тоят противник беше Валърин – казах аз на Артър.

Трябваша му няколко секунди, за да си спомни името, след това се усмихна. Той беше свалил шлема си и беше слязъл от коня, за да ни поздрави.

– Горкият Валърин – каза Артър, – да загубиш два пъти, никак не е лесно.

След това Артър ме прегърна и благодари на моите хора.

– Нощта беше толкова тъмна – каза той, – съмнявах се, че ще намериш долината.

– Ами не я намерих аз. Нимю я намери.

– Тогава трябва да благодаря на вас – обърна се той към Нимю.

– Твоята победа днес ще бъде най-добрият начин да ми благодаряриш – каза тя.

– С помощта на Боговете.

Артър се обърна към Галахад, който беше участвал в атаката.

– Вървете на юг, лорд принц, отнесете моите поздравии на Тюдрик и го помолете да вдигне копиеносците си на наша страна. Дано Бог ви дари с красноречие.

Галахад срита коня си и тръгна на юг през окървавената долина. Артър се обърна и се загледа в един връх на около миля северно от брода. Там имаше старо землено укрепление, построено от Древния народ, но сега беше пусто.

– Ще стане лошо – каза той с усмивка, – ако някой открие скривалището ни.

Той искаше да намери скривалище за тежката броня на своя кон и след това да препусне на север, за да изкара хората на Горфидид от военните им лагери в Браногениум.

– Нимю ще направи заклинание над скривалището ви – казах аз.

– Наистина ли, лейди – попита той сериозно.

Тя отиде да намери череп. Артър отново ме тупна по гърба и викна слугата си Хигуид да му помогне да си свали тежката ризница. Измъкнаха ризницата през главата на Артър и тя разроши късата му коса.

– Би ли я поносил? – попита ме той.

– Аз ли? – бях удивен.

– Когато враговете нападнат – каза той, – те ще очакват да ме намерят тук и ако не съм тук, ще усетят капана – усмихна се той. – Бих помогнал Сеграмор, но неговото лице е доста по-странно от твоето, лорд Дерфел. Все пак ще трябва да подкъсиш малко косата си.

Русата ми коса се подаваше под ръба на шлема и всеки щеше да разбере, че не съм Артър.

– Може би ще трябва да подрежеш малко и брадата си – добави Артър.

Аз взех ризницата от Хигуид и бях поразен от тежестта ѝ.

– Ще бъде чест за мен – казах аз.

– Тежка е – предупреди ме той. – Ще ти стане горещо и няма да можеш да виждаш настрани, когато носиш шлема, така че ще ти трябват двама добри воители да те пазят отстрани. – Артър усети колебанието ми и попита – Да помоля ли някой друг да я носи?

– Не, не, господарю – казах аз. – Аз ще я нося.

– Това ще бъде опасно – предупреди ме той.

– Не съм и очаквал друго, господарю – отвърнах аз.

– Ще ти оставя знамената. Когато Горфидид дойде трябва да бъде убеден, че всичките му врагове са на едно място. Ще бъде тежко сражение, Дерфел.

– Галахад ще доведе подкрепления – казаха за уверено.

Той взе моя нагръдник и щита ми, даде ми своя бляскав щит и бялото си наметало. След това Артър пое юздите на Ламрей.

– Дотук беше лесната част на деня – каза той, след като му помогнаха да се качи на седлото. Артър повика Сеграмор и се обърна към двама ни: – Врагът ще бъде тук към обяд. Направете каквото можете, за да се подготвите и след това се бийте, както никога досега. Ако се видим отново, значи сме победили. Ако не, тогава ви благодаря, поздравявам ви и ще ви чакам на пиршеството в Отвъдния свят.

Артър викна на хората си да се качват на конете и тръгна на север.

Ние зачихахме началото на истинската битка.

Ризницата на Артър беше ужасно тежка, смазваше раменете ми

като кобилицата, с която жените носеха вода вкъщи всяка сутрин. Беше трудно само да вдигна дясната си ръка, какво остава да размахвам меч. Стана по-леко, когато стегнах колана на ножницата около кръста си и по този начин облекчих раменете си поне от тежестта на долната част на ризницата.

Нимю, която беше свършила със заклинанието, подряза косата ми с един нож. Тя изгори отрязаните кичури, да не би някой враг да ги намери и да ми направи магия. След това използвах щита на Артър като огледало и скъсих брадата си, така че да не се вижда под спуснатото забрало на шлема. После нахлузих шлема и плътно наместих кожената подплата върху главата си. Шлемът обви черепа ми като черупка. Чувах гласа си приглушен въпреки дупките, пробити отстрани пред ушите ми. Вдигнах тежкия щит и оставих Нимю да завърже окаляното бяло наметало на раменете ми. Исках да свикна със страшната тежест на ризницата и цялото въоръжение. Накарах Иса да ме напада с дръжката на копие то и открих, че съм два пъти по-бавен от обикновено.

– Страхът ще ви накара да се раздвижите по-бързо, господарю – каза Иса, когато за десети път успя да преодолее защитата ми и да ме харсне по главата.

– Да не счупиш перата – казах аз. Вътрешно вече съжалявах, че бях приел тежката ризница. Тя беше предназначена за конник и трябваше да придава допълнителна тежест на коня, който със своята тежест и мощ трябваше да разбива редиците на противника като се вреже в тях. А ние, копиеносците, зависехме от своята подвижност и бързина (когато не бяхме заклещени рамо до рамо в стената от щитове).

– Но пък изглеждате чудесно, господарю – каза Иса с възхищение.

– Ще бъда един чудесен труп, ако не ми пазиш фланга – отвърнах му аз. – Чувствам се така, сякаш ще трябва да се сражавам, влязъл в кофа. – Свалих шлема и си отдъхнах, защото той беше много тежък и тесен и силно притискаше черепа ми. – Когато видях тази ризница за първи път – казах аз на Иса, – исках да я имам повече от всичко на света. Сега с удоволствие бих я заменил за един приличен кожен нагръдник.

– Всичко ще е наред, господарю – отговори Иса, захилен.

Имахме много работа. Жените и децата, изоставени от разбитите войници на Валърин, трябваше да бъдат отведени на юг далеч от долината. След това трябваше да подготвим защитен вал близо до останките от барикадата. Сеграмор се страхуваше, че превъзхождащият ни противник ще ни помете от долината преди конниците на Артър да са ни дошли на помощ и затова подготви терена, колкото се може по-добре.

Моите хора искаха да поспят, но вместо това изкопахме един плитък ров напреко на долината. Ровът никъде не беше достатъчно дълбок, за да може да спре някой, но пък щеше да разстрои марша на атакуващите копиеносци, когато дойдеха близо до нашата линия. Преградата от борвите дървета беше точно зад рова и бележеше крайната южна линия, до която можехме да отстъпваме и мястото, което трябваше да защитаваме до смърт. Сеграмор подпря някои от повалените дървета с копията, захвърлени от войниците на Валърин. Копията бяха забити дълбоко в земята под ъгъл, така че остриите им върхове стърчаха между клоните на борвете. Ние оставихме разчистения процеп в средата на барикадата, за да можем да се оттеглим оттам зад преградата, когато повече не можем да отстояваме на натиска на врага.

Безпокоеше ме стръмният открит склон, по който се бяхме спуснали на зазоряване. Без съмнение, войните на Горфидид щяха да атакуват право нагоре по долината, но опълченците вероятно щяха да бъдат изпратени да заемат възвишенията, за да държат под заплаха нашия ляв фланг. Сеграмор обаче не можеше да отдели хора за защитата на възвишенията, а и Нимю твърдеше, че там няма да има нужда от хора. Тя взе десет от копията на разбитите поуисци. С помощта на шестима от моите хора Нимю отрязва главите на десет от мъртвите копиеносци на Валърин. Копията и кървавите глави бяха отнесени горе на хълма. Нимю нареди копията да бъдат забити с дръжките надолу в земята и след това набучи главите върху железните остриета. После сплете трева и направи отвратителни перуки върху мъртвешките глави. Във всеки възел, в който бяха сплетени стъблата, имаше заклинание. Копията бяха забити на голямо разстояние едно от друго, но Нимю пръсна между тях клонки от тисово дърво. Така тя направи преграда, пазена от духове – един ред от човешки плашила, пълни с магии и заклинания, – преграда, която никой жив човек не би посмял да премине без помощта на друид. Сеграмор искаше Нимю да направи още една такава преграда на север от брода, но тя отказа.

– С техните воители ще дойдат друиди – обясни тя, – а един друид само ще се изсмее на такава преграда. Но опълченците няма да имат друид.

Нимю беше донесла от хълма огромен букет от върбинка сега раздаваше малките лилави цветчета на войниците, а те всички знаеха, че върбинката е талисман по време на сражение. Нимю пхна цяло клонче под моята ризница.

Християните се събраха да си кажат молитвите, а ние езичниците

се обърнахме за помощ към Боговете. Някои хвърлиха монети в реката, други извадиха амулетите си, за да ги дадат на Нимю да ги докосне. Повечето носеха заешки крачета, но имаше и такива, които поднесоха на Нимю елфови стрелички или змийски камъчета. Елфовите стрелички бяха малки твърди камъчета с формата на връх от стрела, смяташе се, че тези камъчета наистина са стрелички, пуснати от духове, войниците много ги ценяха. А змийските камъчета бяха с ярки цветове, които Нимю направи още по-ярки, като натопа камъчетата в реката, преди да допре всяко от тях до единственото си око. Аз притиснах ризницата до гърдите си, за да усетя брошката на Сийнуин, след това се отпуснах на колене и целунах земята. Опрях челото си във влажната пръст и помолих Митра да ми даде сила, смелост и бърза смърт, ако такава беше Неговата воля. Някои от нашите хора пиха от медовината, която намерихме в селото, но аз пих само вода. Изядохме храната, която хората на Валърин си бяха приготвили за закуска. После група копиеносци помогнаха на Нимю да налови жаби и полски мишки, които тя уби и ги сложи на пътя отвъд реката, за да може приближаващият враг да ги види и да ги изтълкува като зла прокоба. След това отново подострихме оръжията си и зачакахме. Сеграмор беше намерил един човек, който се криеше в гората зад селото. Човекът беше овчар и Сеграмор го разпита за околността. От този овчар научихме, че нагоре по течението имаше още един брод, който противникът можеше да използва, за да ни обгради, ако се опитахме да защитаваме брега на реката в северния край на долината. Сега този втори брод не ни притесняваше, но трябваше да помним, че съществува, защото той даваше възможност на врага да ни обгради от север.

Бях напрегнат в очакване на предстоящата битка, а Нимю изглежда изобщо не се страхуваше.

– Няма от какво да се страхувам – каза ми тя. – Вече понесох Трите рани, какво може повече да ми се случи? – Нимю седеше до мен близо до брода в северния край на долината. Тук щеше да бъде първата ни отбранителна линия, оттук щяхме да започнем бавното си оттегляне, което щеше да увлече врага дълбоко в долината, където Артър беше заложил своя капан.

– Освен това – добави Нимю, – аз съм под закрилата на Мерлин.

– Той знае ли, че сме тук? – попитах я аз.

Тя замълча за миг, после кимна.

– Знае.

– Ще дойде ли?

Тя смръщи вежди, като че ли бях задал много тъп въпрос.

– Той ще направи това, което трябва да се направи – каза тя бавно.

– Значи ще дойде – казах аз с пламенна надежда.

Нимю нетърпеливо тръсна глава.

– Мерлин се интересува единствено от Британия. Той вярва, че Артър може да му помогне да възстанови Познанието за Британия, но ако реши, че Горфидид може да му помогне повече, тогава, повярвай ми, Дерфел, Мерлин ще застане на страната на Горфидид.

И Мерлин ми беше намекнал за това в Каер Сус, но на мен все още ми беше трудно да повярвам, че неговите амбиции бяха толкова различни от моите представи за вярност и от моите надежди.

– А ти? – попитах аз Нимю.

– Аз нося едно бреме, което ме държи, свързана с тази войска – каза тя, – след това ще отида да помогна на Мерлин.

– Гундлеус ли? – казах аз.

Тя кимна.

– Дай ми Гундлеус жив, Дерфел – каза тя, втрепенала поглед в мен, – дай ми го жив, моля те.

Тя докосна кожената превръзка на околото си и замълча, погълната от мисълта за мечтаното отмъщение. Лицето ѝ още беше изпито и бледо, а черната ѝ коса висеше на дълги кичури около бузите. Нежността, която почувствах в нея в беседката ни по време на Лухназа, сега беше заменена от мрачна студенина, а това ме караше да мисля, че никога нямаше да я разбера. Обичах Нимю, не така, както мислех, че обичам Сийнуин, а както един мъж може да обича някое красиво диво същество, орел или дива котка, защото знаех, че никога няма да мога да разбера нито живота ѝ, нито мечтите ѝ. Тя изведнъж се намръщи;

– Ще накарам душата на Гундлеус да пиши до края на времената – каза тя тихо, – ще я изпратя през бездната към нищото, но тя никога няма да достигне до нищото, Дерфел, завинаги ще остане на ръба на нищото, за да страда вечно.

Потръпнах.

Един вик ме накара да погледна отвъд реката. Шестима конника язدهа в галоп срещу нас. Нашата стена от щитове се изправи и воините хванаха здраво дръжките на щитовете. Но тогава видях, че начело яздеше Морфанс. И то яздеше като луд, риташе потъналия в пяна кон. Изведнъж се изплаших, че това е всичко, което беше останало от конния отряд на Артър.

Конете прецапаха през брода, а ние със Сеграмор се приближихме

към реката да ги пресрещнем. Морфанс стигна до брега и дръпна юздите.

– Артър е на две мили оттук – каза той задъхан. – Изпрати ни да ви помогнем. Богове, копелетата са стотици! – Той избърса потта от челото си и се захла. – Ще имаме плячка, дори да сме хиляда! – Морфанс се смъкна от седлото на коня и аз забелязах, че носеше сребърния рог. Предположих, че ще го използва, за да повика Артър, когато настъпи момента.

– Къде точно е Артър? – попита Сеграмор.

– Скрил се е добре – увери ни Морфанс, след това погледна към ризницата ми и грозното му лице се разтегли в крива усмивка. – Тази ризница направо те залепва за земята, нали?

– Чудя се как се сражава Артър с нея – казах аз.

– Много добре, Дерфел, много добре. И ти така ще се биеш – тупна ме Морфанс по рамото. – Има ли вест от Галахад?

– Не.

– Агрикола няма да ни остави да се бием сами, независимо от желанията на оня крал-християнин и бързливи му син – каза Морфанс, после поведе своите петима конници през стената от щитове. – Дайте ни само пет минути за почивка на конете – викна той.

Сеграмор нахлузи шлема на главата си. Нумидиецът беше облечен с ризница, върху нея имаше черно наметало, а краката му бяха обути във високи ботуши. Неговият железен шлем беше боядисан в черно и на върха беше заострен, което му придаваше странен вид. Обикновено Сеграмор се сражаваше на кон, но изобщо не съжаляваше, че този ден щеше да се бие като пехотинец. Спокойно се разхождаше с дългите си крака пред стената от щитове и ръмжеше окуражително към воините.

Аз сложих тесния шлем на Артър на главата си и закопчах каишката му под брадата си. След това, облечен като моя господар, също започнах да се разхождам пред копиеносците. Предупредих ги, че битката ще бъде тежка, но победата ни е сигурна, ако стената от щитове остане цяла. Тази стена беше ужасно тънка, на някои места имаше само по трима човека в дълбочина, но затова пък всички воини бяха много добри. Един от тях направи крачка напред, когато минавах покрай мястото, където моят отряд свършваше и започваха копиеносците на Сеграмор.

– Помните ли ме, господарю? – викна ми той.

За момент помислих, че той ме е взел за Артър и дръпнах забралото, за да открия лицето си, но тогава го познах. Беше Грифид, капитанът на Оуейн, който се беше опитал да ме убие в Линдинис, а Нимю беше

спасила живота ми.

– Грифид син на Аннан – поздравих го аз.

– Между нас има лоша кръв, господарю – каза той и падна на колене. – Моля да ми простите.

Аз го изправих на крака и го прегърнах. Брадата му беше посивяла, но той си беше същият онзи мъж с дълго мрачно лице, точно както го помнех.

– Моята душа е в ръцете ти – казах аз, – и се радвам, че това са точно твоите ръце.

– Моята също е в ръцете ви, господарю – каза той.

– Минак! – познах аз друг от моите стари другари. – Простихте ли ми?

– А имаше ли какво да прощаваме, господарю? – попита той и се притесни от собствения си въпрос.

– Не – уверих го аз. – Никога не съм нарушавал клетвата си, кълна се.

Минак пристъпи напред и ме прегърна. По протежение на цялата стена се изглаждаха подобни недоразумения.

– Как я карахте досега? – попитах аз Грифид.

– В тежки сражения, господарю. Предимно срещу саксите на Сердик. Днес ще ни бъде по-лесно отколкото срещу ония русоляви копелета, с едно изключение. – Той се поколеба.

– Да? – подканих го аз.

– Тя ще ни върне ли душите, господарю? – попита Грифид, поглеждайки към Нимю. Той още помнеше нейното ужасно проклятие над него и хората му.

– Разбира се – казах аз и повиках Нимю. Тя докосна Грифид по челото, направи същото и с онези от другарите му, заплашили живота ми в онзи далечен ден в Линдинис, които бяха оцелели и стояха сега в стената от щитове. Така тя свали от тях проклятието си, а те ѝ благодариха като целунаха ръката ѝ. Аз отново прегърнах Грифид, после викнах така, че да могат да ме чуят всички мои хора.

– Днес – казах аз – ние ще създадем толкова песни за менестрелите, че ще ги пеят и след хиляда години! Освен това днес отново ще станем богати!

Те нададоха радостни възгласи. Вълнението беше толкова силно, че някои мъже заплакаха от щастие. Сега знам, че няма по-голяма радост от тази да служиш на Иисус Христос, но как ми липсва компанията на воините. В онази сутрин, докато чакахме врага, между нас нямаше

никакви прегради, нямаше нищо друго освен огромна и все по-нарастваща любов. Ние бяхме братя, бяхме непобедими и дори лаконичния Сеграмор имаше сълзи в очите. Един копиеносец започна да пее Бойната песен на Бели Маур, най-великата британска бойна песен, и силните мъжки гласове се сляха в нетърсена хармония. Някои мъже започнаха да танцуват над мечовете си, те приклякнаха непохватно с твърдите кожени ризници, докато се мъчеха да следват сложните стъпки на танца от двете страни на острието. Нашите християни държеха широко разтворени ръцете си и пееха молитва към техния Бог, която много приличаше на езическа молитва, други удряха с копията по щитовете си в такт с песента.

Все още пеехме как ще проливаме кръвта на враговете по нашата земя, когато врагът се появи. Ние продължихме да пеем предизвикателно, докато гледахме как на нивите в далечината се показва отряд след отряд, които маршируваха под кралски знамена, а оръжията им блестяха в сумрака на облачния ден. Продължавахме да пеем буреносната песен, която трябваше да предизвика войската на Горфидид, войската на човека, който беше баща на моята любима жена. Затова щях да се бия аз, не само за Артър, а защото само победата ни можеше да ме заведе отново в Каер Сус, където щях да видя Сийнуин. Нямах никакви претенции към нея, нямах никакви надежди, защото аз бях син на робиня, а тя принцеса. Но въпреки това в онзи ден се чувствах така, като че ли имах да губя много повече, отколкото бях притежавал през целия си живот.

Мина повече от час докато тази грамадна тълпа се подреди в бойна линия край брега на реката. Реката можеше да се прекоси единствено през брода, което означаваше, че ние щяхме да имаме достатъчно време да се оттеглим, когато дойдеше моментът. Но засега врагът вероятно мислеше, че ние сме решили цял ден да защитаваме брода. Те струпаха най-добрите си воини в центъра на бойния си ред. Самият Горфидид беше там, орелът на неговото знаме се беше размазал от дъжда и сега изглеждаше така, като че ли вече е бил натопен в нашата кръв. Знамената на Артър – черната мечка и червеният дракон – се вееха в центъра на нашия боен ред, където стоях аз с лице към брода. Сеграмор стоеше до мен и броеше знамената на противника. Там беше лисицата на Гундлесус, червеният кон на Елмет, и няколко други, които не можахме да разпознаем.

– Шестотин мъже? – предположи Сеграмор.

– И още идват – добавих аз.

– Все едно – каза Сеграмор и плю към реката. – А те вече са

видели, че бикът на Тюдрик го няма при нас. – Той пусна една от редките си усмивки. – Тази битка ще се помни, лорд Дерфел.

– Радвам се, че ще се бием заедно в нея, лорд – казах аз разпалено и наистина го мислех. Нямаше по-велик воин от Сеграмор. Нямаше друг воин, от който враговете да се боят повече. Дори присъствието на Артър не предизвикваше такъв ужас както безстрастното лице на нумидиеца и неговият ужасен меч. Той имаше странен извит меч, чужда изработка и го въртеше с невероятна бързина. Веднъж попитах Сеграмор защо се беше заклел във вярност на Артър.

– Защото, когато нямах нищо, – обясни ми той кратко, – Артър ми даде всичко.

Нашите копиеносци спряха да пеят едва, когато от армията на Горфидид се отделиха двама друиди. Ние разполагахме единствено с Нимю срещу техните магии. Затова сега тя прецапа през плиткия брод, за да пресрещне приближаващите мъже, които подскачаха надолу по пътя, вдигнали по една ръка нагоре и с по едно затворено око. Друидите бяха Йорует, магьосникът на Горфидид, и Танабурс в неговата дълга роба с бродирани зайци и полумесеци. Дватама мъже размениха по една целувка с Нимю, поговориха с нея малко и тя се върна при нас.

– Искаха да се предадем – каза тя презрително, – и аз ги поканих да направят същото.

– Добре – изръмжа Сеграмор.

Йорует заподскача несръчно обратно към другия бряг на реката.

– Боговете ви пращат поздрави – извика той към нас, но никой не му отговори. Аз си бях пуснал забралото, за да не се вижда лицето ми. Танабурс подскачаше нагоре по реката, подпирайки се на жезъла си. Йорует вдигна своя жезъл над главата си, което беше знак, че иска да продължи да говори.

– Моят крал, кралят на Поуис и Велик крал на Британия, крал Горфидид син на Кадел син на Бричан син на Лаганис син на Кел син на Бели Маур, ще пощади вашите смели души и няма да ги прати в Отвъдния свят. Единственото, което трябва да направите, смели воини, е да ни предадете Артър! – Йорует вдигна жезъла си и го насочи към мен. Нимю веднага засъска защитна молитва и хвърли две шепи пръст във въздуха.

Не отговорих и моето мълчание беше прието за отказ. Йорует завъртя жезъла си и три пъти плю срещу нас, след това заподскача надолу по брега на реката, за да се присъедини към магиите на Танабурс. Крал Горфидид, придружен от сина си Кунеглас, и техният съюзник Гундлеус

бяха изминали половината от разстоянието, което делеше армията им от реката и сега наблюдаваха работата на своите друиди. А те ни проклинаха бял ден да не видим нито в този, нито в Отвъдния свят. Предадоха кръвта ни на червеите, плътта ни на зверовете, а костите ни обрекоха на агония. Проклеха жените ни, децата ни, нивята ни и добитъка ни. Нимю произнасяше защитни заклинания, но въпреки това нашите хора потръпнаха. Християните викаха, че няма от какво да се страхуваме, но дори и те се кръстеха след всяка клетва, долетяла отвъд реката на крилете на тъмнината.

Друидите ни клеха в продължение на един час и ни оставиха разтреперени. Нимю мина покрай всеки воин в стената от щитове, докосваше върховете на копията им и ги уверяваше, че тези проклетия са обезсилени от нейните заклинания. Но когато бойният ред на врага тръгна срещу нас, хората ни още трепереха от страх пред гнева на Боговете.

– Вдигни щитовете! – викна Сеграмор дрезгаво. – Копията напред!

Противникът спря на петдесет крачки от реката, само един от тях тръгна напред. Беше Валърин, офицерът, който бяхме прогонили от долината призори. Сега той приближи до северния бряг на брода, стиснал копие и щит в ръцете си. Той беше разгромен сутринта и гордостта му го беше заставила да се върне отново тук, за да изтрие позорното петно от името си.

– Артър! – викна той към мен. – Ти се ожени за курва!

– Мълчи, Дерфел – предупреди ме Сеграмор.

– Курва! – викна Валърин. – Когато дойде при мен, тя вече беше използвана. Искаш ли списък с имената на нейните любовници? Няма да ми стигне цял час, за да направя този списък! А с кого мърсува сега, докато ти чакаш своята смърт? Да не мислиш, че те чака? Познавам тази курва! Сега е оплела краката си с някой мъж, а може и с двама! – Валърин разпери ръце и разтнесе неприлично хълбоци. Моите копиеносци отвърнаха на предизвикателството му, но Валърин не обърна внимание на техните обиди. – Курва! – викна той. – Ще се биеш ли за твоята курва, Артър? Или загуби кураж? Защиатавай курвата си, червей такъв! – Валърин прегазил реката, водата му стигна до бедрата. Той спря до нашия бряг, наметалото му капеше, беше само на десетина крачки от мен. Валърин впери поглед в черната рязка на шлема ми, през която го гледах. – Курва, Артър – повтори той, – жена ти е курва. – Той се изплю. Беше гологлав. В дългата му черна коса бяха сплетени стебла от метличина, за да го пазят. Той носеше нагръдник, а на щита му беше нарисувана орелът на Горфидид с разперени крила. Той ми се присмя, след това

надигна глас, за да го чуят всичките ми хора. – Вашият водач не иска да се бие за своята курва, защо трябва вие да се биете за него?

Сеграмор ми изръмжа да не се подавам на предизвикателството, но думите на Валърин разстройваха нашите хора, чиито души още бяха смразени от проклятията на друидите. Почаках Валърин да нарече Гуинивиър още веднъж „курва“ и когато той го каза, аз хвърлих копието си срещу него. Бях твърде непохватен, пречеше ми ризницата. Копието ми на покрай Валърин и цопна в реката.

– Курва – викна той и хукна срещу мен вдигнал бойното си копие. Аз извадих Хюелбеин от ножницата. Пристъпих напред, но успях да направя само две крачки, преди той да хвърли копието си срещу мен.

Отпуснах се на едно коляно и вдигнах лъскавия щит под ъгъл, така че отбих копието и върхът му се плъзна над главата ми. Видях краката на Валърин и чух яростния му рев, той тичаше срещу мен. Мушнах Хюелбеин под ръба на моя щит. Вдигнах острието нагоре и почувствах как се вряза във Валърин само миг преди тялото му да се стовари с гневен вик върху мен и да ме събори под тежестта си. Но сега той вече не реवेशе, а пицеше, защото този удар с меча беше много жесток – острието проникваше в червата и разрязваше вътрешностите, а аз знаех, че Хюелбеин беше влязъл дълбоко във Валърин, почувствах тежестта на тялото му върху дръжката на меча си преди той да се строполи върху щита. Блъснах с всички сила нагоре, за да го отхвърля от себе си. Дръпнах рязко меча да го освободя от тялото на Валърин. Кръвта му плисна върху копието, което беше хвърлил по мен, а той се строполи на земята, сгърчен от болка. И въпреки това Валърин се опита да извади своя меч, когато се изправих и стъпих върху гърдите му. Лицето му преbledня, той потръпна, а очите му започнаха да потъмняват.

– Гуинивиър е дама – казах му аз, – и ако го отречеш ще ти взема душата.

– Тя е курва – успя той да каже през стиснатите си зъби, после се задави и поклати немощно глава. – Биковете ме пазят – добави той с усилие и аз разбрах, че той беше посветен в култа на Митра, затова забих отново Хюелбеин. Усетих съпротивата на костите в гърлото му, после острието бързо довърши работата си. Кръвта шурна нагоре по стоманата. Мисля, че Валърин така и не разбра, че не Артър изпрати душата му към моста на мечовете в Пещерата на Круачан.

Нашите хора нададоха радостни викове. Духът им, смразен от проклятията на друидите и подтиснат от грубите обиди на Валърин, моментално се възроди, защото ние бяхме проляли първата кръв. Отидох

до брега на реката и затанцувах танца на победата, вдигнал високо окървавения си меч. Горфидид, Кунеглас и Гундлеус, след като видяха поражението на своя най-добър боец, обърнаха конете и се отдалечиха последвани от обидите на моите хора, които ги наричаха страхливци и слабаци.

Сеграмор кимна с глава, когато се върнах при стената от щитове. Това очевидно беше неговият начин да ме похвали за добре свършената работа.

– Какво искаш да направим с него? – махна той с ръка към мъртвия Валърин.

Накарах Иса да свали скъпоценностите от трупа, други двама души хвърлиха тялото му в реката, а аз помолих духовете на реката да отнесат моя брат митраист към заслужената награда. Иса ми донесе оръжието на Валърин, неговата златна огърлица, две брошки и пръстен.

– Ваши са, господарю – каза той, подавайки ми плячката. Беше донесъл и копие то ми от реката.

Аз взех копие то и оръжието на Валърин.

– Златото е твое, Иса – казаха аз, бях си спомнил как той ми предложи своята огърлица, когато се върнахме от Инис Трийбс.

– Но не и това – каза той и ми показа пръстена на Валърин. Беше масивен пръстен от тежко злато, много красив. Най-отгоре беше изобразен бягащ елен с полумесец над главата. Това беше знакът на Гуинивийър, а от вътрешната страна на пръстена имаше грубо, но дълбоко врязан кръст. Това беше любовен пръстен и мисля, че Иса беше достатъчно умен да забележи.

Взех пръстена и си дадох сметка, че Валърин го беше носил през всичките тези години, които му бяха донесли толкова мъка. Или може би просто се беше опитал да си отмъсти за нанесената му обида като опетни името й с този фалшив кръст, който сам е изрязал в пръстена, така че хората да си мислят, че той и Гуинивийър са били любовници.

– Артър не трябва да узнае за това – предупредих аз Иса и хвърлих тежкия пръстен в реката.

– Какво беше това? – попита Сеграмор, когато се върнах при него.

– Нищо – казаха аз – нищо. Просто амулет, който можеше да ни донесе лош късмет.

Тогава прозвуча рог отвъд реката и аз се отървах от мислите за значението на този пръстен.

Врагът идваше.

* * *

Менестрелите още пеят за онази битка, въпреки че само Боговете знаят как са измисляни подробностите, вплетени в разказа, защото ако чуете песните ще си помислите, че никой от нас не е оживял след сражението в долината Лъг. Всъщност истинско чудо е, че оцеляхме. Беше ужасно. Освен това тази битка (макар менестрелите да не го признават) беше поражение за Артър.

При първата атака на Горфидид неговите полудели копиеносци стремително се втурнаха с див вой през брода. Сеграмор ни заповяда да тръгнем напред и ние пресрещнахме противника в реката. Трясъкът на щитовете беше оглушителен, сякаш гръм падна над долината. Врагът ни превъзхождаше по брой, но атаката беше ограничена от ширината на брода и ние можехме да си позволим да струпаме повече хора в центъра за сметка на скъсените флангове.

Ние, в първия ред, имахме време само за един удар, след това клекнахме зад щитовете си и просто започнахме да бутаме противника пред себе си. А нашите от втория ред се биеха над главите ни. Звънът от мечовете и ударите върху щитовете кънтеше в ушите ни, но малцина умряха в този сблъсък, защото е много трудно да се убива, когато двете стени от щитове са опрели една в друга. В такъв случай можем само да се бутаме. Врагът хваща върха на копието ти и ти не можеш да го издърпаш, няма място да извадиш меча, а мъжете от втория ред на противниковата стена през цялото време размахват мечове и брадви срещу теб, мушкат с копия и ударите кънтят по шлема или по щита ти. Най-лошите рани се получават, когато воините нанасят удар с меча под щита. Така постепенно между двете стени се образува една преграда от осакатени мъже и възможността да убиеш някого отвъд тази преграда става още по-малка. Едва когато едната страна се оттегли, другата може да избие осакатените врагове. При този първи сблъсък ние имахме превес, не защото бяхме по-умели или по-смели, а защото Морфанс и неговите шест конника си пробиха път през нашите редици и със своите дълги копия успяваха да достигнат до клекналите зад щитовете си войници от първия ред на противника.

– Щитове! Щитове! – чуваше се гласът на Морфанс, докато той и другите шестима конници благодарение на невероятната тежест на конете помагаша на нашата стена от щитове да се придвижи напред. Хората от задните ни редове издигнаха щитовете си, за да прикрият огромните бойни коне от вражите копия, а ние отпред клекнахме в реката и се

опитахме да довършим мъжете, които се превиваха от раните, нанесени им от дългите копия на конниците. Аз се прикривах зад лъскавия щит на Артър и мушках с Хюелбейн всеки път, когато се отвореше пролука в противниковата стена от щитовете. На два пъти силно ме удариха по главата, шлемът омекоти ударите, но главата ми кънтя цял час след това. Едно копие се блъсна в ризницата ми, но не успя да я пробие. Човекът, който хвърли това копие, беше убит от Морфанс, а след неговата смърт врагът загуби кураж и се оттегли на северния бряг на реката. Те взеха почти всичките си ранени, останаха само онези, които бяха твърде близо до нас. Ние ги избихме и тогава се оттеглихме на нашия бряг. От нашите бяха убити шестима. Ранените бяха два пъти повече.

– Не трябва да се биеш на предната линия – каза Сеграмор, докато наблюдаваше как изнасят ранените по-надалеч. – Ще видят, че не си Артър.

– Ще видят, че Артър се сражава – казах аз, – за разлика от Горфидид и Гундлеус. (Кралете на неприятелите бяха близо до сражаващите се, но не и толкова близо, че да използват оръжията си.)

Иорует и Танабурс пищаха пред войниците на Горфидид, окуражаваха ги, обещавайки им награди от Боговете. Но докато Горфидид реорганизираще своите хора, група мъже без господари, навлязоха в реката, за да ни атакуват сами. Такива воители се надяваха тяхната смелост да им донесе богатства и ранг. Когато преминаха най-дълбоката част на реката, тези отчаяни мъже се втурнаха срещу нас с диви викове. Те бяха или пияни, или обзети от лудостта на битката, защото бяха само тридесет, а атакуваха цялата ни войска. При успех тяхната награда щеше да бъде земя, злато, опрощение на извършени престъпления и високопоставено място в двора на Горфидид, но тридесет мъже не бяха достатъчно. Те ни нараниха, но повече от това не можах да направят преди да умрат. Всички бяха добри копиеносци, ръцете им бяха натежали от воински пръстени, но всеки от тях сега трябваше да се изправи срещу трима-четирима от нас. Срещу мен се втурна цяла група – моята ризница и белият ми шлем им показваха най-краткия път към славата. Но срещу тях се изправиха Сеграмор и моите копиеносци с вълчите опашки. Един от противниците ни размахваше огромна сакска брадва. Сеграмор го уби със своя тъмен извит меч, измъкна му брадвата и я запрати по друг копиеносец, като през цялото време напяваше странна бойна песен на своя собствен език. Накрая ме нападна един воин с меч, отбих страничния му удар с щита на Артър, блъснах неговия щит встрани с Хюелбейн и го ритнах в слабините. Човекът се преви, болката беше толкова силна, че

той не можа дори да извика. Иса го довърши като забодя копие то си във врата му. Взехме ризниците и оръжието на убитите нападатели, свалихме всичките им скъпоценности и оставихме телата им напреко на брода като преграда срещу следващата атака.

А атаката не закъсна и беше много тежка. Горфидид изпрати срещу нас огромно множество копиеносци, както при първата атака, но този път ние ги посрещнахме на нашия бряг. Натискът на хората отзад накара челната редица на противника да се запрепъва в натрупаните тела на убитите. При това препъване първите воини се откриха и ние предприехме контраатака. Смъртоносните удари на нашите окървавени копия бяха придружени от победоносните ни викове. После щитовете отново се сблъскаха с трясък, умиращите крещяха и призоваваха своите Богове, а мечовете кънтяха като наковалните в Магнис. Аз пак бях в предната редица, притиснат толкова плътно до линията на противниците, че усещах дъха на медовина, който излизаше от устата им. Някой се опита да смъкне шлема от главата ми, но нечий меч отнесе ръката му. Бутането започна отново и отново изглеждаше, че врагът ще ни изгласка, просто защото бяха повече и опражняваха по-голям натиск. Но Морфанс отново преведе конете си през нашите редици и излезе отпред. Отсреща отново започнаха да хвърлят копия срещу конете, но остриетата им се отбиваха, срещнали вдигнатите щитове на хората от задните редове. Врагът отново беше принуден да отстъпи. Менестрелите казват, че реката почервеняла от кръв, но не беше така. Наистина имаше кървави струйки, които се размиваха надолу по течението. Кръвта беше на ранените, които се опитваха безуспешно да се доберат до отсрещния бряг.

– Бихме могли да се бием с тия копелета тук цял ден – каза Морфанс. Конят му кървеше и той беше слязъл от него, за да превърже раната му.

Аз поклатих глава.

– Има още един брод нагоре по реката – посочих аз на запад. – Скоро ще видим копиеносците им на нашия бряг.

Тези копиеносци, които щяха да заплашат нашия фланг, се появиха по-скоро отколкото очаквах. Само десет минути след разговора ми с Морфанс откъм левия фланг прозвуча предупредителен вик – група вражи войници наистина беше преминала реката нагоре по течението и сега идваше към нас по нашия бряг.

– Време е да се оттегляме – каза ми Сеграмор. неговото гладко обръснато черно лице беше цялото в кръв и пот, но в очите му имаше радост, радост от битката, която наистина щеше да кара поетите да търсят

нови думи, за да я опишат, битка, която мъжете дълги години щяха да си спомнят насядали в опушените зали за угощение през зимата, битка, която дори и да загубиш пак щеше да ти отреди почетно място сред войните в Отвѣдния свят.

– Време е да ги увлечем навътре в долината – каза Сеграмор, след това високо заповяда оттегляне и ние бавно заотстъпвахме назад. Минахме през селото с римската сграда и спряхме на стотина крачки отвѣд колибите. Нашият ляв фланг опираше в стръмния западен склон на долината, а десният ни фланг беше защитен от мочурището, което се простираше от тази страна на реката. Въпреки това сега бяхме много по-уязвими, отколкото при брода, защото стената ни от щитове беше отчайващо тънка, а врагът можеше да я атакува по цялата ѝ дължина.

Цял час му трябваше на Горфидид да прекара хората си през реката и да ги подреди в нова стена от щитове. Предположих, че вече е следобяд и хвърлих поглед назад, търсех Галахад и хората на Тюдрик, но не видях никого. За моя радост не видях никого и на западния хълм, където Нимю беше издигнала преграда от духове да пази нашия фланг. Но Горфидид едва ли се нуждаеше от хора там – войската му беше по-голяма от когато и да било. От Браногениум бяха дошли нови попълнения и офицерите на Горфидид дърпаха и бутеха новодошлите, за да ги наместват в стената от щитове. Ние гледахме как командирите използват дългите си копия, за да стегнат редиците. И въпреки че крещяхме смели предизвикателства, вече знаехме, че на мястото на всеки воин, който бяхме убили при брода, сега бяха дошли нови десет.

– Никога няма да успеем да ги задържим тук – каза Сеграмор докато гледаше как нарастват силите на врага. – Ще трябва да се върнем до повалените борови дървета.

Но преди Сеграмор да успее да даде заповед за оттегляне, самият Горфидид излезе напред, за да хвърли предизвикателствата си срещу нас. Той дойде сам, дори синът му не тръгна с него. При това Горфидид дойде стиснал само копието си, мечът му беше прибран в ножницата, а нямаше и щит, защото кралят нямаше ръка, с която да го държи. Позлатеният по краищата шлем, който Артър беше върнал на Горфидид преди годежа си със Сийнуин, беше увенчан със златен орел, разперил криле. Черното наметало на краля на Поуис се спускаше от раменете му и покриваше задницата на коня. Сеграмор ми изръмжа да остана на мястото си и тръгна напред да пресрещне Горфидид.

Поуиският крал не използваше юзди, а командваше коня си с глас. Сега животното послушно спря на две крачки от Сеграмор. Горфидид

опря върха на копието си на земята и разтвори двете части на забралото си встрани, така че да се вижда навъсеното му лице.

– Ти си черният демон на Артър – каза той на Сеграмор и плю, за да се предпази от злото, – а твоят господар, който си пада по курвите, се крие зад меча ти. – Горфидид отново плю, този път срещу мен. – Защо не дойдеш ти да говориш с мен, Артър? – викна той. – Да не си си загубил езика?

– Моят господар Артър – каза Сеграмор на своя невероятно развалял британски, – си пази гласа за песента на победата.

Горфидид вдигна дългото си копие.

– Аз съм с една ръка – викна той към мен, – но ще се бия с теб!

Аз стоях и мълчах. Знаех, че Артър никога не би излязъл в двубой със сакат човек, но Артър не би и мълчал. Вече щеше да е започнал да моли Горфидид за мир.

Но Горфидид не искаше мир. Той искаше клане. Сега поуиският крал подкара коня напред назад пред нашите редици, като направлява-ше животното само с колене и започна да вика на нашите хора.

– Вие умирате, защото вашият господар не може да си свали ръцете от една курва! Вие умирате заради една разгонена кучка! Заради една кучка, която вечно е разгонена! Вашите души ще бъдат прокълнати. Моите мъртви вече пируват в Отвъдния свят, но вашите души ще станат играчки в техните ръце. И защо трябва да умирате? Заради неговата червенокоса курва? – и Горфидид вдигна копието си към мен, след това насочи коня си право срещу мен. Аз се дръпнах назад да не би да успее да види лицето ми през прореза на шлема, а моите копиеносци веднага ме оградиха. Горфидид се присмя на явния ми страх. Конят му беше толкова близо до хората ми, те можеха да го достигнат с оръжията си, но Горфидид не показа и капка страх, когато плю отново срещу мен.

– Жена! – викна ми той, това беше най-тежката обида. След това кралят докосна коня с левия си крак, животното се обърна и в галоп се отпрати към войските срещу нас.

Сеграмор се обърна към нашите редици и вдигна ръце.

– Назад! – викна той. – Назад към преградата! Бързо! Назад!

Ние обърнахме гръб на врага и затичахме. Противниците ни шумно закрещяха, когато видяха двете ни знамена да се оттеглят назад. Те помислиха, че бягаме, нарушиха бойния си ред и хукнаха след нас. Ние обаче имахме голяма преднина и се източихме през пролуката сред повалените дървета много преди някой от хората на Горфидид да ни настигне. Наредихме се във фронт зад преградата, а аз отново заех мястото

на Артър в самия център на предната линия. Там пътят минаваше през процепа, който бяхме направили сутринта сред струпаните борове. Ние нарочно оставихме пролуката и не поставихме никакви препятствия пред нея, защото се надявахме, че това ще изкуши Горфидид да нападне точно там, което щеше да даде време на нашите два фланга да отдъхнат. Аз издигнах двете знамена на Артър до себе си и всички зачакахме атаката.

Горфидид изрева на безредно пръснатите си войници да изградят нова стена от щитове. Крал Гундлеус командваше десния фланг на противника, а принц Кунеглас – левия. Това подреждане говореше, че Горфидид няма да захапе стръвта, която му бяхме заложили с откритата пролука. Той възнамеряваше да атакува по цялата дължина на нашия фронт.

– Вие ще стоите тук! – викна Сеграмор на нашите копиеносци. – Вие сте воини! И сега ще го докажете! Ще останете тук, ще убивате тук и ще победите тук!

Морфанс беше накарал ранения си кон да се изкачи малко нагоре по западния хълм, откъдето можеше да хвърли поглед към северната част на долината, за да прецени дали е време вече да повика Артър със сребърния рог, но новите подкрепления на Горфидид още преминаваха през реката, така че Морфанс се върна без да подаде уговорения сигнал.

Вместо това прозвуча рогът на Горфидид. Звукът беше груб и дрезгав. Стената от щитове срещу нас не помръдна, но затова пък от нея се отделиха десетина голи луди мъже, които се втурнаха срещу нашия център. Такива мъже оставяха душите си в ръцете на Боговете, опиваха разума си с някаква смес от медовина, сок от татул, мандрагора и беладона, която може да накара човек и буден да сънува кошмари, но можеше и да отнеме всичките му страхове. Такива мъже, макар и луди, пияни и голи, можеха да бъдат опасни, защото те имаха една единствена цел – да повалят офицерите на врага. Голите мъже се втурнаха срещу мен. На усните им имаше пяна от магическите треви, които бяха дъвчили. Копията им бяха вдигнати над главите, готови за удар.

Моите хора с вълчите опашки направиха крачка напред да ги пресрещнат. Голите мъже не се страхуваха от смъртта, те се хвърлиха срещу моите копиеносци, сякаш поздравяваха насочените към тях копия. Един от моите хора отстъпи назад, защото един от лудите зверове се вкопчи в очите му и започна да плюе в лицето му. Иса уби този ненормалник, но друг успя да убие един от най-добрите ми воини и огласи победата си с див писък, разкراчил крака, вдигнал кървавото копие в кървавата си

ръка. Тогава всичките ми хора си помислиха, че Боговете са ни изоставили, но Сеграмор разпра корема на голия мъж и още преди тялото да се строполи на земята отсече главата му, после плю над изкормения труп и плю още веднъж към стената от щитове, изградена срещу нас. Но като видяха, че нашият център е нарушил бойния ред, враговете ни тръгнаха напред.

Ние набързо се подредихме и посрещнахме тежкия удар на огромната маса, която се стовари върху нас. Тънката ни стена се огъна назад като фиданка под напора на силен вятър, но все пак успяхме да издържим, стената ни остана цяла. Подвиквахме си окуражително един на друг, призовавахме Боговете, мушкахме и режем, а Морфанс и неговите хора язدهа по протежение на цялата стена и се хвърляха срещу враговете там където, натискът им беше най-опасен. Фланговете ни бяха защитени от боровите дървета и на нашите воители там им беше по-лесно, но в центъра се биехме на живот и смърт. Аз вече бях съвсем полудял, погълнат от стихията и радостта от битката. Изгубих копието си, някой ми го измъкна от ръцете. Извадих Хюелбейн, но изчаках с първия удар докато щита на противника се удари в лъскавия щит на Артър. Чу се трясък, тогава за миг над ръба на щитовете ни се появи лицето на моя враг, Хюелбейн изсвистя и аз усетих как изчезна натискът върху моя щит. Човекът падна, а тялото му стана преграда за неговите другари, които сега трябваше да се качват върху него, за да ме атакуват. Иса уби един воин, после копие оцели лявата му ръка и ръкавът за минута почервеня от кръв, но Иса продължи да се бие. Аз сечах като луд в пространството, което ми осигури трупът на убития враг, дълбаех дупка в стената от щитове срещу мен. Веднъж забелязах Горфидид, който гледаше към мен как крещя и размахвам меч, призовавайки неговите хора да дойдат и да ми вземат душата, ако смеят. Някои посмяха, мислеха че ще станат герои в епична песен, но станаха просто трупове. Хюелбейн беше целият в кръв, дясната ми ръка също лепнеше от кръв, кръв имаше и по ръкава на тежката ризница, но тази кръв не беше моя.

Центърът на нашия фронт, който не беше защитен от падналите сплетени дървета, веднъж почти бе разкъсан, но двама от конниците на Морфанс запушиха пробива с телата на своите коне. Единият от конете умря – кръвта му изтичаше на пътя, а той цвилеше и биеше с копита в земята докато накрая издъхна. Но ние успяхме да затворим пробива и бавно, бавно започнахме да избутваме врага назад. Натискът започна едва доловимо да отслабва, защото телата на убитите и умиращите, струпани между двата фронта, пречеха на другите да преминават

напред. Нимю беше зад нас, надаваше писъци и хвърляше проклетия.

Врагът се отдръпна и ние можахме да си отдъхнем. Всички бяхме кървави и кални и едва дишахме. Ръцете, с които въртяхме мечове и държахме копия, бяха отмалели. По редиците пристигаха новини за ранените и убитите другари. Минак беше мъртъв, друг беше ранен, трети умираше. Мъжете превръзваха раните на съседите си, после си даваха клетва да се защитават взаимно до смърт. Аз се опитах да намаля смазвачата тежест на ризницата, която бе протрила до кръв раменете ми.

Сега врагът беше предпазлив. Уморените мъже срещу нас вече бяха изпитали силата на нашите мечове и се бяха научили да се страхуват от нас, но въпреки това отново атакуваха. Този път нашият център беше нападнат от кралската гвардия на Гундлеус. Ние посрещнахме силурците при кървавия куп от мъртви и умиращи, останал от предишната атака. Този хребет от кървави тела ни спаси, защото вражите копиеносци не можеха да се катерят по трупове и в същото време да се пазят с щитовете. Ние чупехме глезените им, режехме краката им, после мушкахме падналите с копията си и кървавият куп ставаше все по-висок и по-висок. Черни гарвани се виеха над брода, разперили рошави криле на фона на сивото небе. Видях Лайгесак, изменника, който беше предал Норуена на меча на Гундлеус, и се опитах да си пробия път до него, но битката го отнесе далеч от Хюелбеин. После врагът отново се оттегли и аз дрезгаво заповядах на двама-трима от моите хора да донесат мехове с вода от реката. Всички бяхме жадни, защото бяхме пролели много пот, която се смесваше с кръвта. Аз имах една драскотина на дясната ръка и нищо друго. Бил съм в смъртна яма и все си мисля, че това ми носи щастие в битките.

Горфидид започна да нарежда нови отреди на предната линия. Някои носеха орелът на Кунеглас, други лисицата на Гундлеус, малцина имаха свои собствени емблеми. Тогава прозвучаха радостни възгласи зад мен и аз се обърнах. Очаквах да видя хората на Тюдрик в техните римски униформи, но видях само Галахад, който яздеше плувнал в пяна кон. Той спря зад нашата стена и едва не падна от седлото – толкова бързаше да се присъедини към нас.

– Мислех, че съм закъснял – каза той.

– Те идват ли? – попитах аз.

Той не отговори веднага и аз разбрах, че са ни изоставили още преди Галахад да си отвори устата.

– Не – каза той накрая.

Аз изругах и погледнах отново към врага. Бяхме оцелели при

последната атака само с помощта на Боговете и само Боговете знаеха колко още можехме да издържим.

– Никой ли не идва? – попитах аз мрачно.

– Неколцина – тихо съобщи Галахад лошата новина. – Тюдрик смята, че ние сме обречени, Агрикола казва, че трябва да ни помогнат, но Мюриг казва, че трябва да ни оставят да измрем. Всички спорят, но Тюдрик заяви, че който иска да мре в долината Лъг, е свободен да ме последва. Може би неколцина все пак ще дойдат.

Помолих се наистина да е така, защото на западния хълм вече се появиха опълченците на Горфидид, но засега никой от тях не се беше осмелил да премине през преградата от духове, издигната от Нимю. Помислих, че ще можем да издържим още два часа, наистина Артър щеше да дойде, но въпреки това бяхме обречени.

– Няма никаква следа от ирландските Черни щитове, нали? – попитах аз Галахад.

– Не, слава Богу – каза той и това беше една от малкото благословии през този ден, въпреки че половин час след пристигането на Галахад наистина дойдоха някакви подкрепления. Седем мъже идваха от юг към нашата изморена войска, седем мъже с ризници, копия, щитове и мечове, а знакът на техните щитове беше соколът на Кърнау, нашия враг. Но тези мъже не бяха врагове. Те бяха шестима, покрити с белези, яки бойци, водени от престолонаследника принц Тристан.

След като премина вълнението, с което бяха посрещнати, Тристан протичко обясни присъствието си тук.

– Някога Артър се би за мен и аз отдавна исках да върна своя дълг.

– С цената на своя живот? – попита мрачно Сеграмор.

– И той рискува своя на времето – отвърна Тристан. Помнех го като висок красив мъж и той все още беше такъв, но годините бяха придали на лицето му предпазлив и изморен вид, сякаш Тристан беше изстрадал множество разочарования. – Баща ми – добави той със съжаление, – може никога да не ми прости, че съм дошъл тук, но аз никога нямаше да си простя, ако не бях дошъл.

– Как е Сарлина? – попитах го аз.

– Сарлина? – трябваше му няколко секунди, за да се сети за малкото момиче, което беше дошло да обвини Оуейн в Каер Кадарн. – А, Сарлина! Вече се омъжи. За един рибар. – Тристан се усмихна. – Ти й даде котенцето, нали?

Сложихме Тристан и неговите хора в центъра на нашата стена от щитове, почетното място в тази битка, но когато врагът тръгна в атака,

ударът не беше насочен към центъра, а срещу дърветата, които защитаваха нашите флангове. Първоначално плиткия ров и сплетените клони на дърветата предизвикаха суматоха във вражите редици, но те много бързо се научиха да използват падналите дървета за прикритие и на някои места успяха да преминат невредими. Нашата линия отново се огъна назад. Но ние отново издържахме, а Грифид, моят бивш враг, се прослави като повали Нейзиънс, най-добрият боец на Гундлеус. Щитовете трещяха в непрестанни сблъсъци, чупеха се копия, звънтяха мечове и щитове се цепеха, а воините бяха на края на силите си. На върха на западния хълм вражето опълчение се беше събрало зад преградата на Нимю и ни гледаше отгоре. Морфанс накара изморения си кон още веднъж да се изкачи по опасния стръмен склон. Морфанс погледна на север, а ние гледахме него и се молехме да надуе сребърния рог. Той дълго стоя там с присвити очи, накрая обаче трябва да беше останал доволен от видяното – вече всички подразделения на врага бяха влезли в долината, затова Морфанс допря сребърния рог до устните си и благословеният зов полетя през врявата на битката към Артър.

Никога звукът на един рог не е бил посрещан с по-голяма радост. Целият ни фронт тръгна напред, завъртяхме очуканите си мечове с нова сила. Сребърният рог със своя ясен звук, прозвуча отново и отново, ловен призив, който приканваше Артър да се присъедини към клането, и всеки път, когато чуехме този сигнал, ние увеличавахме натиска срещу врага, настъпвахме през клоните на повалените дървета, сечахме и мушкахме, крещяхме срещу противниците, които заподозряха някакъв капан, и започнаха нервно да оглеждат долината. Горфидид извика на своите хора да ни разбият сега и неговата кралска гвардия поведе атака срещу нашия център. Чух мъжете от Кърнау да крещят своя боен вик, вдигнали мечове, за да платят дълга на своя престолонаследник. Нимю беше сред нашите копиеносци и въртеше меч с две ръце. Аз ѝ извиках да мине назад, но душата ѝ беше обзета от жажда за кръв и тя се биеше като зъл дух. Враговете се плашиха от нея, защото знаеха, че тя е докосната от Боговете, затова мъжете се опитваха да я заобиколят, вместо да се бият с нея. Но въпреки това аз се зарадвах, когато Галахад я избута подалеч от предната линия. Галахад може да беше закъснял за битката, но затова пък се биеше с такава дива радост, че врагът започна да отстъпва от помръдващия куп мъртви и умиращи мъже пред него.

Рогът прозвуча за последен път. И Артър най-накрая се появи.

Неговите облечени в ризници копиеносци бяха напуснали своето скривалище на север от реката и сега преминаха с тътен през брода,

възседнали разпенените си коне. Те размазаха с копитата си телата, останали след първите атаки край брега на реката и понесоха своите ездачи към тила на противника. Лъскавите остриета на копията проблясваха пред главите на конете. Мъжете се пръснаха като суха плява, понесена от вятъра, когато конете, обути в желязо се врязаха дълбоко в армията на Горфидид. Хората на Артър се разделиха на две групи, които образуваха дълбоки пролуки в дебелия стени от щитове на противника. Замахнаха с копията си и ги оставиха в телата на убитите, после извадиха мечовете и убитите станаха още повече.

За миг, един славен миг, аз помислих че врагът е разбит, но тогава Горфидид видя надвисналата опасност и заповяда на хората си да изградят нова стена от щитове, обърната на север. Той щеше да пожертва копиеносците си в тила, но щеше да направи нов фронт от последните редици на предните си отряди. И новият фронт се задържа. Оуейн беше прав, когато преди много години ми беше казал, че дори конете на Артър не биха се втурнали срещу една добре изградена стена от щитове. И те наистина спряха. Артър беше предизвикал паника и беше донесъл смърт за една трета от войската на Кунеглас, но останалите подразделения от огромната армия на Горфидид се подредиха и поставиха малобройната кавалерия на Артър на колене.

А врагът продължаваше да ни превъзхожда по численост.

Зад преградата от борови дървета нашата стена от щитове никъде не беше по-дълбока от два реда, а на някои места воините се бяха подредили само в една редица. Артър не успя да си пробие път до нас и Горфидид знаеше, че Артър нямаше и да успее да стигне до нас, докато срещу конете стоеше стена от щитове. Той изгради тази стена от щитове, като изостави една трета от войската си на милостта на Артър. След това поуиският крал насочи останали свои копиеносци отново срещу стената на Сеграмор. Горфидид беше разбрал тактиката на Артър и успешно ѝ се беше противопоставил. Сега той спокойно можеше да хвърли своите копиеносци в атака с нова увереност и въпреки това вместо да предприеме нападение по протежение на целия фронт, той съсредоточи атаката си по западната страна на долината с цел да помете левия ни фланг.

Хората на този фланг се биеха, убиваха и умираха, но малцина може да издържат дълго на такъв натиск, а ако силурците на Гундлеус успеяха да се изкачат по склона под преградата от духове и минеха в гръб на воините от левия ни фланг, тогава никой не би могъл да се задържи. Атаката беше жестока, защитата не по-малко. Оцелелите

конници на Морфанс се хвърлиха срещу силурците, Нимю засипваше хората на Гундлеус с проклетия, а воините на Тристан със свежите си сили се биеха като лъвовете. Но дори да бяхме два пъти повече, пак нямаше да можем да попречим на врага да ни заобиколи. И те ни заобиколиха. Нашата стена от щитове се изви като змия и се разпадна край брега на реката, където образувахме полукръг около двете знамена и малцината ранени, които бяхме успели да пренесем до тук. Беше ужасен момент. Видях как се разпадна стената ни от щитове, видях как противниците ни започнаха да избиват нашите пръснати копиеносци и тогава затичах с останалите оцелели. Някои бягаха отчаяни без да мислят. Ние успяхме да изградим една неравна стена от щитове и можехме само да гледаме как войската на Горфидид с победоносни викове изстребваше нашите бегълци. Тристан оцеля, Галахад и Сеграмор също, но това беше слаба утеха, защото ние бяхме загубили битката и сега ни оставаше само да умрем като герои. В северната половина на долината вражата стена от щитове все още държеше Артър бездеен, а в южната част нашата стена, която беше отстоявала на атаките на врага през целия ден, сега беше разбита и останките от нея бяха обградени. Бяхме влезли в сражението сутринта двеста здрави и силни мъже, а сега бяхме малко повече от сто души.

Принц Кунеглас излезе напред със своя кон и ни подкани да се предадем. Неговият баща командваше хората срещу Артър. Кралят на Поуис се задоволи да остави на своя син и на крал Гундлеус да довършат оцелелите копиеносци на Сеграмор. Кунеглас поне не обиди хората ми. Той спря коня си на десетина крачки от нас и вдигна дясната си ръка, в която нямаше оръжие – знак, че идваше с мир.

– Мъже на Думнония! – викна Кунеглас. – Вие се сражавате добре, но ако продължите да се сражавате ще умрете. Аз ви предлагам живот.

– Използвай поне веднъж мечата си преди да молиш смели мъже да се предадат – викнах му аз.

– Страх те е да се биеш, а? – подигра му се Сеграмор, защото досега никой от нас не беше видял Горфидид, Кунеглас или Гундлеус да се сражават на предната линия на тяхната стена от щитове. Крал Гундлеус седеше на коня си на няколко крачки зад принц Кунеглас. Нимю го проклинаше, но дали силурският крал беше разбрал, че тя беше там, не знаех. Дори и да беше разбрал, той едва ли щеше да се разтревожи, защото ние бяхме в капан и бяхме обречени.

– Можеш да се биеш с мен сега – викнах аз на Кунеглас. – Мъж

срещу мъж, ако смееш.

Кунеглас тъжно ме погледна. Аз бях целия окървавен, окалян, потен, ранен и кървящ, а той изглеждаше така изискан в своята къса ризница и с шлема, увенчан с орлови пера. Той се поусмихна към мен.

– Аз знам, че ти не си Артър – каза той, – защото го видях на кон, но който и да си, ти се би като благородник. И аз ти предлагам да живееш.

Аз свалих потния тежък шлем от главата си и го хвърлих в центъра на нашия полукръг.

– Вие ме познавате, лорд принц – казах аз.

– Лорд Дерфел – произнесе името ми той, после ми оказа честта да се обърне към мен като към военачалник – Лорд Дерфел Кадарн, ако гарантирам вашия живот и живота на вашите хора, ще се предадете ли?

– Лорд принц – казах аз, – аз не командвам тук. Трябва да говорите с лорд Сеграмор.

Сеграмор пристъпи напред до мен и свали заострения си черен шлем, който беше пробит от копие и черната къдрава коса на Сеграмор бе сплъстена от кръв.

– Лорд принц – каза той предпазливо.

– Предлагам ви живот – каза Кунеглас, – ако се предадете.

Сеграмор вдигна кривия си меч към северната част на долината, която беше в ръцете на конниците на Артър.

– Моят господар не се е предал – каза той на Кунеглас, – така че и аз не мога да се предам. Но въпреки това – надигна той глас, – аз освобждавам моите хора от клетвата им.

– Аз също – викнах аз към моите хора.

Сигурен съм, че някои от нашите се изкушаваха да напуснат редовете ни, но техните другари им изръмжаха да останат по местата си, или може би това ръмжене бяха просто предизвикателствата, за които имаха сили уморените мъже. Принц Кунеглас почака няколко секунди, след това извади две тънки огърлици от кесия, завързана на колана му и ни се усмихна.

– Приветствам вашата смелост, лорд Сеграмор. Приветствам и вас, лорд Дерфел. – Кунеглас хвърли златните украшения така че да паднат в краката ни. Аз вдигнах едната огърлица и я закопчах на врата си. – И Дерфел Кадарн – добави Кунеглас. Неговото кръгло приятелско лице отново беше усмихнато.

– Лорд принц?

– Моята сестра ме помоли да ви поздравя. И така аз ви

поздравявам.

Душата ми, която беше толкова близо до смъртта, сякаш подскочи от радост при тези думи.

– Предайте и на нея моите поздрави, лорд принц – отвърнах аз, – кажете й, че с нетърпение ще очаквам нейната компания в Отвъдния свят.

Мисълта, че никога няма да видя Сийнуин на този свят изведнъж задуши радостта ми и на мен ми се доплака.

Кунеглас забеляза тъгата ми.

– Вие няма защо да умирате, лорд Дерфел – каза той. – Аз ви предлагам живот и мога да гарантирам това. Предлагам ви и своето приятелство, ако го искате.

– Би било чест за мен, лорд принц – казах аз, – но докато моят господар се сражава, ще се сражавам и аз.

Сеграмор надяна шлема си и изстена, когато металът се плъзна по раната му.

– Аз ви благодаря, лорд принц – каза той на Кунеглас, – но избирам да се сражавам с вас.

Кунеглас обърна коня си. Аз погледнах към своя меч, толкова очукан и лепкав, след това погледнах към оцелелите си воини.

– Друго може и да не сме направили – казах им аз, – но се бихме така, че армията на Горфидид скоро няма да тръгне срещу Думнония. А може и никога да не тръгне. Кой би искал два пъти да се бие с мъже като нас?

– Ирландските Черни щитове няма да имат нищо против – изръмжа Сеграмор и вдигна брадичка към хълма, където призрачната преграда на Нимю цял ден беше пазила нашия фланг. А там, отвъд магическите постове, се беше появила войска с кръгли черни щитове и със страшните дълги копия на Ирландия. Това беше гарнизонът от Коелс Хил, ирландските Черни щитове на Енгас Мак Ейрем, които бяха дошли да се присъединят към кървавата битка.

Артър продължаваше да се бие. Той беше откъснал една трета от противниковата войска и я беше превърнал в червена руина, но изградената срещу него стена от щитове продължаваше да го спира. Той атакуваше отново и отново в усилията си да разкъса стената, но нямаше кон на света, който би тръгнал срещу тази преграда от сплетени хора, щитове и копия. Дори Ламрей отказа да му се подчини. Оставаше му само да забие Екскалибур в почервенялата от кръв земя и да се надява, че Бог

Гофанон ще дойде от най-тъмната бездна на Отвъдния свят, за да го спаси.

Но не дойде никакъв Бог, не дойдоха и хора от Магнис. По-късно научихме, че някои доброволци бяха тръгнали към долината Лъг, но бяха пристигнали твърде късно.

Поуиските опълченци стояха на хълма, твърде уплашени от преградата на духовете, за да я преминат. А зад тях се събраха повече от сто ирландски воители. Тези мъже тръгнаха на юг, очевидно искаха да заобиколят отвратителните колове, край които стояха на пост отмъстителни духове. След половин час, помислих си аз, тия черни щитове ще се присъединят към последната атака на Кунеглас. Затова отидох при Нимю.

– Преплувай реката – настоях аз. – Можеш да плуваш, нали?

Тя вдигна белязаната си лява ръка.

– Ако ти умреш тук, Дерфел – каза тя, – и аз ще умра.

– Ти трябва...

– Да си затвориш устата – каза тя, – това трябва да направиш ти. – Нимю се повдигна на пръсти и ме целуна по устата. – Убий Гундлеус заради мен преди да умреш – помоли ме тя.

Един от нашите копиеносци започна да пее Смъртната песен на Уърлина и всички подеха бавната, тъжна мелодия. Каван, чието наметало беше почерняло от кръв, удряше с един камък по металната гривна, която придържаше острието към дръжката на копието, за да я затегне.

– Никога не съм мислил, че ще стигнем до тук – казах му аз.

– И аз не съм, господарю – каза той и вдигна очи от работата си. Вълчатата опашка на шлема му също беше подгизнала от кръв, самият шлем беше назъбен, а някакъв парцал пристягаше лявото му бедро.

– Мислех, че съм късметлия – казах аз. – Винаги съм мислел така, но може би всеки човек мисли така.

– Не всеки човек, господарю, само най-добрите водачи.

Аз се усмихнах с благодарност.

– Искаше ми се да видя мечтата на Артър осъществена – казах аз.

– Тогава нямаше да има работа за воители – каза мрачно Каван. – Всички щяхме да станем писари или земеделци. Така май стана по-добре. Една последна битка и после надолу към Отвъдния свят и в служба на Митра. Там ще си прекарваме добре, господарю. Пълнички женички, хубави сражения, силна медовина и златото никога не свършва.

– Ще се радвам на твоята компания там – казах му аз, но в интерес на истината в душата ми нямаше и капка радост. Не ми се ходеше още в Отвъдния свят, не и докато Сийнуин живееше на този свят. Аз

притиснах ризницата към гърдите си, за да усетя нейната малка брошка и си помислих за лудостта, която никога вече нямаше да ме поведе по своя криволичещ път. Високо произнесох името ѝ и Каван ме погледна объркан. Бях влюбен, а щях да умра без да съм имал възможност да поддържа ръката на своята любима, нямаше да видя лицето ѝ отново.

Внезапно бях принуден да забравя за Сийнуин, защото ирландските Черни щитове от Демеция решиха да не заобикалят преградата на духовете, а да поемат риска да я пресекат. Тогава видях и защо. На хълма се беше появил един друид, който ги беше повел през преградата на Нимю. Нимю дойде до мен и втренчи поглед към високата фигура, облечена в бяла роба и покрита с бяла качулка, слизаше с дългите си крака надолу по стръмния хълм. Ирландците вървяха след него, а зад техните черни щитове и дълги копия заслизаха и поуйските опълченци, стиснали разнообразното си оръжие – лъкове, чукове, брадви, копия, тояги и вили.

Песента на моите хора заглъхна. Те стиснаха копията си и допряха краищата на щитовете си, за да са сигурни в здравината на стената. Противниците, които подготвиха своята собствена стена от щитове за атака, сега се обърнаха да гледат как друидът водеше ирландците надолу към долината. Иорует и Танабурс хукнаха да го посрещнат, но новодошлият друид махна с дългия си жезъл да не му се пречат. Тогава той свали качулката си и ние видяхме дългата бяла брада сплетена на плитки и полюшващата се плитка на косата му, завързана с черна панделка. Беше Мерлин.

Нимю извика като видя Мерлин и хукна към него. Враговете се отдръпнаха, за да я пропуснат да мине, от другата страна противниците ни също се разделиха, за да пропуснат Мерлин, който тръгна към нея. Дори на бойното поле един друид можеше да се разхожда където си поиска, а този друид беше най-славният и най-силният в цялата страна. Нимю затича и Мерлин разпери ръце да я посрещне. Тя хлипаше щастлива, че го беше намерила отново, хвърли се към него и обви тялото му с белите си ръце. И аз изведнъж се почувствах щастлив заради нея.

Мерлин прегърна Нимю през рамото и двамата тръгнаха към нас. Горфидид бе видял пристигането на друида и сега беше подкарал коня си в галоп към нашата част от бойното поле. Мерлин вдигна жезъла си да поздрави краля, но не обърна внимание на въпросите му. Ирландските воини бяха спрели в подножието на хълма и сега подреждаха стена от мрачните си черни щитове.

Мерлин идваше към мен и точно както в деня, когато беше спасил живота ми в Каер Сус, вървеше с неповторимо студено величие.

Нямаше усмивка на тъмното му лице, нямаше и следа от радост в дълбоките му очи, от тях струеше само свиреп гняв, който ме накара да падна на колене и да наведе глава пред него. Сеграмор направи същото и изведнъж всички изстрадали копиеносци от намалялата ни войска паднаха на колене пред друида.

Той протегна черния си жезъл и най-напред докосна Сеграмор по рамото, после мен.

– Станете – каза той с тих и твърд глас, след това се обърна към врага. Той свали ръката си от рамото на Нимю и вдигна жезъла си с две ръце над остриганото теме на главата си. Мерлин втренчи поглед към армията на Горфидид, след това бавно свали жезъла. И това издължено старо лице излъчваше такава властност, в бавния му жест имаше такава сигурност, че цялата армия на Горфидид коленичи пред Мерлин. Само двамата друиди останаха прави и неколцината конници не слязоха от конете си.

– От седем години – каза Мерлин и гласът му се понесе над долината толкова ясен и силен, че дори Артър и неговите хора можеха да го чуят, – търся Познанието на Британия. Търсих силата на нашите предци, която изоставихме след идването на римляните. Търсех онези неща, които ще възстановят тази страна и ще я върнат на нейните истински Богове, на нейните собствени Богове, нашите Богове, Боговете които са ни създали и които можем да убедим да се върнат и да ни помогнат. – Мерлин говореше бавно и просто, така че всеки да може да го чуе и разбере. – Сега – продължи той, – аз имам нужда от помощ. Имам нужда от мъже с мечове, мъже с копия, мъже с безстрашни сърца, да дойдат с мен в едно враждебно място и да намерят последното Съкровище на Британия. Търся Гърнето на Клидно Ейдин. В Гърнето се крие нашата сила, нашата изгубена сила, нашата последна надежда да превърнем Британия отново в остров на Боговете. Мога да ви обещавам само трудности, моята награда за вас ще бъде единствено смъртта, ще ви храня само с горчилка, ще ви поя с жлъч, но в замяна ще искам вашите мечове и живота ви. Кой ще дойде с мен да търсим Гърнето?

Той зададе въпроса рязко. Ние мислехме, че ще говори за кръвополитието превърнало зелената долина в червена, но той пренебрегна сражението, сякаш тази тема беше съвсем неуместна. Мерлин като че ли изобщо не беше забелязал, че бе прекосил бойно поле.

– Кой? – попита той отново.

– Лорд Мерлин! – викна Горфидид преди някой да може да отговори. Кралят мина с коня си през редовете на своите коленичили

копиеносци. – Лорд Мерлин! – гласът на Горфидид беше гневен, лицето му мрачно.

– Горфидид – позна го Мерлин.

– Вашата молба за Гърнето може да почака един едничък час, нали? – попита кралят саркастично.

– Може да почака и цяла година, Горфидид син на Кадел. Може да почака и пет години. Може вечно да чака, но няма да чака.

Горфидид насочи коня си към откритото пространство между стените от щитове. Той виждаше голямата си победа застрашена, а претенциите му да стане Велик крал заплашени от един друид. Затова той обърна коня си към своите хора, разтвори двете части на забралото си и надигна глас.

– Ще дойде време, когато ще тръгнем да търсим Гърнето – викна той на своите, – но преди това трябва да накажем почитателя на курви и да удавим копията си в душите на неговите хора. Трябва да изпълня клетвата си и няма да освободя никой от вас, дори ако моят господар Мерлин, отмени клетвата. Не може да има никакъв мир, и никакво Гърне, докато онзи любовник на курви е жив. – Горфидид се обърна и се вторачи в магьосника – Ти ще спасиш любовника с тази молба, нали?

– Не ме интересува, Горфидид син на Кадел – каза Мерлин, – дори ако земята се разтвори и погълне Артър и войската му. Или пък твоята войска.

– Тогава ще се бием! – викна Горфидид и с единствената си ръка измъкна меча от ножницата. – Тези мъже – заговори той на своята армия, но насочи меча си към нашите знамена, – са ваши. Техните земи и стада, тяхното злато и домовете им са ваши. Техните жени и дъщери сега са ваши курви. Вие заслужихте това в днешната битка, нима сега ще ги оставите да си тръгнат? Гърнето няма да изчезне, ако те умрат, но вашата победа ще изчезне, ако не довършим това, за което дойдохме тук. Да се бием!

Миг тишина и след това хората на Горфидид се изправиха и започнаха да удрят щитовете си с дръжките на своите копия. Горфидид погледна победоносно към Мерлин, скрита коня си и потъна сред звънтящите редици на своите воини.

Мерлин се обърна към Сеграмор и към мен.

– Ирландските Черни щитове – каза той небрежно, – са на ваша страна. Аз говорих с тях. Те ще нападнат воините на Горфидид и вие ще се увенчаєте с голяма победа. Дано Боговете ви дадат сили.

Мерлин се обърна, сложи ръка на рамото на Нимю и тръгна през

вражите редици, които се разтвориха, за да му направят път.

– Беше добър опит! – викна Горфидид към Мерлин. Кралят на Поуис беше на прага на своята велика победа и тази реална възможност го беше изпълнила с увереността, че може да се противопостави на друида, но Мерлин пренебрегна обидата и се отдалечи, последван от Танабурс и Йорует.

Иса ми донесе шлема на Артър. Аз го нахлузих отново на главата си, доволен, че ще пази черепа ми в последното сражение.

Враговете пренаредиха стената си от щитове. Бяха разменени по една-две обиди, защото малцина имаха сили за нещо повече от мрачното клане, което щеше да се разрази на брега на реката. За първи път през този ден Горфидид слезе от своя кон и зае мястото си в стената. Той нямаше щит, но въпреки това щеше да води тази последна атака, която щеше да срази силите на омразния му враг.

Противникът нападна.

Ние насочихме копията си напред и стиснахме щитовете, за да ги посрещнем и двете стени се сблъскаха с ужасен трясък. Горфидид се опита да промуши меч си покрай щита на Артър, но аз отбих удара му и нанесох контраудар с Хюелбейн. Мечът ми се удари в шлема му и отсече едното крило на орела, след това хората отзад ни притиснаха един към друг.

– Избутайте ги! – викна Горфидид на своите, после плю върху щита ми. – Твоят любовник на курви – каза ми той сред шума от битката, – се кри, докато ти се сражаваше вместо него.

– Тя не е курва, кралю господарю – казах аз и се опитах да освободя Хюелбейн и да нанеса удар, но ръката ми беше притисната от тежестта на множеството от мъже и щитове.

– Тя измъкна доста злато от мен – каза Горфидид, – а аз не плащам на жени, които стискат краката си.

Аз се опитах да промуша краката на Горфидид с Хюелбейн, но мечът само се плъзна по полите на ризницата му. Той се изсмя на неуспешния ми опит и отново се изплю върху мен. Но след това надигна глава, защото до нас достигна ужасен боен вик.

Ирландците бяха тръгнали в атака. Черните щитове на Енгас Мак Ейрем винаги влизаха в битка с ужасен вой, който разкриваше нечовешко удоволствие от избиването на враговете. Горфидид викна на хората си да затегнат редиците си, защото сега е моментът да разкъсат тънката ни стена от щитове. За няколко секунди воините на Поуис и Силурия ни натиснаха с нова ярост, подклаждана от вярата, че Черните щитове им

идваха на помощ. Но след това писъците на мъжете от задните редици ги накараха да осъзнаят предателството на Черните щитове, които бяха изменили на съюза с Поуис. Ирландците се врязаха в редовете на Горфидид, дългите им копия поразяваха лесните мишени, и внезапно хората на Горфидид се сринаха.

Видях как лицето на Горфидид се изкриви от бяс и тревога.

– Предайте се, кралю господарю! – викнах му аз, но неговите телохранители намериха място да завъртят мечовете си срещу мен и няколко секунди трябваше отчаяно да се защитавам, затова не можах да видя какво стана с краля, но Иса ми извика, че Горфидид бил ранен. До мен беше Галахад, който нанасяше и отбиваше удари, и тогава като по магия, врагът хукна да бяга. Нашите хора тръгнаха след тях и заедно с Черните щитове подкараха мъжете на Поуис и Силурия като стадо овце към мястото, където конниците на Артър чакаха готови за кървава сеч. Потърсих Гундлеус и веднъж го зърнах сред множеството бягащи кални, окървавени мъже, но после го изгубих от погледа си.

Долината вече беше видяла толкова много смърт, но сега настана истинско клане, защото няма нищо по-лесно от избиването на войниците от една разкъсана стена от щитове. Артър се опита да спре клането, но нищо не би могло да спре обхваналата ни свирепост. Конниците препускаха като отмъстителни Богове сред паникьосаните мъже, а ние преследвахме и посичахме бегълците, опиянени от кървавата оргия. Десетки успяха да се промъкнат покрай конниците и да пресекат брода, но много повече бяха принудени да потърсят убежище в селото, където най-сетне намериха време и пространство, за да изградят нова стена от щитове. Сега беше техен ред да бъдат обградени. Над долината се спускаше вечерта, но слънчевата светлина, озарявала този дълъг и кървав ден, все още докосваше дърветата, когато ние стигнахме до селото – задъхани, стиснали мечове и копия, почернели от кръв.

Артър тежко се смъкна от гърба на Ламрей. Черната кобила беше побеляла от пот, цялата трепереше, а светлите ѝ очи играеха широко разтворени. Самият Артър изглеждаше напълно изтощен от отчаяното сражение, което беше водил. Неговите хора ни казаха, че той през цялото време се опитвал да си пробие път до нас, биел се сякаш бил обладан от Боговете, въпреки че през целия този дълъг следобед по всичко изглеждаше, че бяхме изоставени от Боговете. Сега, вместо да се чувства победителят на деня, той беше много нещастен, когато прегърна Сеграмор и се обърна да стисне и мен в обятията си.

– Аз се провалих, Дерфел – каза той, – разочаровах те.

– Не, господарю, ние победихме – казах аз и посочих с очукания си меч към оцелелите воители на Горфидид, които се бяха подредили около знамето с орела. Лисицата на Гундлеус също беше там, но не се виждаше нито поуиският, нито силурският крал.

– Провалих се – каза Артър. – Не можах да пробия. Те бяха твърде много. – Този неуспех го тормозеше, защото той знаеше много добре колко близо бяхме до пълния разгром. Артър приемаше за поражение факта, че неговите прехвалени конници бяха спрени и единственото, което той можеше да направи, беше да гледа как ни избиват. Но Артър не беше прав. Победата беше негова, изцяло негова, защото Артър беше единственият човек в Думнония и Гуент, който има смелостта да влезе в сражение. Битката не се разви според плана на Артър – Тюдрик не дойде да ни помогне, а бойните коне на Артър бяха спряни от стената от щитове. Но все пак ние постигнахме победа и тя бе резултат единствено на смелостта на Артър да поеме риска на битката. Мерлин наистина се беше намесил, но Мерлин никога не е твърдял, че тази победа е негова. Тя беше на Артър и въпреки че навремето, Артър беше изпълнен с угризения, победата в долината Лъг, единствената, която Артър винаги е презирал, отвори пътя към утвърждаването му като владетел на Британия. Този Артър, когото възпяваха поетите, Артър, който изморяваше езика на менестрелите, Артър, за чието завръщане се молят всички мъже в тези тъмни дни, стана велик благодарение на тази измъчена победа. Днес, разбира се, в песните на поетите не се казва истината за битката в долината Лъг. Менестрелите разказват за тази победа както възпяват покъсните сражения, донесли пълен разгром за нашите врагове. Може би са прави да разкрояват така тези събития, защото в сегашните тежки времена Артър трябва да изглежда в очите ни герой от самото начало. Истината обаче е, че в онези ранни години Артър беше уязвим. Той управляваше Думнония благодарение на смъртта на Оуейн и подкрепата на Бедуин, но войната, проточила се с години създаде много противници на Артър, които искаха той да си отиде. Горфидид имаше своите последователи в Думнония, а и (дано Бог ми прости) мнозина християни се молеха Артър да бъде разгромен. Той именно затова пое риска на битката, защото знаеше, че е прекалено слаб да не се бие. Артър трябваше да победи или да загуби всичко, и накрая той наистина победи, но беше на косъм от прогрома.

Артър отиде да прегърне Тристан, след това поздрави Енгас Мак Ейрем, ирландския крал на Демечия, чиято войска беше спасила битката. Артър, както винаги, коленичи пред краля, но Енгас го изправи и го

стисна в мечешката си прегръдка. Докато двамата мъже разговаряха, аз се обърнах и загледах долината. Тя беше пълна с осакатени мъже, с умиращи коне, с трупове и разхвърляно оръжие. Миришеше на кръв, ранените викаха. Чувствах се по-уморен от всякога, моите хора също, но видях как опълченците на Горфидид се смъкнаха от хълма и започнаха да мародерстват сред труповете и ранените, затова изпратих Каван и десетина копиеносци да ги разгонят. Отвъд реката долетяха гарваните и задърпаха червата на мъртвите. Забелязах, че колибите, които бяхме запалили сутринта, още димяха. След това си помислих за Сийнуин и сред целия този ужас, душата ми литна сякаш разперила големи бели крила.

Обърнах се навреме, за да видя как Мерлин и Артър се прегърнаха. Артър сякаш се срива в ръцете на друида, но Мерлин го подкрепи и го потуша по гърба. После двамата се отправиха към вражките щитове.

Принц Кунеглас и друидът Йорует излязоха пред построената в кръг стена. Кунеглас носеше копие, но нямаше щит. Артър беше прибрал Екскалибур в ножницата и друго оръжие нямаше. Той изпревари Мерлин и щом стигна до Кунеглас се отпусна на едно коляно и сведе глава.

– Лорд принц, – каза Артър.

– Баща ми умира – каза Кунеглас. – Повален е от удар с копие в гърба. – В гласа му звучеше обвинение, макар всеки да знаеше, че кога-то стената от щитове се разпадне, много мъже умират от рани в гърба.

Артър не мръдна, подпрял коляно на земята. В първия момент не знаеше какво да каже, но после вдигна очи към Кунеглас.

– Може ли да го видя? – попита той. – Аз обидих вашия дом, лорд принц, засегнах честта ви и въпреки че не съм ви обидил нарочно, аз все пак бих поискал прошка от вашия баща.

Беше ред на Кунеглас да се изуми, после той сви рамене, сякаш не беше сигурен, че взема най-правилното решение, но накрая махна с ръка към своята стена от щитове. Артър се изправи и двамата рамо до рамо отидоха да видят умиращия крал Горфидид.

Искаше ми се да извикам на Артър да не отива, но той потъна във вражките редове преди замаяния ми разсъдък да реагира. Сърцето ми се сви като си помислих какви щеше Горфидид да ги наприказва на Артър, а знаех, че щеше да му каже същите гадни неща, които изсъска срещу мен, докато бяхме притиснати щит срещу щит в последния сблъсък. Горфидид не прощаваше на своите врагове, нямаше да пожали врага си дори и пред прага на смъртта. Особено пред прага на смъртта. Горфидид не би пропуснал своето последно удоволствие на този свят – да

нарани врага си. Сеграмор споделяше моите страхове и двамата тревожно се вгледахме в Артър, когато след няколко секунди той напусна редиците на разгромените ни противници с лице по-черно от Пещерата на Круачан. Сеграмор пристъпи към него.

– Той лъже, господарю – каза тихо Сеграмор. – Винаги е лъгал.

– Знам – каза Артър и потръпна. – Но понякога е тежко само да чуеш такива непростиими лъжи. – Изведнъж гневът се надигна в душата на Артър и той измъкна Екскалибур и яростно се обърна към обградения враг. – Има ли мъж сред вас, който би се бил за лъжите на своя господар? – викна той и запристъпва напред назад пред редовете им. – Има ли? Поне един, който би искал да се бие за това зло, което умира зад вас? Поне един. Защото ако няма, душата на вашия крал ще бъде прокълната и запратена във вечната непрогледна тъма! Хайде, сражавайте се! – Артър размаха Екскалибур срещу вдигнатите щитове. – Сражавай се, мръсна измет! – яростта му беше ужасна, като всичко, което се беше случило в долината през този кървав ден. – В името на Боговете – викна той, – аз заявявам, че вашият крал е лъжец, копеле, същество без чест, едно нищо! – Артър плю срещу хората на Горфидид, после плъзна ръка към катарамите на моята кожена ризница, която все още беше на гърдите му. Той успя да откопчае само презрамките на раменете, но не и на кръста, затова нагръдникът увисна пред краката му като ковашка прес-тилка. – Ето, ще ви улесня! – викна той. – Без ризница. Без щит. Елате и се бийте с мен! Докажете ми, че онзи кучи син, вашият крал, казва истината! Никой ли не иска? – Яростта му беше вече извън контрол, защото той беше изцяло в ръцете на Боговете. Гневът му се изливаше срещу един свят, стъписан от ужасната му сила. Артър отново плю. – Миризливи пачаври! – В този момент стената от щитове се разтвори да пропусне Кунеглас. Артър се завъртя към него. – А ти, кутре? – и той насочи Екскалибур към Кунеглас. – Ти би ли се сражавал заради онази купчина умираща мръсотия?

Кунеглас, като всеки друг, бе поразен от яростта на Артър, но въпреки това тръгна към него без оръжие и на крачка от Артър падна на колене.

– Ние се предаваме на вашата милост, лорд Артър – каза той и Артър впери поглед в него. Тялото на моя господар бе като струна, опъната до скъсване от гнева и напрежението от дългия тежък ден, кръвта му бе кипнала и за момент ми се стори, че Екскалибур ще изсвишти в сумрака и ще отсече главата на Кунеглас. Но тогава Кунеглас вдигна очи.

– Сега аз съм крал на Поуис, лорд Артър, но се оставям на твоята

милост.

Артър затвори очи. После все още със затворени очи, той напипа ножницата и прибора Екскалибур. Обърна се към нас и едва тогава отвори очи. Видях как лудостта го напуска. Той все още трепереше от гняв, но неукротимата ярост го беше напуснала и когато помоли Кунеглас да се изправи, гласът му беше спокоен. После Артър повика знаменосците, тъй като искаше драконът и мечката да придадат по-голяма тежест на думите му.

– Моите условия са следните – каза той високо, за да може всеки в смрачаващата се долина да го чуе, – искам главата на крал Гундлеус. Тя стоя на раменете му прекалено дълго, а този, който уби майката на моя крал, трябва да си получи заслуженото. Ако това стане, аз ще помоля единствено за мир между крал Кунеглас и моя крал, и между крал Кунеглас и крал Тюдрик. Моля за мир между всички британци.

Всички мълчаха, изумени. Артър беше победителят на това бойно поле. Неговите войски бяха убили краля на враговете и бяха пленили престолонаследника на Поуис. Всеки в долината очакваше Артър да поиска кралски откуп за живота на Кунеглас. А той искаше единствено мир.

Кунеглас се намръщи.

– А моят трон? – успя той да попита.

– Вашият трон си е ваш, кралю господарю – каза Артър. – На кого може да бъде? Приемете условията ми, кралю господарю, и ще можете свободно да се върнете в своята престолнина.

– А тронът на Гундлеус? – попита Кунеглас. Той вероятно си мислеше, че Артър ще го поиска за себе си.

– Той не е ваш – отговори твърдо Артър, – нито пък мой. Заедно ще намерим някой достоен да седне на него. Когато Гундлеус умре – добави той злокобно. – Къде е той?

Кунеглас посочи с брадичка към селото.

– В една от сградите, лорд Артър.

Артър се обърна към победените поуиски войски и издигна глас, така че да го чуят всички.

– Тази война изобщо не трябваше да се води! – каза той. – Това беше моя грешка. Признавам вината си и ще платя за тази грешка, каквато и да е цената, но не и с живота си. На принцеса Сийнуин дължа нещо повече от извинение и съм готов да ѝ дам каквото поиска, но единственото, за което ви моля сега е да бъдем съюзници. Всеки ден идват нови сакси, завземат земята ни, заробват жените ни. Ние трябва да се бием с

тях, а не помежду си. Искам да бъдем приятели. Това мое желание потвърждавам като ви оставям земята, оръжието и вашето злато. Днешната битка – каза Артър и посочи към окървавената долина, – не носи нито победа, нито поражение, носи мир. Всичко, което искам е мир и един живот. Животът на Гундлеус. – Той погледна към Кунеглас и тихо каза: – Очаквам решението ви, кралю господарю.

Друидът Йорует бързо дойде при Кунеглас и двамата заговориха помежду си. Изглежда никой от тях не вярваше на предложението на Артър, защото великодушието не бе присъщо на победилите военачалници. Победителите обикновено искаха злато, роби, земя, а Артър искаше само приятелство.

– А Гуент? – обърна се Кунеглас към Артър. – Тюдрик какво ще поиска?

Артър заоглежда смрачаващата се долина.

– Тук не виждам нито един човек от Гуент, кралю господарю. Ако човек не участва в битката, той не може да участва и в споразуменията след нея. Но аз мога да ви кажа, кралю господарю, че Гуент също мечтае за мир. Крал Тюдрик не би искал нищо друго освен вашето приятелство и приятелството на моя крал. Едно приятелство, което ние заедно ще се молим никога да не умира.

– И аз съм свободен да си вървя, ако се съглася с това? – попита невярващо Кунеглас.

– Където пожелаете, кралю господарю, въпреки че аз бих поискал разрешението ви, да дойда в Каер Сус, за да продължим разговора.

– Моите хора също ли са свободни да си вървят? – попита Кунеглас.

– По живо по здраво, заедно с оръжието си, златото си и с моето приятелство – отвърна Артър. Той беше напълно сериозен. С цялото си сърце се мъчеше да превърне тази битка в последната битка между британци (макар че, както забелязах, той внимателно избягваше да спомене за Рате. Тази изненада можеше да почака).

Кунеглас като че ли още не можеше да повярва, че предложението на Артър беше истина. Но после, спомнил се вероятно предишното си приятелство с моя господар, широко се усмихна.

– Вие ще имате вашия мир, лорд Артър.

– При едно последно условие – каза Артър неочаквано. Гласът му беше рязък, но тих, така че го чухме само ние, които бяхме близо до него. Кунеглас погледна предпазливо, но почака Артър да продължи. – Закълнете се, кралю господарю, в честта си, че баща ви ме излъга преди да

умре.

Мирът зависеше от отговора на Кунеглас. Той затвори за миг очи, сякаш думите на Артър го нараниха, после заговори.

– Моят баща никога не се е интересувал от истината, лорд Артър, той говореше само това, което му диктуваха неговите амбиции. Заклевам се, че баща ми беше лъжец.

– Тогава нека да има мир между нас! – възкликна Артър. Само веднъж съм виждал Артър по-щастлив и това беше в деня на сватбата му с Гуинивиър. Но сред пушека и вонята на спечелената битка той изглеждаше почти толкова радостен, колкото сред цветята на слънчевата полянка край реката. Той направо не можеше да говори от щастие – беше постигнал онова, което най-много желаше на света. Беше постигнал мир.

Артър сякаш още не можеше да осъзнае последствията от своята победа. След тази битка, макар че едва ли се беше замислил за това, той ставаше фактическия владетел на южна Британия, защото никой не би посмял вече да се изправи срещу войската на Артър, колкото и уморена и намалена да беше тя. Той трябваше да говори с Тюдрик, трябваше да изпрати копиеносци отново на границата със саксите. Освен това Артър гореше от желание да изпрати добрата новина до Гуинивиър. А през цялото време беше заобиколен от хора, които искаха да бъдат облагодетелствани, искаха земя и рангове. Мерлин му говореше за Гърнето, Кунеглас искаше да обсъди въпроса за саксите на Аел, а Артър искаше да обмислят идеята за брак на Ланселот и Сийнуин, докато Енгас Мак Ейрем настояваше за земя, жени, злато и роби от Силурия.

Онази нощ аз поисках едно единствено нещо и Артър удовлетвори моята молба.

Той ми даде Гундлеус.

Кралят на Силурия бе намерил убежище в един малък римски храм, построен до стената на една по-голяма римска сграда в селото. Храмът беше зидан с камъни, нямаше прозорци, имаше само една грубо оформена дупка в покрива, която служеше за отдушник. Влизаше се през една единствена врата, която гледаше към конюшната на голямата къща. Гундлеус се беше опитал да избяга от долината, но конят му бил посечен от конник на Артър и сега, като плъх в последната си дупка, кралят очакваше съдбата си. Шепя верни силурски копиеносци пазеха вратата на храма, но щом видяха моите воини да се появяват от мрака, избягаха.

Единствено Танабурс остана да пази осветения от пламъци храм.

Той беше направил малка преграда от духове, поставяйки две токущо отрязани глави край колоните, ограждащи вратата. Друидът видя копията ни да проблясват край портата на конюшната, вдигна своя жезъл с полумесеца и ни заля с проклятията си.

Той тъкмо призоваваше Боговете да изсушат душите ни, когато чу стърженето на Хюелбеин в ножицата и гласът му внезапно секна. Той се вторачи в мрака към нас, а в това време Нимю и аз тръгнахме заедно напред. Танабурс ме позна и нададе тих изплашен вик, като заек, приклучен от дива котка. Той знаеше, че неговата душа ми принадлежи, затова, обзет от ужас, друидът се шмугна в храма. Нимю презрително ритна настрана двете глави, след това ме последва в каменната сграда. Тя носеше меч. Моите хора останаха да чакат отвън.

Храмът някога е бил посветен на някой римски Бог, но сега пред голите му стени стърчаха колове, увенчани с черепи, посветени на британските Богове. Тъмните очни отвори на черепите се бяха вторачили в двата огъня, които осветяваха високото тясно помещение. Танабурс се беше оградил с пръстен на силата, образуван от пожълтели черепи. Той стоеше в средата на този кръг и напяваше заклинания, а зад него, в дъното, където имаше нисък каменен олтар, почернял от жертвена кръв, стоеше Гундлеус и чакаше с изваден меч.

Танабурс беше с неизменната си бродирана роба, сега изцапана с кал и кръв. Той вдигна своя жезъл и засъска проклятия срещу мен. Призова срещу мен вода и огън, земя и въздух, камък и плът, роса и лунна светлина, живот и смърт. Но нито едно от неговите проклятия не можа да ме спре. Аз бавно, но неотклонно вървах към него, а до мен пристъпваше Нимю с бялата си рокля, покрита с петна. Танабурс изрече последното си проклятие, после насочи жезъла си срещу моето лице.

– Твоята майка е жива, мръсен сакс! – викна той. – Майка ти е жива и нейният живот ми принадлежи. Чуваш ли, мръсен сакс? – Танабурс ме погледна злобно, а двата огъня хвърляха сянка по старото му лице, червените им отблясъци превръщаха очите на друида в извори на дива заплаха. – Чуваш ли ме? – викна той отново. – Душата на майка ти е в моите ръце! Постигнах това като я обладах! Аз направих двугърбия звяр с нея и източих кръвта ѝ, за да взема душата ѝ. Само ме докосни, мръсен сакс, и душата на майка ти ще отиде при огнените дракони. Тя ще бъде смазана от земята, изгорена от въздуха, удавена от водата и предадена на вечна болка. И не само душата ѝ, но и душата на всяко живо същество, излязло от утробата ѝ. Аз излях нейната кръв в земята, мръсен сакс, и излях моята сила в корема ѝ. – Танабурс се изсмя и вдигна жезъла си

към гредоредата на тавана. – Само ме докосни и проклятието ще отнеме нейния живот, а заедно с нейния живот ще отнесе и твоя. – Той отново насочи жезъла си към мен. – Но ако ме оставиш да си вървя, и ти, и тя ще живеете.

Аз спрях пред кръга от черепи. Те не образуваха преграда от духове, но все пак излъчваха ужасна сила. Чувствах тази сила сякаш ме блъскаха огромни невидими крила. Помислих си, че ако мина през този пръстен от черепи, щях да вляза в игралната зала на Боговете, където трябваше да се боря с неща, което не можех да си представя, камо ли да разбера. Танабурс забеляза моето колебание и победоносно се усмихна.

– Твоята майка ми принадлежи, мръсен сакс – изграчи той, – моя, цялата е моя, и кръвта, и душата, и тялото й, всичко е мое, а значи и ти си мой, защото си роден в кръвта и болката на моето тяло. – Танабурс протегна жезъла си и докосна гърдите ми с полумесеца. – Да те отведе ли при нея? Тя знае, че си жив и след два дни път, ти ще можеш отново да я видиш. – По устните на друида се плъзна злобна усмивка. – Ти си мой – викна той, – целият си мой! Аз съм твоята майка и твоя баща, твоята душа и твоя живот. Направих магията за единение над утробата на твоята майка и сега ти си мой син! Попитай нея! – каза Танабурс и мръдна жезъла си към Нимю. – Тя познава тази магия.

Нимю мълчеше, вперила злобен поглед в Гундлеус, а аз не отделях очи от ужасното лице на друида. Беше ме страх да премина през пръстена от черепи, бях вцепенен от заплахите на Танабурс, но изведнъж, с главоломна бързина пред очите ми преминаха събитията от онази далечна нощ така ясно, сякаш всичко се беше случило вчера. Аз си спомних виковете на моята майка, спомних си как тя се молеше на войниците да ме оставят до нея, спомних си копиеносецът, който се засмя и удари майка ми по главата с дръжката на своето копие, спомних си този крякащ друид с неговата роба с бродирани зайци и полумесеци и с костите, завързани в косата, спомних си как той ме вдигна, погали ме и каза, че от мен ще излезе чудесен подарък за Боговете. Спомних си как пищах за майка си, която не можеше да ми помогне, спомних си как ме носеха между две редици огньове, където войници танцуваха, жени стенеха, спомних си как Танабурс ме вдигна високо над остриганата си глава и тръгна към края на една яма, от която се виждаше само черен кръг, а край него горяха огньове. Високите им пламъци осветяваха ярко кървавия подострен връх на един кол, който стърчеше от тъмните дълбини на ямата. Спомените бяха като отровни змии, които хапеха душата ми, а пред очите ми отново изникнаха кървавите парчета плът и кожа, които

висяха от острия кол, долових отново и полуосъзнатия тогава ужас на потрошените тела, които се гърчеха в агония и умираха в кървавата тъма на ямата на смъртта. Спомних си как продължавах да пища за майка си, когато Танабурс ме вдигна към звездите и се приготви да ме предаде на своите Богове.

– На Гофанон – викна той, а майка ми пищеше, защото я изнасилвах и аз пищах, защото знаех, че ще умра, – на Люло – викна Танабурс, – на Кернуос, на Таранис, на Суселос, на Бел! – След името на този велик Бог Танабурс ме хвърли към острия кол.

И не улучи.

Майка ми пищеше и нейните писъци все още звучаха в ушите ми, когато разритах черепите от кръга около Танабурс. Виковете на майка ми се сляха с писъка на друида, който чу ехото на своите последни думи, изпратили ме към ямата на смъртта.

– На Бел! – извиках аз.

Хюелбеин извистя. И аз улучих. Хюелбеин разсече Танабурс като мина през рамото му, през ребрата му, гневът ми даде такава сила, че острието продължи още по-надолу разсече мършавия му корем и стигна до вонящите черва, тялото му се разпадна като загнил труп, а аз през цялото време пищах като малко дете, полетяло към ямата на смъртта.

Кръгът от черепа се напълни с кръв, а моите очи се изпълниха със сълзи, когато вдигнах поглед към краля, който беше убил детето на Рала и майката на Мордред. Кралят, който беше изнасилвал Нимю и бе извадил окоето ѝ. При болката от този спомен аз хванах дръжката на Хюелбеин с две ръце и издърпах острието от вонящата мърша в краката ми, прекрачих тялото на друида и поведох смъртта към Гундлеус.

– Той е мой – викна към мен Нимю. Тя беше свалила превръзката от окоето си и празното отворстие отразяваше червената светлина на пламците. Тя мина покрай мен с усмивка.

– Ти си мой – каза тя с пресипнал глас, – целият си мой.

Гундлеус изпища.

И може би Норуена чу този писък от Отвъдния свят и разбра, че нейният син, нейният малък син, роден през зимата, все още беше крал.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Едва ли е изненадващо, че периода, в който е живял Артър, е известен като Тъмната епоха в историята на Британия, тъй като днес знаем твърде малко за събитията и личностите от онези времена. Не можем да бъдем сигурни дори в самото съществуване на Артър, макар че общо взето изглежда много вероятно един велик британски герой, наречен Артър (или Арториус), наистина временно да е спрял нахлуването на саксите някъде в началото на шести век. Историята на този конфликт е описана през 40-те години на шести век от Гилдас в съчинението му *De exidio et conquestu Britanniae*. Това съчинение би трябвало да бъде първостепенен източник на информация за делата на Артър, но Гилдас дори не споменава името на Артър – факт, многократно подчертаван от онези, които се съмняват в съществуването на такава историческа личност.

Въз основа на някои ранни сведения обаче това мнение може да се оспори. Достигналите до нас източници откъм средата на шести век, точно когато Гилдас е пишел своята история, съдържат изненадващо и нетипично голям брой имена на хора, наричани Артър, което предполага внезапно появило се предпочитание към това име и напълно логично е момчетата да са били кръщавани с името на славен и силен герой. От тези сведения не може да се направи сигурно заключение по въпроса. Несигурно е и първото писмено сведение за Артър – едно бегло споменаване в голямата епична поема „И Гододдин“, написана около 600 г. в чест на една битка между северните брители („орда, хранена с медовина“) и саксите, но много учени смятат, че това споменаване на Артър е много по-късна интерполация.

След това съмнително сведение от „И Гододдин“ изворите мълчат цели двеста години и едва тогава един историк отбелязва съществуването на Артър. Два века са твърде дълъг период, който може да постави под съмнение надеждността на извора. Все пак образът на Артър до голяма степен е оформен от писанията на Нениус, съставил своята история на бритите в самия край на осми век. Важно е да се отбележи, че Нениус никога не нарича Артър „крал“, а по-скоро го описва като *Dux bellorum*, Предводителят в битки, титла, която аз съм превел като „Военачалник“. Нениус сигурно е черпил своите сведения от стари легенди – благодатен извор, подхранващ разказите за Артър. С течение на времето тези разкази стават все по-популярни – процес, който достига своя връх

през дванадесети век, когато двама писатели в две различни страни превръщат Артър в герой на всички времена. В Британия Джефри от Монмаут пише своята чудесна и легендарна *Historia Regum Britanniae*, а във Франция поетът Кретиен от Троя вмъква в историята наред с други неща и имената на Ланселот и на Камелот. Второто име може да е било чиста измислица (или някаква произволно изкривена форма на римското название на град Колчестър), но иначе почти със сигурност може да се каже, че Кретиен от Троя е извличал своята информация от бретанските легенди, които, подобно на уелските митове, подхранили историята на Джефри от Монмаут, вероятно са съдържали действителни спомени за древен герой. През петнадесети век сър Томас Малори пише „Смъртта на Артур“, първообраза на нашата претрупана легенда за Артър, Свещения Граал, кръглата маса, пъргави девойки, говорещи животни, могъщи вълшебници и омагьосани мечове.

В тази богата традиция вероятно е невъзможно да се открие истина за Артър, въпреки че мнозина са се опитвали и без съмнение мнозина ще се опитват да направят това. Някои твърдят, че Артър е от северна Британия, други, че е от Есекс, трети смятат, че той е от западните области на Британия. Напоследък Артър беше идентифициран с един уелски владетел от шести век, наречен Оуейн Дантгуин, но учените твърдят, че всъщност „няма никакви сведения за Оуейн Дантгуин“, така че тази идентификация едва ли би могла да ни бъде от полза. За Камелот също има различни мнения, локализиран е в Карлисъл, в Уинчестър, в Саут Кадбъри, в Колчестър, а могат да се изброят още десетина други места. Моят избор в това отношение е въпрос на каприз, подкрепен от увереността, че реално не съществува достоверен отговор за местоположението на Камелот. Аз дадох на Камелот измисленото име Каер Кадарн и го разположих в Саут Кадбъри в Съмърсет, не защото смятам, че това е най-вероятната локализация (макар и да не смятам, че това е най-невероятната локализация), а защото познавам и обичам онази част от Британия. Колкото и да се ровим в историята, единственото сигурно, което можем да измъкнем от там е, че вероятно през пети и шести век в Британия е живял човек на име Артър, който е бил голям военачалник, дори и да не е бил крал, и неговите най-големи битки са били с омагьосани нашественици саксите.

Макар да знаем съвсем малко за Артър, ние можем много да разберем от самото време, в което той вероятно е живял. Британия от пети и шести век трябва да е била ужасно място. В началото на пети век римляните, защитавали Британия дотогава, напускат острова и

романизираните британци са изоставени сами срещу страшни врагове. От запад дошли мародерстващите ирландци, които били близки келтски родственици на британците, но в същото време били и нашественици, колонизатори и поробители. На север бил странният народ, който обитавал Шотландските планини и който бил винаги готов за разрушителни нападения на юг. Нито един от тези врагове обаче не бил толкова страшен, колкото омразните сакси, които първоначално извършвали кратки нападения, после започнали да колонизират източна Британия, завладели я, а след време завладели и сърцевината на Британия и дали на страната ново име – Англия.

Британците, които трябвало да се изправят срещу тези врагове, далеч не били единни. Техните кралства изглеждали губели толкова сили за войни помежду си, колкото и за отблъскване на нашествениците, а без съмнение те са били разделени и идеологически. Римляните оставили в наследство законодателство, промишленост, учение, религия. Но много местни традиции вероятно са се противопоставяли на това наследство, тъй като по време на дългото римско владичество тези традиции са били жестоко подтискани, но никога не били забравени, а най-важно сред тях било учението на друидите. Римляните смазали друизма поради неговата обвързаност с британския (а следователно анти-римски) национализъм и на негово място въвели някаква смесица от други религии, сред които, разбира се, било и християнството. По мнението на учените християнството е било широко разпространено в Британия след оттеглянето на римляните (макар че онова е било едно християнство непознато за съвременния човек), без съмнение обаче езичеството също е било разпространено особено в провинцията, и тъй като пост-римската държава се разпаднала, мъжете и жените се хващали за всяка свръхестествена опора, която им била предлагана. Поне един от съвременните учени предполага, че християнството се отнасяло със симпатия към останките от британския друизъм и че двете религии съществували в мирно съжителство, но толерантността никога не е била най-силната страна на църквата, така че аз се съмнявам в заключенията на този учен. Смятам, че Британия по времето на Артър е била разкъсвана не само от нашествия и вътрешнополитически несъгласия, но и от религиозни противоречия. С течение на времето, разбира се, разказите за Артър се християнизират все повече и повече, особена страст християнските автори развиват по отношение на Свещения Граал, макар че можем да поставим под съмнение съществуването на подобна чаша. И все пак легендите за търсенето на Граала може би не са изцяло по-късни измислици, той като те

удивително много приличат на популярните келтски приказки за воители, които търсят магически гърнета – езически разкази, на които по-късните християнски автори, подтиквани от своята набожност, са придали ново звучене и по този начин са погребали една много по-ранна Артърска традиция, която сега съществува единствено в някои много стари и неясни жития на келтски светци. Учудващото е, че тази традиция описва Артър като разбойник и враг на християнството. Изглежда Келтската църква не е обичала Артър. Доколкото може да се съди по житията на светците, това се дължало на факта, че Артър конфискувал парите на църквата, за да осигури средства за своите воители. Това може да обясни и защо Гилдас, който е бил духовник и е живял в една и съща епоха с Артър, отказва да признае ролята на Артър за постигането на победите на бритите, спрели временно нашествието на саксите.

Свещеното бодливо дръвче, разбира се, би могло да е съществувало в Инис Трийбс (Гластонбъри), ако вярваме на легендата, че Йосиф Ари-матейски донесъл Свещения Граал в Гластонбъри през 63 г. сл. Р. Хр., въпреки че тази история фактически се появява едва през дванадесети век, така че включването на Бодливото дръвче в „Кралят на зимата“ е един от съзнателно въведените в моя роман анахронизми. Когато започнах да пиша книгата, бях решен да избягвам всякакви анахронизми, включително и красивите измислици на Кретиен от Троя. Но това щеше да изключи Ланселот, Галахад, Екскалибур и Камелот, да не говорим за такива фигури като Мерлин, Моргана и Нимю. Съществувал ли е Мерлин? Сведенията за неговия живот са дори по-оскъдни и от данните за Артър. Почти невероятно е двамата да са живели по едно и също време, и въпреки това те са неделими и на мен ми се стори невъзможно тази история да мине без Мерлин. Можеха да се избегнат и други анахронизми – например Артър, живял през пети век, не би трябвало да носи ризница от метални пластини и средновековно копие. Той няма кръгла маса, въпреки че неговите воители (а не рицари), по стара келтска традиция, често пируват седнали в кръг на земята. Неговите замъци са изградени от пръст и дърво и нямат високи каменни кули, освен това с тѳга трябва да изразя съмненията си, че едва ли е съществувала ръка обвита в бял сатен, мистика и чудеса, която се е показала от потънало в мъгла езеро, за да грабне меча на Артър и да го отнесе във вечността, макар да е почти сигурно, че личните скъпоценности на един велик вожд са били хвърлени след смъртта му в някое езеро като дар за Боговете.

Повечето от имената споменати в книгата са извлечени от историческите извори от пети и шести век, но за хората, свързани с тези имена,

не знаем почти нищо. Почти нищо не знаем и за британските кралства, появили се след оттеглянето на римляните от острова. Съвременните историци не са постигнали съгласие дори по въпроса за броя и имената на тези кралства. Думнония е съществувала, както и Поуис, колкото до разказвача на тази история – Дерфел (което уелската традиция произнася Дервел), неговото име се появява в някои от ранните разкази за един от воините на Артър, като се споменава, че по-късно станал монах, но друго нищо не знаем за него. Други, като епископ Сенсъм, без съмнение са съществували. Днес те са известни като светци, макар че в онази ранна епоха изглежда не са били необходими особено големи достойнства, за да бъде провъзгласен някой за светец.

„Кралят на зимата“ е разказ за Тъмните векове – период, за който легендата и въображението трябва да компенсират липсата на исторически свидетелства. Единственото нещо, за което днес можем да бъдем сигурни, е широкият исторически фон – Британия, където все още съществуват римски градове, римски пътища, римски вили и някои римски обичаи, но и Британия, бързо разрушавана от чужди нашествия и социални борби. Някои британци вече са изоставили борбата и са се установили в Арморика – Бретан, което обяснява присъствието на разкази за Артър в тази част от Франция. Но онези британци, които остават на любимия си остров, отчаяно търсят спасение, духовно и военно. В това нещастно място идва човек, който, поне за известно време, отблъсква врага. Този човек е Артър, велик военачалник и герой, който се сражава при невъзможни обстоятелства така, че дори след 1500 години неговите врагове тачат паметта му.

КРАЙ

© 1995 Бърнард Корнуел
© 1997 Сашка Георгиева, превод от английски

Bernard Cornwell
The Winter King, 1995

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

КРАЛЯТ НА ЗИМАТА. 1997. Изд. Абагар, София. Биб. Световни исторически романи. Роман. Превод: Сашка Георгиева [The Winter King, Bernard CORNWELL]. Редакция: Ганка Петкова. Художествено оформление: Веселин Павлов. Печатница: Полипринт АД – Враца. Печатни коли: 26.5. Формат: 170x235. Страници: 424

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/100>]